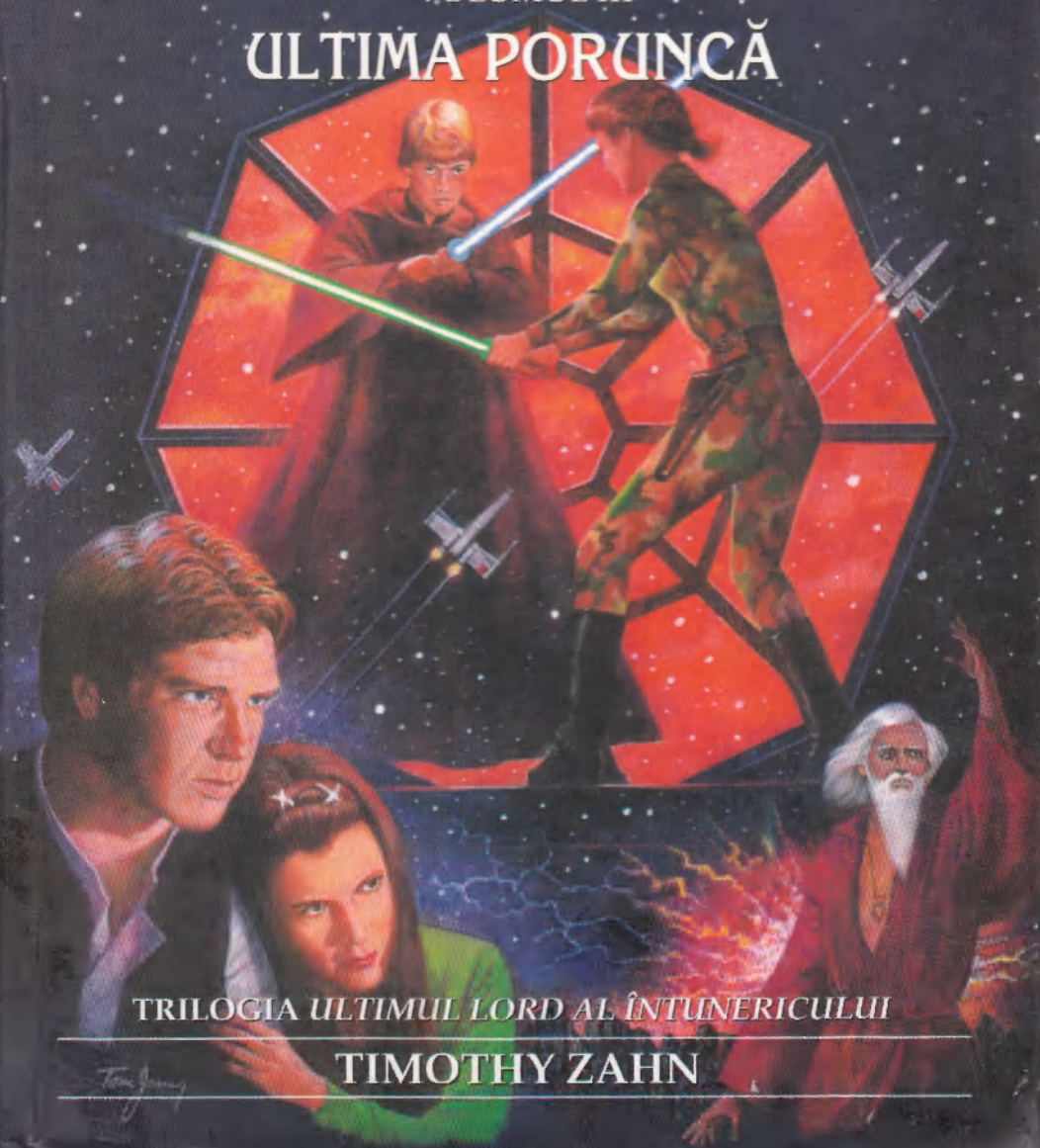

STAR WARS™

VOLUMUL III

ULTIMA PORÎNCĂ

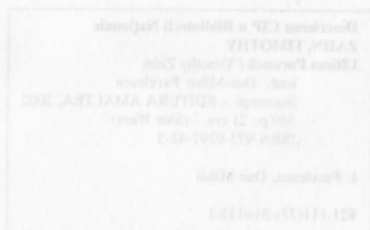
TRILOGIA ULTIMUL LORD AL ÎNTUNERICULUI

TIMOTHY ZAHN

STAR WARS™

ULTIMA PORUNCĂ

TIMOTHY ZAHN
VOLUMUL 3

ULTIMA PORUNCĂ
TIMOTHY ZAHN
VOLUMUL 3
EDITURA AMALTEA
ISBN 978-973-01-1111-1

Colectivul EDITURII AMALTEA care a contribuit la realizarea acestei lucrări:

Alina Cașcaval, Cristian Cârstoiu, Simona Derla, Antoaneta Dincă, Lucian Dumitrescu, Gabriela Fărcășanu, Eugen Gorda, Tatiana Militaru, Ana-Maria Murariu, Lidia Olaru, M.C. Popescu-Drânda, Corneliu Rusu, George Stanca, Mihaela Stanca

tehnoredactare computerizată: AMALTEA TehnoPlus

coperta: Simona Derla, Antoaneta Dincă

traducere: Mihai-Dan Pavelescu

redactor: Ana-Maria Mûrariu

editori: **Dr. M.C. Popescu-Drânda**

Dr. Cristian Cârstoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

ZAHN, TIMOTHY

Ultima Poruncă / Timothy Zahn

trad.: Dan-Mihai Pavelescu

București – EDITURA AMALTEA, 2002

340 p.; 21 cm. – (*Star Wars*)

ISBN 973-9397-42-5

I. Pavelescu, Dan-Mihai

821.111(73)-31=135.1

THE LAST COMMAND / Timothy Zahn

Copyright © by LUCASFILM Ltd. and TM.

ULTIMA PORUNCĂ / Timothy Zahn

ISBN 973-9397-42-5

© 2003 – EDITURA AMALTEA

adresa: CP 9-8 București

internet: www.amaltea.ro / email: office@amaltea.ro

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate EDITURII AMALTEA.

Nici o parte a acestui volum nu poate fi reprodusă, în nici o formă, fără permisiunea scrisă a EDITURII AMALTEA.

ULTIMA PORUNCĂ

TIMOTHY ZAHN

VOLUMUL 3

EDITURA AMALTEA

*Se dedică tuturor celor care au ajutat
ca aceste cărți să fie posibile, mai ales lui
Anna Zahn, Betsy Mitchell, Lucy Autrey Wilson și,
desigur, celui a cărui viziune a declanșat totul,
George Lucas*

Lucas, înțelegând prin boala apăsătoare cosmică, distorsionată de Imperiul Himeric își îndreptase atenția asupra formă de apăsătoare spre
straun palidă a sistemului pată, altă la o distanță de trei mii de an-
numini și se pregătise de luptă.

– Toate sistemele sunt armate, Mare Amiral, raportă ofițerul de
comunicații din fosa babord a echipajului. Unitățile de luptă și-au
inceput verificarea finală.

– Perfect, locotenente, încuviințăm Thrawn. Asumă-mă când au
terminat. Căpitan Pellaeon?

– Da, domnule amiral, rosti Pellaeon și cercetă chipul superiorului
său în căutarea unor urme de stres.

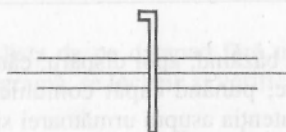
Siretul pe care el însuși îl simțea cu siguranță. La urma urmelor,
serbia nu era o altă simplă lovitură tactică asupra rebelilor, un atac
minor asupra unui convoi sau un raid de hărțuire împotriva unei
insignifiante baze planetare. După aproape o lună de pregătiri frenetice,
principala campanie a lui Thrawn în vederea victoriei finale a Imperiului
se pe punctul de a fi lansată.

Dar dacă Marele Amiral simțea vreo tensiune, și-o resca perfect.

– Începe numărarea inversă, i se adresă lui Pellaeon cu glasul
său cu care comanda cina.

– Da, domnule amiral, încuviințăm căpitanul și reveni spre grupul de
date holografice la scara 1/4 afișate în holo-displayul punții pupa.
amiralilor, indicatori de lansare. *Blăstăreți* – trei minute.

– Confirmat, *Himere*, încuviințăm căpitanul Aban a cărui punte militară
deceț canavila pe-a puțin nerăbdarea de a începe războiul împotriva
rebelilor. Văntoare bună!

Lunecând prin bezna spațiului cosmic, distrugătorul spațial imperial *Himera* își îndreptase amenințătoarea formă de săgeată spre steaua palidă a sistemului țintă, aflat la o distanță de trei miimi de an-lumină și se pregătise de luptă.

– Toate sistemele sunt armate, Mare Amiral, raportă ofițerul de comunicații din fosa babord a echipajului. Unitățile de luptă și-au început verificarea finală.

– Perfect, locotenente, încuviință Thrawn. Anunță-mă când au terminat. Căpitane Pellaeon?

– Da, domnule amiral, rosti Pellaeon și cercetă chipul superiorului său în căutarea unor urme de stres.

Stresul pe care el însuși îl simțea cu siguranță. La urma urmelor, aceasta nu era o altă simplă lovitură tactică asupra rebelilor, un atac minor asupra unui convoi sau un raid de hărțuire împotriva unei insignifiante baze planetare. După aproape o lună de pregătiri frenetice, principala campanie a lui Thrawn în vederea victoriei finale a Imperiului era pe punctul de a fi lansată.

Dar dacă Marele Amiral simțea vreo tensiune, și-o masca perfect.

– Începe numărătoarea inversă, i se adresează lui Pellaeon cu glasul calm cu care comanda cina.

– Da, domnule amiral, încuviință căpitanul și reveni spre grupul de siluete holografice la scara 1/4 aflate în holo-displayul punții pupa. Domnilor: indicatorii de lansare. *Bătăiosul* – trei minute.

– Confirmat, *Himera*, încuviință căpitanul Aban a cărui ținută militară perfectă camufla prea puțin nerăbdarea de a începe războiul împotriva rebelilor. Vânătoare bună!

Holograma pâlpâi bâzâind, apoi dispăru, când *Bătăiosul* își activă câmpurile deflectoare, punând capăt comunicațiilor pe rază mare. Pellaeon își îndreptă atenția asupra următoarei siluete.

– *Neiertătorul* – patru minute și jumătate.

– Confirmit, spuse căpitanul Dorja strângând pumnul drept în cel stâng, în străvechiul gest mirshaf de victorie, și dispăru de asemenea din holo-display.

Pellaeon își cercetă datapadul.

– *Judecătorul* – șase minute.

– Suntem gata, *Himera*, vorbi căpitanul Brandei cu glas încet.

Încet... și puțin straniu.

Pellaeon se încruntă spre el. Hologramele 1/4 nu arătau prea multe detalii, totuși expresia de pe chipul lui Brandei era lesne de citit. Era expresia unui individ dornic de sânge.

– Acesta este un război, căpitane Brandei, rosti Thrawn apropiindu-se silențios de Pellaeon, nu o ocazie pentru răzbunări personale.

– Îmi cunosc datoria, Mare Amiral, replică rigid Brandei.

Sprâncenele negru-albăstrui ale lui Thrawn se înălțară imperceptibil.

– Ți-o cunoști, căpitane? Ți-o cunoști cu adevărat?

Lent, fără tragere de inimă, o parte din pârlj se stinse de pe fața lui Brandei.

– Da, Mare Amiral, murmură el. Datoria mea este față de Imperiu, față de dumneavoastră, față de navele și echipajele aflate sub comanda mea.

– Foarte bine, zise Thrawn. Într-un cuvânt, față de cei vii. Nu față de cei morți.

Brandei continua să fie tulburat, dar încuviință din cap.

– Da, Mare Amiral.

– Să nu uiți asta niciodată, căpitane. În războaie, șansa apare și dispare, și poți să fii sigur că rebelii vor căpăta ceea ce li se cuvine pentru distrugerea *Irevocabilului* în bătălia pentru flota *Katana*. Dar asta se va petrece în contextul strategiei noastre generale, nu ca un act de răzbunare personală.

Ochii săi roșu-strălucitori se mijiră puțin.

– În nici un caz nu va fi opera unui căpitan al Flotei aflat sub comanda mea. Cred că m-am făcut limpede înțeleș.

Obrazul lui Brandei zvâcni. Pellaeon nu-l considerase niciodată un individ sclipitor, totuși era îndeajuns de inteligent ca să recunoască o amenințare atunci când o auzea.

– Foarte limpede, Mare Amiral.

– Perfect. Thrawn îl mai privi o clipă, după care aprobă din cap. Cred că ai primit indicatorul de lansare.

– Da, Mare Amiral. *Judecătorul* – terminat!

– Continuă, căpitane, zise Thrawn și se întoarse cu spatele.

– *Nemesis*...

Pellaeon termină lista de pe datapad fără alte incidente. Până ce dispăruse ultima hologramă, se încheie și verificarea finală a propriilor unități de luptă.

– Graficul de desfășurare pare să fie respectat, vorbi Thrawn când Pellaeon reveni la consola sa de comandă. *Șoimul Furtunii* anunță lansarea cargoboturilor de ghidare, cu cablurile de remorcă funcționând perfect. În plus, tocmai a fost interceptat un apel general de ajutor dinspre sistemul Ando.

Erau *Bătăiosul* și unitățile sale de luptă, respectând cu strictețe graficul.

– A răspuns cineva, domnule amiral? se interesă Pellaeon.

– Baza rebelă de la Ord Pardron. Va fi interesant să vedem ce fel de ajutoare vor trimite.

Pellaeon încuviință din cap. Rebelii văzuseră de acum destule din tacticile lui Thrawn pentru ca să se aștepte ca atacul de la Ando să fie doar o nadă și să răspundă în conformitate. Pe de altă parte, o flotă alcătuită dintr-un distrugător spațial imperial și opt cuirasate *Katana* nu putea fi ignorată cu ușurință.

Desigur, asta conta prea puțin. Aveau să trimită câteva nave la Ando, ca să se lupte cu *Bătăiosul*, alte câteva la Filve, ca să lupte cu *Judecătorul*, altele la Crondre, ca să-i facă față lui *Nemesis* și tot așa. Până ce *șoimul Furtunii* avea să atace baza în sine, la Ord Pardron nu va mai fi rămas decât scheletul unei defensive care va țipa disperată după întăriri din partea Rebeliunii.

Întăririle urmau să plece zorite într-acolo... și adevărata țintă a Imperiului avea să rămână vulnerabilă și lesne de cucerit.

Pellaeon privi pe videcranul prova spre steaua sistemului Ukio aflat drept în față și simți cum gâttelejul i se usucă, gândindu-se la ideea incredibilă a planului acela. Deoarece câmpurile planetare erau capabile să devieze aproape orice, cu excepția celor mai masive bombardamente cu turbo-lasere și torpile protonice, strategia clasică susținea că unica modalitate de cucerire a unei planete dezvoltate tehnologic era desantarea unei forțe de sol foarte rapide, care să încerce distrugerea generatoarelor câmpurilor planetare. Prinsă între atacul orbital și cel dezlănțuit de pe sol, planeta țintă era întotdeauna grav afectată până când, finalmente, ceda. Alternativa – desantarea a sute de mii de soldați, într-o campanie majoră de sol, care se putea prelungi pe durata a luni sau ani – nu era cu nimic superioară. De aceea, capturarea unei planete relativ nevătămate, dar cu generatoarele de câmp intacte, era considerată o imposibilitate.

Axioma aceea militară avea să fie desființată azi, o dată cu Ukio.

– Apel general de ajutor interceptat dinspre sistemul Filve, Mare Amiral, raportă ofițerul de comunicații. Ord Pardron a răspuns din nou.

– Perfect, zise Thrawn consultând un crono. Cred că peste șapte minute vom putea acționa. (Buzele i se strânseseră abia vizibil.) Ar fi bine să confirmăm dacă exaltatul nostru maestru Jedi este gata să-și joace rolul.

Pellaeon își ascunse o grimasă. Joruu C'baoth, clona nebună a maestrului Jedi Jorus C'baoth mort de multă vreme, care, cu o lună în urmă, se autoprocلمase adevăratul moștenitor al Imperiului. La fel ca lui Thrawn, nici lui nu-i plăcea să stea de vorbă cu individul, totuși ar fi fost bine să se ofere. În caz contrar, ar fi primit pur și simplu ordinul s-o facă.

– Mă duc eu, domnule amiral, rosti sculându-se de la consolă.

– Mulțumesc, căpitane, încuviință Thrawn de parcă Pellaeon ar fi avut de ales.

Simți chemarea mentală din clipa în care ieși de sub protecția anti-Fortă asigurată de ysalamirii risipiți prin punte pe cadrele lor nutritive. În mod clar, maestrul C'baoth era nerăbdător să declanșeze operațiunea. Pregătindu-se pe cât putea mai bine, luptându-se cu nonșalanta presiune mentală a lui C'baoth, Pellaeon se îndreptă spre cabina de comandă a lui Thrawn.

Încăperea era puternic iluminată, contrastând evident cu luminile discrete pe care le prefera de obicei Marele Amiral.

– Apropie-te, căpitane Pellaeon, strigă C'baoth din mijlocul cercului dublu de displayuri, te așteptam!

– Am fost concentrat asupra restului operațiunii, replică Pellaeon rigid, străduindu-se să-și ascundă nemulțumirea față de Jedi și știind cât de zadarnice erau asemenea tentative.

– Bineînțeles, surăse C'baoth și zâmbetul său dovedi mai mult decât orice cuvinte cât de mult îl amuza lipsa de confort a celuiilalt. Este însă lipsit de importanță. Să înțeleg că Marele Amiral este, în sfârșit, gata?

– Aproape. Înainte de a acționa, dorim să curățăm cât mai mult posibil Ord Pardron.

C'baoth pufni.

– Continuați să presupuneți că Noua Republică va dansa după melodia Marelui Amiral.

– Așa va fi. Marele Amiral a studiat inamicul în amănunt.

– I-a studiat operele de artă, pufni din nou bătrânul. Asta va fi util dacă va veni vreodată momentul ca Noua Republică să nu poată lupta decât cu artiștii.

Un semnal dinspre cercul de displayuri îl salvă pe Pellaeon de la necesitatea unui răspuns.

– Ne deplasăm, îi spuse el lui C'baoth.

Începu să numere în minte cele șaptezeci și șase de secunde necesare pentru a ajunge din poziția lor la sistemul Ukio și se strădui să nu se lase afectat de cuvintele bătrânului. El însuși nu înțelegea cum putea Thrawn să deducă secretele cele mai tainice ale unei specii din studierea formelor ei de artă. Spre deosebire de C'baoth însă, văzuse suficiente dovezi în această privință pentru ca să se încreadă în instinctele Marelui Amiral.

Pe de altă parte, C'baoth nu era realmente interesat de o dezbatere onestă a subiectului. În ultima lună, de când se auto-declarase adevăratul

moștenitor al Imperiului, maestrul Jedi escaladase acest război tăcut împotriva credibilității lui Thrawn, implicând că adevărata înțelegere sosea doar prin intermediul Forței. Și, ca atare, numai prin intermediul persoanei sale.

Pellaeon nu agreea argumentul respectiv. Împăratul fusese de asemenea expert în folosirea Forței, totuși nu fusese capabil să-și prezică propria moarte, la Endor. Cu toate acestea, semințele de nesiguranță pe care C'baoth încerca să le sădească începuseră să prindă, mai ales printre ofițerii mai puțin experimentați ai lui Thrawn.

Ceea ce însemna, pentru Pellaeon, un motiv în plus pentru ca atacul acesta să reușească. Rezultatul atârna în aceeași măsură de felul în care Thrawn descifrase etosul cultural ukioan și de tacticile militare directe. De convingerea lui Thrawn că, la un nivel psihologic esențial, ukioenii erau îngroziți de imposibil.

– Nu va avea întotdeauna dreptate, îi întrerupse C'baoth reflecțiile.

Pellaeon își mușcă zdravăn interiorul obrazului, înfiorându-se față de ușurința cu care îi erau violate gândurile.

– Nu cunoașteți conceptul de intimitate, așa-i? mârâi el.

– Eu sunt Imperiul, căpitane Pellaeon, răspunse C'baoth și ochii îi luciră cu un foc negru, fanatic. Gândurile tale fac parte din felul în care mă slujești.

– Eu îl servesc pe Marele Amiral Thrawn, ripostă sec celălalt.

– Poți să crezi asta, dacă dorești, zâmbi bătrânul. Să revenim însă la afaceri, la adevăratele afaceri imperiale. Căpitane, când bătălia de aici va lua sfârșit, doresc să expediez un mesaj spre Wayland.

– Pentru a vă anunța iminenta întoarcere? întrebă acru Pellaeon.

De aproape o lună, C'baoth insistase că în scurt timp va reveni la fostul său cămin de pe Wayland, unde să preia conducerea instalației de clonare din vechiul tezaur al Împăratului situat în Muntele Tantiss. Deocamdată fusese însă prea ocupat cu tentativa de subminare a poziției lui Thrawn pentru a acționa realmente în direcția respectivă.

– Nu te îngrijora, căpitane, vorbi C'baoth părăd din nou amuzat. Când va sosi momentul convenit, voi reveni într-adevăr pe Wayland. De aceea, vei trimite mesajul după încheierea acestei bătălii și le vei ordona să creeze o clonă pentru mine. O clonă foarte specială.

Marele Amiral Thrawn va trebui să autorizeze mesajul, apărură imediat cuvintele în mintea lui Pellaeon, dar, în mod inexplicabil, întrebă:

– De ce tip?

Căpitanul clipi repede, neînțelegător, reluând mental vorbele abia rostite. Exact, asta spusese. C'baoth surâse, descifrându-i confuzia.

– Doresc doar un simplu servitor, zise el. Cineva care să mă aștepte acolo, când mă voi întoarce. Clona va fi realizată pe baza unui trofeu de preț al Împăratului – cred că era vorba despre eșantionul B-2332-54. Desigur, îi vei sublinia comandantului garnizoanei de acolo că trebuie să păstreze secretul absolut.

N-o să fac așa ceva.

– Am înțeles, se auzi Pellaeon spunând.

Sunetul cuvintelor îl șocă, mai ales pentru că în nici un caz nu dorise să rostească așa ceva. Dimpotrivă, de îndată ce bătălia lua sfârșit, avea să-i raporteze incidentul lui Thrawn.

– De asemenea, vei păstra secretul acestei discuții între noi, urmăleneș C'baoth. După ce vei expedia ordinul, o vei uita.

– Bineînțeles, încuviință Pellaeon doar ca să scape de el.

Evident că-i va raporta Marelui Amiral; Thrawn va ști ce trebuia făcut.

Numărătoarea inversă ajunsese la zero și pe principalul display mural apăruse planeta Ukio.

– Ar trebui să afișăm un display tactic, maestre C'baoth, zise Pellaeon.

– Cum dorești.

Pellaeon se întinse peste cercul dublu de displayuri și atinse tasta corespunzătoare, iar în centrul încăperii apăruse displayul tactic holografic. *Himera* se îndrepta spre o orbită înaltă deasupra ecuatorului de pe fața luminată a planetei; cele zece cuirasate *Katana* ocupau poziții defensive exterioare și interioare, iar *șoimul Furtunii* apărea ca susținere dinspre fața întunecată. Alte nave, în majoritate cargoboturi și alte tipuri comerciale, puteau fi zărite coborând prin interstițiile temporare pe care dispeceratul de la sol le deschidea în câmpul planetar energetic – un înveliș albăstrui cețos ce înconjură Ukio cam la cincizeci de kilometri de suprafață. Două ecouri radar clipiră roșu: cargoboturile de ghidare din *șoimul Furtunii*, arătând la fel de inocente ca și celelalte nave ce se grăbeau desperate către adăpost. Cargoboturile... și cele patru nave invizibile pe care le remorcau.

– Invizibile doar pentru cei care n-au ochi să le vadă, murmură C'baoth.

– Așadar acum le puteți vedea? mormăi Pellaeon. Ce spectaculos sporesc capacitățile Jedi...

Sperase să-l irite puțin pe bătrân – nu mult, doar puțin. Efortul fusese însă zadarnic.

– Pot să văd oamenii din interiorul prețioaselor lor ecrane de invizibilitate, replică indiferent maestrul Jedi. Le pot vedea gândurile și călăuzi voința. Ce mai contează metalul în sine?

Pellaeon simți cum îi zvâcnește buza.

– Multe nu contează pentru dumneavoastră.

Cu coada ochiului, îl zări pe celălalt zâmbind.

– Ceea ce nu contează pentru un maestru Jedi nu contează nici pentru Univers.

Cargoboturile și crucișătoarele invizibile se apropiaseră de câmpul deflector.

– Vor abandona cablurile de remorcă imediat ce se află în interiorul câmpului, îi reaminti Pellaeon lui C'baoth. Sunteți pregătit?

Maestrul Jedi se îndreaptă în scaun și închise ochii, reducându-i la dimensiunile unor fante.

– Aștept comanda Marelui Amiral, zise el sardonice.

Pentru o secundă, Pellaeon îi privi expresia indiferentă și se simți cuprins de un fior. Își reamintea cu exactitate prima ocazie în care C'baoth încercase genul acela de control de la distanță. Își putea reaminti și suferința vizibilă pe chipul bătrânului, expresia de concentrare și agonie în vreme ce se străduia să mențină contactele mintale.

Cu abia două luni în urmă, Thrawn declarase încrezător că maestrul Jedi nu avea să fie niciodată o amenințare pentru Imperiu, deoarece îi lipsea capacitatea de focalizare și concentrare a capacităților sale pe termen lung. În mod evident, între timp C'baoth izbutise să învețe controlul necesar.

Ceea ce făcea din el o amenințare la adresa Imperiului. O amenințare cu adevărat periculoasă.

Intercomul emise un bip.

– Căpitane Pellaeon?

Pellaeon se întinse peste cercul de displayuri și atinse tasta de accesare, alungându-și pe cât putea temerile legate de C'baoth. Cel puțin pentru moment, Flota avea nevoie de acesta. Din fericire, poate, și C'baoth avea nevoie de Flotă.

– Suntem gata, domnule amiral, rosti el.

– Pregătește-te, se auzi glasul lui Thrawn. Cablurile de remorcare se desprind chiar acum.

– Sunt liberi, încuviință C'baoth. Au trecut pe energia proprie... se îndreaptă spre pozițiile stabilite.

– Confirmă că se găsesc sub câmpul planetar, ordonă Thrawn.

Pentru prima dată, o urmă a vechii încordări apărău pe chipul lui C'baoth. Deloc surprinzător; grație ecranului de invizibilitate, care împiedica *Himera* să vadă crucișătoarele și în același timp scotea din funcțiune senzorii acestora, singura modalitate de a cunoaște poziția exactă a propriilor nave o constituia capacitatea maestrului Jedi de a localiza precis mințile pe care le atingeau.

– Toate patru navele sunt sub câmp, spuse el.

– Ești sigur, maestre Jedi? Dacă greșești...

– Nu greșesc, Mare Amiral, îl întrerupse tăios C'baoth. Îmi voi juca rolul atribuit în această bătălie. Tu ocupă-te de rolul tău.

Pentru o clipă, intercomul rămase tăcut. Pellaeon făcu o grimasă, imaginându-și expresia Marelui Amiral.

– Perfect, maestre Jedi, replică Thrawn cu calm. Pregătește-te să-ți joci rolul.

Se auzi clicul dublu al deschiderii unui canal de comunicații.

– Distrugătorul spațial imperial *Himera* către supra-senioratul Ukio, rosti Thrawn. În numele Imperiului, declar sistemul ukioan readus sub jurisdicția legii imperiale și sub protecția forțelor imperiale. Dezactivați

câmpul planetar, rechemați toate unitățile militare la baze și pregătiți transferul organizat al puterii.

Nu se auzi nici un răspuns.

– Știu că recepționați acest mesaj, urmă Thrawn. Dacă nu veți răspunde, voi considera că intenționați să respingeți oferta Imperiului. În această eventualitate, nu am altă alternativă decât să încep ostilitățile.

În continuare tăcere.

– Au emis altă solicitare de ajutor, îl auzi Pellaeon pe ofițerul de comunicații. Pare mai alarmată decât prima.

– Sunt sigur că a treia va și mai alarmată, comentă Marele Amiral. Pregătiți secvența 1 de tragere. Maestre C'baoth?

– Crucişătoarele sunt pregătite, Mare Amiral, răspunse C'baoth. Ca și mine, de altfel.

– Asigură-te, rosti Thrawn pe un ton ușor amenințător. Dacă sincronizarea nu este absolut perfectă, întregul spectacol va fi mai mult decât inutil. Bateria 3 de turbo-lasere – pregătiți-vă pentru secvența de tragere la semnalul meu. Trei... doi... unu... foc!

Pe holograma tactică, două sulite de foc verde se desprinseseră din *Himera* pornind spre planeta de dedesubt. Salvele turbo-laserelor loviră ceața albăstruie a câmpului planetar, se lățiră puțin; energia lor fu defocalizată și se reflectară către spațiu...

Iar cu perfecta sincronizare dorită, cele două crucişătoare invizibile ce pluteau grație elevatoarelor repulsor sub punctele respective din câmpul planetar traseră, la rândul lor, cu turbo-laserele, sfredelind atmosfera, lovind cele două baze aeriene majore de pe Ukio.

Asta văzuse Pellaeon. Ukioenii, care nu știau de existența crucişătoarelor invizibile, văzuseră cum *Himera* trăsese două salve devastatoare prin câmpul planetar impenetrabil.

– A treia transmisiune s-a întrerupt la jumătate, Mare Amiral, raportă ofițerul de comunicații cu un ton de amuzament sumbru. Cred că i-am surprins.

– Să-i convingem că n-a fost un simplu accident, spuse Thrawn. Pregătiți secvența 2 de tragere. Maestre C'baoth?

– Crucişătoarele sunt pregătite.

– Bateria 2 de turbo-lasere – pregătiți-vă pentru secvența de tragere la semnalul meu. Trei... doi... unu... foc!

Sulitele verzi țâșniră din nou și iarăși, cu o sincronizare perfectă, crucişătoarele invizibile creară iluzia.

– Excelent, încuviință Thrawn. Maestre C'baoth, deplasează crucişătoarele pe poziții pentru secvențele 3 și 4.

– Aștept comanda, Mare Amiral.

Fără să vrea, Pellaeon se încordă. Secvența 4 avea drept țintă două dintre cele treizeci de generatoare de câmp ukioene. Lansarea atacului ar fi însemnat că Thrawn renunțase la obiectivul său declarat de a cuceri Ukio cu defensiva planetară intactă.

– Distrugător spațial imperial *Himera*, îți vorbește Tol dosLla din supra-senioratul ukioan, se auzi un glas ușor tremurat din difuzorul intercomului. Îți solicităm să oprești bombardamentul asupra planetei, cât timp discutăm termenii predării.

– Termenii mei sunt foarte simpli, anunță Thrawn. Veți începe prin a dezactiva câmpul planetar, pentru ca trupele mele să poată asoliza. Ele vor prelua controlul asupra generatoarelor de câmp și a tuturor armelor sol-spațiu. Toate vehiculele de luptă mai mari decât speederele de comandă vor fi concentrate în bazele militare specificate, unde vor fi preluate de Imperiu. Veți răspunde în fața Imperiului, dar sistemele politice și sociale vor fi conduse de voi. Desigur, cu condiția ca populația să se comporte corespunzător.

– Și după implementarea acestor modificări?

– După aceea, veți face parte din Imperiu, cu toate drepturile și îndatoririle pe care le implică apartenența.

– Nu vor exista taxe pentru susținerea efortului de război? întrebă suspicios dosLla. Tinerii noștri nu vor fi recrutați cu forța?

Pellaeon își putea închipui surâsul ironic al Marelui Amiral. Nu, Imperiul nu trebuia să se mai sinchisească vreodată de recrutarea forțată. În nici un caz acum, după ce descoperise cilindrii Spaarti pentru clonare ai Împăratului.

– La a doua întrebare, răspunsul este nu, vorbi Thrawn. La prima, tot nu, dar în funcție de circumstanțe. După cum știți probabil, majoritatea lumilor imperiale plătește actualmente taxe pentru susținerea efortului de război. Există însă și excepții și este foarte probabil ca partea voastră să provină direct din producția agricolă și din facilitățile de procesare a ei.

La celălalt capăt al legăturii se lăsă tăcere. Pellaeon pricepu că dosLla nu era naiv; ukioanul înțelegea perfect intențiile lui Thrawn vizavi de planeta sa. Se începea prin controlul imperial direct asupra defensivelor sol-spațiu, apoi urma controlul direct al sistemului de distribuție a produselor agricole, facilităților de procesare și regiunilor întinse de culturi și pășuni pentru animale; după care, în scurt timp, întreaga planetă avea să devină unul dintre punctele de alimentare ale mașinii de război imperiale.

Alternativa pentru ukioan era însă să păstreze tăcerea și să asiste la distrugerea totală a planetei sub ochii săi. Știa și asta la fel de bine.

– Ca gest de bună intenție, vom dezactiva câmpul planetar, vorbi în cele din urmă dosLla pe un ton care, deși sfidător, recunoștea înfrângerea. Dar înainte ca generatoarele și armamentul sol-spațiu să fie predate unităților imperiale, vom solicita anumite garanții în privința securității poporului ukioan și a terenurilor noastre.

– Bineînțeles, aprobă Thrawn fără cel mai mic ton de satisfacție pe care și l-ar fi permis în momentul acela majoritatea comandanților imperiali.

Un mic gest de curtoazie care, Pellaeon o știa, era la fel de precis calculat ca și atacul asupra planetei. Permițându-le liderilor ukioeni să

se predea cu demnitatea neștirbită, diminua inevitabila rezistență față de conducerea imperială până ce avea să fie prea târziu.

– Reprezentantul nostru va porni în scurt timp pentru a discuta detaliile cu guvernul planetar, continuă Marele Amiral. Până atunci, presupun că nu aveți nimic împotrivă ca unitățile noastre să adopte poziții defensive preliminare.

Suspînul ukioanului fu mai degrabă simțit decât auzit.

– Nu avem nici o obiecție, *Himera*. Dezactivăm câmpul.

Pe displayul tactic, ceața albăstruie care înconjură planeta dispăru.

– Maestre C'baoth, ordonă Thrawn, comandă crucișătoarelor să ocupe poziții deasupra polilor. Nu dorim ca navele de desant să fie lovite din greșeală. Generale Covell, poți începe să-ți transporti trupele pe suprafață. Poziții defensive standard în jurul tuturor obiectivelor.

– Am înțeles, Mare Amiral, se auzi glasul lui Covell poate nițel cam sec și Pellaeon surâse imperceptibil.

Trecuseră doar două săptămâni de când comandanților Flotei și trupelor de uscat li se adusese la cunoștință secretul proiectului de clonare „Muntele Tantiss” și Covell era unul dintre cei care încă nu se obișnuiseră pe deplin cu ideea respectivă.

Poate faptul că trei dintre companiile pe care avea să le conducă spre suprafața planetei erau alcătuite exclusiv din clone avea o legătură cu scepticismul său.

Pe holograma tactică, primele valuri de nave de desant și escortele de vânători TIE ieșiseră din *Himera* și din *șoimul Furtunii*, răsfirându-se către țintele ce le fuseseră atribuite. Clone în nave de desant, gata să îndeplinească ordinele imperiale. La fel cum făcuseră deja clonele din crucișătoarele invizibile.

Pellaeon se încruntă, fulgerat de un gând straniu și neliniștitor. C'baoth fusese capabil să conducă atât de bine crucișătoarele, fiindcă toate echipajele lor, alcătuite din mii de oameni, erau compuse practic din variante a numai douăzeci de minți? Sau – și mai neliniștitor – controlul la fracțiune de secundă al maestrului Jedi se datora faptului că el însuși era o clonă?

Indiferent care dintre ipoteze ar fi fost adevărată, însemna asta oare că proiectul „Muntele Tantiss” îl slujea în mod direct pe C'baoth în tentativa sa de preluare a puterii? Poate că da. Altă întrebare pe care trebuia s-o supună atenției lui Thrawn.

Se uită spre C'baoth, amintindu-și cu întârziere că, în prezența maestrului Jedi, asemenea gânduri nu mai reprezentau proprietatea sa intimă. Totuși bătrânul nu-l privea, ci se uita drept înainte, cu ochii nefocalizați, cu chipul încordat. Un surâs vag pornise să-i încrețească gura.

– Maestre C'baoth?

– Sunt aici, șopti C'baoth cu glas răgușit și gros. Sunt aici, repetă el mai tare.

Pellaeon se încruntă spre hologramă.

– Cine sunt aici?

– Sunt la Filve, zise C'baoth și-l privi brusc pe Pellaeon cu ochi strălucitori și nebuni. Jedi ai mei sunt la Filve.

– Maestre C'baoth, confirmă deplasarea crucișătoarelor deasupra polilor, se auzi glasul poruncitor al lui Thrawn. După aceea, doresc rapoarte despre atacurile simulate...

– Jedi ai mei sunt la Filve, îl întrerupse C'baoth. Ce-mi pasă mie de atacurile voastre?

– C'baoth...

Printr-o mișcare a mâinii, bătrânul închise intercomul.

– Acum, Leia Organa Solo, murmură el, ești a mea.

* * *

Șoimul Mileniului viră scurt spre tribord, când un vânător TIE trecu peste el, trăgând nebunește din lasere și încercând, zadarnic, să urmărească manevrele cargobotului. Încleștând din dinți în fața zguduirilor, Leia privi cum unul dintre X-interceptorii care-i escortau distruse naveta imperială, transformând-o într-un nor de foc. Cerul se roti în jurul cupolei șoimului, când reveni la destinația inițială...

– Atenție! Țipă C-3PO de pe scaunul dinapoia lui Leia, când alt vânător TIE se năpusti din lateral.

Avertismentul nu fusese necesar; cu o stângăcie amăgitoare, șoimul se răsucea deja în direcția opusă, arătându-și bateria ventrală de lasere cu cuarte. De abia audibil chiar și prin ușa cabinei, Leia percepu răcnetul de luptă wookiee și vânătorul TIE împărțâși soarta partenerului său.

– Bravo, Chewie, strigă Han în intercom readucând șoimul la poziția orizontală. Wedge?

– Nu te-am părăsit, șoimule, răspunse prompt acesta. Nici un pericol pentru moment, dar un alt val de TIE a pornit încoace.

– Da, încuviință Han și se întoarse spre Leia. Tu hotărăști, iubito. Tot mai vrei să asolizăm?

C-3PO emise un icnet electronic.

– Căpitane Solo, doar nu propui să...

– Gălăgia, Auriule, îl întrerupse bărbatul. Leia?

Leia privi către distrugătorul imperial și cele opt cuirasate dispuse în jurul planetei asediate din fața lor, strângându-se aidoma mynockilor în jurul unui generator electric neecranat. Ar fi trebuit să fie ultima ei misiune diplomatică înainte de a se retrage pentru nașterea gemenilor: o călătorie scurtă pentru a calma nervosul guvern filvean și a reafirma decizia Noii Republici de a proteja sistemele din Sectorul respectiv.

Ce mai reafirmare...

– Nu putem să răzvim prin toate astea, recunosc eu ea fără chef. Și chiar dacă am putea, mă-ndoiesc că filvenii ar risca ridicarea câmpului pentru a ne lăsa să pătrundem. Mai bine s-o ștergem.

– Mi se pare corect, mormăi Han. Wedge, retragerea! Ține aproape de noi.

– Am nevoie de câteva minute să calculez saltul.

– Nu te mai obose, îl opri Han activând calculatorul. Îți dau eu coordonatele.

– În regulă. Escadrila Vagabond, formație ecran.

– Știi c-au început să mă obosească toate chestiile astea? reveni Han către Leia. Mi s-a părut că ziceai că amicii tăi noghri te vor lăsa în pace.

– Asta n-are nici o legătură cu ei, clătină femeia din cap.

Simțea o tensiune stranie și nedeslușită care-i cuprindea fruntea. Era numai imaginația, sau navele imperiale din jurul lui Filve începuseră să-și abandoneze formația de luptă?

– Aici e Marele Amiral Thrawn, cu cuirasatele din Forța Întunecată.

– Așa-i, încuviință Han încetișor și Leia făcu o grimasă, percepându-i fulgerul momentan de amărăciune.

În ciuda eforturilor generale de a-l convinge de contrariu, Han continua să se învinovățească pentru faptul că Thrawn ajunsese înaintea Noii Republici la flota *Katana* ce plutea abandonată în adâncurile spațiului – așa numita Forță Întunecată.

– N-aș fi crezut că le va recondiționa atât de rapid, adăugă bărbatul întorcând botul *șoimului* dinspre Filve.

Leia înghiți un nod. Tensiunea ciudată nu dispăruse, ci era aidoma unui rău îndepărtat care-i apăsa mintea de jur împrejur.

– Poate că are destui cilindri Spaarti ca să cloneze ingineri și tehnicieni, nu numai soldați.

– O ipoteză al naibii de atractivă, mârâi Han și, în ciuda tensiunii, femeia îi percepă modificarea bruscă a aurei atunci când atinse tasta de comunicații. Wedge, ia uită-te înapoi la Filve și zi-mi dacă n-am cumva vedenii?

Din difuzor se auzi icnetul scurt al lui Wedge.

– Vrei să zici că toate unitățile imperiale și-au oprit atacul și vin după noi?

– Îmhâm.

– Nu-i o vedenie. Cred că ar fi momentul să dispărem.

– Mda... poate...

Leia se încruntă spre soțul ei. Ceva din glasul lui...

– Han?

– Filvenii ar fi cerut ajutor înainte de a activa câmpul, nu? întrebă Han gânditor.

– Exact, aprobă Leia precaut.

– Iar cea mai apropiată bază a Noii Republici este Ord Pardron, nu?

– Exact.

– Asta-i! Escadrila Vagabond, modificăm cursul la tribord. Urmați-mă! *Șoimul* porni într-un viraj strâns spre dreapta.

– Atenție, *șoimule*, îl avertiză Wedge, asta ne readuce la TIE.

– N-o să ajungem așa departe. Țasta-i vectorul nostru.

Îndreptă nava pe noul curs și privi scurt în displayul pupa.

– Este bine, continuă să ne urmărească.

Calculatorul piui, anunțând stabilirea coordonatelor pentru salt.

– Wedge, am coordonatele pentru tine, rosti Leia întinzându-se spre tasta de transmitere.

– Atenție *șoimule*, o întrerupse Wedge. Musafiri la tribord!

Femeia privi în direcția respectivă și gâtul i se uscă instantaneu, văzând la ce se referea Wedge. Vânătorii TIE goneau rapid și se aflau deja suficient de aproape ca să intercepteze orice transmisiune pe care *șoimul* ar fi făcut-o către escortă. Expedierea coordonatelor lui Wedge ar fi fost o invitație deschisă adresată imperialilor de a-i aștepta la destinație.

– Poate aș putea fi de folos, Înălțimea Ta, propuse C-3PO. După cum știi, sunt fluent în șase milioane de forme de comunicare. I-aș putea expedia coordonatele comandantului Antilles, de pildă, în limbajul comercial boordist sau vaathkree...

– Și apoi i-ai expedia și traducerea? pufni Han.

– Desigur..., încuviință droidul, apoi se întrerupse. Vai de mine! continuă pe un ton stânjenit.

– Lasă, nu-ți face griji. Wedge, ai fost acum doi ani la Xyquine, nu?

– Da. Aha! O manevră Cracken?

– Exact. La doi – unu, doi!

Dincolo de cupola cabinei, Leia zări X-interceptorii poziționându-se într-o nouă și complicată formație de escortă în jurul *șoimului*.

– Ce obținem prin asta? întrebă ea.

– Evadarea, răspunse Han, studiind din nou displayul pupa. Ia coordonatele, adaugă doi la a doua cifră a fiecăreia și expediază-le X-interceptorilor.

Leia se apucă de treabă, începând să înțeleagă. Modificarea celei de-a doua cifre nu avea să schimbe vectorul aparent de ieșire din spațiul normal în așa măsură încât imperialii să-și dea seama de vicleșug, dar în același timp avea să fie suficient ca să-i devieze cu doi ani-lumină de la țintă.

– Deșteaptă chestie! Iar manevra aceea de zbor pe care au făcut-o a fost doar praf aruncat în ochii imperialilor?

– Exact. Oricine ar crede că a fost o comandă de manevră. O șmecherie inventată de Pash Cracken cu ocazia dezastrului de lângă Xyquine. Han privi iarăși displayul pupa. Cred că ne-am îndepărtat suficient... Să-ncercăm.

– Nu sărim în hiperspațiu? se încruntă femeia.

O amintire veche și destul de neplăcută îi apărură din adâncul minții. Goana nebună prin care se îndepărtaseră de Hoth, cu întreaga flotă a lui Darth Vader suflându-le în ceafă și cu o hiperpropulsie care se dovedise defectă...

Han îi aruncă o privire cu coada ochiului.

– Nu te teme, iubito. Hiperpropulsia funcționează perfect azi.

– Să sperăm.

– Atâta vreme cât ne urmăresc pe noi, continuă el, nu vor ataca Filve. Și cu cât îi îndepărtăm mai mult, cu atât unitățile de susținere de la Ord Pardron vor beneficia de timp suplimentar pentru ca să ajungă aici.

Fulgerul verde orbitor al unei salve care-i rată cu puțin opri răspunsul lui Leia.

– Cred că le-am oferit tot timpul necesar, îi zise lui Han simțind în trup agitația gemenilor nenăscuți. Nu putem, te rog, să ieșim de aici?

A doua lovitură devie din câmpul deflector superior al *șoimului*.

– Cred c-ai dreptate. Wedge, gata de plecare?

– Oricând o dorești. Dă-i drumul, și te urmărm.

– S-a făcut.

Han se întinse, apucă manetele hiperpropulsiei și le trase lin spre el. Prin cupola cabinei, stelele se expandară, deveniră linii stelare... și ajunseră în siguranță.

Prințesa inspiră adânc și expiră lent. Continua să perceapă neliniștea gemenilor și, pentru un minut, își întoarse mintea către ei, străduindu-se să-i liniștească. Se gândise adesea că era o senzație ciudată să atingă minți care foloseau emoții și senzații pure, nu imagini și cuvinte. Minți extrem de diferite de ale lui Han, Luke și altor prieteni.

Diferite, de asemenea, de mintea îndepărtată care orchestra atacul imperial.

Înapoia ei ușa glisă, deschizându-se, și Chewbacca pătrunse în cabină.

– Bravo, Chewie, îl felicită Han în vreme ce wookieeul își instalează corpul masiv în scaunul pentru pasageri de la tribord, alături de C-3PO. Ai mai avut probleme cu brațul de control orizontal?

Chewbacca mormăi o negație. Ochii săi negri cercetară chipul femeii și mârâi o întrebare spre ea.

– N-am nimic, răspunse Leia stăvilindu-și lacrimile bruște și inexplicabile. Îmi dau cuvântul.

Se uită la Han și văzu că și soțul ei se încruntase.

– Doar nu te-ai speriat? întrebă el. N-a fost decât o unitate de luptă imperială. Nimic deosebit.

– Nu despre asta era vorba, clătină Leia din cap. Acolo a mai existat ceva. Un fel de... Nu știu...

– Poate ceva similar indispoziției pe care ai simțit-o la Endor, sugeră C-3PO. Îți amintești – atunci când eu și Chewbacca reparam...?

Chewbacca mârâi un avertisment și droidul amuți instantaneu. Mult însă prea târziu.

– Nu, lasă-l să vorbească, zise Han privind protector și în același timp suspicios spre Leia. Despre ce indispoziție a fost vorba?

– N-a fost mare lucru, îl liniști ea prinzându-l de mână. La prima orbită pe care am descris-o în jurul lui Endor, am trecut prin locul în care

explodase Steaua Morții. Pentru câteva secunde, am simțit ca și cum prezența Împăratului m-ar fi înconjurat. Asta-i tot.

– Ah, deci asta-i tot, pufni Han sarcastic fulgerându-l din ochi pe Chewbacca. Un Împărat mort caută să te înșface și crezi că nici măcar nu merită să-mi menționezi faptul?

– Termină cu prostiile! N-a fost nimic îngrijorător – s-a sfârșit aproape imediat și n-au existat efecte secundare. Îți spun adevărul. Oricum, la Filve am simțit ceva cu totul diferit.

– Mă bucur s-o aud, ricană bărbatul nedorind să abandoneze subiectul. După ce te-ai întors de la noghri, ți-ai făcut vreun control medical?

– N-am prea avut timp, pentru că...

– Perfect. O să-l faci imediat ce ne-ntoarcem.

Leia încuviință cu un oftat tăcut. Cunoștea tonul acela și, oricum, nu era ceva împotriva căruia să argumenteze.

– Bine. Dacă o să am timp.

– O să-ți faci timp. Altfel îl pun pe Luke să te încuie în centrul medical, când se întoarce. Vorbesc cât se poate de serios, iubito.

Ea îl strânse de mână, dar în aceeași clipă simți o gheară în jurul inimii. Luke, singur în teritoriul Imperiului... însă nu pățise nimic. Și nici n-avea să pățească.

– Bine, repetă. O să-mi fac un control, îți promit.

– Așa, da, aprobă Han cercetându-i chipul. Prin urmare, ce ai simțit la Filve?

– Nu știu... Poate că același lucru pe care l-a simțit Luke în *Katana*. Știi... atunci când imperialii au trimis o echipă de abordaj formată din clone.

– Mda... Cuirasatele alea erau totuși al naibii de departe.

– Dar și clonele erau mai multe.

– Este adevărat. Ei bine, Chewie și cu mine o să ne-apucăm să reparăm stabilizatorul de flux ionic înainte de a ne lăsa de tot. Te descurci singură, aici, iubito?

– Nici o problemă, încuviință Leia fericită că subiectul fusese abandonat. Dați-i drumul!

Întrucât cealaltă posibilitate era una la care nici nu voia să se gândească deocamdată. De mult timp se spunea că Împăratul deținuse capacitatea de a utiliza Forța pentru a-și controla în mod direct unitățile militare. Dacă maestrul Jedi cu care Luke se confruntase pe Jomark avea aceeași capacitate...

Coborî palma, își mângâie pântecul și se focaliză asupra celor două minți micuțe dinăuntru. Nu, nu era deloc ceva la care ar fi vrut să se gândească.

* * *

– Bănuiesc, rosti Thrawn cu glas de un calm letal, că ai o explicație.

Încet, cu un gest deliberat, C'baoth ridică ochii de la cercul dublu de display-uri din cabina de comandă, pentru a privi la Marele Amiral. La

acesta și, cu un dispreț necamuflat, la ysalamirul de pe cadrul nutritiv fixat pe umerii lui.

– Tu, Mare Amiral, ai o explicație?

– Ai întrerupt atacul de diversiune asupra lui Filve, îi ignoră Thrawn răspunsul. După aceea, ai trimis toate unitățile de luptă într-o urmărire zadarnică.

– Iar tu, Mare Amiral, nu ți-ai respectat promisiunea de a mi-i aduce pe Jedi, ripostă C'baoth cu o voce al cărei ton, observă neliniștit Pellaeon, sporea în volum și ascuțime. Tu, noghrii împlânziți, întregul Imperiu – cu toții ați dat greș!

– Într-adevăr, se mijiră ochii roșiatici ai lui Thrawn. Tot vina noastră este și faptul că n-ai izbutit să-l reții pe Luke Skywalker, după ce ți l-am trimis pe Jomark?

– Nu tu mi l-ai trimis, Mare Amiral, ci eu l-am chemat acolo, prin intermediul Forței...

– Contrainformațiile Imperiului au lansat zvonul potrivit căruia Jorus C'baoth s-a întors și a fost văzut pe Jomark, îl întrerupse tăios Thrawn. Transporturile Imperiului te-au adus acolo, Intendența ți-a mobilat și aprovizionat casa de acolo, iar Ingineria ți-a construit pista camuflată de asolizare. Imperiul a făcut tot ce-i stătea în putință pentru ca să ți-l dea pe Skywalker pe mână. Tu n-ai izbutit să-l reții pe planetă.

– Nu-i adevărat! Skywalker a plecat de pe Jomark, fiindcă Mara Jade a scăpat de la voi și i-a zăpăcit mințile împotriva mea. Și va plăti pentru asta! M-auzi? Va plăti!

Thrawn rămase tăcut câteva clipe, apoi rosti cu un glas ce-și regăsisese controlul:

– Ai trimis toate unitățile de luptă de la Filve pe urmele Șoimului Mileniului. Ai reușit s-o capturezi pe Leia Organa Solo?

– Nu, mârâi C'baoth. Însă nu pentru că n-a dorit să vină la mine. O dorește! La fel ca și Skywalker.

Thrawn privi spre Pellaeon.

– Vrea să vină la tine?

– Foarte mult, surâse bătrânul și, pe neașteptate, vocea lui își pierdu orice mândrie și deveni aproape visătoare. Vrea să-i instruiască copiii... Să-i învețe în căile Jedi... Să-i creeze după propria mea imagine... Fiindcă eu sunt maestrul! Singurul care-a mai rămas!

Reveni cu atenția la Thrawn.

– Trebuie să mi-o aduci, Mare Amiral, continuă pe un ton aflat între solemnitate și rugămintă. Trebuie s-o eliberezi din temnița în care se găsește, printre cei care se tem de puterile ei. Dacă nu, ei o vor distruge.

– Bineînțeles că trebuie s-o facem, încuviință Thrawn împăciuitor, dar lasă sarcina asta în seama mea. Mai am nevoie doar de puțin timp.

C'baoth se încruntă gânditor, strecurând mâna pe sub barbă, pentru a atinge medalionul care-i atârna la gât, și Pellaeon simți un fior. Indiferent de câte ori le-ar fi văzut, nu se putea obișnui cu accesele

acelea neașteptate de nebulie a clonei. Știa bine că fusese o problemă universală a primelor experimente de clonare: o instabilitate mentală și emoțională permanentă, invers proporțională cu durata ciclului de creștere a clonei. Prea puține lucrări științifice asupra subiectului mai supraviețuiseră Războiului Clonelor, dar Pellaeon găsisese una care sugera că nici o clonă care fusese adusă la maturitate în mai puțin de un an nu avea să fie îndeajuns de stabilă pentru a supraviețui în exteriorul unui mediu total controlat.

Ținând seama de distrugerea pe care o dezlănțuiseră în galaxie, Pellaeon crezuse dintotdeauna că stăpânii clonelor găsiseră finalmente o soluție, cel puțin parțială, la problema aceea. O cu totul altă întrebare era dacă ei recunoscuseră cauza fundamentală a nebuliei.

S-ar fi putut ca Thrawn să fi fost primul care o înțelesese cu adevărat.

– Perfect, Mare Amiral, rosti brusc C'baoth. Ți acord o ultimă șansă. Dar te avertizez: va fi ultima! După aceea, mă voi ocupa personal de problemă. Și încă un avertisment: dacă nu poți duce la bun sfârșit nici măcar o sarcină atât de mărunță, s-ar putea să te consider nedemn să conduci forțele militare ale Imperiului meu.

Privirea lui Thrawn scânteie, dar se mulțumi să încline ușor din cap.

– Ți accept provocarea, maestre C'baoth.

– Bine. C'baoth se instalează mai comod în scaun și închise ochii. Acum poți pleca, Mare Amiral. Doresc să meditez și să plănuiesc viitorul cavalerilor mei Jedi.

Thrawn rămase tăcut o clipă, privindu-l fără să clipească din ochii săi roșu-sclipitori. După aceea, se întoarse către Pellaeon.

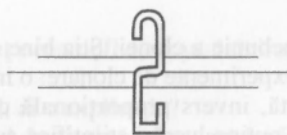
– Însoțește-mă pe punte, căpitane. Vreau să supraveghezi pregătirile defensive pentru sistemul Ukio.

– Da, domnule amiral, încuviință Pellaeon gata să accepte orice pretext pentru a se îndepărta de C'baoth.

Înainte de a pleca, se opri pentru o clipă și-l privi pe bătrân, iar o cută de încruntare îi traversă chipul. Dorise să-i atragă lui Thrawn atenția asupra a ceva? Era aproape sigur că așa fusese. Ceva legat de C'baoth, clone și proiectul „Muntele Tantiss”...

Gândul nu voia însă să apară și, ridicând din umeri, abandona încercarea. Cu siguranță, ideea avea să se ivească după un timp.

Ocolind inelul de displayuri, își urmă comandantul afară din cabină.

Se numea Calius saj Leeloo, Orașul Cristalelor Incandescente, de pe Berchest și fusese una dintre cele mai spectaculoase minuni ale galaxiei încă din primele zile ale Vechii Republici. Întregul oraș era un cristal gigantic, creat de-a lungul eonilor de jerbele de stropi sărați dinspre apele roșu-portocalii întunecate ale Oceanului Leefari, ce se izbeau de faleza scundă pe care se ridica. Orașul original fusese sculptat cu răbdare în cristal, de-a lungul a zeci de ani, de către meșterii berchesteni locali, ai căror descendenți continuau să-i dirijeze și îngrijească dezvoltarea lentă.

La apogeul Vechii Republici, Calius fusese o atracție turistică majoră, populația sa trăind confortabil de pe urma milioanei de vizitatori care se înghesuiu să vadă frumusețea amețitoare a orașului și a împrejurimilor. Dar haosul generat de Războiul Clonelor și ascendența ulterioară a Imperiului taxaseră sever asemenea distracții superficiale, și Calius fusese nevoit să caute alte modalități de supraviețuire.

Din fericire, comerțul turistic lăsase ca moștenire rute comerciale bine stabilite între Berchest și majoritatea sistemelor importante din galaxie. Soluția evidentă era ca berchestenii să promoveze Calius drept centru comercial și, cu toate că orașul nu se ridica deocamdată la nivelul lui Svivren sau Ketaris, atinsese un grad modest de succes.

Singura problemă era că se afla în regiunea controlată de imperiali.

O grupă de trupe de șoc se deplasa pe strada aglomerată, cu armurile lor albe reflectând culorile clădirilor angulare roșu-portocalii din jur. Ocolind-o pe departe, Luke își trase gluga mai strâns în jurul feței. Nu percepea nici un sentiment special de alertă din partea soldaților, totuși nu avea rost să-și asume vreun risc în teritoriul Imperiului. Trupele de șoc trecură fără măcar să arunce o privire în direcția sa și, cu un suspin de

ușurare, tânărul reveni la contemplarea așezării. Din cauza trupelor de șoc, a membrilor echipajelor imperiale aflați în permisie și a contrabandiștilor mereu în căutare de afaceri, aura comercială întunecată a orașului diferea în mod straniu și vădit de frumusețea lui senină.

Iar undeva prin frumusețea aceea senină se găsea ceva mult mai periculos decât trupele de șoc imperiale.

Un grup de clone.

Cel puțin, așa considerau Contrainformațiile Noii Republici. Examinând cu infinită răbdare mii de comunicate imperiale interceptate, experții apreciaseră că sistemul Berchest reprezenta unul dintre punctele de transfer ale noului flux de duplicate umane ce începuseră să piloteze navele și transportoarele mașinii de război conduse de Marele Amiral Thrawn.

Fluxul trebuia stopat... și cât mai repede. Iar asta însemna găsirea și distrugerea cuvelor de clonare. La rândul-i, asta însemna parcurgerea în sens invers a șablonului de trafic dintr-un punct de transfer cunoscut – prin urmare, confirmarea faptului că clonele treceau realmente prin Calius.

Un grup de bărbați înveșmântați în dulamele și mantiile negustorilor svivreni apărură de după colțul unei clădiri și, așa cum procedase de atâtea ori în ultimele două zile, Luke își extinse percepția într-acolo. Îi fu suficientă o verificare rapidă; negustorii nu aveau aura stranie pe care o detectase în echipa de clone ce-i atacase la bordul lui *Katana*.

Dar chiar în clipa în care își retrăgea Forța dinspre ei, altceva îi atrase atenția. Ceva ce aproape că trecuse cu vederea în torentul de gânduri și senzații umane și non-umane ce se învolburau laolaltă precum cioburi de sticlă colorată într-o furtună de nisip. O minte calculată și rece, despre care era sigur că o mai întâlnise, dar pe care n-o putea identifica prin pâcla de zgomot mental din jur.

La rândul său, proprietarul minții aceleia era pe deplin conștient de prezența tânărului în Calius. Și îl privea.

Luke făcu o grimasă. Singur în teritoriul inamic, cu nava la doi kilometri depărtare, la astroportul Calius, și deținând ca unică armă o sabie Jedi ce avea să-l identifice în clipa în care o scotea de sub tunică, era departe de a deține o poziție avantajoasă.

Totuși el dispunea de Forță... și știa că urmăritorul său era acolo. Una peste alta, șansele se echilibrău.

La doi metri spre stânga se afla intrarea în tunelul lung și arcuit al unui pod pietonal. Cotind prin ea, Luke iuți pasul, încercând să-și reamintească din harta orașului, pe care o studiasse, încotro se îndrepta podul. Decise că traversa râul înghețat al orașului și suia după aceea către cartierele mai înalte, locuite de elită, care se ridicau deasupra oceanului. Înapoia sa, își percepu urmăritorul intrând de asemenea pe pod și, pe măsură ce tânărul se îndepărta de vacarmul mental al zonei comerciale aglomerate din spate, reuși finalmente să-l identifice pe individ.

Nu era chiar așa de rău pe cât se temuse, dar, cel puțin potențial, era destul de rău. Suspinând, Luke se opri și așteptă. Curba mediană, lină, a podului împiedica vizualizarea capetelor sale și de aceea constituia un loc perfect pentru o confruntare.

Urmăritorul se apropia de segmentul curb și, parcă anticipând că avea să fie așteptat acolo, se opri în afara razei vizuale a tânărului. Luke își extinse percepțiile și detectă sunetul unui blaster scos din toc.

– E-n regulă, vorbi el. Suntem singuri. Poți să vii.

Urmă o ezitare scurtă, apoi Luke simți licărul momentan de surpriză și, în cele din urmă, Karrde apărură de după curbă.

– Văd că Universul nu și-a epuizat modalitățile de a mă surprinde, comentă contrabandistul înclinând din cap spre Luke într-un salut scurt, în timp ce-și introducea blasterul în toc. După cum te comportai, am bănuț că ești un spion al Noii Republici. Recunosc însă că ești ultima persoană pe care m-aș fi așteptat s-o trimită.

Luke îl privi, străduindu-se din răputeri să-i descifreze aura. Ultima dată când îl zărise pe Karrde, imediat după bătălia pentru *Katana*, bărbatul subliniasă că el și grupul său de contrabandiști intenționau să-și păstreze neutralitatea în război.

– Și ce intenționeai să faci după ce ai fi știut cu siguranță?

– Nu mă gândisem să te predau imperialilor, dacă asta voiai să spui, zise Karrde privind în urma sa. Dacă nu te deranjează, aș dori să nu staționăm. Berchestenii nu obișnuiesc să poarte conversații prelungite pe poduri, iar vocile pot fi auzite în tunel la distanțe surprinzător de mari.

Și dacă la celălalt capăt al podului era pregătită o ambuscadă? Într-un asemenea caz, Luke ar fi știut înainte să ajungă acolo.

– N-am nimic împotrivă, rosti el pășind în lateral și făcându-i semn celuilalt s-o ia înainte.

Contrabandistul îi aruncă un surâs sardonice.

– N-ai încredere în mine, așa-i? întrebă el, trecând pe lângă tânăr.

– Probabil că de vină este influența lui Han, spuse Luke pe un ton de scuză și-și potrive pasul după al său. A lui Han, sau a ta. Sau, poate a lui Mara...

Percepu modificarea din aura lui Karrde – o sclipire de îngrijorare imediat ascunsă.

– Apropo de Mara, ce mai face?

– Aproape că și-a revenit, îl asigură Luke. Medicii mi-au spus că vindecarea genului acela de leziuni neurale minore nu este dificilă, dar că durează.

Karrde încuviință, menținându-și privirea îndreptată înainte.

– Apreciez că vă îngrijiți de ea, rosti aproape fără chef. Propriile noastre facilități medicale n-ar fi putut face față.

Luke îl opri cu un gest din mână.

– A fost lucrul cel mai mic pe care l-am putut face după ajutorul pe care ni l-ați oferit la *Katana*.

– Poate...

Ajunseră la capătul podului și ieșiră pe o stradă mult mai puțin aglomerată decât cea pe care o părăsiseră. În fața lor, deasupra clădirilor apropiate, se puteau zări cele trei turnuri complicat sculptate ale sediului guvernamental, orientate spre ocean. Extinzând Forța, Luke îi cercetă rapid pe trecătorii din preajmă. Nimic.

– Te îndreptai undeva anume? îl întrebă pe Karrde.

– Pur și simplu ieșisem la plimbare, clătină contrabandistul din cap. Tu?

– La fel, încercă Luke să-i imite tonul.

– Sperai să vezi vreun chip familiar? Sau poate două, trei, ori patru?

Așadar Karrde știa, sau bănuise, motivul pentru care se afla aici. Cumva, asta nu-l surprindea cu adevărat.

– Dacă ele pot fi văzute aici, o să le descopăr, îi răspunse. Ai cumva vreo informație care să-mi fie de folos?

– S-ar putea. Ai destui bani, ca s-o plătești?

– Cunoscându-ți prețurile, probabil că nu. Dar ți-aș putea deschide un cont, când mă-ntorc.

– Dacă te mai întorci. Ținând seama de numărul trupelor de șoc care se află între tine și teritoriile sigure, în clipa de față nu reprezinți ceea ce aș numi un risc atrăgător de investiție.

Luke înălță o sprânceană.

– Spre deosebire de un contrabandist aflat în fruntea listei persoanelor cel mai dorite de imperiali?

– Întâmplător, zâmbi Karrde, Calius este unul dintre puținele locuri din spațiul imperial unde mă găsesc în perfectă siguranță. Guvernatorul berchestean și cu mine ne cunoaștem de ani buni. Mai precis, există anumite articole importante pentru el pe care numai eu i le pot furniza.

– Articole militare?

– Eu nu fac parte din războiul vostru, Skywalker, îi reaminti Karrde cu răceală. Sunt neutru și intenționez să rămân așa. Crezusem că am făcut asta clar, ție și surorii tale, înainte de a ne despărți.

– A fost foarte clar, îl asigură tânărul, dar crezusem că evenimentele din ultima lună te-au făcut să te răzgândești.

Expresia celuiilalt nu se schimbă, însă Luke îi putu detecta modificarea aproape nedorită a aurei.

– Nu mă topesc după ideea că Marele Amiral Thrawn are acces la o instalație de clonare, recunoscui Karrde. Deține potențialul pe termen lung de a înclina balanța puterii în favoarea sa, iar asta n-o dorește nici unul dintre noi. Consider totuși că tabăra voastră exagerează cu reacția față de situația curentă.

– Nu știu cum poți considera că exagerează. Imperiul a pus mâna pe majoritatea cuirasatelor din flota *Katana*, iar acum are o resursă nelimitată de clone pe care să le folosească drept echipaje.

– N-aș folosi cuvântul „nelimitată”, clătină Karrde din cap. Clonele nu pot fi crescute oricât de rapid, dacă se dorește să aibă o stabilitate mentală suficientă pentru a le încredința niște nave de luptă. Țin minte că regula fundamentală era de minim un an pentru o clonă.

Un grup de cinci vaathkree trecu prin fața lor pe o stradă transversală. Deocamdată, Imperiul clonase numai oameni, totuși Luke îi verifică oricum. Nimic nici de data aceasta.

– Un an pentru o clonă, zici?

– Åsta ar fi minimumul absolut. Documentele dinaintea Războiului Clonelor pe care le-am văzut afirmau că perioada recomandată este de trei până la cinci ani. Sigur că da, mult mai puțin decât ciclul uman de dezvoltare, totuși n-ar fi un motiv de panică.

Tânărul privi în sus, spre turnurile sculptate al căror roșu-portocaliu luminat de soare contrasta puternic cu norii albi dolofani ce se rostogoleau de peste oceanul care se întindea în spatele lor.

– Ce-ai zice dacă ți-aș spune că acele clone care ne-au atacat în *Katana* au fost crescute în mai puțin de un an?

– Depinde cu cât mai puțin, strânse din umeri Karrde.

– Ciclul complet a variat între cincisprezece și douăzeci de zile.

– Poftim? făcu contrabandistul oprindu-se și răsucindu-se către Luke.

– Cincisprezece până la douăzeci de zile, repetă tânărul oprindu-se de asemenea.

Karrde rămase nemișcat, îl privi cu atenție, apoi își reluă mersul.

– Imposibil, murmură el. Trebuie să fie o eroare pe undeva.

– Îți pot face rost de o copie a studiilor.

Karrde încuviință gânditor, cu ochii pierduți în gol.

– Cel puțin asta explică situația de la Ukio.

– Ukio? se încruntă Luke.

– Probabil că nu ești la curent cu ultimele noutăți... Acum două zile, imperialii au lansat o serie de atacuri simultane asupra unor ținte din Sectoarele Abrion și Dufilvian. Au avariat considerabil baza militară de la Ord Pardron și au capturat sistemul Ukio.

Luke simți un gol în stomac. Ukio era unul dintre primii cinci producători agricoli ai Noii Republici. Repercusiunile, fie și numai pentru Sectorul Abrion...

– Planeta a pățit ceva?

– Se pare că nu. Sursele mele mi-au spus că a fost capturată cu câmpurile și armele sol-spațiu intacte.

Golul creștea întruna.

– Crezusem că așa ceva era imposibil...

– Capacitatea de a reuși imposibilul a fost una dintre trăsăturile pentru care au fost selectați Marii Amiralii, comentă sec Karrde. Detaliile atacurilor continuă să fie vagi... ar fi interesant de aflat cum a reușit s-o facă.

Prin urmare, Thrawn avea cuirasatele *Katana*, plus clone cu care să echipeze navele, iar acum obținuse și o sursă de hrană pentru clone.

– N-a fost doar un simplu raid, vorbi încetișor Luke. Imperiul se pregătește să lanseze o ofensivă majoră.

– Așa începe să pară, aprobă Karrde. În mod neoficial, aş zice că te aşteaptă o treabă al naibii de grea.

Tânărul îl privi cercetător. Chipul și glasul celuiilalt erau la fel de calme ca întotdeauna, totuși aura dinapoia lor nu mai avea aceeași siguranță.

– Și nimic din toate astea nu te face să te răzgândești? insistă el.

– Nu mă alătur Noii Republici, Skywalker, clătină Karrde din cap. Există mai multe motive, iar nu ultimul dintre ele este faptul că nu mă încred pe deplin în unele elemente din guvernul vostru.

– Cred că Fey'lya a fost definitiv discreditat...

– Nu mă refeream numai la el. Știi la fel de bine ca și mine cât de mult îi iubesc mon calamarienii pe contrabandiști. Acum, după ce amiralul Ackbar a fost reinstalat în funcția de Comandant Suprem, va trebui cu toții să fim din nou cu ochii-n patru.

– Termină cu prostia asta! pufni Luke. Doar nu crezi că Ackbar își va pierde timpul ca să se ocupe de contrabandiști?

– Nu tocmai, dar nici nu doresc să-mi risc viața pe presupunerea asta.

– Perfect, urmă Luke sesizând impasul. Să privim atunci situația strict din punctul de vedere al afacerilor. Trebuie să cunoaștem mișcările și intențiile Imperiului, pe care, probabil, că tu le urmărești oricum. Putem cumpăra informațiile respective de la tine?

– Asta ar putea fi posibil, răspunse Karrde după câteva clipe de gândire. Cu condiția ca eu să am ultimul cuvânt în privința informațiilor pe care vi le voi transmite. Nu doresc să-mi transformați grupul într-o extensie neoficială a Contrainformațiilor Noii Republici.

– De acord, spuse tânărul. (Era mai puțin decât ar fi sperat, totuși mai bine decât nimic.) Imediat ce ajung înapoi, îți deschid un cont.

– Poate că ar trebui să începem printr-un schimb direct de informații, rosti Karrde examinând clădirile cristaline din jur. Spune-mi, ce v-a determinat să începeți căutarea tocmai pe Calius?

– O să fac chiar mai mult decât atât, aprobă Luke. (Atingerea mentală îndepărtată era vagă, dar inconfundabilă.) Ce-ai spune dacă ți-aș confirma prezența clonelor aici?

– Unde?

– Undeva într-acolo, indică el în față și puțin la dreapta. La vreo jumătate de kilometru depărtare... e greu de precizat.

– Într-un Turn, decise bărbatul. Elegant, sigur și la adăpost de priviri indiscrete. Mă-ntreb dacă există o posibilitate de a ne furișa înăuntru, ca să aruncăm o privire...

– Stai puțin... se deplasează, se încruntă Luke străduindu-se să mențină contactul. Se îndreaptă... aproape spre noi... nu tocmai.

– Probabil că sunt duse la astroport. Karrde privi în jur și arătă către dreapta: Probabil că vor folosi strada Mavrille – la două cvartale mai încolo.

Grăbindu-se și încercând în același timp să nu atragă atenția, străbătura distanța respectivă în trei minute.

– Vor folosi probabil un vehicul pentru marfă, sau un transportor ușor, zise contrabandistul după ce găsiră un loc ferit de traficul pietonal de pe trotuare. Orice vehicul evident militar ar atrage atenția.

Luke aprobă din cap. Pe cât își amintea din hărți, Mavrille era una dintre puținele străzi ale orașului care fusese săpată îndeajuns de largă pentru ca să fie circulată și de vehicule, din care cauză era practic ticsită.

– Păcat că n-am un macro-binoclu cu mine, regretă el cu glas tare.

– Crede-mă că și așa atragi destulă atenție, se înalță Karrde pe vârfuri deasupra mulțimii. Detectezi ceva?

– Vin clar încoace, răspunse Luke și extinse Forța căutând să separe aura clonelor de haosul celorlalte gânduri și minți ce-l înconjurau. Cred că sunt douăzeci sau treizeci.

– Prin urmare, va fi un vehicul pentru marfă, aprecie Karrde. Unul se apropie chiar acum – înapoia speederului Trast cu remorcă.

– Îl văd.

Tânărul inspiră profund, apelându-și toate capacitățile de Jedi.

– Ele sunt, murmură și un fior îi coborî pe spinare.

– Bine, zise Karrde cu glas înăsprit. Fii atent – este posibil să fi uitat deschis vreun panou de ventilație.

Vehiculul pentru marfă venea spre ei pe elevatoarele repulsor, oprindu-se la un cvartal depărtare, când șoferul speederului Trast își aduse brusc aminte că ajunsese în locul unde trebuia să vireze. Coti încetîșor, cu remorca blocând toată circulația dinapoia sa.

– Așteaptă aici, spuse contrabandistul pătrunzând în fluxul de pietoni care se îndrepta într-acolo.

Luke rămase privind cu atenție zona, atent la orice percepție care i-ar fi dezvăluit că el sau Karrde fuseseră zăriți și recunoscuți. Dacă toată acțiunea aceea nu era decât o capcană rafinată pentru spionii extraplanetari, acum era momentul optim pentru a fi declanșată.

Remorca își încheie în cele din urmă manevra și vehiculul pentru marfă își relua drumul. Trecu pe lângă Luke și continuă pe stradă, dispărând după câteva secunde înapoia unor clădiri roșu-portocalii. Retrăgându-se pe strada laterală din spatele său, Luke așteptă; după un minut, apărură și Karrde.

– Două panouri erau deschise, dar n-am putut vedea destul ca să fiu sigur, gâfâi el. Tu ce-ai făcut?

– Nici eu n-am putut vedea nimic. Sunt totuși sigur că erau clonele. Bărbatul îl privi fix o clipă, după care încuviință scurt din cap.

– Bun, ce facem în continuare?

– Mă duc să văd dacă pot decola înaintea lor, răspunse Luke. Dacă le-aș putea urmări vectorul spre hiperspațiu, putem deduce unde vor merge de acolo. Deși – continuă el repede – două nave acționând împreună pot face paralaxa.

– Iartă-mă dacă te refuz, zâmbi Karrde, dar zborul în tandem cu un agent al Noii Republici nu-i tocmai ceea ce aş numi menţinerea neutralităţii. Privi peste umărul celuilalt, către stradă. Aş prefera să încerc o acţiune inversă de aici – să le identific punctul de origine.

– Este o idee bună, aprobă Luke. În cazul ăsta, am plecat spre astroport să mă pregătesc de decolare.

– Păstrăm legătura, promise Karrde. Asigură-te de generozitatea contului despre care mi-ai pomenit.

* * *

De la fereastra cea mai de sus a Turnului 1 al Guvernului Central, guvernatorul Staffa coborî macro-binoclul cu un pufnet mulţumit.

– Aşa-i, Fingal, el era, se adresa bărbatului micuţ care se foia alături. Nici o îndoială. Luke Skywalker în persoană!

– Credeţi că a văzut transportul special? Întrebă Fingal jucându-se nervos cu propriul său macro-binoclu.

– Bineînţeles, mormăi guvernatorul. Crezi că stătea de plăcere pe lângă strada Mavrille?

– Gândisem doar...

– Nu mai gândi, Fingal, îl întrerupse Staffa. Nu eşti echipat pentru aşa ceva.

Se apropie de birou, puse macro-binoclul într-un sertar şi apelă pe datapad directiva Marelui Amiral Thrawn. După părerea lui strict confidenţială, era un ordin mai degrabă bizar, mai straniu chiar decât misterioasele transferuri de trupe pe care Comandamentul Superior le rula în ultima vreme prin Calius. Ținând însă seama de circumstanţe, nu putea decât să presupună că Thrawn ştia ce făcea.

Oricum, era treaba lui, nu a lui Staffa, şi asta era cel mai important.

– Trimite un mesaj spre distrugătorul imperial *Himera*, îi ordonă lui Fingal instalându-şi trupul masiv în scaun şi împingând datapadul peste birou. Codificat conform instrucţiunilor de aici. Informează-l pe Marele Amiral Thrawn că Skywalker a fost pe Calius şi că l-am văzut personal lângă transportul special. De asemenea, conform directivei Marelui Amiral, i s-a permis să părăsească Berchestul fără probleme.

– Da, domnule guvernator, încuviinţă Fingal notându-şi pe propriul său datapad. (Dacă omuleţului i se părea anormal ca unui spion rebel să i se îngăduie să cutureiere nestânjenit prin teritoriul imperial, n-o arăta.) Ce se întâmplă cu celălalt individ, domnule guvernator? Însoţitorul lui Skywalker?

Staffa Țuguie buzele. Preţul pus pe capul lui Talon Karrde ajunsese acum la aproape cincizeci de mii – o mulţime de bani, chiar şi pentru salariul lui de guvernator planetar. Ştiuse dintotdeauna că, într-o bună zi, va fi în interesul său să încheie relaţia discretă de afaceri pe care o avea cu Karrde. Poate că momentul acela venise în sfârşit.

Nu... Nu, atâta timp cât războiul continua prin galaxie. Poate mai târziu, când victoria va fi la îndemână, iar liniile private de aprovizionare puteau deveni mai sigure. Dar nu acum.

– Individul celălalt nu este important, spuse el. Un agent special pe care l-am trimis pentru a-l atrage pe rebel în loc deschis. Poți să uiți de el. Dă-i drumul – codifică mesajul și expediază-l!

– Da, domnule guvernator.

Ușa se deschise... și pentru o clipă, când Fingal păși prin ea, lui Staffa i se pără că întrezărește o scânteiere stranie în ochii omulețului. Fusesse, desigur, cauzată de lumina din anticameră. Pe lângă loialitatea sa neștirbită față de guvernator, atributul cel mai proeminent și mai atractiv al lui Fingal era o lipsă la fel de perfectă de imaginație.

Inspirând adânc și alungându-și din minte pe Fingal, spionii rebeli și chiar pe Marii Amirali, Staffa se lăsă pe spate în scaun și începu să se gândească în ce fel avea să utilizeze marfa pe care oamenii lui Karrde o descărcau chiar acum la astroport.

Încetișor, parcă suind o scară lungă și întunecată, Mara ieși dintr-un somn adânc. Deschise ochii, privi prin odaia iluminată discret și se întrebă unde naiba se afla.

Încăperea avea o natură medicală – cel puțin asta era evident, ținând seama de biomonitoare, de paravanele despărțitoare pliate și de celelalte paturi reglabile din jurul celui în care zăcea ea. Totuși nu făcea parte dintre facilitățile lui Karrde, cel puțin nu dintre cele pe care le cunoștea femeia.

Pe de altă parte, configurația generală părea foarte familiară. Era un salon de recuperare imperial standard.

Deocamdată se părea că era singură, dar știa că asta n-avea să dureze. În tăcere, coborî din pat și se ghemui pe podea, inventariindu-și rapid starea fizică. Nu simțea dureri sau crampe, nu avea amețeli și nici răni evidente. Îmbrăcând halatul și papucii de la marginea patului, păși silențios spre ușă, pregătindu-se să reducă la tăcere ori să scoată din funcțiune orice s-ar fi aflat dincolo de ușă. Apăsă tasta de deschidere și, când ușa glisă, țâșni în anticameră...

Și se opri brusc, ușor dezorientată.

– Ah, salut, Mara, zise neatent Ghent ridicând pentru o clipă ochii de la terminalul calculatorului deasupra căruia stătea aplecat. Cum te mai simți?

– Nu prea rău, răspunse ea privindu-l pe puști și răscolind furios printr-o serie de amintiri difuze.

Ghent – unul dintre angajații lui Karrde și probabil cel mai bun sintezor din galaxie. Iar faptul că se afla în fața unui terminal însemna că nu erau prizonieri, decât dacă cel care-i înțemnițase era atât de incredibil de stupid încât să lase un sintezor să se apropie de un calculator.

Totuși, nu-l trimisese ea pe Ghent la cartierul general al Noii Republici de pe Coruscant? Ba da, așa făcuse. Urmând instrucțiunile lui Karrde, cu puțin înainte de a aduna o parte din membrii grupului său și de a-i conduce spre înfruntarea de la locația flotei *Katana*.

Iar acolo ea luptase cu un Z-95 împotriva unui distrugător imperial... fusese nevoită să se ejecteze... și, în mod strălucit, o făcuse drept prin fasciculul unui tun ionic. Acesta îi arsesese echipamentele biogene și o lăsase plutind, pierdută pentru totdeauna, în spațiul interstelar.

Femeia privi în jur. Se părea că „totdeauna” nu durase atât de mult pe cât se așteptase.

– Unde suntem? Întrebă, deși acum avea o idee destul de bună asupra răspunsului.

– În vechiul Palat Imperial de pe Coruscant, răspunse Ghent încruntându-se ușor. Aripa medicală... A fost necesar să-ți reconstruiască într-o anumită măsură căile neurale. Nu-ți amintești?

– Totul este cam vag, admise ea.

În cele din urmă, totuși pânzele de păianjen i se îndepărtau de pe creier și restul detaliilor începea să-și ocupe locurile. Sistemul biogen distrus al scaunul ejector și o neclaritate stranie, amețitoare, atunci când alunecase în somnul întunericului cosmic... Probabil că suferise de hipoxemie, înainte ca ei s-o localizeze și transporte într-o navă.

Nu, nu *ei*, ci *el*. O singură persoană ar fi putut să găsească un scaun ejector avariat în imensitatea spațiului, printre sfărâmurile bătăliei. Luke Skywalker, ultimul cavaler Jedi.

Cel pe care avea să-l ucidă.

ÎL VEI UCIDE PE LUKE SKYWALKER.

Se retrase un pas, pentru a se rezema de canatul ușii, și-și simți pe neașteptate genunchii moi, când cuvintele Împăratului îi răsunară prin minte. Ea fusese aici, pe planeta aceasta și în clădirea aceasta, când Împăratul murise deasupra Endorului. Privise prin ochii lui, când Luke Skywalker îl doborâse și distrusese viața ei.

– Văd că te-ai trezit, se auzi alt glas.

Mara deschise ochii. Noul venit, o femeie de vârstă mijlocie, purtând un halat de medic, traversa încăperea cu pași energici, venind dinspre o altă ușă, urmată de un droid DM.

– Cum te simți?

– Perfect, răspunse Mara simțind imboldul nestăpânit de a se răsti la necunoscută.

Oamenii aceștia – dușmanii Imperiului – nu aveau nici un drept să se afle aici, în palatul Împăratului...

Inspiră cu precauție, stăpânindu-și răbufnirea emoțională. Doctorița se opri, cu o încruntare profesionistă pe chip; Ghent, care uitase pentru moment de iubitul său calculator, părea de asemenea derutat de izbucnire.

– Iartă-mă, murmură ea. Cred că sunt încă puțin dezorientată.

- E de înțeles, încuviință doctorița. La urma urmelor, ai zăcut o lună de zile.

- O lună? se holbă Mara.

- Aproape o lună, dar nu trebuie uitat timpul petrecut în bactacuvă. Nu-ți face griji – problemele de memorie pe termen scurt sunt uzuale în cazul reconstrucțiilor neurale, dar aproape întotdeauna se rezolvă după tratament.

- Înțeleg, rosti Mara în mod mecanic.

O lună! Pierduse o lună întreagă aici. Și între timp...

- Ți se pregătește o cameră pentru oaspeți la etaj, dacă te simți în stare să pleci de aici, continuă doctorița. Vrei să mă interesez dacă este gata?

Mara reuși să se focalizeze asupra ei.

- Ar fi grozav.

Doctorița scoase un comunicator și-l activă; când începu să vorbească, Mara se apropie de Ghent.

- Cum a decurs războiul în ultima lună? îl întrebă.

- Păi, Imperiul continuă cu necazurile obișnuite. Oricum, cei de aici au intrat în alertă. Ackbar, Madine și ceilalți nu-și găsesc locul de agitație. Încearcă să-i respingă pe imperiali, sau să-i izoleze... cam așa ceva.

Iar asta, Mara o știa, avea să fie tot ce putea obține de la el în legătură cu evenimentele curente. Exceptând fascinația pentru istoria contrabandiștilor, singurul lucru care conta realmente pentru Ghent erau calculatoarele.

Se încruntă, amintindu-și cu întârziere motivul pentru care Karrde ordonase aducerea sintezorului aici.

- Stați nițel, zise ea, Ackbar a revenit la comandă? Ai lămurit deja bănuielele acelea care-l înconjurau?

- Bineînțeles. Depozitul bancar suspicios în legătură cu care consilierul Fey'lya făcuse atâta tam-tam era o fraudă – cei care au spart banca electronică îl plantaseră în contul lui. Probabil că au fost Contrainformațiile imperiale... programarea purta urmele specifice lor. Sigur că da... am dovedit-o la două zile după ce am ajuns aici.

- Bănuiesc c-au fost încântați. Atunci de ce ai mai rămas?

- Ei bine... Pentru o clipă, Ghent păru că nu-și găsea cuvintele. În primul rând, n-a venit nimeni să mă ia. În al doilea rând – se luminează la față – există codul ăsta de criptare dat naibii prin care cineva din apropiere transmite informații spre Imperiu. Generalul Bel Iblis spune că imperialii îl numesc sursa Delta și că este localizat chiar în Palat.

- Și te-a rugat să-l spargi pentru ei, încuviință Mara simțind cum îi zvâcnește buza. Bănuiesc că nu s-a oferit să te plătească, sau altceva.

- Păi..., strânse tânăru din umeri, probabil c-au făcut-o. Sincer să fiu, nu-mi amintesc.

Doctorița închise comunicatorul.

- Va sosi imediat cineva care să te conducă, i se adresă lui Mara.

- Mulțumesc.

Mara se abținu să nu-i spună că s-ar fi descurcat cu ochii închiși prin Palat mai bine decât ar fi făcut-o orice ghid de-al lor. Cooperarea și politețea – acelea erau cheile prin care avea să-i convingă să-i dea o navă, pentru ca s-o șteargă împreună cu Ghent din locul ăsta și din războiul care nu era treaba ei.

Ușa glisă, deschizându-se înapoia doctoriței, și în odaie pătrunse o femeie înaltă, cu părul perfect alb.

– Bună ziua, Mara, rosti surâzându-i grav. Mă numesc Winter și sunt asistenta personală a prințesei Leia Organa Solo. Mă bucur să te văd din nou pe picioare.

– Mă bucur să fiu aici, zise Mara străduindu-se să păstreze un ton politicos. (Altă persoană asociată cu Skywalker. Exact ceea ce-i trebuia!) Tu mă vei conduce?

– Pentru următoarele zile, îți voi fi ghid, secretară și orice altceva ai nevoie. Prințesa Leia m-a rugat să am grijă de tine, până ce ea și căpitanul Solo vor reveni de la Filve.

– Nu am nevoie de secretară și nici de dădacă, se încruntă Mara. De fapt, n-am nevoie decât de o navă.

– Am început deja demersurile și în această privință, încuviință Winter. Sper că, în scurt timp, vom reuși să-ți găsim ceva. Între timp, permite-mi să te conduc la apartamentul care ți-a fost pregătit.

Mara își ascunse o strâmbătură. Uzurpatorii din Noua Republică îi ofereau ospitalitate în ceea ce, cândva, fusese propriul ei cămin.

– Ești foarte amabilă, răspunse cât mai puțin sarcastic. Vii și tu, Ghent?

– Ia-o înainte, replică absent tânărul cu ochii ațintiți asupra displayului. Vreau să mai examinez rularea asta.

– O să-l găsești tot aici, o asigură Winter. Urmează-mă, te rog.

Ieșiră din anticameră și Winter o conduse spre partea din spate a Palatului.

– Ghent are o cameră imediat lângă a ta, comentă ea în timp ce mergeau, totuși cred că în ultima lună n-a dormit decât de vreo două ori acolo. Și-a stabilit cartierul general în anticamera salonului de recuperare, unde putea să fie atent și la tine.

Mara zâmbi fără să vrea. Ghent, care petrecea aproximativ 90% din timpul de veghe fiind complet indiferent la lumea din jur, nu era tocmai individul pe care să-l vadă în rol de infirmieră sau bodyguard. Totuși, gestul lui era mișcător.

– Sunt recunoscătoare oamenilor voștri pentru îngrijirea care mi-au dat-o, vorbi ea.

– A fost lucrul cel mai mic pe care l-am putut face, ca să-ți mulțumim că ne-ai ajutat în bătălia pentru *Katana*.

– Ideea i-a aparținut lui Karrde, i-o reteză Mara. Mulțumiți-i lui, nu mie.

– Am făcut-o, încuviință Winter, însă tu ți-ai riscat de asemenea viața pentru noi. Nu vom uita asta.

Mara trase cu ochiul la femeia cu părul ca neaua. Citise fișierele Împăratului despre liderii Rebeliunii, inclusiv pe cel despre Leia Organa, totuși numele Winter nu-i suna deloc cunoscut.

– De cât timp ești alături de Organa Solo? o întrebă.

– Am crescut împreună la curtea regală de pe Alderaan, răspunse Winter și un surâs amar îi flutură pe buze. Am fost prietene în copilărie, iar când prințesa a început primii pași în politica galactică, tatăl ei m-a însărcinat să-i fiu asistentă. De atunci, nu ne-am mai despărțit.

– Nu-mi amintesc să fi auzit despre tine, în timpul Rebeliunii, o testă precaut Mara.

– Am petrecut majoritatea războiului trecând de la o planetă la alta, lucrând cu Aprovizionarea și Intendența. Dacă puteam fi introdusă într-un depozit sau magazie, sub un pretext sau altul, le puteam desena harta precisă a interiorului și localizarea articolelor dorite. În felul acesta, raidurile erau mai rapide și mai sigure.

Mara aprobă din cap, înțelegând.

– Așadar tu ai fost Ochitorul. Cel cu memorie perfectă...

Fruntea celeilalte se încreți ușor.

– Da, a fost unul dintre numele mele de cod. De-a lungul anilor, am avut și altele.

Mara își reamintea destule referiri din rapoartele Contrainformațiilor de dinainte de Yavin despre rebelul misterios numit Ochitorul, majoritatea discuțiilor aprinse, dar politicoase, învârtindu-se în jurul posibilei sale identități. Se întrebă dacă manipulatorii de date se apropiaseră măcar o dată de adevăr.

Ajunseră la bancul de turbo-lifturi din partea din spate a Palatului Imperial, una dintre renovările majore pe care Împăratul le făcuse în designul deliberat antic al clădirii, atunci când o ocupase. Turbo-lifturile te scuteau să pierzi timpul urcând și coborând scările vaste din sectoarele publice ale clădirii... și în același timp camuflau alte îmbunătățiri aduse de Împărat.

– Așadar, care este problema în obținerea unei nave pentru mine? întrebă Mara, când Winter atinse plăcuța de apelare.

– Problema este chiar Imperiul. A lansat un atac masiv împotriva noastră și ne-a blocat practic toate navele disponibile, începând cu cargoboturile ușoare.

Mara se încrunță. Atacurile masive împotriva unor forțe superioare nu reprezentau stilul Marelui Amiral Thrawn.

– Așa prost stau lucrurile?

– Nu prea grozav, încuviință Winter. Nu știu dacă ești la curent, dar ne-au luat-o înaintea în privința flotei *Katana*. Până am ajuns acolo, imperialii evacuasera aproape o sută optzeci de cuirasate. Adăugate noii lor surse infinite de soldați și membri de echipaj, balanța puterii s-a modificat radical.

Mara aprobă din cap, simțind un gust amar în gură. Văzute în felul acesta, atacurile reprezentau într-adevăr stilul lui Thrawn.

– Ceea ce înseamnă că era cât pe-aici să fiu ucisă degeaba.

– Dacă te ajută cu ceva, surâse scurt Winter, asta-i valabil pentru mulți alții.

Cabina turbo-liftului sosi. Cele două femei intrară și Winter tastă o comandă spre zonele rezidențiale ale Palatului.

– Ghent mi-a spus că Imperiul continuă cu necazurile obișnuite, comentă Mara după ce cabina porni să urce. Trebuia să-mi fi dat seama că numai ceva cu adevărat serios poate pătrunde prin ceața care-l înconjoară.

– „Serios” este un eufemism, făcu o grimasă Winter. În ultimele cinci zile, am pierdut practic controlul asupra a patru Sectoare, iar alte treisprezece sunt pe muchie de cuțit. Pierderea cea mai importantă au reprezentat-o facilitățile agro-alimentare de pe Ukio. Nu știm cum, dar imperialii au cucerit planeta cu defensivele intacte.

– Adormise cineva la un post de comandă? pufni Mara.

– Nu, conform rapoartelor preliminare. După o scurtă șovăială, Winter urmă: Circulă zvonuri potrivit cărora Imperiul a folosit o nouă super-armă, care a putut perfora câmpul planetar ukioan. Încercăm să aflăm care-i adevărul.

Mara înghiți un nod și din adâncul memoriei îi apărură imagini ale vechilor planuri de specificații ale *Stelei Morții*. O asemenea armă în mâinile unui strateg ca Marele Amiral Thrawn...

Își alungă gândurile. Războiul acesta n-o privea pe ea. Karrde promisese că aveau să-și păstreze neutralitatea.

– Ar fi bine, atunci, să iau legătura cu Karrde, spuse ea. Să văd dacă nu poate trimite pe cineva cu o navă, să ne scoată de aici.

– Probabil că ar fi mai rapid decât să aștepți ca o navă de-a noastră să devină disponibilă, fu de acord Winter. A lăsat un datacard, cu numele unei persoane de contact prin intermediul căreia poți să trimiți un mesaj. A spus că vei ști ce cod de criptare să folosești.

Coborâră din turbo-lift la nivelul dedicat oaspeților, una dintre puținele secțiuni din Palat de care Împăratul nu se atinsese în decursul domniei sale. Cu ușile de modă veche, cu țâțâni, și mobilierul sculptat manual în lemn exotic, etajul părea o întoarcere cu o mie de ani în trecut. În general, Împăratul rezervase apartamentele de aici pentru ambadorii care nutreau nostalgii pentru vremurile apuse, ori pentru cei care puteau fi impresionați de păstrarea, atent orchestrată, a amintirilor acelei epoci.

– După bătălia pentru *Katana*, căpitanul Karrde ți-a lăsat unele obiecte personale și haine, rosti Winter descuind o ușă rafinat sculptată și deschizând-o. Dacă a uitat ceva, anunță-mă și probabil că-ți voi putea face rost de ceea ce ai nevoie. Acesta este datacardul de care-ți aminteam, îl scoase ea din tunică.

– Mulțumesc, spuse Mara și trase aer adânc în piept.

Apartamentul în care intraseră fusese realizat în majoritate din lemn fijiși de pe Cardooina și, pe măsură ce aroma delicată o învăluia,

gândurile îi reveniră la zilele scânteietoare de măreție și maiestuozitate imperială...

– Mai dorești altceva?

Amintirile pieriră. Winter stătea în fața ei... iar epoca de glorie a Imperiului apusese.

– Nu, mulțumesc.

– În caz că ai nevoie de ceva, apelează-l pe ofițerul de serviciu, arată Winter spre birou. Ceva mai târziu, voi fi și eu disponibilă... deocamdată însă trebuie să particip la o întrunire a Consiliului.

– Grăbește-te atunci, zise Mara. Și – mulțumesc!

Winter zâmbi și ieși. Mara inspiră din nou adânc mireasma lemnului fijisi, după care, cu un efort, alungă ultima dintre amintirile greu de uitat. Așa cum îi repetaseră de atâtea ori instructorii Împăratului, primul lucru pe care trebuia să-l facă era să se integreze mediului și momentului prezent. Iar asta însemna să nu mai arate ca o evadată din spital.

Karrde îi lăsase destule haine: o rochie semi-oficială, două seturi de veșminte indescritibile, pe care le-ar fi putut purta pe străzile de pe o sută de planete fără să atragă atenția, și patru combinații salopetă-tunică pe care Mara obișnuia să le poarte la bordul navelor. Îmbracă una dintre ele și apoi începu să examineze celelalte obiecte ce-i fuseseră lăsate. Cu nițel noroc... și poate cu puțină prevedere din partea lui Karrde...

Acolo era – tocul de antebraț pentru mini-blasterul ei. Desigur, blasterul în sine lipsea; i-l luase căpitanul *Neînduplecatului* și imperialii nu aveau în nici un caz să i-l înapoieze prea repede. Căutarea unui duplicat prin arsenalele Noii Republici ar fi însemnat pur și simplu timp pierdut, deși Mara fu ispitită pentru o clipă să-i ceară o armă lui Winter, doar ca să o vadă cum reacționează.

Din fericire, mai exista o cale.

Fiecare nivel rezidențial al Palatului Imperial avea o bibliotecă impresionantă și în fiecare bibliotecă exista o casetă cu datacarduri intitulată *Istoria completă a lui Corvis Minor*. Ținând seama de lipsa oricăror evenimente cât de cât interesante în istoria lui Corvis Minor, șansele ca o persoană să ia caseta de pe raft erau extrem de reduse. Ceea ce era de altfel de dorit, întrucât în casetă nu exista nici un datacard.

Blasterul era un model ușor diferit de cel pe care i-l confiscaseră imperialii, dar avea acumulatorul energetic plin, se potrivea perfect în tocul de antebraț al femeii... și altceva nu mai conta. Acum, indiferent ce s-ar fi întâmplat, fie cu războiul, fie cu conflictele interioare din Noua Republică, Mara avea cel puțin posibilitatea unei riposte.

Se opri, ținând în mână falsa casetă, și o întrebare îi apărură cu întârziere în minte. Ce vrusese Winter să spună, când se referise la o sursă infinită de soldați și membri de echipaj? Unul sau mai multe dintre sistemele Noii Republici trecuseră de partea imperialilor? Sau Thrawn descoperise o planetă colonie necunoscută până atunci, a cărei populație era potrivită pentru recrutare?

Trebuia să afle răspunsul la întrebarea aceea, totuși, mai întâi, era necesar să cripteze un mesaj și să-l expedieze legăturii desemnate de Karrde. Cu cât părea mai repede locul acesta, cu atât mai bine.

Puse la loc caseta goală și, simțind forma blasterului apăsându-i liniștitor antebrațul, reveni spre apartamentul ei.

* * *

Thrawn își ridică ochii roșu-strălucitori de la opera de artă extraterestră ce părea intrată în putrefacție, afișată pe cercul dublu de displayuri care-i înconjurau scaunul de comandă.

– Nu, rosti el. Nici nu poate fi vorba.

Lent, deliberat, C'baoth se întoarse dinspre holograma statuii woostroide pe care o examinase.

– Nu? repetă el și glasul îi hurui aidoma unei furtuni care se apropie. Cum adică – nu?

– Cuvântul mi se pare destul de clar, replică Thrawn rece. La fel ca și logica militară. Nu avem capacitatea unui atac frontal asupra Coruscantului, nici liniile de aprovizionare și bazele necesare pentru un asediu clasic. Orice atac ar fi inutil și ar însemna o irosire de resurse, de aceea Imperiul nu va lansa vreunul.

– Ai grijă, Mare Amiral, îl preveni bătrânul întunecându-se la chip. Eu conduc Imperiul, nu tu.

– Chiar așa să fie? făcu Thrawn, ridicând brațul și mângâind ysalamirul arcuit peste umerii săi pe cadrul nutritiv.

C'baoth își îndreptă ținuta, cu ochii fulgerând de un foc neașteptat.

– Eu conduc Imperiul! răcni și glasul i se reverberă prin cabina de comandă. Mă vei asculta, sau vei muri!

Precaut, Pellaeon se apropie mai mult de centrul bulei lipsite de Forță care înconjura ysalamirul lui Thrawn. În momentele când se autocontrola, C'baoth părea mai încrezător și mai stăpân pe sine decât fusese vreodată, totuși izbucnirile violente de demență ale clonei deveneau tot mai frecvente și mai amenințătoare. Aidoma unui sistem aflat într-o buclă de feedback pozitivă, se îndepărta de punctul central cu fiecare oscilație, până ce se distrugea.

Deocamdată, C'baoth nu ucisese pe nimeni și nici nu distrusese nimic. În opinia lui Pellaeon, era o simplă chestiune de timp până ce situația aceea avea să se modifice.

Poate că același gând îi venise și lui Thrawn.

– Dacă mă ucizi, vei pierde războiul, îi reaminti maestrului Jedi. Iar dacă pierzi războiul, nu vei mai pune niciodată mâna pe Leia Organa Solo și gemenii ei.

C'baoth făcu un pas spre scaunul lui Thrawn, cu ochii mai arzători ca oricând... apoi, brusc, păru să revină la dimensiunile normale.

– Nu i-ai fi vorbit niciodată așa Împăratului, rosti el aproape plângăreț.

– Dimpotrivă, rosti Thrawn. În patru rânduri, i-am spus Împăratului că nu-i voi irosi trupele și navele, atacând un inamic pe care nu eram încă pregătit să-l înfrâng.

– Numai proștii vorbesc în felul ăsta despre Împărat, pufni bătrânul. Proștii... sau cei plictisiți de viață.

– Și Împăratul credea la fel, încuviință Marele Amiral. Prima dată când l-am refuzat, m-a numit trădător și a încredințat altcuiva comanda unităților mele de luptă. Ridică din nou brațul, ca să mângâie ysalamirul. După ce au fost distruse, a înțeles că nu era bine să-mi ignore recomandările.

C'baoth rămase tăcut câteva clipe, cercetându-i chipul, și propria sa expresie se modifică rapid, de parcă mintea care o controla avea dificultăți în a-și stăpâni gândurile sau emoțiile.

– Ai putea repeta stratagema de la Ukio, vorbi în cele din urmă. Șmecheria cu crucișătoarele invizibile și salvele de turbo-lasere sincronizate... Te voi ajuta.

– Foarte generos din partea ta, dar, din păcate, și asta ar însemna o irosire de eforturi. Liderii rebelilor de pe Coruscant nu s-ar preda la fel de repede ca fermierii de pe Ukio. Indiferent cât de precis sincronizați am fi, și-ar da seama în cele din urmă că loviturile de turbo-lasere ce ating suprafața nu sunt cele trase de *Himera* și ar deduce concluzia corectă.

Ridică brațul spre hologramele statuiilor care umpleau cabina.

– Pe de altă parte, poporul și liderii woostri reprezintă o cu totul altă chestiune. Ca și ukioenii, ei se tem de necunoscut și de ceea ce percep ca fiind imposibil. O importanță la fel de mare o joacă tendința de a amplifica în mod exagerat zvonurile amenințărilor. Acolo ar trebui să funcționeze minunat stratagema crucișătoarelor invizibile.

C'baoth reîncepuse să se înroșească la față.

– Mare Amiral...

– Cât despre Organa Solo și gemenii ei, îl întrerupse Thrawn cu blândețe, îi poți avea oricând o dorești.

Începutul de iritare dispăru ca prin farmec.

– Ce vrei să spui?

– Că atacarea Coruscantului și luarea cu forța a lui Organa Solo nu este o acțiune practică. Pe de altă parte, este perfect realizabilă trimiterea unui grup mic, care s-o răpească. Am ordonat deja Contrainformațiilor să asambleze o echipă de comando în acest scop. Până la sfârșitul zilei, ar trebui să fie gata.

– O echipă de comando..., se strâmbă maestrul Jedi. Mai este nevoie să-ți reamintesc că noghrii tăi au dat greș în mod repetat în această privință?

– De acord, încuviință Thrawn cu un ton straniu în glas, și de aceea noghrii nu vor fi implicați.

Pellaeon privi surprins spre Marele Amiral, după care întoarse involuntar ochii către ușa anticamerei, unde aștepta Rukh, bodyguardul acestuia. De când Lordul Darth Vader îi înșelase pe noghri, făcându-i să

slujească de-a pururi Imperiul, extratereștrii cu piele cenușie insistaseră să-și pună în joc onoarea cu fiecare misiune. Retragerea unei misiuni care le fusese deja atribuită, mai ales a uneia atât de importante, avea să fie ca o palmă pentru ei. Sau chiar mai rău...

– Domnule amiral, murmură el, nu sunt sigur dacă...

– Vom discuta mai târziu, căpitane, îl opri Thrawn. Deocamdată, trebuie să știi dacă maestrul C'baoth este cu adevărat pregătit să-i primească pe tinerii săi Jedi. Arcui puțin o sprânceană negru-albăstruie și urmă: Sau dacă preferă, mai simplu, doar să discute despre asta.

– Să înțeleg că-i vorba despre o provocare? zâmbi subțire bătrânul.

– Consider-o cum dorești. Eu doar atrag atenția că un tactician înțelept ia în calcul costul unei operațiuni înainte de a o lansa. Gemenii lui Organa Solo se vor naște de pe o zi pe alta, ceea ce înseamnă că va trebui să te ocupi și de doi prunci, nu numai de Organa Solo. Dacă nu ai siguranța că te poți descurca, poate că ar fi mai bine să amâni operațiunea.

Pellaeon se pregăti pentru altă explozie de nebunie a clonei, dar, spre surpriza lui, aceasta nu sosi.

– Singura întrebare, Mare Amiral, șopti C'baoth, este dacă nu cumva nou-născuții vor reprezenta o nucă prea tare pentru comandourile tale imperiale.

– Perfect, aprobă Thrawn. Rendez-vous-ul nostru cu restul flotei va avea loc peste treizeci de minute – atunci vei fi transferat la bordul *Capului Morții* pentru a participa la atacul asupra lui Woostri. Până ce vei reveni în *Himera* – sprânceana se arcui din nou –, îi vei avea pe cei trei Jedi doriți.

– Bine, Mare Amiral, rosti C'baoth îndreptându-și iarăși spinarea și netezindu-și barba lungă și albă. Nu uita însă: dacă nu-ți vei respecta promisiunea nici de data aceasta, nu vei fi deloc încântat de consecințe.

Se răsuci pe călcâie, străbătu cabina de comandă și părăsi încăperea.

– Întotdeauna o încântare, murmură Thrawn după ce ușa se închise.

– Domnule amiral, își regăsi vocea Pellaeon, cu tot respectul...

– Te îngrijorează faptul că am promis s-o recuperez pe Organa Solo din locul probabil cel mai apărât din teritoriul rebelilor?

– Da, domnule amiral. Palatul Imperial este considerat o fortăreață inexpugnabilă.

– Absolut adevărat, însă Împăratul a fost cel care l-a adus în starea respectivă... și, ca în majoritatea acțiunilor sale, Împăratul a ținut pentru el câteva mici secrete. Pentru el, dar și pentru unii favoriți...

Pellaeon se încruntă. Secrete...

– De pildă... o cale de acces necunoscută?

– Exact, surfăse Thrawn. Iar acum, când putem fi în sfârșit siguri că Organa Solo nu va părăsi Palatul o vreme, devine profitabil să încercăm trimiterea unei echipe de comando.

– Dar nu formată din noghri.

Thrawn coborî ochii spre colecția de sculpturi holografice care-i înconjură.

– Căpitane, rosti el încet, ceva este în neregulă cu noghrii. Nu știu încă despre ce poate fi vorba, dar problema există. O pot simți în toate comunicațiile purtate cu dinaștii de pe Honoghr.

Pellaeon își reaminti scena neplăcută petrecută cu o lună în urmă, când trimisul noghri, care nu mai contenise cu scuzele, sosise la bordul lor, aducând vestea că suspectul trădător Khabarakh evadase. Deocamdată, în ciuda strădaniilor lor, nu izbutiseră să pună mâna pe el.

– Poate că sunt încă marcați de incidentul cu Khabarakh, sugera el.

– Ar fi și cazul, zise rece Thrawn, dar nu-i doar atât. Și până ce nu aflu mai multe, asupra noghriilor planează suspiciunea.

Se întinse și apăsă două taste de pe consolă. Hologramele sculpturilor dispărură, înlocuite de harta tactică a poziției curente a principalelor plane de bătălii.

– Deocamdată însă avem două probleme mai importante de analizat, continuă el lăsându-se din nou pe spate. Mai întâi, trebuie să-l abatem pe tot mai arogantul nostru maestru Jedi de la ideea eronată potrivit căreia ar avea dreptul să-mi conducă Imperiul. Organa Solo și gemenii ei vor fi diversiunea respectivă.

Pellaeon se gândi la toate celelalte tentative de capturare a prințesei.

– Și dacă echipa de comando dă greș?

– Există planuri de rezervă. În ciuda puterii și chiar a imprevizibilității sale, maestrul C'baoth poate fi încă manipulat. Arată spre harta tactică: Însă lucrul cel mai important în clipa de față este să asigurăm momentul de inerție al planului nostru de luptă. Deocamdată, campania urmează destul de bine graficul stabilit. Rebeliunea a rezistat mai mult decât se anticipase în Sectoarele Farrfin și Dolomar, dar în rest sistemele ținută s-au înclinat în general înaintea puterii imperiale.

– Nu aș considera nici unul dintre câștiguri ca fiind definitive, atrase atenția Pellaeon.

– Exact! Fiecare depinde de menținerea unei prezențe imperiale puternice și foarte vizibile. Iar pentru asta este vital să ne menținem rezerva de clone.

Pellaeon privi harta tactică și mintea îi goni frenetic, căutând răspunsul pe care Marele Amiral îl aștepta în mod vădit din partea sa. Cilindrii Spaarti pentru clonare, ascunși timp de decenii în tezaurul privat al Împăratului de pe Wayland, se găseau în perfectă siguranță. Îngropați sub un munte, apărați de o garnizoană imperială și înconjurați de localnici ostili, simpla lor existență nu era cunoscută decât de principalii comandanți ai Imperiului.

Brusc, se simți cuprins de un fior rece. Principalii comandanți ai Imperiului și poate...

– Mara Jade, rosti el. Se află în convalescență pe Coruscant. Este posibil să fi știut de tezaur?

– Într-adevăr, aceasta este întrebarea. Există destule șanse ca să nu fi știut de el – eu însumi cunosc multe dintre secretele Împăratului, totuși

am avut nevoie de eforturi considerabile ca să descopăr Wayland. Cu toate acestea, nu este un risc pe care să ne permitem să-l ignorăm.

Pellaeon încuviință, pricepând. Se întrebese asupra motivului care-l determinase pe Marele Amiral să aleagă o echipă de Contrainformații pentru misiunea aceea. Spre deosebire de unitățile de comando standard, cele care aparțineau Contrainformațiilor erau antrenate și în folosirea metodelor non-militare, de felul asasinatelor...

– O singură echipă va aborda ambele obiective, domnule amiral, sau veți trimite două?

– Una singură ar trebui să fie suficient. Cele două obiective sunt destul de legate între ele, pentru ca acțiunea să fie rezonabilă. Iar neutralizarea lui Jade nu înseamnă neapărat uciderea ei.

Căpitanul se încruntă. Înainte însă de a-l putea întreba pe Thrawn ce voia să zică, Marele Amiral atinse consola și holograma tactică fu substituită de harta Sectorului Orus.

– Între timp, cred că a sosit momentul să subliniem importanța lui Calius saj Leeloo pentru inamicii noștri. Am primit vreun raport din partea guvernatorului Staffa?

– Da, domnule amiral, își scoase Pellaeon datapadul. Skywalker a plecat în același timp cu naveta momeală și se presupune că i-a urmărit vectorul. În cazul acesta, ar trebui să ajungă în sistemul Poderis peste aproximativ treizeci de ore.

– Excelent! Fără îndoială, va raporta spre Coruscant înainte de a ajunge la Poderis. Ulterioara lui dispariție ar trebui să-i convingă că au descoperit traseul traficului nostru cu clone.

Pellaeon își ținu pentru el îndoilele referitoare la șansele pe care le aveau de a-l face realmente pe Skywalker să dispară. Probabil că Thrawn știa ce face.

– Încă un lucru, domnule amiral, rosti el cu glas tare. După raportul lui Staffa, am primit un al doilea raport, criptat într-un cod al Contrainformațiilor.

– De la aghiotantul lui, Fingal, încuviință Thrawn. Un individ cu loialitățile temporare ale guvernatorului Staffa necesită în mod inevitabil o supraveghere discretă. Au existat ceva discrepanțe față de raportul guvernatorului?

– Una singură. Al doilea raport descrie complet legătura lui Skywalker, un bărbat despre care Staffa a declarat că ar fi unul dintre agenții săi. Descrierea lui Fingal sugerează că bărbatul ar fi fost Talon Karrde.

– Interesant, expiră Thrawn lent. Fingal propune vreo explicație pentru prezența lui Karrde în Calius?

– Conform spuselor sale, între guvernatorul Staffa și Karrde există de câțiva ani o înțelegere comercială privată. Fingal a raportat că intenționa să-l caute pe Karrde pentru interogare, dar n-a putut găsi o modalitate prin care s-o facă fără să-l alerteze pe Skywalker.

– Mda. Ei bine... ce a fost a fost. Iar dacă nu-i vorba decât despre contrabandă, n-ar fi nici o problemă. În același timp, nu le putem permite contrabandiștilor rătăcitori să dea târcoale locurilor unde ne pregătim momelile, pentru ca, accidental, să le demaște. Iar Karrde a dovedit deja că poate cauza o mulțime de necazuri.

Pentru o clipă, Thrawn rămase privind în tăcere harta Sectorului Orus, apoi reveni către Pellaeon.

– Deocamdată însă avem de rezolvat alte probleme. Căpitane, pregătește un curs spre sistemul Poderis – vreau ca *Himera* să ajungă acolo în patruzeci de ore. Și anunță-l pe comandantul garnizoanei că aștept din partea lui un comitet de primire special. Poate că peste două-trei zile vom avea un cadou neașteptat pentru iubitul nostru maestru Jedi.

– Da, domnule amiral, încuviință Pellaeon și continuă după o scurtă ezitare: Ce se va întâmpla dacă îi vom da lui C'baoth pe Organa Solo și gemenii ei, iar el va putea să-i manipuleze așa cum afirmă? Ne-am confrunța cu patru Jedi, nu doar cu unul. Ba chiar cu cinci, dacă-l va putea captura pe Skywalker la Poderis.

– Nu te îngrijora, clătină Thrawn din cap. Modificarea lui Organa Solo sau a lui Skywalker va necesita din partea lui C'baoth mult timp și eforturi. Va dura chiar și mai mult până ce gemenii vor crește într-atât încât să constituie un pericol pentru noi, indiferent ce le-ar face el. Cu mult înainte însă – ochii îi scânteiară – vom fi ajuns la o înțelegere cu maestrul nostru Jedi în privința împărțirii puterii în Imperiu.

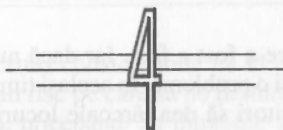
– Am priceput, domnule amiral, înghiți un nod Pellaeon.

– În cazul acesta, ești liber, căpitane. Întoarce-te pe punte.

Pellaeon se răsuci și porni să traverseze încăperea, simțindu-și mușchii gâtului încleștați. Într-adevăr, pricepuse. Thrawn avea să ajungă la o înțelegere cu C'baoth... sau avea să-l ucidă pe acesta.

Dacă putea. Nu era deloc o confruntare la care să se încumete să parieze pe vreunul dintre oponenți.

Sau, de fapt, să fie în preajmă, atunci când avea să se petreacă.

Poderis făcea parte din grupul select de planete pe care, în general, referințele le denumeau „neprofitabile”: planete ce rămăneau populate nu fiindcă ar fi avut resurse valoroase sau locații convenabile, ci pur și simplu din cauza spiritului încăpățânat al coloniștilor. Având o perioadă de rotație dezorientantă, de numai zece ore, o ecologie ce se dezvoltă în smârcuri depresionare, care practic îi întemnițase pe coloniști într-un arhipelag vast de mesa înalte, și o înclinare axială aproape perpendiculară, care determina vânturi foarte violente în fiecare primăvară și toamnă, Poderis nu era genul de loc care să-i atragă în general pe turiști. Locuitorii erau duri și independenți, toleranți față de extraplanetari, dar ignorând politica din restul galaxiei.

Toate acestea făceau din planetă un punct ideal de transfer pentru traficul de clone al Imperiului. Și un loc ideal pentru ca același Imperiu să întindă o cursă.

Individul care-l urmărea pe Luke era scund și avea o înfățișare banală – genul de persoană care se contopea cu fundalul aproape oriunde s-ar fi găsit. Era de asemenea priceput în meseria sa, cu aptitudini ce implicau o experiență îndelungată în Contrainformațiile imperiale. Evident însă experiența aceea nu conținuse urmărirea de cavaleri Jedi. Luke îi percepuase aura aproape imediat ce bărbatul începuse să-l urmărească și, peste un minut, izbutise să-l distingă din mulțime.

În felul acesta mai avea o singură problemă: cum să procedeze cu el.

– R2-D2, rosti încetișor tânărul în comunicatorul pe care-l strecurase în gulerul mantiei cu glugă, avem tovarăși. Probabil imperiali.

Din comunicator se auzi un fluierat încetișor și îngrijorat, urmat de o întrebare evidentă.

– Nu poți face nimic, zise Luke presupunând care era conținutul întrebării și regretând că C-3PO nu se găsea acolo, ca să-i ofere traducerea. (În general, putea să deducă înțelesul replicilor lui R2-D2, dar, într-o asemenea situație, deducțiile puteau să nu fie suficiente.) Ți se pare că dacă cineva târcoale cargobotului? Sau, în general, pistei de asolizare?

R2-D2 ciripi o negație evidentă.

– Ei bine, vor apărea în curând, îl avertiză Luke oprindu-se să examineze vitrina unui magazin.

Observă că urmăritorul îl depăși cu câțiva pași, înainte de a găsi un pretext să se oprească la rândul său. Era cu adevărat profesionist.

– Rulează cât poți mai mult din secvența de pre-lansare, dar fără să atragi atenția. Trebuie s-o putem șterge imediat ce ajung acolo.

Droidul puii aprobator. Ridicând mâna la gât, Luke închise comunicatorul și cercetă iute zona din jur. Prima prioritate era să scape de urmăritor înainte ca imperialii să facă alte mișcări mai fătășe împotriva lui. Iar pentru asta, avea nevoie de o distragere...

La cincizeci de metri în față, în mulțime, zări ceea ce i se păru oportunitatea cea mai bună: un bărbat purtând veșminte asemănătoare, în privința culorii și croielii, cu ale sale. Mergând precaut și străduindu-se să nu dea impresia de grabă, tânărul se deplasă spre el.

Silueta în mantie ajunse în intersecție și coti la dreapta. Luke iuți puțin pasul, percepând în același timp suspiciunea urmăritorului său că fusese descoperit. Împotrivindu-se imboldului de a o rupe la fugă, Luke dădu calm colțul.

Strada era asemănătoare celorlalte pe care le văzuse deja în oraș: lată, pavată cu bolovani, destul de aglomerată și cu clădiri din piatră sură pe ambele părți. În mod automat, extinse Forța, scanând cât putea de departe...

Și, brusc, își țină răsuflarea. Drept în față, încă departe, însă clar detectabile, existau mici zone de întuneric în care percepțiile Jedi nu puteau să zărească absolut nimic. Ca și cum Forța care purta informațiile acelea încetase, cumva, să mai existe... sau era blocată.

Ceea ce însemna că nu era vorba despre o ambuscadă banală, pentru un spion banal al Noii Republici. Imperialii știau că el se găsea aici și veniseră pe Poderis echipați cu ysalamiri.

Iar dacă nu acționa rapid, aveau să-l captureze.

Se uită din nou spre clădirile din jur: în majoritate, structuri paralelipipedice, cu un etaj, având fațade texturate și acoperișuri cu parapete decorative. Cele aflate imediat în dreapta erau construite într-un singur șir solid; în stânga, de cealaltă parte a străzii, prima clădire de după intersecție avea o fațadă deformată, astfel încât lăsa un interstițiu strâmt între ea și cea vecină. Nu reprezenta mare lucru ca adăpost – iar distanța până acolo avea să constituie o problemă – dar nu dispunea de nimic altceva. Traversând grăbit strada și așteptându-se la o declanșare a capcanei înainte să fi ajuns la destinație, Luke se strecură în deschizătură. Îndoi genunchii, lăsă Forța să-i curgă prin mușchii picioarelor și sări în sus.

Fu cât pe aici să nu reușească. Parapetul aflat direct deasupra sa era oblic și lucios, și, pentru o clipă, tânărul păru că atârna în aer, în vreme ce degetele îi căutau cu disperare o priză. Apoi o găsi și, cu un icnet de efort, se ridică și se lungi pe acoperiș.

La timp. Chiar pe când trase cu ochiul peste marginea parapetului, își zări urmăritorul ivindu-se în goană de după colț, abandonând orice tentative de subtilitate. Îmbrâncindu-i pe cei din calea sa, rosti ceva inaudibil în comunicatorul din mână...

Iar de pe prima stradă transversală apărură un șir de trupe de șoc în armuri albe. Ținând carabinele blaster peste piept și purtând deasupra ranțelor cadrele nutritive pe care se zăreau formele prelungi și negre ale ysalamirilor, blocară capătul străzii.

Era un năvod bine gândit și executat, iar Luke dispunea de probabil trei minute ca să traverseze acoperișul și să coboare, înainte ca imperialii să-și dea seama că peștișorul le scăpase. Îndepărtându-se cu grijă de margine, tânărul întoarse capul spre cealaltă pantă a acoperișului.

Acoperișul nu avea altă pantă. La numai șaiszeci de centimetri de locul unde se găsea Luke, se transforma brusc într-un perete gol ce cobora aproape o sută de metri, extinzându-se în ambele direcții cât se putea vedea cu ochii. Dincolo de marginea lui inferioară, nu mai exista nimic, doar pâclele îndepărtate ale smârcurilor de sub masa.

Tânărul aprecia greșit situația, poate chiar fatal. Preocupat de urmăritorul său, nu mai fusese atent la faptul că drumul pe care apucase îl dusesese la marginea platoului. Peretele ușor înclinat de dedesubt era una dintre barierele de câmp masive ce aveau scopul de a devia teribilele vânturi sezoniere ale planetei, abătându-le inofensive peste oraș.

Luke scăpase din năvodul imperial... doar ca să descopere că nu avea realmente unde să fugă.

– Grozav, murmură încetișor și, revenind lângă parapet, privi pe stradă.

Alte trupe de șoc se alăturaseră acum primului grup și începuseră să identifice trecătorii stupefiați care nimeriseră în cursă; alte două grupe de soldați blocaseră și capătul opus al străzii. Urmăritorul lui Luke ținea de acum blasterul în mână și se grăbea prin mulțime spre cealaltă siluetă în mantie pe care tânărul o remarcase mai devreme.

Cealaltă siluetă înveșmântată în mantie...

Luke își mușcă ușor buza. Ar fi fost un renghiu de-a dreptul ostil pe care să-l joace unui spectator total nevinovat. Pe de altă parte, imperialii știau în mod evident pe cine căutau și, la fel de evident, îl doreau viu. Punerea necunoscutului în pericol de moarte era, o știa prea bine, un comportament inadmisibil pentru un Jedi. Luke nu putea decât să speră că urmările nu aveau să fie grave.

Strângând din dinți, extinse Forța și smulse blasterul din mâna urmăritorului. Rotind arma cu iuteală peste capetele mulțimii, o duse direct în mâna siluetei cu mantie.

Următorul răcni la trupele de șoc, dar ceea ce începuse ca un strigăt de triumf se transformă iute într-un urlat de avertizare. Focalizând Forța cu tot controlul de care era în stare, Luke răsuci blasterul către el și trase.

Trase peste mulțime, având grijă, desigur, să nu rănească pe nimeni – chiar dacă ar fi dorit, n-ar fi putut să țintească atât de precis încât să-l lovească pe imperial. Chiar și o ratare evidentă era însă suficientă pentru a pune în mișcare trupele de șoc. Imperialii care verificau ID-uri și fizionomii își abandonară sarcina și se repeziră spre bărbatul în mantie, iar cei care păzeau capetele străzii adoptară poziții de susținere.

Deloc surprinzător, situația era de natură să-l neliniștească pe necunoscutul cu mantie. Scuturându-se de arma care, în mod inexplicabil, îi apăruse în mână, se strecură pe lângă pietonii încremeniți de lângă el și dispăru pe o alee îngustă.

Luke nu așteptă să vadă urmările. În clipa în care oricine ar fi zărit ca lumea chipul suspectului, diversiunea s-ar fi încheiat, iar el trebuia să coboare de pe acoperiș și să pornească spre câmpul de asolizare înainte să se întâmple asta. Lunecând către marginea platformei sale înguste, privi în jos.

Nu părea deloc promițător. Construit să poată rezista la vânturi ce atingeau două sute de kilometri pe oră, peretele era perfect neted, fără protuberanțe, care ar fi putut crea turbioane locale. Nu se zăreau, de asemenea, ferestre, uși de serviciu sau alte deschideri. Asta, cel puțin, nu avea să fie o problemă: Luke și-ar fi putut tăia o intrare cu sabia laser. Întrebarea reală era cum putea să se îndepărteze de capcana imperialilor, înainte ca aceștia să înceapă adevărata vânătoare.

Privi în spate și-și dădu seama că trebuia să acționeze repede. Din direcția câmpului de asolizare oficial, aflat în capătul opus al orașului, peste clădirile paralelipipedice începuseră să apară punctulețele îndepărtate ale aerospeederelor.

Nu putea să coboare înapoi pe stradă fără să atragă o nedorită atenție. Nu se putea târî pe îngusta muchie superioară a barierei-câmp, cel puțin nu îndeajuns de rapid ca să iasă din raza vizuală a aerospeederelor. În felul acesta, îi mai rămânea o singură opțiune: în jos.

Dar nu neapărat *drept* în jos...

Miji ochii spre cer. Soarele lui Poderis se afla aproape de orizont, mișcându-se vizibil în ciclul său diurn de zece ore. În clipa ceea, lumina sa ar fi bătut direct în ochii piloților aerospeederelor care se apropiau, dar peste cinci minute avea să fie complet sub orizont. Următorii ar fi avut din nou vederea nestânjenită, iar în amurgul rezultat raza unei săbii laser ar fi fost vizibilă imediat.

Prin urmare, trebuia să acționeze acum ori niciodată.

Luke scoase sabia de sub mantie și o activă, ascunzând lama verde strălucitoare de aerospeederele ce se apropiau. Folosind vârful, făcu cu atenție în bariera-câmp o tăietură puțin adâncă, descendent și pieziș spre dreapta. Mantia lui era dintr-un material relativ fragil și avu nevoie

de numai o secundă pentru ca să-și rupă mânăca stângă și s-o înfășoare în jurul vârfulor degetelor stângi. Acestea pătrunseră cu ușurință în tăietură, rămânând și destul spațiu în jurul lor. Strângând zdravăn, Luke introduse vârful sabiei în capătul tăieturii și se rostogoli de pe platformă. Susținându-se în degetele mâinii stângi și cu sabia extinsă în mână dreaptă pentru a-i tăia calea în timpul coborârii, lunecă iute, coborând în diagonală pe bariera-câmp.

Era în același timp exaltant și terifiant. Amintirile se revărsară asupra lui: vântul biciuitor, când căzuse prin reactorul din centrul Orașului Norilor de pe Bespin; atârnat realmente de vârful degetelor, la numai câteva minute după aceea, dedesubtul orașului; zăcând epuizat pe podea în a doua *Stea a Morții*, percepând în ciuda durerilor neajutorarea dementă a Împăratului ucis de Darth Vader. Sub piept și picioare, suprafața netedă a barierei-câmp gonea pe lângă el, marcându-i apropierea rapidă de margine și de hăul de dedesubt...

Ridicând capul și clipind în fața curentului de aer care-l șfichiuia, privi peste umăr. Marginea letală era vizibilă acum, apropiindu-se cu o viteză ce i se păru amețitoare. Aproape și tot mai aproape... și apoi, în ultima clipă, Luke schimbă unghiul de înclinare al sabiei. Canalul descendent prin care se ghida cu degetele mâinii stângi deveni orizontal și, după alte secunde, tânărul se opri lin.

Pentru o vreme, rămase locului, agățat precar într-un braț, recăpătându-și suflul și potolindu-și bătăile inimii. Deasupra sa, cu muchia reflectând ultimele raze ale soarelui amurgit, putea vedea tăietura pe care o făcuse, ridicându-se spre stânga. Estimă că parcursese aproximativ o sută de metri. Spera că era suficient ca să fi ajuns în exteriorul capcanei imperialilor.

Oricum, avea să afle răspunsul în scurt timp.

Înapoia lui, soarele coborî înapoia orizontului, ștergând linia subțire a evadării. Mișcându-se precaut, străduindu-se să nu-și clintească degetele în care se susținea, tânărul începu să decupeze o ieșire prin bariera-câmp.

* * *

– Raport de la comandantul trupelor de șoc, domnule amiral, anunță Pellaeon și se strâmbă citind afișajul consolei de comunicații. Se pare că Skywalker nu se află în interiorul cordonului.

– Nu mă surprinde, replică Thrawn sumbru examinându-și displayurile. I-am avertizat în mod repetat pe cei de la Contraintformații că subestimează raza de acțiune a percepțiilor lui Skywalker. Este clar că nu m-au ascultat nici acum.

– Da, domnule amiral, înghiți Pellaeon un nod. Știm totuși că *a fost* acolo și nu se poate să fi ajuns prea departe. Trupele de șoc au stabilit un cordon secundar și au început percheziția tuturor clădirilor.

Thrawn inspiră adânc, apoi suspină.

– Nu, rosti el cu glas redevenit egal. N-a intrat în nici una dintre clădiri. Nu este obiceiul lui Skywalker s-o facă. Diversiunea aceea cu momeala și cu blasterul... Privi către Pellaeon: În sus, căpitane. A suit pe acoperișuri.

– Speederele de recunoaștere baleiază deja acoperișurile. Dacă este sus, îl vor descoperi.

– Bine, încuviință Marele Amiral și apăsă o tastă a consolei sale, apelând harta holografică a secțiunii respective din mesa. Ce este cu bariera-câmp din extremitatea vestică a cordonului? Poate fi escaladată?

– Oamenii noștri spun că nu, clătină Pellaeon din cap. Este prea netedă și prea înclinată, lipsită de proeminențe sau de o platformă la bază. Dacă Skywalker a suit pe acoperișurile din partea aceea a străzii, este tot acolo. Sau mort la baza platoului...

– Poate că așa-i, oricum trimite un speeder să examineze și zona respectivă. Care-i situația cu nava lui Skywalker?

– Contrainformațiile continuă să încerce identificarea ei. Sunt unele probleme legate de înregistrări. Ar trebui s-o descopere în câteva minute.

– Minute de care nu mai dispunem, mulțumită neglijenței urmăritorului lor, se răsti Thrawn. Să fie retrogradat cu un rang.

– Da, domnule amiral, încuviință Pellaeon și înregistrează ordinul.

Sancțiunea era destul de aspră, însă ar fi putut să fie și mai dură. Lordul Vader l-ar fi strangulat pe individ fără să stea la discuții.

– Câmpul de asolizare este oricum înconjurat.

Thrawn își frecă bărbia gânditor.

– Probabil că este o pierdere de timp, vorbi el încet, deși, pe de altă parte... Întoarce capul și privi pe videcran, spre planeta care se rotea lent sub ei. Retrage-i, căpitane! Pe toți, mai puțin trupele de șoc clonate. Pe ele lasă-le să păzească câmpul de asolizare.

Pellaeon clipi neînțelegător.

– Cordonul de la câmpul de asolizare nu are destui ysalamiri ca să oprească un Jedi, zise Thrawn și ochii roșu-strălucitori îi sclipiră, de aceea nici nu ne vom deranja s-o facem. Îl vom lăsa să iasă în spațiu, apoi îl vom prinde cu *Himera*.

– Am înțeles, domnule amiral. Totuși...

– De ce mai lăsăm clonele? îi sfârși Thrawn întrebarea. Fiindcă deși Skywalker este prețios pentru noi, nu același lucru se poate spune despre droidul său astromec. Desigur, cu condiția ca eforturile eroice ale lui Skywalker de a evada de pe Poderis să-l fi convins că este într-adevăr principalul nostru canal pentru traficul clonelor.

– Aha, înțelese Pellaeon în cele din urmă. În acest caz, vom găsi o modalitate de a-i îngădui droidului să scape și să ajungă la rebeli?

– Exact. Trimite ordinele, căpitane.

Pellaeon reveni spre consola sa, simțind un fior de surescitare, pe măsură ce comunica ordinele Marelui Amiral. Poate că de data aceasta Skywalker avea să fie, în sfârșit, al lor.

* * *

R2-D2 vorbea rapid și nervos, când Luke se năpusti în cele din urmă pe ușa micuțului lor cargobot și etanșă trapa.

– Totu-i gata de plecare? strigă el peste umăr spre droid, grăbindu-se către cabina de comandă.

R2-D2 emise un fluierat afirmativ. Luke se instalează în scaunul pilotului și scană rapid instrumentele, în vreme ce-și fixează centurile de siguranță.

– Gata, anunță. Am plecat!

Ambalând elevatoarele repulsor, tânărul înălță cargobotul, virând strâns la tribord. O pereche de nave-detonatoare Skipray se ridică în același timp, avansând în formație de urmărire tandem, când se îndreptă spre marginea platoului.

– Atenție la Skiprayuri, R2-D2, anunță Luke divizându-și atenția între marginea orașului care se apropia rapid și spațiul aerian de deasupra.

Înfruntarea cu trupele de șoc clonate ce păzeau pista de asolizare fusese intensă, dar mult prea scurtă pentru a fi realistă. Fie că Imperiul lăsase la conducerea operațiunii o persoană complet incompetentă, fie că-i îngăduise în mod deliberat să ajungă la navă. Poate că, de fapt, îl împingeau cu atenție spre adevărata capcană...

Marginea platoului țâșni pe sub el. Luke privi scurt displayul pupa, pentru a-și confirma că degajase orașul, apoi activă principală propulsie subluminică.

Cargobotul se năpusti către cer ca un mynock opărit, lăsând în urmă Skiprayurile. Ordinele oficiale de oprire care răsunaseră dinspre consola de comunicații se transformară într-un țipăt de surpriză, apoi Luke se întinse și dezactivă comunicațiile.

– R2-D2, ai pățit ceva?

Droidul piui o negație și o întrebare se derulă pe ecranul calculatorului lui Luke.

– Da, erau clone, încuviință sumbru tânărul și simți un fior neliștitor. (Din apropiere, aura anormală a oamenilor duplicați de Imperiu era de două ori mai stranie.) și încă ceva, continuă el. Imperialii știau că pe mine mă urmăresc. Trupele de șoc aveau ysalamiri pe umeri.

R2-D2 fluieră gânditor, apoi bolborosi o întrebare.

– Exact, aprobă Luke citindu-i comentariul, chestia aia cu sursa Delta. Leia mi-a spus că dacă nu vom pune capăt cât mai repede scurgerilor de informații, va solicita transferarea operațiunilor din Palatul Imperial. Poate chiar și de pe Coruscant.

Deși dacă sursa Delta era un spion, om sau extraterestru, iar nu un sistem de ascultare din Palat, imposibil de detectat, transferarea operațiunilor n-ar fi însemnat decât un efort inutil. Din tăcerea lui R2-D2, Luke bănuia că și droidul avea aceeași părere.

Orizontul îndepărtat, de abia vizibil pe fundalul negru, totuși presărat de stele, al cerului, începuse acum să arate o curbă clară.

– Calculează saltul în hiperspațiu, R2-D2, spuse tânărul. Probabil că va trebui s-o ștergem de aici în goana mare.

Căpătă un bip afirmativ dinspre droid și reveni cu atenția la orizontul din față. Știa foarte bine că înapoia liniei aceleia se putea ascunde o întreagă flotă de distrugătoare, aflate în afara razei instrumentelor sale, așteptându-l să se îndepărteze prea mult de orice acoperire posibilă pentru ca după aceea să-și lanseze atacul.

În afara razei instrumentelor sale, dar poate că nu în afara razei percepțiilor Jedi. Mijind ochii și umplându-și mintea de calm, Luke extinse Forța...

Îl percepu cu o clipă înainte ca țipătul ascutit de avertizare al lui R2-D2 să răsună în cabină. Era într-adevăr un distrugător imperial; dar care nu-i tăia calea, așa cum se așteptase Luke, ci venea dinapoia lui, pe o orbită forțată deasupra atmosferei, ce-i permitea să-și mărească viteza fără să sacrifice avantajele camuflării înapoia planetei.

– Țin-te bine! strigă Luke, dirijând energia suplimentară spre propulsie.

Era însă un gest zadarnic și o știa atât el, cât și imperialii. Distrugătorul se apropia rapid, cu razele de tractare deja activate și pornite în urmărirea intrusului. Peste câteva secunde, aveau să-l prindă.

Sau cel puțin aveau să ajungă la cargobot...

Luke apăsă butonul de desfacere a centurilor, deschise un panou secret și activă cele trei comutatoare dinăuntru. Primul dintre ele punea în funcție autopilotul limitat, iar al doilea arma lansatorul de torpile protonice și începea să tragă orbește înapoi, în direcția distrugătorului.

Al treilea comutator declanșa secvența de autodistrugere a cargobotului.

X-interceptorul său fusese încărcat cu botul înainte în zona de depozitare dinapoia cabinei de comandă, aducând cu un straniu animal metalic care trăgea cu ochiul din vizuina sa. Luke sări spre cupola deschisă, fiind cât pe aici să-și spargă capul de plafonul scund al calei. R2-D2, deja instalat în soclul din naveta de vânătoare, bolborosea încetisor pentru sine, în vreme ce activa sistemele X-interceptorului. Luke nu terminase încă să-și prindă centurile și să-și pună casca, când droidul îi semnală că era gata de plecare.

– Perfect, încuviință Luke coborând mâna stângă pe comutatorul special adăugat pe bordul de comenzi. Dacă va merge chestia asta, va trebui să ne sincronizăm perfect. Pregătește-te!

Închise din nou ochii, lăsând Forța să-i curgă prin simțuri. Odată, în prima sa tentativă de a-l localiza pe maestrul Jedi C'baoth, acționase în felul acela asupra imperialilor – un X-interceptor împotriva unui distrugător spațial. Și aceea fusese o ambuscadă plănuită din timp, deși nu-și dăduse seama de asta decât după ce aflase despre alianța diabolică a lui C'baoth cu Imperiul. În bătlia aceea îl salvaseră abilitatea, norocul și Forța.

Acum, dacă specialiștii de pe Coruscant își făcuseră bine treaba, norocul era deja înglobat.

Cu mintea afundată în Fortă, percepu închiderea razei de tractare cu o jumătate de secundă înainte de a se petrece realmente. Mâna lui izbi comutatorul și, chiar în clipa când cargobotul vibră în strânsoarea puternică a razei, partea anterioară a navei se pulveriză într-un nor de sfărâmături metalice. Peste altă clipă, propulsat de un amplificator de start montat în cala cargobotului, X-interceptorul țâșni printre schije fumeșoare. Vreme de un moment ce păru interminabil, se păru că raza de tractare avea să-și poată menține priza în ciuda ceții de particule ce oculta totul. Iar apoi, brusc, strânsoarea slăbi și dispăru.

– Am scăpat! răzni Luke spre R2-D2, făcând un tonou și gonind către siguranța spațiului cosmic. Trec pe manevre de evitare – Țin-te bine!

Execută încă un tonou și în același moment o pereche de fulgere verzi strălucitoare țâșni pe lângă cupola de oțel transparent. X-interceptorul ieșise din domeniul de acțiune a razei de tractare și imperialii decisese să-l distrugă pur și simplu. Un alt baraj de foc verde îl învălui, iar R2-D2 tipă, când un fulger străpuse deflectoarele navei și-i arse intradosul. Recurgând din nou la Fortă, Luke o lăsă să-i conducă mâinile peste comenzi...

Și brusc, aproape fără un avertisment, sosi momentul saltului. Întinzându-se spre maneta hiperpropulsiei, tânărul o trase spre sine.

* * *

Cu un pâlپait de pseudo-mișcare, X-interceptorul dispăru în siguranța hiperspațiului, lăsând bateriile de turbo-lasere ale *Himerei* să tragă inutile, preț de încă o secundă, asupra fostei sale locații. Bateriile amuțiră și Pellaeon expiră încetișor, temându-se să se uite la consola de comandă a lui Thrawn. Era pentru a doua oară că Skywalker scăpase din genul acela de capcană... iar ultima dată când o făcuse, un om murise pentru eșecul respectiv.

Nici restul echipajului de pe punte nu uitase episodul. În tăcerea apăsătoare ce urmă, foșnetul slab al țesăturii pe scaun se auzi limpede, când Thrawn se ridică în picioare.

– Da, rosti Marele Amiral cu o voce straniu de calmă. Trebuie să le acordăm rebelilor tot creditul pentru ingeniozitatea lor. Am mai văzut trucul acesta pus în aplicare, dar nici pe departe cu atâta eficiență.

– Da, domnule amiral, rosti Pellaeon încercând, fără succes, să-și ascundă tensiunea din glas.

Cu coada ochiului îl putu zări pe Thrawn privindu-l.

– Pe loc repaus, căpitane, vorbi liniștit Marele Amiral. Skywalker ar fi fost un cadou interesant pentru maestrul C'baoth, totuși evadarea lui nu este un motiv de îngrijorare. Obiectivul principal al acestui exercițiu a fost de a-i convinge pe rebeli că au descoperit ruta pentru traficul clonelor. Obiectivul a fost atins.

Strânsoarea din pieptul lui Pellaeon începu să slăbească. Dacă Marele Amiral nu era mândru...

– Totuși asta nu-nseamnă, urmă Thrawn, că acțiunile echipajului *Himerei* ar trebui trecute cu vederea. Urmează-mă, căpitane!

Pellaeon se sculă și cleștele reveni la fel de puternic în jurul inimii.

Thrawn porni spre scara pupa și coborî în fosa tribord a echipajului. Trecu pe lângă tehnicienii așezați înaintea consolelor, pe lângă ofițerii încremeniți rigid înapoia lor, și se opri la stația de comandă a razelor de tractare tribord.

– Numele, se adresă el ofițerului înlemnit acolo în poziție de drepti.

– Sublocotenent Mithel, rosti tânărul palid și inexpresiv.

Chipul unui om care își confrunta moartea.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, sublocotenente.

Mithel înghiți un nod și începu:

– Mare Amiral, am stabilit o fixare confirmată pe cargobot, când acesta a explodat într-un nor de particule reflectoare de rază. Sistemul de țintire a încercat să se fixeze pe toate simultan și a intrat în buclă închisă.

– Cum ai reacționat?

– Am... Mare Amiral, știam că dacă aștept disiparea normală a particulelor, ținta va ieși din domeniul razei. De aceea, am încercat să le disipez eu însumi, comutând raza de tractare în modul plan bidimensional.

– N-a funcționat.

Un suspin slab răzbătu printre buzele tânărului.

– Nu, Mare Amiral. Sistemul de fixare pe țintă n-a putut face față. S-a blocat complet.

– Da. Thrawn lăsă ușor capul pe un umăr. Sublocotenente, de atunci ai avut la dispoziție câteva momente în care să-ți analizezi acțiunile. Crezi că ar fi trebuit să procedezi în alt mod?

Buza lui Mithel zvâcni imperceptibil.

– Nu, Mare Amiral. Regret, dar nu văd altă soluție. Nu-mi amintesc nimic din manual care să se refere la acest tip de situație.

– Corect, încuviință Thrawn. Nu există nici o soluție. În ultimele decenii, au fost sugerate câteva metode pentru contracararea acțiunii de dispersie, însă nici una nu s-a dovedit practică. Tentativa ta a fost una dintre cele mai inovatoare, mai ales ținând seama de timpul scurt de care ai dispus. Faptul că ai dat greș nu-i reduce cu nimic meritul.

O privire de neîncredere precaută începuse să apară pe chipul lui Mithel.

– Imperiul are nevoie de minți iuți și creatoare, sublocotenente, urmă Thrawn. Din clipa aceasta ești promovat la rangul de locotenent... și prima ta sarcină este să cauți o metodă de deșurare a manevrei de dispersie. După succesul înregistrat aici, rebelii o pot încerca din nou.

– Da, Mare Amiral, icni Mithel și culoarea îi reapăru în obraji. Vă... mulțumesc.

– Felicitări, locotenent Mithel, îl salută din cap Thrawn apoi se întoarse către Pellaeon. Puntea îi aparține, căpitane. Reluăm traseul planificat. Dacă ai nevoie de mine, voi fi în cabina mea.

– Da, domnule amiral, reuși Pellaeon să îngaima.

Rămase locului lângă nou promovatul locotenent, simțind respectul stupefiat care coborâse peste punte, și-l privi pe Thrawn ieșind. Cu o zi în urmă, echipajul *Himerei* crezuse în Marele Amiral și-l respectase. Acum era gata să-și dea viața pentru el.

Și pentru prima dată în cinci ani, Pellaeon știu în sfârșit, în adâncul inimii, că vechiul Imperiu dispăruse pentru totdeauna. Se născuse un nou Imperiu, condus de Marele Amiral Thrawn.

* * *

X-interceptorul atârna suspendat în bezna spațiului, la ani-lumină de orice masă solidă mai mare decât un fir de praf. Luke se gândi că, aparent, părea o reluare a celeilalte confruntări cu un distrugător spațial, cea care-l lăsase avariat în adâncul spațiului și care, finalmente, îl adusese la întâlnirea cu Karrde, Mara și planeta Myrkr.

Din fericire, aveau în comun doar aparența. În cea mai mare parte...

Dinspre droidul aflat înapoia sa răsună un murmur nervos.

– Relaxează-te, R2-D2, îl liniști Luke. Nu-i chiar așa de rău. Oricum, fără realimentare, nu ne-am fi putut apropia de Coruscant. Atât doar că acum va trebui s-o facem mai devreme.

Răspunsul fu un soi de mormăit indignat.

– Te ascult *cu toată seriozitatea*, R2-D2, zise tânărul răbdător și-i transferă listingul de pe displayul său de navigație. Uite, astea sunt locurile în care putem ajunge cu jumătate din acumulatele noastre energetice primare distruse. Vezi?

Pentru o clipă, droidul păru că reflectează și Luke profită de ocazie ca să mai examineze și el lista. Într-adevăr, erau destule locații, însă multe n-ar fi fost tocmai recomandabile pentru apariția unui X-interceptor izolat al Noii Republici. Jumătate se găseau sub controlul direct al Imperiului, iar majoritatea celorlalte fie că simpatiza cu imperialii, fie că-și menținea deschise opțiunile politice.

Cu toate acestea, chiar și în cazul unei planete vasale Imperiului, existau breșe în sistemele de senzori prin care probabil că o navetă de vânătoare s-ar fi putut furișa. Luke ar fi putut asoliza într-un loc izolat, de unde să plece pe jos spre cel mai apropiat astroport și acolo să cumpere acumulatele energetice de rezervă cu banii imperiali ce-i mai rămăseseră. Transportul acumulatelelor la X-interceptor ar fi ridicat o problemă, totuși nu imposibil de rezolvat pentru el și R2-D2.

R2-D2 ciripi o sugestie.

– Kessel este o posibilitate, încuviință Luke. Totuși, nu știu ce să zic... ultimele vești de-acolo afirmau că Moruth Doole continuă să se afle la conducere, iar Han n-a avut niciodată deplină încredere în el. Cred c-ar fi mai bine să ne ducem la Fwillsing, sau chiar...

Se întrerupse, cu atenția atrasă de una dintre planetele de pe listă. O planetă pe care Leia i-o programase în sistemul de navigație aproape în ultima clipă, înainte de a pleca în misiune.

Honoghr...

– Am o idee mai bună, R2-D2, rosti el încet. Să-i vizităm pe noghri. Dinapoia sa răsună un țipăt surprins, de neîncredere.

– Haide, haide, îl admonestă tânărul, Leia și cu Chewie au fost acolo și s-au întors nevătămați, nu-i așa? și C-3PO... Doar nu vrei să-l auzi pe C-3PO zicând că ți-a fost frică să mergi undeva unde *el* nu s-a temut?

R2-D2 mormăi din nou.

– Nu contează că el n-a avut de ales. Esențial este că s-a dus.

Droidul emise un gălgâit jalnic și mai degrabă resemnat.

– Așa te vreau, îl încurajă Luke comandând calculatorului să înceapă determinarea cursului spre Honoghr. Oricum Leia dorea să-i vizitez. În felul acesta ucidem două șopârle-de-dune cu o singură piatră.

R2-D2 mai bolborosi o dată învins și amuți... și chiar Luke, care se încredea pe deplin în judecata surorii sale asupra noghriilor, admise în adâncul sufletului că nu fusese poate cea mai liniștitoare comparație pe care putea s-o facă.

Da ele bătăliei din sistemul Woostri se derulă până în partea de jos a datapadului și se opriă.

– Tot nu-mi vine să cred, clătină Leia din cap și lăasă datapadul pe masă. Dacă Imperiul ar avea o super-armă care poate străpunge câmpurile planetare, ar fi folosit-o în toate sistemele pe care le-a atacat. Trebuie să fie un truc sau un soi de iluzie.

– Sunt de acord, încuviință încetișor Mon Mothma. Întrebarea este cum convingem restul Consiliului și Adunării în privința asta? Ca să nu mai amintesc de sistemele exterioare însele.

– Trebuie să rezolvăm enigma celor petrecute la Ukio și Woostri, rosti amiralul Ackbar cu un glas chiar mai grav ca de obicei. Și trebuie s-o facem rapid.

Leia ridică din nou datapadul și în același timp aruncă o privire scurtă spre Ackbar, care era așezat vizavi de ea. Pleoapele ochilor uriași ai mon calamarianului păreau neobișnuit de obosite, iar culoarea sa trandafirie uzuală pălise în mod evident. Era aproape epuizat... și cu ofensiva de proporții a Imperiului ce continua să se rostogolească spre ei peste galaxie, probabil că n-avea să se bucure prea repede de odihnă.

De fapt, asta era valabil pentru ei toți.

– Știm deja că Marele Amiral Thrawn deține capacitatea de a anticipa gândirea oponenților săi, le reaminti prințesa celorlalți. Este posibil ca el să fi prezis cât de repede aveau să capituleze atât ukioenii, cât și woostrienii?

– Spre deosebire de – să zicem, filveni? Mon Mothma încuviință încetișor din cap. Este o observație interesantă. Ar putea indica faptul că este o „iluzie” ce nu poate fi menținută foarte mult timp.

– Sau că necesarul energetic este imens, completă Ackbar. Dacă Imperiul a pus la punct o metodă pentru focalizarea energiei invizibile împotriva unui câmp protector, ar putea fi posibil să slăbească o secțiune timp suficient ca să lanseze o salvă de turbo-lasere prin breșa respectivă. O asemenea acțiune ar necesita însă un consum energetic imens.

– Și ar trebui să se manifeste ca stres de energie pe câmp, atrase atenția Mon Mothma. Nimic din informațiile noastre nu sugerează așa ceva.

– Informațiile noastre pot fi greșite, replică Ackbar și privi scurt la consilierul Fey'lya. Sau pot fi manipulate de Imperiu... Astfel de lucruri s-au mai întâmplat.

Leia se uită și ea către Fey'lya, întrebându-se dacă insulta prea puțin deghizată la adresa bothanilor l-ar fi smuls pe consilier din tăcerea pe care și-o impusese. Continua însă să stea cu ochii asupra tăbliei mesei, fără să-și clintească blana crem. Nu vorbea, nu reacționa – poate că nici măcar nu gândea.

În cele din urmă, se gândi femeia, avea să-și recâștige curajul verbal și o anumită măsură a vechii sale puteri politice. Dar deocamdată, cu acuzațiile sale false la adresa lui Ackbar încă proaspete în mințile tuturor, bothanul se găsea în mijlocul versiunii de autopedepsire specifice rasei lui.

De frustrare, Leia simți un ghem în stomac. O dată în plus, abordarea politică inflexibilă a bothanilor, de tipul totul-sau-nimic, era complet contrară intereselor Republicii. Cu câteva luni în urmă, acuzațiile aduse de Fey'lya amiralului irosiseră timp și energii prețioase; acum, când Consiliul avea nevoie de toate resursele de inspirație și inteligență ale tuturor – inclusiv ale lui Fey'lya –, acesta juca rolul martirului tăcut.

Erau zile, dar și nopți lungi și negre, când Leia simțea în adâncul sufletului că nu mai putea menține Republica unită.

– Desigur, ai dreptate, amirale, suspină Mon Mothma. Ne trebuie mai multe informații. Și cât mai repede.

– Organizația lui Talon Karrde continuă să fie principala noastră șansă, zise Leia. Ea are legături, atât aici, cât și de partea imperialilor. Iar din ultimul mesaj al lui Luke, Karrde părea interesat.

– Nu ne putem permite să așteptăm toanele unui contrabandist, mârâi Ackbar și tentaculele bucale i se rigidizară în semn de dezgust. Dar ce se aude în legătură cu generalul Bel Iblis? De câțiva ani, luptă singur împotriva Imperiului.

– Generalul ne-a trimis deja ofițerii săi de contrainformații, răspunse Mon Mothma cu un mușchi zvâcnindu-i în obraz. Continuăm să-i integrăm în sistemul nostru.

– Nu mă refeream la ofițerii lui, preciză Ackbar, ci chiar la general. De ce nu se află aici?

Leia se uită spre Mon Mothma și ghemul îi reapăru în măruntaie. Garm Bel Iblis fusese una dintre primele forțe dinapoia unirii grupurilor individuale de rezistență în atotcuprinzătoarea Alianță Rebelă și, ani de

zile, formase o triadă cu Mon Mothma și Bail Organa, tatăl adoptiv al lui Leia. După ce însă Organa murise alături de poporul său în urma atacului *Stelei Morții* asupra planetei Alderaan – iar Mon Mothma începuse să atragă tot mai multă putere de partea ei –, Bel Iblis părăsise Alianța și acționase pe cont propriu. De atunci el își urmăse cruciada personală împotriva Imperiului... până ce, aproape accidental, se întâlnise cu compatriotul său corellian, Han Solo.

Solicitarea disperată a lui Han îl adusese pe Bel Iblis și cele șase cuirasate ale sale în ajutorul Noii Republici la bătălia pentru *Katana*. Referindu-se la îngroparea deosebirilor de păreri din trecut, Mon Mothma salutase revenirea lui Bel Iblis.

Apoi însă îl trimisese să sprijine Sectoarele periferice ale Noii Republici. Cât mai departe cu puțință de Coruscant.

Leia nu era deocamdată pregătită să descopere răutate în decizia lui Mon Mothma. Alții însă din ierarhia Noii Republici și-l reaminteau pe Bel Iblis ca fiind un geniu tactic... și nu toți erau chiar la fel de doritori s-o absolve pe Mon Mothma de orice intenții răzbunătoare.

– Experiența generalului este necesară pe linia frontului, rosti sec Mon Mothma.

– Experiența lui este necesară în aceeași măsură și aici, replică Ackbar, totuși Leia îi simți resemnarea din glas.

Amiralul însuși de abia revenise dintr-o inspecție a defensivelor din Farrfin și Dolomar, și a doua zi urma să plece spre Dantooine. O dată ce mașina de război imperială se pusese în mișcare, Noua Republică nu-și putea îngădui luxul de a-și îngropa pe comandanții cei mai buni în birourile din spatele frontului.

– Îți înțeleg îngrijorarea, continuă Mon Mothma pe un ton mult mai blând. Când vom stabili situația de acolo, intenționez să-l readuc pe generalul Bel Iblis și să-i încredințez planificarea tactică.

Dacă vom stabili situația, o corectă Leia în gând, simțind o nouă cramă abdominală. Deocamdată, ofensiva se derula constant în favoarea Imperiului...

Gândul i se întrerupse la mijloc și fu copleșită pe neașteptate de o înțelegere tardivă. Nu... nodul pe care-l simțea nu era în *stomac*...

Ackbar luase iarăși cuvântul.

– Mă scuzați, îl întrerupse Leia ridicându-se precaut. Regret să vă întrerup, dar trebuie să ajung în aripa medicală.

Ochii lui Mon Mothma se lărgiră.

– Gemenii?

Leia încuviință din cap.

– Cred că sunt pe drum.

* * *

Pereții și plafonul maternității aveau o culoare aurie, caldă, peste care se suprapuneau seturi de lumini mișcătoare ce fuseseră sincronizate

cu șabloanele undelor cerebrale ale lui Leia. Teoretic, rolul lor era s-o ajute să se relaxeze și să focalizeze. Din punct de vedere practic însă Leia decisese că, după ce le privise mai bine de zece ore, tehnica își cam pierduse din eficiență.

Simți altă contracție – cea mai puternică de până atunci. În mod reflex, extinse Forța, folosind metodele învățate de la Luke, pentru a împiedica durerea să răzbată dinspre mușchii care protestau. Cel puțin procesul nașterii îi oferea ocazia să practice tehnicile Jedi.

Și nu era vorba doar despre cele asociate controlului durerilor. *Totul este în regulă*, gândi liniștitor spre mințile micuțe din interiorul ei. *Este în regulă. Mama este aici.*

Nu-i era totuși de prea mare folos. Prinși de forțe pe care nu le puteau înțelege, cu trupușoarele strivite și împinse, deplasate lent către necunoscut, mințile lor nedezvoltate vibrau de teamă.

Deși, pentru a recunoaște adevărul, nici tatăl lor nu era într-o formă mai bună.

– Te simți bine? Întrebă Han pentru a nu știu câta oară de când ajunseseră acolo.

O strânse puternic de mână, de asemenea pentru a nu știu câta oară, reacționând empatic față de umerii încordați ai femeii.

– Deocamdată da, îl asigură Leia. (Umerii i se relaxară o dată cu încheierea contracției și-i răspunse tot printr-o strângere de mână.) Tu însă nu arăți prea grozav...

Han se strâmbă la ea și replică sec:

– La ora asta, dormeam de mult.

– Asta trebuie să fie, încuviință Leia.

Din clipa în care contracțiile începuseră realmente, Han fusese la fel de nervos ca un tauntaun pe roți, totuși se străduia, cu un efort tipic masculin, să nu-și trădeze emoțiile. Leia bănuia că o făcea mai degrabă pentru ea, decât pentru că i-ar fi părut că în felul acela și-ar fi afectat imaginea.

Bărbatul trase cu coada ochiului în lateral, spre capătul opus al patului, unde medicul și doi droizi DM erau pregătiți să preia pruncii.

– Se pare că ne apropiem, iubito.

– Să fii sigur, începu Leia și se întrerupse concentrată asupra altei contracții. Ah...

Nivelul anxietății lui Han mai sui un grad.

– Te simți bine?

Femeia aprobă din cap, cu mușchii gâtului prea încordați ca să poată vorbi.

– Ține-mă, icni ea când își regăsi vocea. Doar ține-mă.

– Sunt aici, șopti Han și-și strecură brațul liber sub umărul ei prinzând-o ușurel.

Leia de abia îl mai auzi. În adâncul ei, viețile micuțe create de Han și ea începeau să se miște și... brusc, vibrațiile lor de teamă deveniră o teroare fără limite.

Nu vă fie frică, gândi spre ele. Nu vă fie frică. Totul va fi bine. Sunt aici. In curând, veți fi alături de mine.

Nu se așteptase la o reacție – mințile gemenilor erau mult prea nedezvoltate pentru a înțelege ceva atât de abstract precum cuvintele sau conceptul unor evenimente viitoare. Cu toate acestea, Leia continuă, învăluindu-le cât putea mai bine în iubire, pace și confort. Altă contracție – mișcarea inexorabilă către lumea exterioară continua...

Și apoi, spre fericirea fără de margini a prîntesei, una dintre mințile minuscule îi răspunse, atingând-o într-un fel în care nici unul dintre gemeni nu reacționase până atunci față de mângâierile ei non-verbale. Spaima crescătoare își redusese amplitudinea și Leia avu brusc imaginea mentală a mînuței unui prunc strînsă în jurul degetului ei. *Da*, îi spuse. *Sunt mama ta, și sunt aici.*

Mintea micuță păru să cadă pe gânduri. Leia continuă cu asigurările și mintea se abătu nițel de la ea, de parcă atenția pruncului ar fi fost atrasă de altceva. Era un semn bun, decise ea; dacă era capabilă să fie distrasă de la ceea ce i se întâmpla...

Pentru ca după aceea, spre uimirea ei, panica din a doua minte începu de asemenea să se destrame. A doua minte, care, din câte știuse femeia, nici măcar nu începuse să-i remarce prezența...

Ulterior, privind retrospectiv, totul avea să pară evident, dacă nu chiar absolut inevitabil. Dar în clipa aceea, revelația era îndeajuns de surprinzătoare pentru ca să trimită un fior prin sufletul lui Leia. Crescând laolaltă în Fortă, chiar în vreme ce se dezvoltaseră în uterul ei, gemenii se acordaseră, cumva, unul cu celălalt – într-un mod și o profunzime pe care Leia știa că nu le va împărtăși niciodată pe deplin.

Era unul dintre momentele cele mai fericite și în același timp cele mai tulburătoare din viața ei. Întrezărise o imagine din viitor – copiii ei crescând și consolidându-se în Fortă... și simultan știuse că viețile lor împreună aveau să conțină o parte la care ea nu va avea niciodată acces.

Contracția se diminuea, iar viziunea măreață și amăruie a viitorului se redusese la dimensiunile unui sâmbure de durere într-un colțișor al minții. O durere accentuată de stînjeneala că, în mijlocul acelei cascade de emoții egoiste, nu se gândise că Han nu va putea împărtăși din viețile gemenilor nici măcar cât ea.

Brusc, prin pâcla mentală, o lumină puternică păru să-i explodeze în ochi. În mod reflex, îl strânse cu putere pe Han de mână.

– Ce s-a...?

– A început! strigă soțul ei strângând-o la rîndul său. Primul a ieșit pe jumătate!

Leia clipi des și lumina pe jumătate imaginată dispăru, când mintea i se eliberă de contactul cu copiii. Copiii ei, ai căror ochi nu percepuseră niciodată ceva mai strălucitor decât o penumbră difuză, neclară.

– Stingeți lumina, icni. Este prea puternică. Ochii copiilor...

– Nu se întâmplă nimic, o asigură medicul. Ochii lor se vor adapta. Haide – o ultimă împingere!

Pe neașteptate, fără nici un avertisment, prima parte se încheie.

– Primul, vorbi Han cu glas sugrumat. Este... Întinse gâtul, ca să vadă mai bine. Este fata noastră.

Reveni cu privirea spre Leia și peste tensiunea de pe chipul său se suprapuse zâmbetul pieziș pe care femeia îl cunoștea atât de bine.

– Jaina.

– Jaina, repetă Leia încuviințând și, cumva, numele pe care-l decisese împreună nu sunase niciodată ca în clipa aceea. Ce-i cu Jacen?

– În mod oficial, răspunse sec medicul, aș zice că-i nerăbdător să se alăture surorii lui. Pregătește-te să împingi – se pare că încearcă să se târască pe cont propriu. Gata... *împinge!*

Leia inspiră adânc. Finalmente! După zece ore de travaliu – după nouă luni de sarcină – se apropia sfârșitul.

Nu! Nu sfârșitul, ci începutul.

Peste câteva minute, îi aduseră gemenii în brațe... iar ea îi privi, apoi se uită la Han și se simți copleșită de un sentiment de pace profundă. Poate că între stele se desfășura un război crud, dar, aici și acum, Universul era senin.

* * *

– Atenție Lider Vagabond, răsună glasul lui Vagabond 10. Ai o „codiță”.

– Am văzut-o, încuviință Wedge virând brusc.

Interceptorul TIE trecu pe lângă el, scuipând din lasere și străduindu-se să imite manevra lui Wedge. Gonind la nici jumătate de secundă înapoi imperialului, un alt X-interceptor îl transformă într-un nor de praf arzător.

– Mulțumesc, Vagabond 8, rosti Wedge ștergându-și o picătură de transpirație ce i se prelinsese pe vârful nasului.

Își verifică scanerale. Cel puțin pentru moment se părea că zona lor de luptă era degajată de inamici. Își întoarse aparatul fără grabă și examină tabloul general al bătăliei.

Lucrurile stăteau mai rău decât se temuse. Ba chiar, mai rău decât fuseseră cu doar cinci minute în urmă. Alte două distrugătoare Clasa *Victory* apăruseră din hiperspațiu, materializându-se în poziții teribil de apropiate de unul dintre cele trei crucișătoare mon calamariene ce le mai rămăseseră. Și ținând seama de volumul de foc turbo-laser dezvoltat de distrugătoare...

– Escadrila Vagabond, cursul 22 cu 8, ordonă Wedge pornind pe traiectorie de interceptie și întrebându-se cum naiba reușiseră imperialii așa ceva.

Efectuarea unui salt cu o asemenea precizie era dificilă chiar și în circumstanțe ideale; în surescitarea și confuzia unei bătălii, ar fi fost aproape imposibil. Încă un exemplu al incredibilului talent de coordonare a unităților de luptă pe care-l avea în ultimul timp Imperiul.

Droidul astromec aflat în spatele său ciripi un avertisment: se aflau prea aproape de o masă mare pentru ca să poată efectua saltul în hyperspațiu. Wedge privi în jur încruntat și zări în cele din urmă crucișătorul interdictiv care se menținea la distanță prudentă de bălălia principală. Se părea că imperialii doreau ca nici una dintre navele Noii Republici să n-o șteargă de pe câmpul de luptă.

Drept în față, un val de vânători TIE din distrugătoarele Victory se năpustea spre ei.

– Formație Porkins, ordonă Wedge. Atenție la flancuri. Crucișătorul *Orthavan*, raportează escadrila Vagabond: sosim.

– Rămâneți pe loc, Lider Vagabond, replică o voce mon calamareană gravă. Suntem mult prea depășiți numeric. Nu ne puteți ajuta.

Wedge strânse din dinți. Probabil că era adevărat.

– Încercăm oricum, insistă el. (Vânătorii TIE se apropiaseră de raza de tragere.) Rezistați!

– Escadrila Vagabond, sunt Bel Iblis, se auzi alt glas. Opriti atacul. La semnalul meu, virati treizeci de grade babord.

Cu un efort, Wedge își înfrână impulsul de a spune ceva care l-ar fi putut aduce în fața Curții Marțiale. Pe lista lui de priorități, atâta timp cât o navă era întreagă mai exista speranța de a fi salvată. Se părea însă că generalul decisese altceva.

– Receptat, domnule general, suspină el. Escadrila Vagabond: mențineți poziția.

– Escadrila Vagabond... acum!

Ascultător, deși fără chef, Wedge viră spre babord. Vânătorii TIE își modificară traiectoria, urmându-i, și pe neașteptate pârură confuzii...

Cu un vuiet care se transmitea limpede chiar și prin gazele rarefiate ale spațiului interplanetar, o formație de asalt formată din A-interceptori țâșni prin locul de abia părăsit de escadrila Vagabond. Vânătorii TIE, aflați în plină manevră după X-interceptori, fură prinși pe picior greșit. Înainte să fi putut reveni în formație de apărare reciprocă, A-interceptorii trecuseră de ei, gonind cu viteză maximă spre crucișătorul asediat.

– Asta a fost, escadrila Vagabond, rosti Bel Iblis. E rândul vostru acum. Asigurați-le spatele.

Wedge rânji scurt. Trebuia să-l fi cunoscut mai bine pe Bel Iblis.

– Confirmat, domnule general. Escadrila Vagabond – pe ei!

– După care, continuă mohorât Bel Iblis, pregătiți-vă de retragere.

Wedge clipi repede și surâsul îi dispăru. *Să se retragă?* Virându-și X-interceptorul către vânătorii TIE, privi din nou sectorul principal al bătăliei.

Cu câteva minute în urmă, își dăduse seama că situația stătea rău. Acum se afla pe muchia dezastrului. Fusesse distrusă o treime din cele cincisprezece nave de război cu care începuse Bel Iblis, iar supraviețuitoarele se grupaseră în formație bastion. De jur împrejurul ei, asediindu-i sistematic defensivele, număra peste douăzeci de distrugătoare și cuirasate.

Wedge reveni cu atenția la vânătorii TIE ce se apropiau și la crucișătorul interdictiv aflat mult înapoia lor. Proiectoarele lui gravitaționale împiedicau forțele lor copleșite numeric să evadeze în hiperspațiu...

Apoi vânătorii TIE deschiseră focul, și nu mai avu timp de gândire. Înfruntarea fu aspră, dar scurtă – se părea că apariția neașteptată a A-interceptorilor din umbra escadrilei Vagabond îi derutase suficient pe imperiali. Trei minute, poate patru și escadrila avea din nou câmp liber.

– Ce facem, Lider Vagabond? întrebă Vagabond 2, pe măsură ce escadrila se re poziționa printre sfărâmurile spațiale.

Wedge întoarse ochii spre *Orthavan*. Dacă manevra lui Bel Iblis fusese de jucată...

Nu fusese. Atacul A-interceptorilor distrăsese distrugătoarele Victory atât cât să permită crucișătorului să treacă el însuși la ofensivă. *Orthavan* trăgea cu toate bateriile de turbo-lasere și tunuri ionice, bruind sistemele imperialilor și bombardându-le blindajele. Chiar sub ochii lui Wedge, un gheizer de gaze supraîncălzite erupse din secțiunea mediană a celui mai apropiat distrugător, îndepărtând nava într-o rotație greoaie. Ascunzându-se sub fuzelajul semi-epavei, crucișătorul spațial se îndepărtă de bătălie, pornind spre crucișătorul interdictiv.

– Modificați cursul către *Orthavan*, ordonă Wedge. Este posibil să aibă nevoie de susținere.

Nu termină de vorbit și două cuirasate se materializară brusc din hiperspațiu lângă flancul lui *Orthavan*. Wedge își ținu respirația, dar crucișătorul se deplasa deja prea rapid pentru ca inamicii să aibă timp să-l nimerească. Trecu pe lângă ei fără să încetinească, iar când cuirasatele virară în urmărirea lui, escadrila de A-interceptori reluă manevra anterioară de atac. Și de data aceasta, eficiența distragerii se dovedi mai importantă decât distrugerile reale cauzate. Până ce navele de vânătoare se îndepărtară, *Orthavan* nu mai putea fi ajuns de cuirasate.

Iar imperialii știau asta. Droidul astromec emise un bip înapoia lui Wedge: câmpul de pseudo-gravitație se estompa, pe măsură ce îndepărtatul crucișător interdictiv își dezactiva proiectoarele gravitaționale, pregătindu-se el însuși să scape în hiperspațiu.

Crucișătorul interdictiv...

Abia atunci, cu întârziere, pricepu. Se înșelase – distrugătoarele Victory nu avuseseră nevoie să se bizuie pe o tehnică de coordonare semi-mistică pentru a se materializa atât de aproape de crucișătorul spațial. Era suficient să urmeze un vector hiperspațial furnizat de crucișătorul interdictiv și să aștepte până ce marginea conului gravitațional le trăgea înapoi în spațiul normal.

Simți cum îi zvâcnește buza inferioară. Cu mult timp în urmă, fusese învățat că subestimarea capacităților inamicului putea fi la fel de periculoasă ca și supraestimarea lor. Fusese o lecție pe care trebuia să înceapă să și-o reamintească.

– Câmpul gravitațional al interdictivului a fost decuplat, auzi glasul lui Bel Iblis. Către toate unitățile: confirmați, apoi începeți retragerea, la semnalul meu.

– Escadrila Vagabond, confirmat, anunță Wedge.

Reintroduse vectorul pre-planificat pentru salt în hiperspațiu și privi posac spre ceea ce mai rămăsese din grupul principal de luptă. Nu putea fi nici urmă de îndoială: fuseseră înfrânți, și încă rău de tot, iar legendara abilitate tactică a lui Bel Iblis nu reușise decât să oprească înfrângerea să se transforme în dezastru.

Iar prețul urma să fie probabil alt sistem pierdut în fața Imperiului.

– Escadrila Vagabond, acum!

– Confirmat, oftă Wedge.

Trase spre el maneta de hiperspațiu și, când stelele înfloriră în linii stelare, îl fulgeră un gând tulburător.

Cel puțin în viitorul imediat previzibil, subestimarea Imperiului nu avea să fie posibilă.

Liniile stelare colapsară în stele și *Karrde Nesupusul* reveni în spațiul normal. Drept în față se afla minuscula pitică albă a sistemului Chazwa, greu de deosebit de stelele strălucitoare ce o înconjurau pe fundal. În apropiere și puțin în lateral, un cerc negru tivit de o seceră îngustă de lumină era chiar planeta Chazwa. Risipite în jurul ei în bezna spațiului puteau fi zărite strălucirile jeturilor eșapamentelor a cincizeci de nave, care veneau sau plecau. Cele mai multe erau cargoboturi și crucișătoare de marfă, care profitau de locația centrală de transfer comercial a planetei. În mod evident, câteva dintre ele erau nave de război imperiale.

– Ei bine, am ajuns, rosti Aves pe un ton indiferent de la consola copilotului. *Karrde*, dacă nu te superi așa dori să se consemneze oficial părerea mea că-i o idee nebună.

– Poate că da, încuviință celălalt orientând cursul spre planetă și examinându-și displayurile. (Era în regulă, tot grupul sosise fără probleme.) Dar dacă ruta de transport a clonelor imperiale trece într-adevăr prin Sectorul Orus, garnizoana Chazwa ar trebui să dețină înregistrări ale operațiunii. Poate chiar și punctul de origine... dacă cineva a fost neglijent.

– Nu mă refeream la detaliile raidului, ci în primul rând la faptul că-i o nebunie să ne implicăm. Este războiul Noii Republici, nu al nostru – lasă-i pe ei să caute clonele.

– Dacă m-aș putea încrede în ei s-o facă, i-aș lăsa, răspunse *Karrde* privind pe videcranul tribord către alt cargobot ce părea că se îndreaptă în direcția generală a lui *Karrde Nesupusul*. Nu sunt însă sigur că se ridică la înălțimea sarcinii.

– Eu tot nu cred cifrele lui Skywalker, mârâi Aves. Dacă ar fi putut crește atât de rapid niște clone stabile, vechii stăpâni ai clonelor ar fi făcut-o ei înșiși.

– Poate că au și făcut-o... Nu s-au mai păstrat informații despre tehnicile de clonare din epoca respectivă. Tot ce am văzut eu provenea din experimentele mult anterioare, dinaintea războiului.

– Mda. Eu unul totuși aș fi preferat să stau departe.

– S-ar putea să descoperim că n-avem alternativă, rosti Karrde și indică spre cargobotul ce continua să se apropie. Se pare că avem un curios. Poți să rulezi o identificare?

– Imediat. Aves privi iute spre cargobot, apoi se întoarse la consola sa. Nu este înregistrat ca navă de care să fi auzit vreodată. Stai așa... aha! Da, și-au modificat ID-ul – pare o simplă suprascriere transponder. Ia să vedem dacă decodorul magic al lui Ghent e-n stare să-i dea de cap.

Karrde aprobă din cap, iar pomenirea numelui sintezorului îi trimisera gândurile pentru o clipă de cealaltă parte a galaxiei, spre Coruscant și cei doi asociați pe care-i lăsase acolo, în grija Noii Republici. Dacă graficul primit de la medicii lor fusese corect, Mara ar fi trebuit să fie refăcută de acum. În scurt timp, avea să încerce să-l contacteze și-și propuse să-și verifice intermediarul de comunicații imediat ce termina acțiunea de aici.

– Gata, anunță Aves triumfător. Hopa, hopa, cred că-i vorba despre un vechi amic de-al tău, Karrde. *Mândria Kernului*, având ca proprietar pe ceva mai puțin onorabilul Samuel Tomas Gillespee.

– Interesant, încuviință Karrde privind nava care se înscrisese pe un curs paralel cu ei, la o sută de metri depărtare. În cazul ăsta, să vedem ce dorește.

Activă o transmisiune pe fascicul îngust.

– Talon Karrde către *Mândria Kernului*. Nu sta ca mutul, Gillespee, poți să mă saluți.

– Salut, Karrde, îi replică un glas familiar. Sper că nu te superi dacă înaintea să salut pe cineva, vreau să știu cine este, nu?

– Cătuși de puțin. Apropo, destul de bună suprascrierea aia pe ID-ul navei.

– Este evident că putea să fie mai bună, zise Gillespee sec. Sintezorii mei încă n-au izbutit să afle ID-ul tău. Ce cauți pe-aici?

– Exact ce voiam să te întreb și eu. Rămăsesem cu impresia că hotărâseși să te retragi din activitate.

– O și făcusem, mormăi celălalt posomorât. Ieșisem pentru totdeauna din afaceri și fără regrete. Îmi cumpărasem o proprietate frumoasă pe o planetă frumoasă și îndepărtată, unde să mă pot uita cum cresc copacii și să mă țin departe de orice care miroase a necazuri. O planetă numită Ukio – ai auzit vreodată de ea?

De lângă Karrde, Aves clătină din cap și murmură ceva.

– Parc-am auzit recent, spuse Karrde. Ai fost acolo când au atacat imperialii?

– Când au atacat, când ne-am predat și cât am suportat din ocupație, mormăi Gillespee. De fapt, am avut un loc chiar în rândul întâi în timpul bombardamentului. Țin să-ți zic c-a fost al naibii de spectaculos.

– Poate și profitabil, în același timp.

Din câte știa Karrde, Noua Republică tot nu cunoștea modul exact în care acționaseră imperialii la Ukio. Datele oferite de un martor la atac puteau fi de neprețuit pentru tacticienii lor. În același timp, ar fi însemnat un comision frumușel, atât pentru martor, cât și pentru cel care-l descoperise.

– Ai făcut cumva înregistrări în decursul atacului?

– Câte ceva din partea cu bombardamentul. Pe datacardul macrobinocului meu. De ce?

– Sunt șanse mari să-ți pot găsi un cumpărător pentru ele, răspunse Karrde. Poate că ți-ar compensa ceva din proprietatea pierdută.

– Mă-ndoiesc c-ar avea atâția bani, pufni Gillespee. Nu ți-ai fi crezut ochilor, Karrde – vorbesc cât se poate de serios. Nu discutăm despre Svivren, totuși chiar și Ukio ar fi trebuit să le reziste ceva mai mult timp.

– Imperiul are destulă experiență în cucerirea planetelor, îi reaminti Karrde. Ai avut noroc c-ai reușit să scapi de-acolo.

– Aici ai dreptate. Faughn și Rappapor m-au scos cu o jumătate de pas înaintea trupelor de șoc. Și cu altă jumătate de pas după lucrătorii pe care-i trimiseseră să-mi transforme proprietatea în fermă. Să știi că sistemul ăsta nou de clone pe care-l au te-nfioară realmente.

– Cum adică? privi Karrde spre Aves.

– Ce vrei să zici prin „cum adică”? se rățoi Gillespee. Întâmplător, eu unul nu consider că oamenii ar trebui fabricați pe bandă rulantă. Iar dacă totuși se întâmplă așa, în nici un caz n-aș pune Imperiul la conducerea fabricii ăleia. Să-i fi văzut pe tipii care asigurau blocajele rutiere – te lua cu transpirații.

– Nu mă-ndoiesc. Ce vrei să faci după ce pleci de pe Chazwa?

– Nu am planuri nici înainte de a ajunge acolo. Speram să iau legătura cu vechea persoană de contact a lui Brasck, să văd dacă ar fi interesați să ne coopteze. De ce, oferi altceva mai bun?

– S-ar putea. Putem începe prin a trimite datacardul ăla la cumpărătorul meu, care să expedieze banii într-un cont pe care mi l-a deschis. După aceea, am alt proiect în minte, pe care-l poți găsi atât interesant...

– Avem musafiri, îl întrerupse Aves. Două nave imperiale vin încoace. Fregate Clasa *Lancer*.

– Hopa, mormăi Gillespee. Poate că n-am plecat de pe Ukio chiar atât de curat pe cât crezusem.

– Cred că mai degrabă pe noi ne vânează, răspunse Karrde și simți un zvâcnit în buză în timp ce tasta un curs de evitare în consola de navigație. Mi-a făcut plăcere să discutăm, Gillespee. Dacă vrei să continuăm conversația, așteaptă-mă peste opt zile în sistemul Trogan... cred că mai ții minte locul.

– Dacă tu poți ajunge, o să pot și eu. Dacă n-o să poți, vinde-ți scump pielea.

Karrde întrerupse transmisiunea.

– Nu prea cred, murmură el. Gata, îi dăm drumul. Ușurel...

Îndreptă *Karrde Nesupusul* într-un picaj superficial spre babord, căutând să lase impresia că intenționa să treacă pe lângă planetă și să adopte alt vector pentru hiperspațiu.

– Îi alertez pe ceilalți? întrebă Aves.

– Nu încă. (*Karrde* examinează rapid displayurile și comandă calculatorului de navigație să calculeze saltul în hiperspațiu.) Aș prefera să abandonez misiunea și să încercăm mai târziu, decât să ne punem cu o pereche de *Lancer*, care au chef de luptă.

– Mda. Fii atent... nu-și schimbă cursul.

Într-adevăr, nici una dintre fregate nu se abătuse nici măcar cu un milimetru de la vectorul original.

Se îndreptau direct spre *Mândria Kernului*.

Karrde se uită la Aves, care-i răspunse cu o căutătură la fel de nedumerită și întrebă:

– Ce facem?

Karrde Nesupusul era departe de a fi neajutorat într-o luptă, iar echipajul său se număra printre cele mai bune. Cu toate acestea, deținând armament ce fusese proiectat pentru distrugerea navetelor de vânătoare, două fregate *Lancer* erau mai mult decât un adversar redutabil pentru grupul pe care *Karrde* îl adusese la Chazwa.

Pe când priveau, *Mândria Kernului* acționează pe neașteptate. Rostogolindu-se într-o variantă excentrică a manevrei Koiogran, porni cu viteză maximă, sub un unghi ascuțit față de cursul original. Deloc păcălite de tentativă, fregatele îi luară imediat urma.

În felul acela, *Karrde Nesupusul* rămase complet liber. Ar fi putut continua spre Chazwa, să efectueze raidul asupra arhivelor garnizoanei și să dispară înainte ca fregatele să se întoarcă. Rapid, fără urme și cu siguranță preferabil din punctul de vedere al Noii Republici.

Pe de altă parte, Gillespie era o cunoștință veche... și, pe scara priorităților lui *Karrde*, un tovarăș de contrabandă se plasa deasupra oricărui guvern interstelar din care el nu făcea parte.

– Se pare că Gillespie n-a plecat de pe Ukio chiar atât de curat pe cât crezuse, comentă el virând nava și deschizând intercomul. Lachton, Chin, Corvis, pregătiți turbo-laserele. Dăm piept cu fregatele.

– Ce facem cu celelalte nave? întrebă Aves, activând câmpurile deflectoare și apelând un display tactic.

– Mai întâi să atragem atenția imperialilor.

Cei trei de la turbo-lasere anunțară că erau pregătiți. Inspirând adânc, *Karrde* dirija toată puterea spre propulsie.

Comandanții fregatelor nu erau novici. Când *Karrde Nesupusul* porni către ele, una dintre nave opri urmărirea *Mândriei Kernului* și viră pentru a se confrunta cu noua amenințare.

– Cred că le-am atras atenția, comentă Aves. Pot să-i chem și pe ceilalți să ne dea o mână de ajutor?

– Dă-i drumul, încuviință Karrde și deschise un canal de comunicații pe fascicul îngust cu *Mândria Kernului*. Gillespee, sunt Karrde.

– Da, te-am văzut. Ce vrei să faci?

– Să-ți dau o mână de ajutor.

În fața sa, cele douăzeci de baterii de lasere cu cuarțe deschiseseră focul, abătând o ploaie de fulgere verzi asupra lui *Karrde Nesupusul*. Turbo-laserele răspunseră, dar cele trei guri de foc păreau de-a dreptul patetice prin comparație.

– În regulă, p-ăsta l-am oprit. Ar fi bine s-o ștergi, înainte să te prindă al doilea.

– Tu l-ai oprit pe *el*? pufni Gillespee. Uite ce-i, Karrde...

– Am zis s-o ștergi! Nu-l putem ține în loc o veșnicie. Nu-ți face griji despre mine – nu sunt tocmai singur pe-aici.

– Sosec, anunță Aves.

Karrde aruncă o privire spre displayul pupa. Soseau într-adevăr: cincisprezece cargoboturi puternice, toate focalizându-se asupra fregatei brusc depășită ca putere de foc.

Din difuzor se auzi un fluierat uimit.

– Va să zică, nu glumeai...

– În nici un caz, încuviință Karrde. Acum, vrei să pleci?

Gillespee hohoti sonor.

– Să-ți spun un mic secret. Nici eu nu sunt singur.

Brusc, abia vizibile prin ceața de focuri laser ce bombardau videocranele lui *Karrde Nesupusul*, strălucirile jeturilor de eșapament a aproape douăzeci de nave virară brusc de pe cursurile lor individuale. Năpustindu-se ca niște barabeli flămânzi, se concentrară asupra celei de-a doua fregate.

– Se pare, urmă Gillespee pe un ton conversațional, că nici unul dintre noi nu va reuși de data asta să facă vreo afacere pe Chazwa. Ce-ai zice dacă am continua conversația altundeva? Să zicem, peste opt zile?

– De abia aștept, zâmbi Karrde.

Se uită din nou către fregată și surâsul îi dispăru. Echipajul standard al Clasei *Lancer* era de 850 de oameni și, din modul competent în care fregata respingea atacurile cargoboturilor, ar fi bănuit că avea echipajul complet. Câți dintre membrii echipajului, se întrebă, fuseseră recent creați în fabrica de clone a Marelui Amiral Thrawn?

– Apropo, Gillespee, continuă el, dacă te mai întâlnești cu ceva amici pe drum, poți să-i inviți și pe ei. Cred că vor fi interesați de ceea ce am de spus.

– S-a făcut. Ne vedem în opt zile.

Karrde închise canalul de transmisiuni. Gillespee avea să transmită mesajul și altor grupuri majore de contrabandiști și, după câte îl cunoștea Karrde, invitația sa se va transforma rapid în ceva aproape similar unui ordin de prezentare. Aveau să fie la Trogan... toți, sau aproape toți.

Acum nu-i mai rămăsese decât să găsească ce anume să le spună în ocaziă respectivă.

* * *

Thrawn se lăsă pe spate în scaunul de comandă.

– Asta este, domnilor, încheie el, privind-i pe rând pe cei paisprezece bărbați dispuși aproximativ în semicerc în fața consolei sale. Aveți întrebări?

Individul cu ținută ușor neglijentă aflat într-unul dintre capetele semicercului se uită la ceilalți.

– Nu, domnule amiral, rosti cu glas milităresc și precis, în contrast cu aspectul civil. Care-i graficul orar?

– Cargobotul se pregătește chiar acum, îi răspunse Thrawn. Veți pleca imediat ce este gata. Cât de repede te aștepți să pătrundeți în Palatul Imperial?

– Nu mai devreme de șase zile, domnule amiral. Aș dori să trecem prin câteva porturi, înainte de a opri în Coruscant – securitatea lor va fi mai ușor de penetrat, dacă avem o rută anterioară legitimă, care poate fi confirmată. Bineînțeles, dacă nu doriți s-o facem mai devreme.

Ochii strălucitori ai lui Thrawn se mijiră nițel și Pellaeon își dădu seama că se gândea la Mara Jade, aflată în mijlocul cartierului general al rebelilor. Poate chiar în clipa aceea le furniza locația tezaurului imperial de pe Wayland...

– Sincronizarea este critică în această operațiune, urmă Thrawn către conducătorul grupului de comando, totuși viteza în sine este inutilă, dacă sunteți compromiși chiar înainte de a pătrunde în Palat. Maior Himron, vei fi responsabil de acțiunile de pe teren. Le las la aprecierea ta.

– Nu vă vom dezamăgi, domnule amiral, încuviință șeful grupului. Thrawn surâse imperceptibil.

– Știi asta, maiorule. Sunteți liberi.

În tăcere, cei paisprezece bărbați se întoarseră și ieșiră din cabina de comandă.

– Căpitane, comentă Thrawn când ușa se închise după ei, pari surprins de unele dintre instrucțiunile mele.

– Așa este, domnule amiral, recunosc Pellaeon. Desigur – adăugă grăbit – este logic. Pur și simplu, nu gândisem operațiunea până la un punct atât de îndepărtat.

– Toate punctele îndepărtate trebuie pregătite, rosti Marele Amiral tastând pe consolă.

Luminile se stinseră și pe pereții încăperii apărură holograme de picturi și planice.

– Opere de artă mrisstene, le identifică el pentru Pellaeon. Unul dintre exemplele cele mai curioase de omisiune ce pot fi găsite în galaxia civilizată. Până când au fost contactate de a zecea expediție alderaaneană, nici una dintre zecile de culturi mrisstene nu dezvoltase vreodată forme de artă tridimensionale.

– Interesant, zise Pellaeon fără convingere. Să fie vorba despre o carență din harta lor perceptuală?

– Așa consideră mulți experți. Mie însă mi se pare clar că omisiunea a fost de fapt un caz de pete oarbe culturale, combinate cu o armonizare socială foarte subtilă, dar la fel de puternică. O combinație de trăsături pe care vom fi capabili s-o exploatăm.

Pellaeon privi lucrările de artă și simți un nod în stomac.

– Atacăm Mrisst?

– În mod clar, este mai vulnerabilă ca oricând, iar o bază acolo ne-ar oferi capacitatea de a lansa atacuri asupra inimii Rebeliunii.

– Atât doar că și Rebeliunea știe probabil asta, observă Pellaeon cu precauție. (Dacă solicitările permanente ale lui C'baoth pentru un atac asupra Coruscantului îl convingeau în cele din urmă pe Marele Amiral...) Vor lansa un contraatac masiv, domnule amiral, la cea mai mică mișcare pe care am schița-o împotriva lui Mrisst.

– Exact, rânji mulțumit Thrawn. Ceea ce înseamnă că atunci când suntem finalmente pregătiți să atragem flota din Sectorul Coruscant într-o ambuscadă, Mrisst va reprezenta momeala perfectă. Dacă vin spre noi, îi vom înfrânge atunci și acolo. În cazul în care, cumva, simt capcana și refuză să se angajeze, vom obține baza avanpost. Indiferent de rezultat, Imperiul va triumfa.

Se întinse iarăși spre consolă și hologramele se transformară într-o hartă tactică.

– Însă bătălia aceea se găsește deocamdată în viitor. Principalul nostru obiectiv acum este să construim o forță îndeajuns de puternică pentru ca să ne asigurăm de acea victorie finală. Și pentru a ține rebelii la respect între timp.

Pellaeon aprobă din cap.

– Atacul asupra lui Ord Mantell ar trebui să se dovedească decisiv în atingerea rezultatului.

– În tot cazul, va determina un nivel de spaimă în sistemele vecine, fu de acord Thrawn, și va îndepărta parțial presiunea rebelilor asupra liniilor noastre de aprovizionare cu șantierele spațiale.

– Asta ar fi de ajutor. Ultimul raport de la Bilbringi ne anunța că la șantierele lor rezervele de gaz tibanna au scăzut la un nivel critic, ca și cele de hfredium și kammris.

– Am ordonat deja garnizoanei Bepin să mărească producția de gaz tibanna, spuse Thrawn. Cât despre metale, Contrainformațiile au raportat recent descoperirea unor zăcămintе convenabile.

Raportul pe care-l apelase pe consolă fu afișat pe display și Pellaeon se aplecă să-l citească. Ajunse doar până la numele locului respectiv...

– Asta este ideea Contrainformațiilor asupra unor zăcămintе convenabile?

– Să înțeleg că nu ești de acord?

Pellaeon privi din nou raportul, simțind cum o grimasă i se strecura pe chip. Imperiul mai atacase o dată complexul minier mobil al lui Lando Calrissian de pe planeta superfierbinte Nklon, atunci când

avuseseră nevoie de cârțițele-foreze pentru atacul lui Thrawn asupra șantierelor spațiale Sluis Van. Raidul acela costase Imperiul peste un milion de ore-om de muncă, mai întâi pentru pregătirea distrugătorului *Judecătorul*, ca să reziste la căldura intensă de pe orbita lui Nkllon, foarte apropiată de steaua sa primară, și apoi pentru reparațiile avariilor rezultate.

– Domnule amiral, depinde pe ce durată va fi scos din funcțiune distrugătorul căruia i se va atribui misiunea.

– Problema este reală, încuviință Thrawn. Din fericire, de data aceasta nu va mai fi nevoie să blocăm un distrugător spațial. Trei dintre noile noastre cuirasate ar trebui să fie mai mult decât adecvate pentru a neutraliza securitatea de pe Nkllon.

– Dar un cuirasat n-ar fi capabil să... ah, se întrerupse Pellaeon înțelegând brusc. Nu trebuie să fie îndeajuns de mare ca să reziste direct în lumina soarelui. Dacă poate captura una dintre navele-ecran ce escortează cargoboturile în sistemul interior, un cuirasat este îndeajuns de mic pentru a rămâne sub umbrela ei.

– Exact. Iar capturarea uneia n-ar trebui să ridice probleme. În ciuda dimensiunilor impresionante, navele-ecran nu sunt decât niște sisteme de răcire protectoare, la care se adaugă un spațiu redus pentru propulsie și echipaj. Șase nave de asalt complet echipate ar trebui să se descurce rapid.

Pellaeon aprobă din cap, continuând să examineze raportul.

– Ce se întâmplă dacă Lando Calrissian își vinde stocurile înainte ca forța de asalt să ajungă acolo.

– Nu le va vinde. Pe piața metalelor, prețul a început să crească din nou și cei precum Calrissian așteaptă întotdeauna să mai crească puțin.

Doar dacă nu cumva Calrissian fusese brusc apucat de o fervoare patriotică față de prietenii săi din ierarhia Noii Republici și decisese să le vândă metalul la un preț mai mic.

– Domnule amiral, aș recomanda totuși ca atacul să fie întreprins cât mai repede cu putință.

– Am reținut recomandarea dumitale, căpitane, zâmbi Thrawn. De fapt, am și acționat în conformitate. Raidul a fost lansat acum zece minute.

Pellaeon surâse încordat. Într-o bună zi, decise el, avea să învețe să nu mai încerce s-o ia înaintea Marelui Amiral.

– Da, domnule amiral.

Thrawn se lăsă pe spate în scaun.

– Întoarce-te pe punte, căpitane, și pregătește saltul în hiperspațiu. Ord Mantell așteaptă.

Bip-ul dinspre consolă îl smulse pe Luke din moțăială. Clipind des, își alungă somnul și scană displayurile.

– R2-D2, rosti el întinzându-și membrele pe cât putea în spațiul strâmt al carlingii, aproape c-am ajuns. Pregătește-te!

Îi răspunse un bolborosit mai degrabă nervos.

– Haide, relaxează-te, îl îndemnă tânărul așezându-și mâna pe maneta pentru hiperspațiu a X-interceptorului și lăsând Forța să curgă prin el.

Era aproape momentul... *acum!* Trase maneta spre el, iar liniile stelare apărură și colapsară în stele.

Iar acolo, drept în față, se afla Honoghr, planeta natală a noghrilor. R2-D2 fluieră încetșor.

– Știu, încuviință Luke, simțindu-se el însuși oarecum nervos.

Leia îi spusese la ce să se aștepte, dar, în ciuda avertismentului, aspectul planetei era șocant. Sub norii albi și rari ce pluteau peste Honoghr, întreaga suprafață continentală era un cafeniu plat și uniform. *Iarbă kholm*, îi povestise Leia: plantele honoghrene specifice pe care Imperiul le modificase genetic pentru a perpetua distrugerea sistematică prin ele a ecologiei planetare. Șiretlicul acela, adăugat la ajutorul inițial oferit de Vader și de cel ulterior, limitat cu atenție de Thrawn, îi furnizase Imperiului patru decenii de serviciu din partea noghrilor. Chiar în clipa aceea, comandouri ale morții noghri erau risipite prin toată galaxia, ucigând și murind pentru cei a căror trădare cu sânge rece și compasiune nesinceră îi preschimbaseră în sclavi.

R2-D2 ciripi ceva și Luke își luă ochii de la monumentul tăcut al cruzimii Imperiului.

– Nu știu, recunosc el când întrebarea droidului se derulă pe display. Ar trebui mai întâi să aducem aici o echipă de specialiști în ecologie. Totuși nu pare prea încurajator, așa-i?

Droidul ciripi – echivalentul electronic al unei ridicări din umeri, care se transformă brusc într-un țipăt de surpriză. Luke ridică iute capul și zări trecând pe deasupra o navetă mică și rapidă de patrulare și atac.

– Cred că ne-au observat, comentă el cât mai indiferent cu putință. Să sperăm că sunt noghri, nu imperia...

– Navetă de vânătoare, identifică-te, toarse dinspre consola de comunicații un glas profund, felin.

Luke activă transmisia și în același timp extinse Forța spre naveta de patrulare, care virase și revenea pe vector de interceptare. De la distanța aceea, ar fi trebuit să perceapă un pilot uman, ceea ce însemna că acolo se afla cu adevărat un noghri. Cel puțin, așa spera el.

– Sunt Luke Skywalker. Fiul Lordului Darth Vader, fratele lui Leia Organa Solo.

După câteva clipe de tăcere, din difuzor se auzi:

– De ce ai venit?

Prudența obișnuită, Luke știa asta, ar fi sugerat să nu pomenească de acumulatele energetice până ce nu avea o idee mai bună despre situația politică a conducătorilor noghriilor. Totuși Leia îi repetase în câteva rânduri cât de impresionată fusese de simțul onoarei și de onestitatea deschisă a noghriilor.

– Acumulatele energetice primare ale navei s-au avariat, răspunse el. M-am gândit că s-ar putea să mă ajutați.

Auzi mai întâi un șuierat încetșor.

– Ne pui în mare pericol, fiu al lui Vader, spuse noghriul. Navele imperiale vin pe Honoghr în momentele cele mai neașteptate. Dacă vei fi văzut, vom suferi cu toții.

– Înțeleg, încuviință Luke și o greutate ușoară i se ridică de pe piept. (Dacă noghrii erau îngrijorați de faptul că el putea fi observat de imperiali, cel puțin nu respinseseră complet invitația lui Leia de a se răzvrăti împotriva Imperiului.) Dacă preferați, voi pleca.

Își țină răsuflarea în vreme ce, înapoia lui, R2-D2 gemu inaudibil. Dacă noghriul îi accepta sugestia de a pleca, era improbabil să mai poată ajunge altundeva cu energia rămasă.

Aparent, pilotul noghri gândea la fel.

– Lady Vader a riscat deja multe pentru noghri, spuse el. Nu te putem lăsa să-ți periclitezi viața. Urmează-mă, fiu al lui Vader. Te voi duce la siguranța pe care ți-o pot oferi noghrii.

* * *

Conform spuselor lui Leia, pe Honoghr exista o singură zonă, redusă, pe care se reușise plantarea și a altor forme de vegetație decât iarba *kholm* realizată de Imperiu prin bioinginerie. Khabarakh și maitrakh a clanului Kihm'bar o ținuseră pe ea, Chewbacca și C-3PO într-unul din sătucurile de acolo, izbutind cu abilitate și destul noroc s-o ascundă de ochii iscoditori ai imperialilor. Leia îi dăduse și coordonatele ținutului

Curat, alături de cele ale sistemului însuși... și când Luke urmă naveta de patrulare spre suprafața planetei, își dădu repede seama că nu se îndreptau într-acolo.

– Care este destinația? îl întrebă pe pilotul noghri, când coborâră sub un strat de nori.

– Viitorul lumii noastre.

– Aha, murmură Luke.

Drept înaintea putea să distingă un lanț dublu de munți zimțați, semănând oarecum cu crestele dorsale stilizate ale unei perechi de dragoni krayt de pe Tatooine.

– În munții aceia se află viitorul vostru?

Un șuierat ușor răzbătu dinspre difuzor.

– Ca Lady Vader și Lord Vader, înaintea ei, rosti pilotul, și tu citești în sufletele noghriilor.

Luke strânse ușor din umeri. De fapt, fusese mai degrabă o presupunere norocoasă.

– Unde mergem?

– Alții te vor conduce, răspunse pilotul. Eu trebuie să te părăsesc aici. Adio, fiu al lui Vader. Familia mea nu va uita onoarea acestei zile.

Naveta de patrulare se ridică brusc, îndreptându-se spre spațiu...

Și într-o sincronizare perfectă, două celocare echipate pentru luptă apărură practic din senin, flancând X-interceptorul.

– Te salutăm, fiu al lui Vader, se auzi alt glas din difuzor. Suntem onorați să te conducem. Urmează-ne!

Un celocar trecu în față, preluând conducerea, iar celălalt rămase să asigure ariergarda. Luke păstra formația impusă, încercând să-și dea seama încotro se îndreptau. Din câte își putea da seama, munții erau la fel de sterpi ca și restul planetei.

R2-D2 ciripi și un mesaj se derulă pe displayul tânărului.

– Un râu? întrebă Luke privind prin cupolă. Unde... aha, acolo! Între cele două masive, nu?

Droidul emise un bip afirmativ. Părea un râu destul de iute, aprecie Luke, pe măsură ce se apropiară și putea să zărească numeroasele dâre de spumă albă care indicau stânci subacvatice. Asta explica, poate, și motivul pentru care cheile dintre cele două masive muntoase erau atât de adânci și de precis tăiate.

După câteva minute, ajunseră la capătul lanțului muntos. Celocarul din față viră la dreapta, ridicându-se lin deasupra delușoarelor de la piciorul muntelui și dispăru înapoia unui țanc mai înalt. Luke îl urmă și un zâmbet încordat îi apărură pe chip, amintindu-și un episod îndepărtat. *Trebuie să parcurgi canalul acesta...* Virând X-interceptorul în jurul dealurilor, pătrunse în umbra stâncilor muntelui.

Și într-o lume cu totul diferită. În lungul malurilor înguste ale râului, solul se zărea ca o masă solidă de verde sclipitor.

R2-D2 fluieră uluit.

– Sunt plante, zise Luke dându-și seama abia după ce rostise cuvintele cât de ridicol sunaseră.

Bineînțeles că erau plante... totuși să găsească plante pe Honoghr...

– Acestea este viitorul lumii noastre, vorbi unul dintre piloții escortei și mândria sobră din glasul lui nu putea fi confundată cu nimic. Viitorul pe care ni l-a dăruit Lady Vader. Urmează-ne, fiu al lui Vader. Mai avem până la terenul de asolizare.

Acesta se dovedi a fi o platformă stâncoasă mare și netedă, pe jumătate afundată în râul năvalnic, cam la doi kilometri mai departe. Privind atent la apa ce vuia năvalnic dedesubt, Luke coborî X-interceptorul. Din fericire, platforma era mai largă decât păruse de la înălțimea de cincizeci de metri. Celocarele așteptară până ce tânărul opri, după care virară și ieșiră din defileu. Trecând sistemele navei pe stand-by, Luke privi în jur.

Acum putea să vadă că verdele nu era atât de monocromatic pe cât crezuse inițial. Existau cel puțin patru nuanțe ușor diferite, combinate într-un model care se repeta prea frecvent ca să fie o simplă întâmplare. Ceva mai departe, o conductă era cufundată cu un capăt în râu, capătul opus dispărând sus, în vegetație. Probabil că folosea forța curentului pentru a ridica apa pe mal, în vederea irigației. La câțiva metri de el în aval, pe jumătate ascunsă de o proeminență stâncoasă, distinsă o colibă micuță. Doi noghri așteptau lângă ușa ei: unul cu piele cenușiu-oțelie, celălalt mult mai întunecat. Cei doi porniră spre el.

– Pare a fi comitetul de primire, comentă Luke și activă ridicarea cupolei. Rămâi aici, R2-D2. Și, te rog, să *nu te clintești*. O să cazi în apă, așa cum ai făcut la prima noastră călătorie pe Dagobah, și o să fii norocos, dacă îți vom găsi măcar toate piesele.

Nu fu nevoit să repete ordinul. R2-D2 fluieră o confirmare alarmată, urmată de o întrebare la fel de neliniștită.

– Da, sunt sigur că sunt prietenoși, îl asigură Luke scoțându-și casca și ridicându-se în picioare. Nu-ți face griji – n-o să merg departe.

Sări peste marginea X-interceptorului și porni către gazdele sale.

Cei doi noghri ajunseseră deja lângă platforma de asolizare și rămăseseră acolo tăcuți, privindu-l. Mergând spre ei, Luke își extinse forța, dorindu-și să fi fost îndeajuns de priceput ca să poată percepe gândurile și emoțiile acelei rase.

– Vă salut în numele Noii Republici, vorbi el când se apropiase îndeajuns pentru ca glasul să-i poată fi auzit peste vuietul râului. Sunt Luke Skywalker. Fiu al Lordului Darth Vader, frate al lui Leia Organa Solo.

Ridică mâna stângă cu palma în sus, așa cum îl învățase sora sa să facă.

Noghriul mai vârstnic avansă și-și atinse râtul de palma lui. Nările i se aplatizară la contactul cu pielea și Luke fu nevoit să-și înfrâneze imboldul de a se retrace înaintea senzației de gâdilătură.

– Te salut, fiu al lui Vader, rosti extraterestrul eliberându-i mâna.

Simultan, ambii noghri căzură în genunchi, cu brațele desfăcute în lateral în gestul de respect pe care îl descriesese Leia.

– Sunt Ovkhevam, clan Bakh'tor. Slujesc poporul noghri aici, pentru viitorul lumii noastre. Ne onorezi cu prezența ta.

– Sunt onorat de ospitalitatea voastră, spuse Luke când cei doi se ridicară în picioare. Tovarășul tău este...?

– Sunt Khabarakh, clan Kihm'bar, răspunse noghriul mai tânăr. Clanul Vader m-a onorat acum de două ori.

– Khabarakh, clan Kihm'bar, repetă Luke privindu-l apreciativ pe membrul echipei de comando care riscase totul, mai întâi aducând-o pe Leia la poporul său și apoi protejând-o de Marele Amiral Thrawn. Îți mulțumesc pentru felul în care ai slujit-o pe sora mea, Leia. Familia mea și cu mine îți suntem îndatorați.

– Datoria nu este de partea ta, fiu al lui Vader, spuse Ovkhevam, ci de partea poporului noghri. Acțiunile lui Khabarakh, clan Kihm'bar, au fost doar un rînd din plata noastră.

Tânărul încuviință din cap, nesigur în privința replicii.

– Numiți locul acesta viitorul lumii voastre? întrebă el, sperând să schimbe subiectul.

– Este viitorul pe care Lady Vader l-a dăruit poporului noghri, răspunse Ovkhevam descriind cu brațele un cerc larg care cuprindea întreaga vale. Cu darul ei, am curățat aici pământul de plantele otrăvite ale Împăratului. Într-o bună zi, aici va fi hrană suficientă pentru toți.

– Este impresionant, zise cu sinceritate Luke.

Într-un spațiu deschis, lipsit de camuflajul stâncilor, verdele vegetației s-ar fi zărit pe fundalul ierbii *kholm* aidoma unei banthe în mijlocul unei familii de jawa. Dar aici, cu cele două lanțuri muntoase blocând orice privire, mai puțin una aruncată exact de deasupra locului, erau șanse mari ca navele imperiale ce soseau pe planetă să nici nu-i bănuiască vreodată existența. Râul oferea apă suficientă, latitudinea mică implica un anotimp de dezvoltare ceva mai lung decât în ținutul Curat și, în cazul cel mai rău, o serie de încărcături explozive corespunzător distribuite putea să zăgăzuiască albia, sau chiar să năruie părți din stânci, îngropând dovada răzvrătirii tăcute împotriva Imperiului.

Iar noghrii nu beneficiaseră decât de o lună pentru ca să plănuiască, proiecteze și construiască totul. Nu era de mirare că Thrawn, și Vader înaintea lui, considerase rasa foarte utilă.

– Totul a fost posibil grație lui Lady Vader, spuse Ovkhevam. Fiu al Vader, nu avem prea multe să-ți oferim, dar tot ce-i al nostru este și al tău.

– Mulțumesc, încuviință Luke din cap, dar, așa cum bine a spus pilotul navei de patrulare, prezența mea pe Honoghr reprezintă un pericol pentru voi. Dacă îmi puteți face rost de acumulatori energetici pentru navă, voi pleca imediat. Bineînțeles, vă voi plăti.

– Nu am putea accepta vreo plată de la fiul lui Vader, făcu Ovkhevam părând șocat de o asemenea sugestie. Ar fi doar un singur rând din datoria pe care o are poporul noghri.

– Am înțeles, își opri tânărul un suspin.

Erau bine intenționați, desigur, totuși sentimentul acela de vinovăție față de serviciile pe care le aduseseră Imperiului trebuia să înceteze. Specii și ființe mult mai sofisticate decât noghrii fuseseră de asemenea înșelate de vicleniile Împăratului.

– Bănuiesc că primul pas este să aflăm dacă aveți piese de rezervă care să se potrivească navei mele. Cum vom proceda?

– S-a rezolvat deja, interveni Khabarakh. Celocarele vor transmite necesitățile tale la astroportul Nystao. Acumulatorile și tehnicienii care le vor instala vor fi aici înainte de căderea nopții.

– Între timp, îți oferim ospitalitatea noastră, adăugă Ovkhevam aruncând o privire piezișă spre Khabarakh.

Considera poate că mai tânărul noghri trebuia să-l lase numai pe el să vorbească.

– Voi fi onorat, zise Luke.

Coliba de sub streășina de piatră era atât de mică pe cât i se păruse de pe platforma de asolizare. Interiorul era ocupat de două paturi înguste, o masă joasă și un modul de stocare/preparare a hranei, demontat dintr-o navă spațială. Cel puțin, era mai liniște decât afară.

– Aceasta va fi casa ta, cât vei rămâne pe Honoghr, îi arătă Ovkhevam. Khabarakh și cu mine vom sta de pază afară. Te vom apăra cu viețile noastre.

– Nu va fi necesar, îi asigură Luke privind prin încăpere. Pot să întreb ce faceți voi aici?

– Eu sunt custodele locului, răspunse Ovkhevam. Verific dacă plantele se dezvoltă corespunzător. Khabarakh, clan Kihm'bar... – se uită spre tovarășul său și Luke sesiză un amuzament evident în privirea aceea – ... este un evadat, care a fugit de judecata poporului noghri. Chiar în această clipă, multe dintre navele noastre îl caută.

– Evident, rosti sec Luke.

Întrucât Marele Amiral Thrawn amenințase să-l supună pe Khabarakh unui interogatoriu imperial complet, fusese vital ca tânărul „să evadeze” și să dispară. În același timp, era vital ca trădarea Imperiului să fie anunțată echipelor de comando noghri risipite prin galaxie. Cele două obiective se suprapuneau foarte convenabil.

– Ai nevoie de hrană? întrebă Ovkhevam. Sau de odihnă?

– Nimic, mulțumesc. Aș prefera să mă întorc la navă și să încep demontarea acumulatorilor.

– Te pot ajuta? se interesă Khabarakh.

– Da, mulțumesc, aprobă Luke. (Nu avea nevoie de nici un ajutor, dar era bine ca noghrii să-și achite cât mai repede așa-zisa datorie a lor.) Haide, trusa cu scule este în navă.

* * *

– Am primit vești de la Nystao, vorbi Khabarakh mișcându-se invizibil prin întuneric spre locul unde Luke stătea rezemat de pivotul de asolizare al X-interceptorului. Căpitanul navei imperiale a decis să încheie aici niște reparații minore. Se așteaptă ca lucrările să dureze două zile. Șovăi, apoi adăugă: Fiu al lui Vader, dinaștii îți cer iertare.

– Nu-i nevoie de așa ceva, îl asigură Luke.

Privi peste umbra aripii navei sale, către banda îngustă de stele ce se distingea prin bezna aproape absolută. Prin urmare, asta era. Rămânea blocat aici pentru încă două zile.

– Când am venit, continuă el, știam că este posibil să se întâmple și așa ceva. Regret că va trebui să vă stingheresc în continuare.

– Prezența ta nu este stingheritoare.

– Vă apreciez ospitalitatea, zise Luke și arată stelele de deasupra capului. Așadar, nu există nici o indicație că mi-ar fi putut detecta nava?

– Fiul lui Vader n-ar fi știut dacă asta s-ar fi întâmplat?

Luke surâse la adăpostul nopții.

– Chiar și Jedi au limitele lor, Khabarakh. Primejdiiile îndepărtate sunt foarte dificil de perceput.

Totuși, își reaminti el în gând, Forța continua să fie alături de el în mod evident. Crucișătorul acela de asalt ar fi putut foarte bine să apară într-un moment mai delicat – de pildă, la venirea sau la plecarea echipei de tehnicieni noghri, sau poate chiar atunci când Luke se îndrepta spre spațiu. Un căpitan vigilant ar fi putut investiga ambele evenimente, determinând astfel distrugerea defileului.

Khabarakh se așeză lângă el, aproape fără zgomot din cauza vuietului apei.

– Nu este suficient, nu-i așa? întrebă noghriul. Locul acesta... Dinaștii îl numesc viitorul nostru. Dar nu este suficient.

– Nu, trebuie să recunoască Luke. Ați făcut o treabă extraordinară aici și, cu siguranță, vă va ajuta să vă hrăniți poporul, dar viitorul lui Honoghr în sine... Nu sunt expert, Khabarakh, însă din ceea ce am văzut aici, nu cred că planeta poate fi salvată.

Noghriul șuieră de abia auzit printre dinții aciculari.

– Rostești gândul multora dintre semenii mei. Poate că, de fapt, nici unul nu crede altfel.

– Vă putem ajuta să vă găsiți un cămin nou, promise Luke. În galaxie există multe planete. Vă vom găsi un loc unde să puteți începe din nou.

– Dar nu va fi Honoghr, șuieră iarăși Khabarakh.

Tânărul înghiți un nod dureros.

– Nu.

Amândoi rămaseră tăcuți. Luke ascultă sunetele râului, simțindu-și sufletul încărcat de empatie pentru noghri. Dezastrul abătut asupra planetei depășea însă cu mult puterile sale. Era adevărat, Jedi aveau și ei limite.

Aerul undui ușor, când Khabarakh se sculă în picioare.

– Îți este foame? întrebă el. Îți pot aduce mâncare.

– Da, mulțumesc.

Noghriul se îndepărtă. Înăbușindu-și un oftat, Luke își modifică poziția. Era și așa neplăcut să știe că exista o problemă la a cărei rezolvare nu putea să ajute; faptul că avea să stea două zile aici, cu realitatea confruntându-l nemiloasă, înrăutățea și mai mult lucrurile.

Ridică ochii spre banda îngustă de stele, întrebându-se ce crezuse Leia despre situația aceea. Oare și ea își dăduse seama că Honoghr fusese afectată prea grav pentru a mai fi salvată? Sau avusese o idee prin care să îndrepte totul?

Sau fusese prea preocupată de grijile imediate ale supraviețuirii pentru ca să-și îndrepte gândurile către viitor?

Făcu o grimasă, simțind un mic fior de vinovăție. Pe Coruscant, sora lui se afla pe punctul de a naște gemenii. Poate chiar născuse deja. Desigur, Han era alături de ea, dar Luke dorise să fie și el acolo.

Însă dacă nu putea să fie în persoană...

Inspirând profund, îngădui trupului să se relaxeze. Cândva, pe Dagobah, fusese în stare să privească în viitor. Să-și vadă prietenii și calea pe care o urmau. Atunci îl avusese pe Yoda să-l călăuzească... totuși, dacă putea descoperi singur șablonul necesar, și-ar fi putut întrezări nepoții. Încetșor și atent, păstrând focalizarea gândurilor și voinței, se proiectă în exterior prin intermediul Forței...

Leia era ghemuită în beznă, având în mâini blasterul și sabia, cu inima bubuind de teamă și hotărâre. Înapoia ei se afla Winter, ținând două vieți micuțe, neajutorate și fragile. Un glas – al lui Han – plin de furie și de aceeași hotărâre. Chewbacca se găsea undeva în preajmă – deasupra, se părea – împreună cu Lando. În fața lor se întrezăreau siluete umbrite, cu minți pline de amenințare și scopuri reci și ucigașe. Un blaster trase... încă unul... o ușă zbură în lături...

– Leia! izbucni Luke.

Corpul îi zvâcni violent, când transa se destrămă aidoma unui balon de săpun, cu o ultimă imagine pâlpâind și dispărând în noptea honoghreană. O siluetă fără chip care se apropia de sora sa și de copiii ei, venind dinapoia răului adumbrat. O persoană care avea puterea Forței...

– Ce s-a întâmplat? se auzi brusc un glas noghri lângă el.

Luke deschise ochii și zări pe Khabarakh și Ovkhevam ghemuiți pe vine în fața lui, cu o mică baghetă luminescentă proiectând o lumină slabă pe fețele lor de coșmar.

– Am văzut-o pe Leia, le spuse și-și simți tremurul din voce. Ea și copiii ei se găseau în pericol. Inspiră profund, scuturându-și tot trupul și alungând adrenalina. Trebuie să revin pe Coruscant!

Cei doi noghri schimbă priviri.

– Dar dacă pericolul este acum...? începu Ovkhevam.

– Nu era în prezent, clătină Luke din cap, ci în viitor. Nu știu însă cât de departe.

Khabarakh îl atinse pe tovarășul său pe umăr și, pentru un minut, noghrii discutară silențios în graiul lor. *În regulă*, își spuse Luke parcurgând tehnicile Jedi de calmare. *În regulă*. Lando făcuse parte din viziune – și-l reamintea în mod clar. Pe de altă parte, din câte știa, Lando nu părăsise operațiunile miniere ale Orașului Nomad de pe Nkllon. Ceea ce însemna că Luke avea timp să ajungă pe Coruscant, înainte de atacul îndreptat împotriva lui Leia.

Sau nu? Viziunea fusese o imagine reală a viitorului? Sau o modificare a evenimentelor putea să afecteze scena pe care o zărise? *Greu de văzut*, spusese maestrul Yoda despre viziunea lui Luke de pe Dagobah. *Mereu în mișcare viitorul este*. Și dacă cineva ca Yoda, cu o cunoaștere profundă a Forței, nu reușise să ceară nesiguranțele...

– Dacă dorești, fiu al lui Vader, comandourile vor captura nava imperială, spuse Ovkhevam. Dacă echipajul ei va fi distrus rapid, nu se va ști nimic care-i poate acuza pe noghri.

– Nu vă pot îngădui să faceți așa ceva, scutură din cap tânărul. Este prea periculos. Nu există nici o garanție că ei nu vor emite un mesaj.

– Dacă Lady Vader se găsește în pericol, se îndreptă Ovkhevam, poporul noghri este gata să-și asume riscul.

Luke îi privi și simți o senzație stranie unduind prin el. Chipurile de coșmar ale noghriilor nu se modificaseră, dar în decursul unei singure bătai de inimă percepția lui Luke asupra lor se schimbase. Nu mai erau doar un set abstract de trăsături extraterestre, ci, brusc, deveniseră fețele unor prieteni.

– Ultima dată când am avut o asemenea viziune, vorbi el încetișor, m-am năpustit, fără să mă gândesc, pentru a încerca să dau o mână de ajutor. Nu numai că n-am ajutat pe nimeni, ci aproape că le-am distrus celorlalți șansele de evadare. Pleacă ochii spre mâna dreaptă artificială și simți din nou amintirea spectrală a sabiei lui Vader retezându-i încheietura. ...Și am pierdut și altele.

Reveni cu privirea la noghri.

– Nu voi repeta greșeala aceea. În nici un caz când este vorba despre viețile noghriilor. Voi aștepta plecarea navei imperiale.

Khabarakh întinse brațul și-l atinse ușor pe umăr.

– Nu fi îngrijorat de siguranța lor, fiu al lui Vader. Lady Vader nu va fi înfrântă cu ușurință. În nici un caz, cât timp îl are pe wookieeul Chewbacca alături de ea.

Luke se uită la stelele de deasupra capului. Era adevărat: cu Han, Chewie și întreaga securitate a Palatului alături de ea, Leia ar fi trebuit să poată face față oricăror agresori obișnuiți.

Exista însă acea imagine finală incompletă. Silueta pe care o percepușe apelând Forța...

Pe Jomark, maestrul C'baoth îi repetase în numeroase rânduri că o dorea pe Leia și pe copiii ei. Să-i fi dorit oare într-atât încât să plece personal după ei, pe Coruscant?

- Vor izbândi, repetă Khabarakh.
- Cu un efort, Luke aprobă.
- Știu, spuse el străduindu-se să pară convins.
- Nu avea nici un rost ca toți să-și facă griji.

* * *

Ultimele incendii fură stinse, ultimele microfisuri fură etanșate, ultimii răniți fură duși la infirmerie... și, cu un amestec ciudat de resemnare și furie controlată, Lando privi pe fereastra centrului de comandă și înțelese că se terminase. Orașul Norilor de pe Bespin, iar acum Orașul Nomad de pe Nkllon. Pentru a doua oară, Imperiul îi răpise ceva ce crease – pentru care muncise din greu, asudase și comisese ilegalități – și-l transformase în cenușă.

Un bip răsună dinspre consolă. Se aplecă peste ea și apăsă comutatorul comunicațiilor.

- Calrissian, rosti el ștergându-și fruntea cu dosul palmei.

– Sunt Bagitt, din Centrala Motoarelor, se auzi un glas obosit. Tocmai a cedat ultimul alimentator de propulsie.

Lando schiță un rictus, totuși avariile pe care vânătorii TIE le pricinuiseră complexului său minier umblător nu constituiau chiar o surpriză.

– Este vreo șansă de a repara suficiente alimentatoare, ca să pornim din nou?

– Numai dacă primim o fregată ticsită cu piese de schimb. Îmi pare rău, domnule, dar sunt prea multe piese distruse sau topite.

– Am înțeles. În cazul ăsta, ar fi bine să-ți concentrezi oamenii pentru ca să asigure funcționarea sistemelor biogene.

– Da, domnule. Ăăă... știți, umblă un zvon că am fi pierdut orice capacitate de comunicații la distanță mare.

– Adevărat, dar este ceva temporar. Se acționează deja pentru a remedia situația. Oricum, în privința asta avem suficiente piese de schimb ca să construim două transmiiătoare noi.

– Da, domnule, încuviință Bagitt cu un glas ceva mai puțin descurajat. Ei bine... atunci ne apucăm de sistemele biogene.

- Ține-mă la curent.

Închizând consola de comunicații, Lando reveni la fereastră. Mai aveau la dispoziție douăzeci de zile înainte ca rotația lentă a planetei să-i poarte din noaptea planetară sub razele soarelui. Moment în care n-ar mai fi contat prea mult dacă mai funcționau alimentatorii propulsiilor, echipamentele de comunicații sau chiar sistemele biogene. Atunci când soarele începea să se ridice încetitor dinapoia orizontului, toți cei care mai rămăseseră încă în Orașul Nomad aveau să se îndrepte spre o moarte foarte rapidă și foarte fierbinte.

Douăzeci de zile...

Bărbatul se uită pe videcran către cerul nopții, plimbându-și ochii peste configurațiile constelațiilor, așa cum făcuse în clipele de visare,

mai fericite. Dacă în ziua următoare ar fi putut repara transmițătorul pe distanță mare, ar fi putut solicita ajutorul Coruscantului. Indiferent de posibilele distrugerii aduse de imperialii depoului de nave-ecran din sistemul exterior, tehnicienii Noii Republici ar fi putut repune una dintre nave în funcțiune, cel puțin pentru o ultimă călătorie în sistemul interior. Avea să fie cam înghesuit, totuși, cu nițel noroc...

Brusc, șirul gândurilor i se întrerupse. Chiar deasupra capului, apăruse steluța sclipitoare a unei nave-ecran.

În mod reflex, Lando păși spre consolă, pentru a anunța stațiile de luptă. Dacă erau tot imperialii, veniți să-și termine treaba...

Se opri. Nu! Dacă erau imperialii, acela era sfârșitul. Nu mai avea nave de vânatoare pe care să le trimită împotriva lor, iar defensivele Orașului Nomad fuseseră oricum distruse. Era inutil să-și alarmeze oamenii degeaba.

Dinspre consolă se auzi pârâitul static al unui semnal de comunicații prioritar.

– Orașul Nomad, sunt generalul Bel Iblis, bubui un glas binecunoscut. Mă aude cineva?

Lando se năpusti la consolă.

– Sunt Lando Calrissian, domnule general, vorbi el străduindu-se să pară cât mai nonșalant. Aceia sunt oamenii dumitale?

– Exact! Ne aflăm la Qat Chrystac, când am recepționat semnalul vostru de ajutor. Regret că n-am putut ajunge la timp.

– Și eu regret. Care-i situația la depoul de nave-ecran?

– Mă tem că nu prea grozavă. Navele sunt prea mari ca să fie distruse cu ușurință, totuși imperialii au încercat s-o facă. Deocamdată se pare că aceasta este singura capabilă de zbor.

– Oricum, întrebarea a fost pur și simplu de curiozitate, recunosc Lando. Orașul Nomad este terminat.

– Nu-l mai poți repune în mișcare?

– Nu în cele douăzeci de zile cât ne-au mai rămas la dispoziție până ne ajunge linia terminatorului. Am putea săpa niște adăposturi subterane îndeajuns de adânci ca să supraviețuim unei expunerii pe fața luminată, dar nu dispunem de echipamente grele pentru așa ceva.

– Poate că l-am putea ridica integral de pe Nkllon, ca să-l ducem în sistemul exterior, în vederea reparațiilor, sugerează Bel Iblis. O fregată de asalt și două ridicătoare grele ar putea face față, dacă reușim să aducem în stare de funcționare încă o navă-ecran.

– Și să-l convingem pe amiralul Ackbar să-mi detașeze o fregată de asalt, îi reaminti Lando.

– Corect. Ei bine, acum poți să-mi spui și restul veștilor proaste. Ce a prădat Imperiul?

– Totul, oftă Lando. Toate stocurile... Hfredium, kammris, dolovită – toate minereurile pe care le-am extras.

– Ce volum?

– Munca pe patru luni. Nișel peste trei milioane în prețurile actuale de pe piață.

Bel Iblis rămase pe gânduri.

– Nu știusem că locul acesta este atât de productiv, zise în cele din urmă. E cu atât mai important să convingem Coruscantul să te ajute să reparați și să reîncepi operațiunile miniere. Câți oameni ai pe planetă?

– Ceva mai puțin de cinci mii, dar unii dintre ei sunt în stare destul de gravă.

– Am destulă experiență în transportul persoanelor rănite, zise mohorât Bel Iblis. Nu-ți face griji, îi vom lua la bord. Vreau să desemnezi un grup care să rămână și să repare navele-ecran. Toți ceilalți vor fi transportați la Qat Chrystac. Este un loc la fel de bun ca oricare altul de unde să expediți o cerere oficială de ajutor către Coruscant.

– Nu credeam că exista măcar *un loc* bun de unde să expediezi cereri, mormăi Lando.

– Aveau multe pe cap atunci, încuviință Bel Iblis. Eu unul cred că ai șanse de peste 50% ca solicitarea să nu-ți fie rătăcită.

Lando își mușcă buza inferioară.

– Atunci ar fi mai bine să trec complet peste preliminarii. Du-mă la Coruscant, să le vorbesc direct.

– Asta te va costa cinci zile, cât durează drumul, îi atrase atenția Bel Iblis. Îți poți permite întârzierea asta?

– Mai bine cinci zile petrecute în felul ăsta, decât zăcând în Qat Chrystac și întrebându-mă dacă transmisiunea mea a reușit măcar să iasă din centrul de comunicații. Să zicem, cinci zile până la Coruscant, o zi sau două ca s-o conving pe Leia să ne detașeze o navă și ridicători, apoi alte zece zile să le aduc aici și să terminăm treaba.

– Șaptesprezece zile... Un termen destul de strâns.

– N-am o idee mai bună. Alte propuneri?

– Ei bine, pufni încetișor Bel Iblis, oricum plănuisem să ajung pe Coruscant. Nu văd de ce n-aș face-o acum.

– Mulțumesc, domnule general.

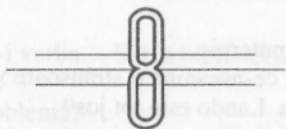
– Nici o problemă. Pregătește-ți oamenii – imediat ce intrăm în conul de umbră al planetei, lansăm navetele.

– Perfect. Ne vedem cât de curând.

Lando închise transmițătorul. Adevărat, era un risc și o știa perfect. Pe de altă parte, privind cu realism, era singura opțiune de care beneficia. În plus, chiar dacă l-ar fi refuzat, o călătorie pe Coruscant nu era deloc o idee proastă. Avea să-i vadă pe Han și Leia, pe gemeni, ba poate chiar să dea peste Luke și Wedge.

Se uită pe videcran și se strâmbă ușor. Cel puțin pe Coruscant nu va trebui să-și facă griji despre atacurile imperialilor.

Activă intercomul și începu să dea ordinele de evacuare.

Jacen adormise pe la jumătatea mesei, dar Jaina mai dorea încă să mănânce. Întinsă pe o parte în pat, Leia își modifică poziția cât putu de mult fără să se îndepărteze de fiica sa și luă din nou datapadul. Conform propriilor ei aprecieri încetoșate, încercase de cel puțin patru ori să citească pagina aceea.

– A cincea oară este cu noroc, comentă ironic spre Jaina, mângâindu-i căpșorul cu mâna liberă.

Fetița, care avea griji mult mai imediate, nu-i răspunse. Pentru o clipă, Leia rămase privind-și fiica și un alt fior de uimire răzbătu prin toată oboseala ei. Măinile micuțe care se agitau aleatoriu și-i loveau cu blândețe trupul, perișorul negru și scurt de pe cap, chipul miniatural cu expresia minunată și serioasă de concentrare infantilă în vreme ce continua să mănânce. O viață nouă, atât de fragilă și în același timp atât de remarcabil de rezistentă.

Iar ea și cu Han o creaseră. Le creaseră pe amândouă.

În cealaltă parte a camerei se deschise ușa dinspre salonul apartamentului lor.

– Ce faci, iubito? Întrebă încetișor Han. Totu-i în regulă?

– Perfect, murmură femeia. Tocmai înfulecăm ceva.

– Mănâncă de parcă ar fi niște wookiee înfometate, comentă Han apropiindu-se de pat și inspectând rapid scena. Jacen a terminat deja?

– Cred că n-a vrut decât o gustare, zise Leia răsucind capul ca să-și privească fiul care dormea înapoia ei. Peste vreo oră, probabil că va cere și felul doi.

– Mi-aș dori să aibă amândoi aceleași ore de masă.

Han se așează precaut pe marginea patului și-și strecură vârful arătătorului în palma lui Jacen. Mănuța se strânse în mod reflex și Leia ridică ochii la timp spre soțul ei, pentru a-i vedea familiarul surâs pieziș.

– O să fie un băiat puternic.

– Ar trebui să vezi ce-nseamnă o strânsoare și-n partea asta, spuse Leia privind spre Jaina. Lando este tot jos?

– Da, el și cu Bel Iblis încă n-au terminat de vorbit cu amiralul Drayson.

Bărbatul se întinse și-și lăsă mâna liberă pe umărul lui Leia. Simțea căldura plăcută prin materialul subțire al capotului. Aproape la fel de plăcută ca și căldura gândurilor lui, așa cum o percepea prințesa.

– Încă nu l-au convins să transfere două nave la Nkllon.

– Care-i situația?

Han își mișcă ușurel degetul în strânsoarea lui Jacen, chicotind încetișor la fiul său adormit.

– Nu prea grozavă, recunosc. Fără ceva de ordinul unei fregate de asalt, n-o să putem ridica Orașul Nomad, iar Drayson nu-i tocmai încântat să retragă de pe front o asemenea navă.

– Nu i-ați spus cât de importante sunt metalele pe care le extrage Lando de acolo?

– Ba da, însă n-a părut impresionat.

– Trebuie să știi cum să-l iei pe Drayson, zise Leia și o privi pe Jaina. (Încă mai sugea, totuși ochisorii începuseră să i se închidă.) Poate că după ce adoarme Jaina, o să pot coborî să-i dau lui Lando o mână de ajutor.

– Sigur că da, comentă sec Han. Nu te supăra, iubito, dar dacă adormi cu capul pe masă, n-o să impresionezi pe nimeni.

– Nu sunt chiar *atât* de obosită, se strâmbă Leia spre el. Și-n tot cazul, dorm la fel de mult ca tine.

– Nici pe departe. Han ridică mâna de pe umărul soției sale, ca să mângâie obrăjorul lui Jaina. Eu apuc să mai moțâi în decursul alăptatului nocturn.

– De fapt, nici n-ar trebui să te scoli atunci. Winter sau eu putem lua copiii din leagăn la fel de bine cum o faci tu.

– Mulțumesc foarte mult, se prefăcu Han indignat. Înainte să fi apărut copiii, erai foarte încântată să-ți dau o mână de ajutor. Acum nu mai ai nevoie de mine, așa-i? Ce mai aștepti – dă-mi un picior în spate!

– Ba sigur că am nevoie de tine, îl liniști Leia. Atâta timp cât majoritatea droizilor sunt în misiuni defensive și există doi prunci ale căror scutece trebuie schimbate, vei avea mereu un loc aici.

– Grozav, ce să-ți zic! În cazul ăsta, aș prefera să primesc un picior în spate.

– Este prea târziu pentru așa ceva, îl mângâie Leia pe mână apoi redeveni serioasă. Știu că vrei să mă ajuți și apreciez realmente lucrul ăsta. Atât doar că încerc un sentiment de vinovăție.

– Ei bine, nu-l mai încerca. Noi, contrabandiștii de modă veche, suntem obișnuiți cu ore dintre cele mai ciudate, ai uitat? Han privi ușa de la odaia asistentei lui Leia: Winter s-a culcat deja?

– Nici nu s-a întors, răspunse femeia și-și extinse mîntea spre încăperea respectivă care, din câte își putea da seama, era într-adevăr pustie. Lucrează la un proiect personal și misterios.

– Eu știu despre ce-i vorba... Stă în bibliotecă și răscolește arhivele vechii Alianțe.

– A apărut vreo problemă?

– Nu știu. Winter nu are obiceiul să spună ce gândește. Oricum, nu mie. Totuși o îngrijorează ceva.

Leia percepu altă prezență îndărătul ușii.

– S-a întors. O să-ncerc să văd dacă o pot determina să-mi spună ceva.

– Mult noroc, făcu Han strângând-o pentru ultima dată de mână și ridicându-se. Atunci, eu cobor să văd dacă-l pot ajuta pe Lando cu ceva.

– Ar trebuie să-l atrageți pe Drayson la o partidă de sabacc. Să jucați pe nave, așa cum ați făcut pentru *șoim*. Poate că reușiți să câștigați o fregată de asalt.

– Să jucăm noi doi împotriva lui Drayson? pufni Han. Mulțumesc, iubito, dar Lando și cu mine n-am ști ce să facem cu o flotă întreagă. Ne vedem mai târziu.

– Bine. Te iubesc, Han.

– Știu, zâmbi el pieziș, apoi ieși.

Oftând, Leia își aranjă umărul pe pernă și se întoarse pe jumătate spre camera lui Winter.

– Winter, o chemă încetșor.

După câteva momente, ușa se deschise silențios.

– Da, Înălțimea Ta.

– Dacă se poate, aș dori să vorbesc nițel cu tine.

– Sigur că da, încuviință Winter și lunecă peste podea în felul ei minunat de grațios pe care Leia îl invidiasse dintotdeauna. Cred că Jacen a adormit. Să-l pun în leagăn?

– Te rog. Han mi-a spus că faci niște investigații în arhivele vechii Alianțe.

Chipul celeilalte nu se modifică, dar Leia simți o schimbare subtilă în aură și limbajul corpului.

– Așa este.

– Pot să te întreb în ce scop?

Winter îl ridică grijuliu pe băiețel din pat și-l duse spre leagăn.

– Cred că am descoperit un agent imperial în Palat, răspunse ea. Încercam să obțin o confirmare.

Leia simți cum i se zbârlește părul de pe ceafă.

– Cine-i?

– Prefer să nu aduc nici o acuzație înaintea de a avea mai multe informații. Poate că mă-nșel.

– Îți apreciez scrupulele, totuși dacă ai o idee despre sursa Delta, trebuie să-mi spui imediat despre ea.

– Nu are nici o legătură cu sursa Delta, clătină Winter din cap. Cel puțin, nu în mod direct. Ea nu-i aici de suficient timp pentru așa ceva.

Leia se încruntă, străduindu-se să-i descifreze aura. Percepea o mulțime de griji, peste care era suprapusă dorința la fel de puternică de a nu se grăbi cu acuzațiile.

– Este vorba despre Mara Jade?

Winter ezită.

– Da. Din nou însă, n-am nici o dovadă.

– Dar *ce* ai?

– Nu prea multe, răspunse Winter aranjând păturica în jurul lui Jacen. De fapt, o singură și scurtă conversație pe care am avut-o atunci când am escortat-o din aripa medicală. M-a întrebat cu ce m-am ocupat în timpul Rebeliunii și i-am spus că am lucrat la Aprovizionare și Intendență. M-a identificat imediat ca fiind Ochitorul.

Leia căzu pe gânduri, încercând să-și amintească numeroasele nume de cod pe care le avusese Winter în perioada aceea.

– Și a greșit?

– Nu, într-adevăr am purtat numele acela pentru o scurtă perioadă de timp. Aici apare, de altfel, problema. Numele respectiv l-am avut doar pentru câteva săptămâni, pe Averam, înainte ca imperialii să distrugă celula de acolo.

– Am înțeles, rosti Leia încetișor. Iar Mara nu facea parte dintre averameni?

– Nu știu, clătină Winter din cap. N-am cunoscut decât pe câțiva din grupul lor. De aceea scotoceam arhivele, sperând să găsesc o listă completă pe undeva.

– Mă îndoiesc c-ar exista. Asemenea celule locale nu păstrau niciodată fișiere cu personalul. Ar fi însemnat o condamnare sigură la moarte, dacă încăpeau pe mâinile imperialilor.

– Știu, iar în felul acesta ajungem într-un impas.

– Poate, murmură prințesa.

Privind în gol, se strădui să pună laolaltă tot ceea ce cunoștea despre Mara. Adică prea puține. Din câte știa, Mara nu-și afirmase niciodată afilierea la Alianță în trecut, ceea ce ar fi susținut suspiciunile lui Winter. Pe de altă parte, nu trecuseră nici două luni de când îi solicitase ajutorul lui Luke pentru a-l elibera pe Karrde din celula de detenție aflată chiar în nava port-drapel a Marelui Amiral Thrawn. Solicitarea n-ar fi fost deloc logică, dacă era cu adevărat un agent imperial.

– Cred că, spuse Leia cu glas tare, indiferent de partea cui a fost Mara anterior, actualmente nu mai slujește intereselor nimănui. Unica ei loialitate este probabil față de Karrde și față de oamenii lui.

– O intuiție Jedi, Înălțimea Ta? surâse Winter. Sau doar opinia de diplomat de carieră?

– Câte puțin din fiecare. Nu cred că avem vreun motiv pentru care să ne temem de ea.

– Sper să ai dreptate. Vrei s-o pun pe Jaina în pat?

Leia coborî privirea. Ochii fetei erau strâns închiși, iar buzele ei făceau mișcări slabe de supt în gol.

– Da, mulțumesc, încuviință și-și mângâie fiica pe obraz. Recepția pentru delegații de pe Sarkan s-a terminat? întrebă apoi, după ce se îndepărtă de Jaina și-și întinse mușchii amorțiți.

– Când am trecut pe acolo, mai continua. Winter o ridică pe Jaina și o așază în leagăn alături de fratele ei. Mon Mothma m-a rugat să-ți sugerez să treci pentru câteva minute, dacă ai posibilitatea.

– Sunt sigură că te-a rugat...

Leia coborî din pat și se apropie de dulapurile pentru îmbrăcăminte. Unul dintre micile avantaje secundare ale existenței gemenilor era faptul că deținea, în sfârșit, un pretext perfect pentru a scăpa de nenumăratele corvezi guvernamentale superficiale care ocupau mai mult timp decât merita. Acum Mon Mothma încerca s-o păcălească să revină în caruselul acela nebun.

– ...și-mi pare rău că va trebui s-o dezamăgesc, urmă ea, dar mă tem că am ceva mult mai urgent de făcut. Vrei, te rog, să ai tu grijă de gemeni?

– Bineînțeles. Pot să știu unde vei fi?

Prințesa alege un veșmânt mai potrivit pentru a fi purtat în public decât halatul de interior și începu să se schimbe.

– Mă duc să văd ce pot afla despre trecutul lui Mara Jade, îi răspunse. Percepu încruntarea lui Winter din partea opusă a încăperii.

– Cum anume?

Leia surâse încordat.

– O s-o întreb chiar pe ea.

* * *

Stătea în fața ei, cu chipul pe jumătate ascuns de gluga mantiei, cu ochii galbeni sfredelind strălucitori, privind peste distanța infinită dintre ei. Buzele i se mișcau, dar cuvintele îi erau acoperite de urletele răgușite ale sirenelor de alarmă din jur, transmițându-i lui Mara o senzație de grabă ce se transforma în panică. Între ea și Împărat, apărură două siluete: cea întunecată și impunătoare a lui Darth Vader și cea mai mărunță, înveșmântată în negru, a lui Luke Skywalker. Se opriră în fața Împăratului, privindu-se față în față și-și activară săbiile laser. Tăișurile se încrucișară, alb-roșu sclipitor peste alb-verde sclipitor, și se pregătiră de duel.

Iar apoi, fără avertisment, lamele se despărțiră... și cu răcnute gemene de ură ce se distingeau chiar peste vuietul alarmelor, amândoi se răsuciră și porniră spre Împărat.

Mara se auzi pe sine țipând, când se repezi în ajutorul stăpânului ei. Distanța era însă prea mare și picioarele ei prea greoaie. Zbieră o provocare, căutând cel puțin să le distragă atenția, dar nici Vader și nici Skywalker nu păru s-o audă. Se despărțeau unul de celălalt, ca să atace din două părți opuse... iar când își ridicară săbiile, ea văzu că Împăratul o privea.

Îi întoarse privirea, dorindu-și cu disperare să scape de dezastrul ce se apropia, dar incapabilă să se clinească. O mie de gânduri și de emoții se revărsară prin căutătura aceea, un caleidoscop scânteietor de durere, teamă și furie, rotindu-se mult prea rapid pentru ca femeia să-l poată absorbi. Împăratul ridică brațele, trimițând cascade de fulgere zimțate

alb-albastre spre inamicii săi. Cei doi se clătinară și Mara privi cu speranță bruscă și agonizantă că, de data aceasta, finalul va fi altul. Nu însă... Vader și Skywalker se îndreptară și, cu alte răcnete de mânie, ridicară sus săbiile.

Iar apoi, peste săbiile înălțate se auzi uruitul unui tunet îndepărtat...

Cu o tresărire care aproape că o răsturnă din scaun, Mara se deșteptă din vis.

Inspiră adânc, cutremurându-se, și alungă valul de emoții declanșat de vis, înăbușind fierberea de durere, furie și singurătate. De data aceasta însă n-avea să mai beneficieze de luxul de a-și croi singură drum afară din hățișul acela. În exteriorul camerei, putea percepe, vag, altă prezență; și, chiar în clipa când se rostogoli din scaun, adoptând un mod reflex postura ghemuită de luptă, bubuitura tunetului din vis – o ciocănitură la ușă – se repetă.

Câteva clipe, femeia se gândi să nu răspundă, așteptând să vadă dacă apelantul necunoscut avea să creadă încăperea pustie și să plece. Știa pe de altă parte că lumina dinăuntru era vizibilă pe sub ușa cu țâțâni în stil vechi. Iar dacă cel de afară era persoana care bănuia ea, n-avea oricum să se lase păcălit de tăcere.

– Intră, spuse ea.

Ușa se deschise... dar în prag nu era Luke Skywalker.

– Bună seara, Mara, rosti Leia Organa Solo. Te deranjez cumva?

– Deloc, răspunse Mara politicos, ascunzându-și o strâmbătură.

Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit în clipa aceea era tovărășia cuiva, mai ales a unei persoane asociate într-un fel cu Skywalker. Totuși, atâta timp cât ea și Ghent continuau să fie blocați aici, n-ar fi fost o mișcare inteligentă să irite pe cineva care deținea influența lui Organa Solo.

– Citeam ultimele rapoarte din regiunile în care se duc bătălii. Intră, te rog.

– Mulțumesc. Am parcurs și eu rapoartele acelea, puțin mai devreme. Marele Amiral Thrawn își justifică realmente încrederea fostului Împărat în capacitățile lui.

Mara o privi cu atenție, întrebându-se ce îi spusese Skywalker. Ochii celeilalte erau însă întorși către fereastră și luminile Orașului Imperial de dedesubt. Iar puținul pe care-l putea percepe Mara din aura ei nu părea deloc amenințător.

– Da, Thrawn a fost unul dintre cei mai buni. Scânteietor și inovator, aproape însetat de victorii.

– Poate că simțea nevoia de a se dovedi egalul celorlalți Mari Amiral, sugerează Organa Solo. Mai ales, ținând seama de originea lui metisă și de sentimentele Împăratului față de non-umani.

– Sunt sigură că și asta juca un rol.

Organa Solo făcu încă un pas spre fereastră, rămânând cu spatele la Mara.

– L-ai cunoscut bine pe Marele Amiral?

– Nu tocmai, replică prudent Mara. A comunicat cu Karrde în câteva ocazii când eram și eu acolo, și, o dată ne-a vizitat baza de pe Myrkr. Un timp, a rulat afaceri pe picior mare cu ysalamirii de pe Myrkr... Karrde aprecia că a luat cinci-șase mii de animale.

– Voiam să știu dacă l-ai cunoscut pe Marele Amiral în timpul războiului, se întoarse Organa Solo în cele din urmă la ea.

Mara o privi fără să clipească. Dacă Skywalker îi spusese... dar dacă-i spusese, de ce n-o înțemnițaseră până acum? Nu, Organa Solo căuta pur și simplu s-o tragă de limbă.

– De ce ar fi trebuit să-l cunosc pe Thrawn în timpul războiului?

Organa Solo ridică imperceptibil din umeri.

– Cineva a sugerat că este posibil ca tu să fi slujit cândva Imperiul.

– Și doreai să te asiguri, înainte să mă înțemnițezi?

– Doream să văd dacă știi ceva despre Marele Amiral care ne-ar putea fi de folos împotriva lui, o corectă Organa Solo.

– Nimic, pufni Mara. La Thrawn nu este cazul de așa ceva. El nu are șabloane, nici strategii favorite, nici slăbiciuni ce pot fi reperate. Își studiază inamicii și-și îndreaptă atacurile împotriva petelor oarbe psihologice. Nu-și suprasolicită unitățile de luptă și nu este atât de trufaș ca să nu se retragă, atunci când e limpede că pierde. Ceea ce nu se întâmplă prea des. Așa cum ai constatat deja. Înălță o sprânceană și urmă ironic: Te ajută ceva din toate astea?

– Să fiu sinceră, da. Dacă putem identifica slăbiciunile pe care intenționează să le exploatăm, i-am putea anticipa direcția atacurilor.

– Nu va fi ușor, o avertiză Mara.

– Nu, dar avem un punct de plecare. Mulțumesc pentru ajutor.

– Cu plăcere, încuviință Mara automat. Mai e și altceva?

– Nu cred, zise Organa Solo și porni spre ușă. Trebuie să mă-ntorc și să moțai nițel înainte să se trezească gemenii. Probabil că și tu vei dori să te culci, de asemenea.

– Sunt liberă să merg prin Palat?

– Desigur, surâse din nou cealaltă femeie. Indiferent ce ai fi făcut în trecut, este clar că acum nu mai slujești Imperiul. Noapte bună!

Întinse mâna către clanța ușii...

– O să-lucid pe fratele tău, rosti Mara. Ți-a zis asta?

Organa Solo se încordă, abia perceptibil, și Mara percepu fiorul de șoc care străbătuse calmul acela dobândit prin instruire Jedi. Mâna de pe clanță se lăsă pe lângă trup.

– Nu, nu mi-a zis, îi răspunse fără să se întoarcă. Te pot întreba care este motivul?

– Mi-a distrus viața, replică Mara simțind din nou vechea durere interioară și întrebându-se de ce-i spunea toate astea lui Organa Solo. Ai greșit – nu numai că am slujit Imperiul, ci am fost agent personal al Împăratului. El m-a adus aici, pe Coruscant, și în Palatul Imperial, și m-a antrenat să devin o prelungire a voinței sale în galaxie. Îi puteam auzi

vocea de oriunde m-aș fi aflat în Imperiu și știam cum să-i transmit ordinele oricui, de la o brigadă de trupe de șoc, până la un Grand Moff. Aveam autoritate, putere și un țel în viață. Ei mă cunoșteau drept Mâna Împăratului și mă respectau la fel ca pe el. Fratele tău m-a privat de toate astea...

Organa Solo se întoarce la ea.

– Îmi pare rău, dar nu exista alternativă. Viețile și libertatea a miliarde de ființe...

– Nu intenționez să dezbat subiectul cu tine, o întrerupse Mara. Nu poți să înțelegi prin ce am trecut eu.

O umbră de durere îndepărtată străbătu chipul celeilalte femei.

– Greșești, șopti ea. Înțeleg foarte bine.

Mara o sfredeli cu privirea, totuși nu era o căutătură încărcată de ură. Leia Organa Solo de Alderaan, care fusese silită să asiste la felul în care prima *Steaua a Morții* îi nimicise complet planeta...

– Cel puțin, tu ai avut o viață căreia să te dedici după aceea, mârâi ea. Ai avut Rebeliunea – nenumărați prieteni și aliați. Eu n-am avut pe nimeni.

– Trebuie să-ți fi fost greu.

– Am supraviețuit. Și *acum* – o să m-arunci în celula de detenție? Sprâncenele educate pe Alderaan se arcuiau ușor.

– Îmi sugerezi în mod repetat că ar trebui să te întemnițez. Îți dorești lucrul acesta?

– Ți-am spus deja ce doresc. Să-lucid pe fratele tău.

– Asta vrei? întrebă Organa Solo. Cu adevărat?

Mara surâse subțire.

– Adu-mi-l și ți-o dovedesc.

Organa Solo îi cercetă chipul și Mara simți atingerea slabă a percepțiilor Jedi rudimentare.

– Din spusele lui Luke, se pare că ai avut deja câteva ocazii să-l ucizi, îi atrase atenția Organa Solo. N-ai profitat de ele.

– Intenția n-a lipsit, preciză Mara, totuși același gând o rosesese și pe ea. Pur și simplu, am nimerit în situații în care aveam nevoie de el viu. Dar asta se va modifica.

– Poate, încuviință Organa Solo fără să-și desprindă ochii de pe fața ei. Sau poate că, de fapt, nu tu dorești moartea lui.

– Ce vrei să spui prin *asta*?

Privirea celeilalte se îndepărtă spre fereastră și Mara simți cum aura ei se contractă.

– Acum două luni am fost la Endor, zise Organa Solo.

Un fior de gheață coborî pe spinarea lui Mara. Și ea fusese la Endor, dusă acolo pentru a da ochii cu Marele Amiral Thrawn... și-și amintea cum simțise spațiul din jurul planetei unde-și găsisese moartea Împăratul.

– Și? insistă ea, auzindu-și încordarea din glas.

Organa Solo o auzi de asemenea.

– Știi despre ce vorbesc, nu-i așa? Întrebă fără să-și desprindă privirea de la luminile Orașului Imperial. O umbră a prezenței Împăratului continuă să dăinuie acolo. O parte din ultimul val de ură și mânie. Ca o... nu știi cum să spun...

– Ca o pată de sânge emoțional, murmură Mara descriind imaginea care-i apăruse spontan și puternic în minte. Însemnând locul în care și-a găsit moartea.

Se uită la Organa Solo și văzu că o privea.

– Da, aprobă Organa Solo. Exact așa era.

Mara inspiră adânc, alungându-și gheața neagră din minte.

– Și ce legătură are asta cu mine?

Organa Solo rămase fixând-o cu ochii.

– Cred că știi.

ÎL VEI UCIDE PE LUKE SKYWALKER!

– Nu, șopti ea cu gura pe neașteptate uscată. Greșești.

– Greșesc oare? Spuneai că puteai să auzi glasul Împăratului de oriunde din galaxie.

– Îi puteam auzi *glasul*! Nimic mai mult.

– Desigur, strânse cealaltă din umeri, tu știi mai bine. Totuși cred că merită să te mai gândești la asta.

– O s-o fac, rosti rigid Mara. Dacă asta-i tot, poți să pleci.

Organa Solo încuviință din cap, fără ca aura ei să dovedească iritare pentru că fusese concediată ca o slujnică.

– Îți mulțumesc pentru ajutor. O să mai discutăm, mai târziu.

Cu un ultim zâmbet, deschise ușa și ieși.

– Nu fi așa sigură, mormăi Mara în urma ei.

Întorcând spatele biroului, se trânti în scaun. Lucrurile ajunseseră prea departe. Dacă Talon Karrde era prea preocupat de afaceri pentru ca să ia legătura cu omul lui de contact, atunci respectivul avea s-o scoată pe ea și pe Ghent de aici. Își scoase fișierul de coduri și tastă unul de acces pentru transmisiuni la distanță.

Răspunsul sosi prompt. ACCES IMPOSIBIL, se derulară cuvintele pe display. SISTEMUL DE TRANSMISIUNI LA DISTANȚĂ ESTE DEZACTIVAT TEMPORAR.

– Grozav, scrâșni femeia. Peste cât timp va fi reactivat?

IMPOSIBIL DE DETERMINAT. REPET: SISTEMUL DE TRANSMISIUNI LA DISTANȚĂ ESTE DEZACTIVAT TEMPORAR.

Blestemând, Mara închise consola. În seara aceasta, tot Universul părea aliat împotriva ei. Ridică datapadul de pe care citise mai devreme, îl lăasă apoi jos și se sculă în picioare. Era târziu, adormise deja o dată, la birou, și dacă ar fi avut puțină judecată, ar fi trebuit să renunțe și să se ducă la culcare.

Se apropie din nou de fereastră, rezemându-se de rama din lemn sculptat, și privi luminile orașului care se întindeau parcă la nesfârșit. Încercă să-și ordoneze gândurile.

Nu, era imposibil! Imposibil, absurd și irațional. Organa Solo n-avea decât să-și răcească gura cât dorea cu speculațiile acelea viclene. După cinci ani în care avusese parte de așa ceva, Mara ar fi trebuit să-și cunoască propriile gânduri și sentimente. Ar fi trebuit să știe ce era real, și ce nu.

Cu toate acestea...

Imaginea din vis se ridică în fața ei. Împăratul privind-o cu intensitate amară, în vreme ce Vader și Skywalker se apropiau de el. Acuzația nerostită, dar tangibilă din ochii galbeni: eșecul ei de a-l ucide pe Skywalker în ascunzătoarea lui Jabba Huttul cauzase finalul acela. Torrentul de furie neajutorată, când cele două săbii laser se ridicaseră deasupra sa. Ultimul răcnet, vibrându-i mereu în minte...

ÎL VEI UCIDE PE LUKE SKYWALKER!

– Termină! se răsti ea, lovindu-și tâmpla cu putere de cadrul ferestrei.

Imaginea și cuvintele explodară într-un fulger de durere și o cascadă de scântei, iar apoi dispărură.

Mara rămase mult timp nemișcată, ascultând bubuiturile rapide ale inimii care-i răsunau în urechi și gândurile contradictorii ce se urmăreau prin minte. Cu siguranță, Împăratul l-ar fi dorit pe Skywalker mort... totuși Organa Solo nu avea dreptate. Nu putea să aibă dreptate. Mara însăși voia să-lucidă pe Luke Skywalker, nu o fantomă din trecut.

Hăt departe, în cealaltă parte a orașului, o lumină multicoloră undui lin pe clădirile din jur și pe norii cerului, smulgând-o din gânduri. Ceasul vechiului Palat al Adunării Centrale anunța ora, așa cum făcea de trei secole. Lumina își modifică textura și pâlpâi din nou, apoi se stinse.

Trecuse o jumătate de oră după miezul nopții. Pierdută în gânduri, Mara nu-și dăduse seama că se făcuse atât de târziu. Și, oricum, nu realiza nimic în felul acela. La fel de bine ar fi putut să se culce, străduindu-se să alunge totul din minte, pentru a se odihni. Suspinând, se îndepărtă de fereastră...

Și încremeni. Undeva în adâncul minții, se declanșase alarma ei silențioasă.

În apropiere exista un pericol.

Își scoase blasterul micuț din tocul de pe antebraț, ascultând cu atenție. Nimic. Privind iarăși spre fereastră și întrebându-se pentru o clipă dacă nu cumva era observată din exterior, înaintă tăcut către ușă. Lipi urechea de ea și ascultă din nou.

În primul moment, nu auzi absolut nimic. Apoi, aproape inaudibil prin lemnul gros distinse sunetul unor pași ce se apropiau. Pași cu călcătura tăcută, dar decisă, pe care o asociase dintotdeauna cu profesioniștii luptelor corp la corp. Se încordă, însă pașii trecură pe lângă ușa ei fără să se oprească, pierzându-se spre capătul îndepărtat al coridorului.

Mara așteptă zece secunde, pentru a-i lăsa să se îndepărteze suficient, apoi, precaut, deschise ușa și privi afară.

Erau patru indivizi, îmbrăcați în uniforme securității Palatului, deplasându-se în formație de romb turtit. Ajunseră la coridorul principal

și încetiniță, când bărbatul din față privi rapid în stânga și în dreapta. Mâna lui se curbă puțin și toți patru dispărură după colț, îndreptându-se către scara prin intermediul căreia se putea coborî spre secțiunile centrale ale Palatului, sau sui în Turn și apartamentele rezidențiale de acolo.

Mara privi în urma lor și oboseala îi dispăru alungată de un val de adrenalină. Formația în romb turtit, prudența evidentă, semnalul din mână și premoniția ei... toate indicau în aceeași direcție.

Contrainformațiile imperiale intraseră în Palat.

Reveni la birou, apoi se opri brusc și înjură în șoaptă. Unul dintre primele obiective ale echipei ar fi fost pătrunderea în sistemele de calculatoare și comunicații ale Palatului. Orice tentativă de alertare ar fi fost probabil interceptată și, cu siguranță, i-ar fi avertizat.

Ceea ce însemna că dacă aveau să fie opriți, trebuia s-o facă ea însăși. Strângând mai bine blasterul, se furișă din cameră și porni după ei.

Ajunsese la colț și se pregătea să tragă cu ochiul, când auzi înapoia ei clicul slab al siguranței unui blaster.

– Gata, Jade, îi murmură un glas în ureche. Încet, și fără probleme. S-a terminat.

Amiralul Drayson se lăsă pe spate în scaun și clătină din cap.

– Îmi pare rău, Calrissian și generale Bel Iblis, spuse el probabil pentru a zecea oară de la începerea discuției. Pur și simplu, nu putem risca așa ceva.

Lando inspiră adânc, încercând să apeleze ultimele rămășițe de răbdare. Aici era vorba despre munca și sudoarea lui, pe care Drayson le expedia cu totală nepăsare.

– Domnule amiral...

– Nu este un risc chiar atât de mare, amirale, interveni Bel Iblis blând și cu mai multă politețe decât îi mai rămăsese lui Lando. Ți-am arătat cel puțin opt locații de unde am putea detașa o fregată de asalt pentru maximum zece zile.

– După cum merg lucrurile, pufni Drayson, Marele Amiral Thrawn ar putea cuceri încă trei Sectoare în zece zile. Vreți să-i oferiți posibilitatea să cucerească patru?

– Domnule amiral, luăm o singură fregată de asalt, îi reaminti Lando. Nu o duzină de crucișătoare spațiale, sau o stație orbitală de luptă. Ce atuuri ar putea deține Thrawn, astfel încât o singură fregată de asalt să joace rolul decisiv într-un atac?

– Ce a putut face împotriva unor șantiere spațiale bine apărate, folosind un singur cargobot capcană? replică Drayson. Domnilor, recunoașteți: atunci când ai de-a face cu cineva ca Thrawn, regulile obișnuite nu mai au nici o valoare. Este în stare să țeasă o plasă atât de subțire, încât să n-o vedem decât după ce este prea târziu. A mai făcut lucrul ăsta.

Lando făcu o grimasă, totuși nu-l putea acuza pe Drayson pentru prudența de care dădea dovadă. Cu două luni în urmă, când el și Han fuseseră aduși la baza militară secretă a lui Bel Iblis, el însuși fusese pe

trei sferturi convins că totul nu era decât un plan imens și subtil, pe care Thrawn îl crease pentru a-i amăgi. Abia după bătălia pentru *Katana* fusese convins de contrar, și atunci învățase o lecție utilă.

– Domnule amiral, cu toții suntem de acord că Thrawn este un tactician strălucit, își alege el cuvintele cu atenție. Nu putem însă presupune că tot ceea ce se întâmplă în galaxie face parte dintr-un plan atotcuprinzător conceput de el. Mi-a luat stocurile de metale și a scos Orașul Nomad din funcțiune. Există șanse foarte mari ca asta să fie tot ceea ce-și propusese.

Drayson clătină din cap.

– Calrissian, mă tem că nu-i suficient „există șanse foarte mari”. Adu-mi dovezi că Imperiul nu va profita de pe urma absenței unei fregate de asalt și mă voi gândi dacă să-ți împrumut una.

– Haideți, domnule amiral..

– În locul tău, continuă Drayson începând să-și adune datacardurile, mi-aș ține gura în privința legăturii cu proiectul minier Nkllon. Mulți dintre noi n-au uitat că Thrawn s-a folosit de forezele tale în atacul asupra șantierelor spațiale Sluis Van.

– Iar faptul că el a știut modul lor de funcționare a zădărnicit atacul, îi reaminti curtenitor Bel Iblis. Mulți dintre noi n-au uitat nici lucrul acesta.

– Asta presupunând că Thrawn intenționa cu adevărat să fure navele, replică Drayson sculându-se de la masă. Eu unul bănuiesc că a fost la fel de încântat să le vadă avariate. Domnilor, vă rog să mă scuzați – am de dirijat un război.

Ieși, iar Lando oftă învins.

– Asta a fost, comentă el filozofic strângându-și propriile datacarduri.

– Nu te amărî, îl sfătui Bel Iblis ridicându-se de pe scaun și întinzându-și oboseit brațele. Problema reală n-o reprezintă Orașul Nomad și cu tine, ci persoana mea. Drayson a făcut dintotdeauna parte dintre cei care au considerat că dezacordul față de opiniile lui Mon Mothma era penultimul pas până la colaborarea cu Imperiul. În mod limpede, și-a păstrat opiniile respective.

– Crezusem că te-ai înțeles cu Mon Mothma.

– Ah, da, ridică Bel Iblis din umeri și porni spre ușă. Mai mult sau mai puțin... Ea m-a invitat să mă alătur din nou Noii Republici, eu i-am acceptat conducerea și, oficial, totul este perfect. Amintirile vechi pier însă greu. Și – se strâmbă ușor – trebuie să recunosc că plecarea mea din Alianță după Alderaan s-ar fi putut face în mod mai diplomat. Urci la nivelul oaspeților?

– Da.

– Haide atunci, mergem împreună.

Ieșiră din sala de conferințe și porniră pe coridorul boltit spre turbo-lifturi.

– Crezi că s-ar putea răzgândi? întrebă Lando.

– Drayson? Nici gând. Dacă n-o putem smulge pe Mon Mothma din centrul de comandă, pentru ca să te asculte, cred că singura ta șansă este

să sperî că Ackbar va reveni pe Coruscant în următoarele două zile. Lăsând la o parte importanța Orașului Nomad, ți-ar mai fi dator cu niște favoruri.

Lando își reaminti scena aceea, mai degrabă stânjenitoare, când îl anunțase pe Ackbar că demisiona din funcția de general.

– Favorurile n-o să însemne nimic, dacă și el este de acord c-ar putea fi o înscenare... Mai ales după ce s-a fript o dată la Sluis Van.

– Asta-i adevărat, încuviință Bel Iblis. (Aruncă o privire în lungul unui coridor transversal, când trecură prin dreptul lui, și, când reveni la Lando, acestuia i se păru că-i distinge o încruntătură pe chip.) Din păcate, toate astea sunt complicate de prezența sursei Delta pe care Thrawn a plantat-o în Palat. Simplul fapt că Thrawn nu are deocamdată planuri pentru Nkllon nu înseamnă că nu va născoci ceva, după ce-o să afle ce intenționăm.

– Dacă află, îl corectă Lando. Sursa Delta nu-i chiar atotștiutoare. Han și Leia au reușit să îndeplinească unele misiuni importante fără să se afle nimic.

– Dovedind astfel, încă o dată, puterea fundamentală a grupurilor de dimensiuni mici. Totuși ar fi bine să identificați scurgerea aceasta de informații și s-o anihilați.

Trecură prin dreptul altui coridor transversal și Bel Iblis privi iarăși în lungul său. De data aceasta, încruntătura era evidentă.

– Necazuri? întrebă încetișor Lando.

– Nu sunt sigur... În aripa asta a Palatului n-ar trebui să existe și gărzi?

Lando privi în jur. Într-adevăr, erau singuri pe coridoare.

– Poate c-au fost mutate la recepția pentru Sarkan, sugeră el.

– Ceva mai devreme au fost, clătină Bel Iblis din cap. Am văzut cel puțin două, când am venit încoace.

Lando se uită în urmă și o senzație neplăcută porni să-i furnice șira spinării.

– Atunci, ce s-a întâmplat cu ele?

– Nu știu. Bel Iblis inspiră adânc. Ești înarmat?

– Nu, mi-am lăsat blasterul în cameră. Nu crezusem că voi avea nevoie de el aici.

– Probabil că așa este, încuviință celălalt și-și strecură mâna dreaptă sub haină. Probabil că există o explicație simplă și perfect inocentă.

– Bineînțeles, fu de acord Lando scoțând comunicatorul. Să vedem despre ce poate fi vorba.

Activă dispozitivul...

Și-l închise aproape instantaneu, când un pârâit de semnal static irupse din difuzor.

– Cred că explicația a încetat să mai fie simplă, se încruntă el simțind nevoia acută de a ține un blaster în mână. Ce facem acum?

– Trebuie să găsim o modalitate de alertare a securității Palatului, răspunse Bel Iblis și privi în jur. Turbo-lifturile din față nu ne vor ajuta

prea mult, deoarece deservesc numai zona rezidențială, dar dincolo de ele există o scară, pe care se poate cobori în Palat. Eu zic să pornim într-acolo.

– De acord. Aș vrea totuși să trecem mai întâi pe la apartamentul meu, să-mi iau blasterul.

– Bine. Nu luăm turbo-liftul – scara e chiar aici. E sigură și tăcută.

Scara era la fel de pustie ca și coridorul pe care îl părăsiseră. Suiră, însă când era pe punctul de a ieși pe ușă, Bel Iblis ridică brusc mâna, în semn de avertisment. Lando se apropie ușor și privi afară.

În fața lor, îndepărtându-se prudent pe coridor se zărea o siluetă. O femeie zveltă cu păr roșu-auriu, care ținea în mână un miniblaster.

Mara Jade.

Bel Iblis scoase blasterul, cu un foșnet abia audibil al metalului pe țesătura hainei. Făcându-i semn lui Lando să-l urmeze, porni silențios pe coridor în urma femeii.

Aproape că ajunseseră lângă ea, când se opri la coridorul transversal. Acolo se pregăti să privească după colț...

Bel Iblis întinse blasterul.

– Gata, Jade, murmură el. Încet, și fără probleme. S-a terminat.

Pentru o clipă, Lando fu sigur că femeia avea să se împotrivească. Ea întoarse capul pe jumătate, privind peste umăr, ca și cum și-ar fi apreciat opoziția.

– Calrissian! rosti ea și ușurarea din voce fu inconfundabilă, la fel ca încordarea. În Palat au intrat imperiali îmbrăcați în uniforme Securității. Tocmai am văzut patru dintre ei.

– Interesant, o privi Bel Iblis cu atenție. Tu încotro porniseși?

– Mă gândisem că n-ar fi rău să aflu ce au de gând, mârâi ea sarcastic. Vreți să m-ajutați, sau nu?

Bel Iblis aruncă o privire după colț.

– Nu văd pe nimeni. Probabil că au coborât deja. Bănuiesc că se îndreaptă fie spre centrul de comandă, fie spre recepția pentru Sarkan.

Brusc, toate piesele puzzle-ului își găsiră locul în mintea lui Lando.

– Nu, vorbi el. N-au coborât, ci *au urcat*. Vor să-i răpească pe gemenii lui Leia.

Mara înjură încetișor.

– Ai dreptate. Thrawn i-a promis nebunului de C'baoth. Asta trebuie să fie!

– S-ar putea să ai dreptate, încuviință și Bel Iblis. Care-i apartamentul tău, Calrissian?

– Două uși înapoi, arată Lando peste umăr.

– Adu-ți blasterul, zise generalul privind din nou după colț. Tu și Jade, o luați pe coridor până la scara principală. Vedeți dacă a ajuns cineva acolo, poate încercați chiar să-i avertizați pe Leia și Solo. Eu cobor și dau alarma.

– Ai grijă, este posibil să fi lăsat o ariergardă care să păzească scara, îl avertiză Mara.

– În mod sigur, au pus paznici pe scară în sus, zise Bel Iblis. Aveți grijă. Mai privi o dată după colț, apoi dispăru.

– Așteaptă aici, îi spuse Lando lui Mara pornind către apartamentul său. Vin imediat.

– Grăbește-te!

– Cât pot.

O luă la fugă spre cameră și, când descuie ușa, se întoarse să arunce o privire la Mara. Femeia nu se clintise; era pe jumătate întoarsă după colț, cu o expresie concentrată, totuși straniu de pustie, pe obrazul pe care i-l putea zări.

Fața aceea... Cumva, de undeva, îi era familiară. Provenea dintr-un timp, un loc și un fundal pe care Lando și nu le putea reaminti, deși le cunoștea cu siguranță.

Își alungă iute gândul. Indiferent cine ar fi fost ea, nu era în nici un caz momentul potrivit pentru a pierde vremea. Han, Leia și copiii lor se găseau în pericol de moarte... iar el și Mara îi puteau salva.

Se năpusti în apartament.

* * *

Leia Organa Solo. Leia Organa Solo. Trezește-te. Ești în pericol. Trezește-te. Leia Organa Solo, trezește-te...

Încinind, Leia se trezi din vis, cu ultimele amintiri ale glasului acela insistent reverberându-i în minte. Pentru câteva clipe de încețoșare mentală, nu-și putu aminti unde se afla, iar ochii ei și percepțiile Jedi scanară încordate încăperea întunecoasă, străduindu-se s-o identifice. Apoi ultimele crâmpie de somn se destrămară și ea reveni în apartamentul din Palatul Imperial. Alături, Han oftă în somn și se întoarse pe partea cealaltă; gemenii dormeau în leagănul lor; în camera adiacentă, Winter dormea de asemenea, fără îndoială visând în imaginile desenate cu precizie de laser ale memoriei ei perfecte. Iar în afara apartamentului...

Leia se încruntă. În exteriorul ușii se găsea cineva. Ba nu... mai multe persoane. Cel puțin cinci-șase, grupate în jurul ușii.

Lunecă din pat, ridicând în mod reflex blasterul și sabia laser de pe podea. Probabil că nu era nici un motiv de alarmă – mai mult ca sigur, era vorba despre niște gărzi care se opriseră ca să flectărească înaintea de a-și relua rondul. Deși, într-un astfel de caz, încălcau regulile destul de stricte privind sarcinile personalului de pază. Trebuia să găsească o cale diplomată, dar fermă de a le reaminti asta.

Călcând fără zgomot pe covorul gros, ieși din dormitor și traversă salonul, îndreptându-se către ușa și în același timp parcurgând rutina Jedi de amplificare a percepțiilor. Dacă ar fi putut auzi și identifica vocile gărzilor din interiorul apartamentului, le-ar fi putut muștra între patru ochi, a doua zi dimineață.

Nu reuși să ajungă la ușa. La jumătatea salonului, se opri brusc, când auzul amplificat începu să distingă un zumzet slab venind din față.

Ciuli urechile, încercând să ignore distragerea propriilor ei băți de inimă. Sunetul era slab, dar clar, și știa că-l mai auzise undeva.

Apoi, dintr-o dată, își reaminti: era bâzâitul unui șperaclu electronic. Cineva voia să intre prin efracție în apartamentul lor.

Și chiar pe când stătea înlemnită de șoc, zăvorul făcu clic și se deschise.

Nu avea timp să fugă și nu avea unde să se refugieze... totuși proiectanții Turnului nu ignoraseră genul acela de primejdii. Ridicând blasterul și sperând cu disperare că mecanismul mai funcționa, Leia trase două focuri în ușă.

Lemnul era una dintre esențele cele mai dure cunoscute în galaxie și probabil că salvele ei nu străpunseră nici un sfert din grosimea tăbliei. Era însă suficient. Senzorii încorporați luară cunoștință de atac și, în clipa în care detunăturile blasterului asurziseră auzul amplificat al prințesei, ușa metalică grea de securitate coborâse pe dinăuntru.

– Leia? se auzi vocea lui Han, părând foarte îndepărtată prin țuiturile din urechile femeii.

– Cineva a încercat să forțeze ușa, răspunse ea. Se întoarse și alergă spre locul unde Han se opri, în pragul dormitorului, cu blasterul în mână. Am coborât ușa de securitate, dar asta nu-i va opri.

– Nu mult timp, încuviință bărbatul examinând ușa. Du-te în dormitor și cheamă Securitatea... Eu încerc să-i țin în loc.

– Bine. Fii prudent – par foarte hotărâți.

De abia terminase de vorbit, când întreaga cameră păru că se cutremură. Abandonând subtilitatea, intrușii porniseră să demoleze ușa exterioară.

– Mda, par realmente hotărâți, încuviință Han. Scoală-i pe Winter și pe C-3PO, și ia gemenii. Trebuie să decidem rapid.

* * *

Primul sunet ce coborî pe sub arcadele delicate ale scării Turnului putea să fi fost detunătura îndepărtată a unui blaster, deși Mara n-ar fi băgat mâna în foc. Următorul, care se auzi aproape imediat, nu mai putea fi pus la îndoială.

– Hopa, murmură Calrissian. Necazuri!

Încă o detunătură reverberă pe scară.

– Pare un blaster greu, ciuli urechile Mara. Probabil că n-au putut deschide ușa fără să fie auziți.

– Sau poate că nu vor decât gemenii, replică mohorât Calrissian desprinzându-se de colțul unde se oprișeră. Haide!

– Stai, îl opri Mara prinzându-l cu o mână.

Examină terenul din fața lor. Arcada lată a primului tronson de trepte se oprea la un palier care avea o balustradă din piatră dăltuită migălos. De abia vizibile din locul unde stăteau ei, se întrezăreau deschiderile a două scări mai înguste ce continuau în sus, spiralând invers, din capetele opuse ale palierului.

– Palierul poate fi un loc bun pentru o ariergardă și nu mă simt în stare să opresc o salvă de blaster cu pieptul.

Calrissian bolborosi ceva nerăbdător, totuși rămase locului. După o clipă, fu probabil fericit că o făcuse.

– Ai dreptate, murmură, este cineva lângă scara din stânga.

– Înseamnă că-i unul și în dreapta, zise Mara examinând cu atenție contururile și scobiturile balustradei sculptate.

O altă salvă de blaster răsună de sus. Agenților imperiali de Contrainformații le plăcea să pândească din umbre...

– Plus câte unul de fiecare parte a scării principale, adăugă ea. Cam la doi metri de margine.

– l-am văzut, încuviință Calrissian. N-o să fie ușor. Privi peste umăr, spre scară. Haide, Bel Iblis, vino o dată!

– N-ar fi rău să se grăbească, spuse și Mara trăgând prudent cu ochiul către cei patru imperiali și străduindu-se să-și reamintească detaliile Turnului. Ușa lui Organa Solo nu va rezista prea mult.

– Oricum nu într-atât cât ne poate rezista ariergarda asta, încuviință Calrissian șuierând ușor printre dinți. Stai așa! Rămâi aici – am o idee.

– Unde te duci? întrebă Mara, când el se îndepărtă de colț.

– La hangarul principal, se repezi Calrissian spre scara dinapoia lor. Ceva mai devreme Chewie era acolo, lucrând la șoim. Dacă n-a plecat, putem sui prin exteriorul Turnului, și să-i evacuăm.

– Cum? Ferestrele sunt din oțel transparent – nu le poți perfora fără să uciți pe toți cei dinăuntru.

– Nu va fi nevoie s-o fac, rânji Calrissian. Leia are o sabie de lumină. Tu ține-i ocupați pe tipii ăștia, bine?

Dispăru pe scară.

– Bine, mârâi Mara în urma lui, revenind cu atenția asupra imperialilor aflați pe palierul de mai sus.

Oare o observaseră pe ea și pe Calrissian? Probabil că da. Iar în cazul acesta, individul din stânga scării se expunea acum, doar pentru ca s-o momească să iasă din ascunzătoare.

Ei bine, trebuia să se prefacă păcălită. Trecându-și blasterul în mâna stângă, Mara își sprijini încheietura de colț și ținti cu atenție...

Salva trasă de pe cealaltă scară pulveriză peretele deasupra blasterului ei, împrôșcându-i mâna cu fragmente fierbinți de piatră.

– La naiba! exclamă femeia, retrăgându-și mâna și îndepărtând schije.

Erau așadar șmecheri, da? Ei bine, mai avusese de-a face cu șmecheri din ăștia. Schimbă priza pe mânerul armei și reveni spre colț...

Furnicătura bruscă de pericol din fundul minții îi salvă viața. Se lăsă într-un genunchi și în aceeași clipă două lovituri de blaster țâșniră exact din fața ei, oprindu-se în piatra unde îi fusese capul. Instantaneu se aruncă înapoi, aterizând pe o parte, cu ochii și blasterul îndreptați către locul din care se trăsesese.

Erau doi imperiali, avansând silențios spre ea pe coridorul din partea opusă scării. Se rostogoli pe burtă, trăgând două focuri, fără să-i nimerască. Apucă blasterul cu ambele mâini, străduindu-se să ignore salvele ce începuseră să se apropie neplăcut de mult, îl ținti pe cel mai din dreapta și trase de două ori.

Individul tresări și se prăbuși, cu arma trăgând în mod reflex și inutil spre plafon. O salvă sfărâi pe lângă urechea lui Mara, când îl ținti pe al doilea imperial, iar alta se apropie și mai mult, când blasterul său se îndreptă către ea...

Pe neașteptate, peste capul femeii se revărsă o furtună orbitoare de focuri blaster. Imperialul de vizavi se prăbuși ca o bantha greoaie și rămase nemișcat.

Mara se răsuci. Șase gărzi de securitate se grăbeau spre ea de la palierul inferior al scării. Înapoia lor venea Bel Iblis.

– Ai pățit ceva? o întrebă generalul.

– N-am nimic, mormăi ea și se îndepărtă mai mult de colț.

O făcuse la timp; imperialii de pe platformă, văzându-și dejucat atacul surpriză, deschiseseră foc susținut. Mara sări în picioare, strecurându-se pe sub jerbele de fragmente de piatră desprinse din pereți.

– Calrissian a coborât la hangar, îl anunță pe Bel Iblis.

– Ne-am întâlnit cu el, când suiam, încuviință bărbatul în timp ce gărzile de securitate avansară prudent. Ce s-a întâmplat aici?

– Doi întârziați la petrecere, arătă Mara cu vârful bărbiei spre coridor. Probabil că reveneau de la secția comunicații. Amicii lor de pe palier au încercat să-mi abată atenția, pe când se furișau către mine. Au fost cât pe-aici să reușească.

– Mă bucur că n-au făcut-o, zise Bel Iblis privind atent peste umărul ei. Locotenente!

– Nu va fi ușor, domnule general, răspunse comandantul gărzilor. Am trimis la arsenal după un blaster E-Web cu repetiție și-n clipa când sosește îi radem de pe platforma aia. Până atunci însă nu putem decât să-i ținem ocupați și să sperăm că fac vreo prostie.

Bel Iblis încuviință încetișor din cap, cu buzele strânse într-o linie subțire și cu încordarea citindu-i-se în ochi. Era o expresie pe care Mara o zărise rareori și numai pe chipurile celor mai buni comandanți militari – expresia unui lider care se pregătește să-și trimită oamenii la moarte.

– Nu putem aștepta, rosti el cu glas tensionat, dar decis. Până atunci, cei de sus vor sparge ușa lui Solo. Va trebui să-i atacăm acum.

Comandantul gărzilor inspiră adânc.

– Am înțeles, domnule general. Băieți – ați auzit. Căutăm niște puncte de acoperire și-i dăm drumul.

Mara se apropie de Bel Iblis.

– N-o să ajungă la timp, șopti ea.

– Știu, îi răspunse el în același fel, dar cu cât putem doborî mai mulți acum, cu atât vom avea mai puțini oponenți, când restul va coborî scările.

Privi iarăși peste umărul femeii și continuă cu glas și mai scăzut:
– Atunci când vor avea ostatici.

* * *

O salvă finală de blaster greu urmată de o bubuitură metalică înfundată, apoi liniște.

– Vai de mine, gemu C-3PO din colțul în care încerca să se facă nevăzut. Cred c-au străpuns ușa de securitate.

– Mă bucur că ești aici să ne spui toate astea, mârâi nervos Han rotindu-și întruna ochii prin dormitorul lui Winter.

Leia știa prea bine că era zadarnic – deja, folosiseră tot ce se putea pentru baricadare. Patul și noptiera lui Winter propteau ușa dublă, iar dulapul de haine fusese răsturnat și apropiat de fereastră, pentru ca să slujească drept adăpost improvizat dinapoia căruia să tragă cu blasterele. Asta era totul. Până ce atacatorii nu spărgeau și ușile de acces de aici, nu puteau face nimic decât să aștepte.

Prințesa inspiră profund, străduindu-se să-și potolească ritmul rapid al inimii. De la prima tentativă de răpire de pe Bimmisaari, considerase că imperialii o vâneau exclusiv pe ea – un gând nu tocmai plăcut, dar, cu care, după anii de război, devenise mai mult sau mai puțin obișnuită.

De data aceasta era altceva. De data aceasta, n-o vâneau pe ea și pe gemenii nenăscuți, ci pe copiii ei. Copii care îi puteau fi luați, fizic, din brațe și ascunși undeva unde să nu-i mai poată găsi niciodată.

Strânse mai tare mânerul sabiei. Nu, așa ceva n-avea să se întâmple! Ea n-avea să permită.

Din exteriorul dormitorului se auzi un trosnet de lemn.

– Asta a fost canapeaua, murmură Han. (Alt trosnet.) și scaunul... De fapt, nu sperasem că aveau să-i încetinească...

– Oricum, trebuia încercat, zise Leia.

– Mda. Ți-am zis de câteva luni că ne trebuie mai mult mobilier.

Leia surâse încordată și-l strânse de mână. Pe Han te puteai bizui întotdeauna că va încerca să relaxeze o situație tensionată.

– Minți, oricum nici nu stai pe-aici. Privi spre Winter, care stătea pe podea, sub fereastra din oțel transparent, ținându-i pe gemeni în brațe. Ce fac?

– Cred că se trezesc.

– Așa-i, încuviință Leia și mângâie mental fiecare copil, căutând să le trimită cât mai multă liniște.

– Încearcă să-i ții tăcuți, șopti Han. Tipii de afară n-au nevoie de ajutor.

Prințesa aprobă din cap și un val nou de tensiune îi strânse inima. Ambele dormitoare – al lor și al lui Winter – aveau uși spre salon, astfel că atacatorii aveau șanse egale de a alege ușa îndărătul căreia se ascundeau țintele lor. Cu genul de armament pe care, fără îndoială, îl aveau la îndemână, alegerea greșită nu i-ar fi întârziat mai mult de câteva

minute, totuși câteva minute puteau să însemne diferența dintre viață și moarte.

Bubuitura unui blaster greu se auzi prin perete din direcția dormitorului lor și, pentru o clipă, Leia își regăsi respirația. Dar numai pentru o clipă. După o secundă, sunetul se repetă din nou, de data aceasta dinspre ușa din fața lor. Confrunțați cu două uși, imperialii decisese să le spargă pe amândouă.

Se întoarse la Han și văzu că el o privea.

– Vor fi totuși încetiniți, îi reaminti bărbatul cu cuvinte mai liniștitoare decât aura dinapoia lor. Vor fi nevoiți să-și dividă puterea de foc. Mai câștigăm nițel timp.

– Dacă ne-ar fi de folos la ceva, privi zadarnic Leia prin odaie.

Anii petrecuți de Winter prin galaxie, ajutând Aprovizionarea și Intendența Rebeliunii, o obișnuiseră să nu aibă multe bunuri și, pur și simplu, acolo nu exista nimic care să le fie de folos.

Altă rafală de focuri se auzi din exterior, urmată de pârâitul lemnului. Ușile normale dintre dormitoare aveau să fie distruse în scurt timp, rămânând numai ușile de securitate interioare. Leia privi iarăși în jurul încăperii și disperarea începu să-i înceteșeze gândurile. Dulapul, patul, noptiera – asta era tot. Nimic, doar ușile de securitate, ferestrele din oțel transparent și pereții goi.

Pereți goi...

Brusc își reaminti de sabia laser pe care o strângea în mână.

– Han, de ce n-o ștergem pur și simplu de aici? Întrebă ea și primul licăr prudent de speranță îi pâlpâi prin inimă. Aș putea să tai o ieșire prin pereți, până la apartamentul vecin. Și nu va trebui să ne oprim acolo – am parcurge jumătate din coridor, înainte ca ei să străpungă ușa.

– M-am gândit deja la asta, replică bărbatul încordat. Necazul este că, probabil, s-au gândit și ei.

Leia înghiți un nod amar. Așa era, imperialii s-ar fi așteptat cu siguranță la o asemenea încercare din partea lor.

– Atunci să coborâm la etajul inferior. Sau să urcăm la cel de sus. Crezi că s-ar aștepta să trecem prin tavan?

– L-ai văzut pe Thrawn în acțiune. *Tu* ce crezi?

Leia oftă și scurtul licăr de speranță se destrămă. Soțul ei avea dreptate. Dacă Marele Amiral plănuise personal atacul acesta, ar fi putut, practic, să deschidă ușa de securitate și să se predea. Tot ceea ce ar fi putut inventa ei fusese deja anticipat în cel mai mărunț detaliu, cu replici pregătite la fiecare mișcare.

Clătină brusc din cap.

– Nu, zise ea cu glas tare. Nu-i infailibil. L-am mai învins și-o putem face din nou.

Se întoarse, privind spre Winter și gemenii care continuau să doarmă sub fereastră.

Fereastră...

– Bun, vorbi fără grabă. Ce-ai zice atunci, dacă am ieși pe fereastră? Han se holbă la ea.

– Și de acolo?

– Oriunde am putea ajunge. (Blasterele asaltau acum ușile de securitate.) În sus, în jos, în lateral... nu contează.

Han continua să poarte o expresie de uluire pe chip.

– Iubito, în cazul în care n-ai observat, pereții sunt din piatră șlefuită. Nici Chewie n-ar putea să-i escaladeze fără echipament de alpinism.

– De aceea nu se vor aștepta să pornim într-acolo, replică Leia examinând din nou fereastra. Poate că reușesc să sap niște trepte cu sabia...

Se opri și privi mai atentă fereastra. Nu fusese o reflexie a sistemului de iluminare interior, ci, într-adevăr, se apropiau două proiectoare.

– Han...

Bărbatul se răsuci fulgerător.

– Hopa, murmură el. Alții? Grozav!

– N-ar putea să fie o echipă de salvare?

– Mă-ndoiesc, clătină el din cap și studie luminile ce se apropiau. N-au trecut decât câteva minute de când a început atacul. Ia stai nițel...

Leia privi afară. Proiectoarele începuseră să pâlpâie. Le examină șablonul, încercând zadarnic să-l potrivească unui cod cunoscut...

– Căpitane Solo! rosti cu glas surescitat C-3PO. După câte știi, sunt fluent în peste șase milioane de forme de comunicare...

– Este Chewie, îl întrerupse Han sărind în picioare și agitând brațele în fața ferestrei.

– ...iar semnalul acesta pare asociat unuia dintre codurile folosite de jucătorii profesioniști de sabacc, atunci când...

– Trebuie să spargem fereastra, spuse Han. Leia?

– Imediat.

Prințesa lăsă blasterul și se ridică în picioare, cu sabia pregătită.

– ...îi trișează pe ceilalți participanți la partidă...

– Gura, Auriule, se răsti Han, ajutând-o pe Winter să ia gemenii de sub fereastră.

Luminile de afară se apropiau cu iuțeală și Leia putea acum să distingă forma vagă a *șoimului* pe fundalul strălucirii orașului de dedesubt. O amintire îi fulgeră prin minte – tentativa de răpire a noghriilor de pe Bpfassh folosisese ca momeală un *șoim* fals. Totuși imperialii nu s-ar fi gândit să utilizeze codul unui jucător de sabacc... sau ar fi făcut-o?

Aproape că nici nu mai conta. Prefera să dea piept cu inamicii la bordul unei nave, decât să stea aici și să-i aștepte să spargă ușile. Și ar fi putut simți dacă Chewbacca era sau nu înăuntru cu mult înainte de a fi ajuns la bord. Se apropie de fereastră, activă sabia laser și o ridică mult deasupra capului...

Iar înapoia ei, cu o ultimă și asurzitoare bubuitură, ușa de securitate cedă.

Leia se răsuci fulgerător, întrezărind, prin fum și scânteii, siluetele a doi bărbați, care împinseră în lături noptiera și apoi se azvârliră la podea; aproape simultan, Han o prinse de braț și o trânti pe jos. O perdea de foc de acoperire se revărsă peste perete și fereastră, iar femeia dezactivă sabia și luă din nou blasterul. Pe jumătate apărat de dulapul cu haine, Han răspundea salvelor. În pragul ușii apăruseră alți patru imperiali, care sfârtecau rapid baricada lor improvizată. Leia strânse din dinți și trase, condusă de experiența îndelungată și de Forță, dar știind în același timp că totul era zadarnic. Cu cât schimbul de focuri continua mai mult, cu atât sporeau șansele ca o lovitură rătăcită să-i lovească unul dintre copii...

Iar apoi, pe neașteptate, ceva îi atinse mintea. O apăsare mentală – pe jumătate sugestie, pe jumătate solicitare. Iar ceea ce-i spuse...

Inspiră adânc.

– Opriti! strigă, căutând să se facă auzit peste vacarm. Opriti focul! Ne predăm.

Salvele se diminuează, apoi încetară. Lăsându-și blasterul pe dulapul pe jumătate distrus, Leia ridică brațele, când cei doi imperiali de pe podea se sculară precaut și porniră spre ea. Și încercă să ignore privirea de neîncredere uluită a lui Han.

* * *

Balustrada de lângă scara din dreapta erupse într-un nor de așchii și pulbere de piatră, când fu străpunsă finalmente de focul concentrat al gărzilor de securitate. Focul de răspuns de pe palier lovi una dintre gărzi în clipa când balustrada cedă și o azvârli înapoi pe spate, unde rămase nemișcată. Mara privi după colț, prin sfărâmaturi și fulgerele orbitoare de blastere, întrebându-se dacă izbutiseră să-l doboare pe imperial, așa cum încercaseră.

Reușiseră. Prin fumul care se destrăma, distinsese forma unui trup carbonizat și acoperit de praf.

– Au anihilat unul, îi raportă lui Bel Iblis. Au mai rămas trei.

– Plus cine știe câți or mai fi la etaj, îi reaminti el înnegurat. Să sperăm că norocul legendar al lui Solo se va extinde asupra lui Leia, a gemenilor și asupra celor de sus, pe care-i vor lua ostatici.

– Este a doua oară când pomenesci cuvântul ăsta, observă Mara.

Bel Iblis ridică din umeri.

– Un paravan de ostatici este singurul mod în care pot ieși de aici și sunt sigur că ei o știu. Singura lor opțiune este în sus și i-am spus deja lui Calrissian să trimită câteva navete de vânătoare să blocheze spațiul aerian de deasupra Palatului. Turbo-liftul este blocat, prin urmare trebuie să coboare pe scară.

Mara îl privi și o străbătu un fior de gheață. Din cauza agitației și derulării rapide a evenimentelor, nu avusese timp să analizeze toate nuanțele situației. Acum însă cuvintele bărbatului și propriile ei amintiri îndepărtate se combinară într-o intuiție fulgerătoare.

Rămase nemișcată două-trei secunde, analizând totul și întrebându-se dacă era real, sau doar produsul imaginației ei. Totul se lega însă. Logic, scânteietor din punct de vedere tactic, purtând amprenta Marelui Amiral Thrawn. Acela trebuia să fie răspunsul.

Și ar fi funcționat... dacă n-ar fi existat un detaliu. În mod evident, Thrawn nu știuse că ea se afla aici. Sau nu credea că Mara fusese într-adevăr Mâna Împăratului.

– Mă-ntorc imediat, i se adresă lui Bel Iblis.

Îl ocoli și porni în fugă pe coridor. Coti pe coridorul transversal și examinează cu atenție friza sculptată din partea de sus a peretelui. Undeva pe acolo trebuia să se găsească semnul discret pe care-l căuta.

Acolo! Se opri în fața panoului cu aspect banal și privi în ambele direcții ale coridorului. Poate că Skywalker și Organa Solo îi acceptau fără șovăieli fostele loialități, dar se îndoia că și ceilalți rezidenți ai Palatului ar fi fost la fel de nepăsători în privința aceea. Totuși coridorul era pustiu. Se ridică pe vârful picioarelor, strecură două degete în indentațiile corespunzătoare și lăsă căldura mâinii ei să pătrundă în senzorii ascunși.

Cu un clic slab, panoul glisă.

Mara se strecură înăuntru, închise panoul și privi în jur. Construite aproximativ paralel cu puțurile turbo-lifturilor, pasajele secrete ale Împăratului erau, inevitabil, strâmte, dar erau iluminate, anti-praf și izolate fonic. Mai important încă, aveau s-o ducă dincolo de imperialii de pe palier.

După două minute și trei tronsoane de trepte se afla la panoul de acces de la nivelul lui Organa Solo. Femeia inspiră adânc de câteva ori, pregătindu-se pentru luptă, apoi se strecură pe coridor.

Din cauza luptelor ce se purtau cu trei paliere mai jos, s-ar fi așteptat să găsească o unitate secundară de pază, care să asigure spatele celor de pe platformă. Avea dreptate: doi bărbați în uniforme de acum familiare ale Securității Palatului erau ghemuiți lângă pereți, cu spatele la ea, supraveghind capătul opus al coridorului. Zgomotele salvelor blaster ce răsunau din direcția cealaltă era îndeajuns ca să-i acopere pașii ei tăcuți și probabil că nici unul dintre imperiali nu știu când îi împușcă. După ce verifică rapid că-i scosese definitiv din luptă, porni spre apartamentul lui Organa Solo.

Ajunsese acolo și se pregătea să pășească peste sfărâmurile ușii exterioare, când salve de blaster dinăuntru fură acoperite de o bubuitură asurzitoare.

Mara strânse din dinți, auzind blasterele defensive deschizând focul. Dacă s-ar fi năpustit înăuntru, fără să încerce măcar să se camufleze, n-ar fi reușit decât să fie ucisă instantaneu. Pe de altă parte, dacă pierdea prea mult timp cu furișatul, era posibil ca una dintre persoanele dinăuntru să fie omorâte înainte ca ea să fi ajuns în poziție de tragere.

Doar dacă nu...

Leia Organa Solo, apelă în gând, extinzându-se prin Forță, așa cum făcuse mai devreme, când Calrissian se dusese să-și ia blasterul. Nici atunci, dar nici acum nu avea siguranța că Organa Solo o putea auzi. *Sunt Mara. Vin dinapoia lor. Predați-vă. Mă auzi? Predați-vă. Predați-vă. Predați-vă.*

Apropiindu-se ușa exterioară, auzi strigătul lui Organa Solo, abia acoperind focul blasterelor:

– Opriți! Opriți focul! Ne predăm.

Cu grijă, Mara trase cu ochiul pe după ușă și-i zări: patru imperiali, în picioare sau în genunchi, de o parte și cealaltă a marginilor înnegrite ale ușii, cu blasterele îndreptate precaut spre interior, iar alți doi, în cameră, începând să se ridice din pozițiile ghemuite de pe podea. Nici unul nu era deloc atent în direcția ei.

Rânjind mulțumită, Mara coborî țeava blasterului și deschise focul.

Doborî doi înainte ca restul să se dezmeticească. Al treilea căzu, pe când se răsucea cu arma către ea. Al patrulea fusese cât pe aici să apese pe trăgaci, înainte ca să-l ucidă un foc tras din interior.

Peste cinci secunde, totul se încheiase.

* * *

Exista un singur supraviețuitor. Nu se știa însă dacă avea să trăiască.

– Credem că este conducătorul grupului, îi spuse Bel Iblis lui Han pe când mergeau pe coridor spre aripa medicală a Palatului. Deocamdată a fost identificat – maiorul Himron. Nu vom ști mai multe până nu-și revine. Dacă-și mai revine.

Han aprobă din cap, privind în trecere la altă pereche alertă de gărzi. Dacă nu altceva, măcar urmările acestui fiasco puseseră pe jar securitatea Palatului. Era de altfel momentul.

– Știți cum au intrat?

– Asta va fi una dintre primele întrebări. Este la reanimare... pe aici.

Lando îi aștepta la ușă, însoțit de un medic.

– A pățit cineva ceva? Întrebă el cercetându-și atent prietenul. L-am trimis pe Chewie sus, dar mi s-a spus că trebuie să rămân aici, cu prizonierul.

– Toată lumea-i bine, răspunse Han în timp ce Bel Iblis trecu pe lângă Lando trăgându-l pe medic în lateral. Chewie venise înainte de plecarea mea și le ajută pe Leia și Winter să se instaleze în alt apartament. Apropo, mulțumesc c-ai suit după noi.

– Pentru puțin, mârâi Lando. Tot n-aveam altceva de făcut decât să privim. Nu-ți puteai amâna cu încă două minute focurile de artificii?

– Nu da vina pe mine. A fost acțiunea lui Mara.

O umbră păru că traversează fața lui Lando.

– Mda, Mara.

– Ce vrei să zici prin asta? se încruntă Han.

– Nu știu... Ceva continuă să mă frământă în legătură cu ea. Mai ții minte ce ți-am zis la baza lui Karrde de pe Myrkr, când, înainte de sosirea Thrawn, a trebuit să ne ascundem în pădure?

– Că ți se pare c-o știi de undeva, încuviință Han pe care observația aceea îl intrigase de atunci. Ți-ai adus aminte de unde o știi?

– Nu încă, dar sunt sigur că m-apropii.

Han se uită spre Bel Iblis și medic, amintindu-și cuvintele lui Luke, spuse la două zile după aceea, după ce plecaseră de pe Myrkr. Mara îi declarase fără ocolișuri că dorea să-l ucidă.

– Indiferent unde ai fi văzut-o, acum pare de partea noastră.

– Mda, mormăi posac Lando, poate că așa-i.

Bel Iblis le făcu semn să se apropie.

– Vom încerca să-l trezim. Haideți!

Intrară în salon. În jurul patului se aflau șase medici și droizi MD, plus trei dintre ofițerii de securitate ai lui Ackbar. La semnul lui Bel Iblis, un medic se aplecă deasupra perfuziei imperialului. Când Han și Lando ajunseră lângă laturile patului, bărbatul tuși și deschise brusc ochii.

– Maior Himron? rosti unul dintre ofițerii de securitate. Mă auzi?

– Da, murmură imperialul clipind des.

Ochii i se plimbară peste cei din jurul său... și lui Han i se păru că, brusc, devine mai alert.

– Da, repetă el cu glas mai tare.

– Atacul vostru a eșuat, urmă ofițerul. Oamenii tăi sunt morți și nu suntem siguri dacă tu însuși vei supraviețui.

Himron suspină și închise ochii. Fața continua totuși să-și păstreze expresia de atenție.

– Destinul bățăliilor, zise el.

Bel Iblis se apropie de pat.

– Cum ați pătruns în Palat?

– Acum... nu mai contează, șopti Himron cu respirația tot mai neregulată. Ușa secretă. Construită în... același timp cu... pasajele personale. Încuiată pe dinăuntru. Ea ne-a dat drumul.

– Cine v-a dat drumul înăuntru?

Himron deschise ochii.

– Legătura noastră de-aici. Numele... Jade.

Bel Iblis privi surprins către Han.

– Mara Jade?

– Da. Himron închise din nou ochii și oftă adânc. Agent special... al Imperiului. Numită cândva... Mâna Împăratului.

Amuți și păru că se afundă mai mult în pat.

– Asta-i tot ce vă permit deocamdată, domnule general, interveni medicul-șef. Are nevoie de odihnă și trebuie să-l stabilizăm. Poate că peste o zi sau două, va fi îndeajuns de refăcut pentru a răspunde la mai multe întrebări.

– Așa este, încuviință unul dintre ofițerii de securitate pornind spre ușă. Ne-a oferit deocamdată un capăt de pistă.

– Stai puțin, strigă Han după el. Încotro?

– Încotro crezi? S-o arestăm pe Mara Jade.

– Pe ce bază – pe cuvintele unui imperial?

– N-are alternativă, Solo, murmură Bel Iblis punând o mână pe umărul lui Han. După o acuzație atât de serioasă, detenția preventivă este absolut necesară. Nu-ți face griji... o să clarificăm situația.

– Ar fi bine s-o faceți cât mai repede! îl avertiză Han. Agent imperial pe naiba! A ucis cel puțin trei dintre ei sub ochii mei...

Se opri, zăbind expresia de pe chipul lui Lando.

– Ce s-a-ntâmpat?

– Mi-am amintit, rosti prietenul său focalizându-și treptat privirea asupra sa. Știu unde am văzut-o. Era una dintre noile dansatoare ale lui Jabba Huttul, pe Tatooine, când îți plănuiam salvarea.

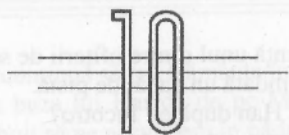
– A lui Jabba? se încruntă Han.

– Da. Și nu sunt foarte sigur... dar în nebunia generală dinaintea plecării spre Groapa Mare a lui Carkoon, parcă-mi amintesc că l-a rugat pe Jabba s-o lase pe velier. Ba nu, nu-l ruga – îl implora.

Han plecă privirea către maiorul Himron redevenit inconștient. Mâna Împăratului? Iar Luke spusese că voia să-l ucidă...

Își alungă gândul.

– Nu-mi pasă unde era, se răsti. I-a ucis pe imperialii aceia și ne-a salvat. Haide, s-o ajutăm pe Leia să-i liniștească pe gemeni și după aceea să punem lucrurile cap la cap.

Barul Vârtejul lui Whistler de pe Trogan era unul dintre cele mai bune exemple văzute de Karrde al unei idei bune distruse de incapacitatea designerilor de a-și gândi planul până la capăt. Situat pe coasta celui mai populat continent de pe Trogan, localul fusese construit în jurul unei formațiuni naturale numită Ceașca, o depresiune stâncoasă în formă de castron, deschisă în partea inferioară către ocean. De șase ori pe zi, marea puternică ale planetei ridicau sau creșteau nivelul apei din Ceașcă, preschimbând-o într-un maelstrom violent de apă înspumată. Mesele erau dispuse concentric în jurul depresiunii și asigurau un echilibru elegant între lux și fenomenul natural spectaculos – o atracție perfectă pentru miliardele de oameni și extraterestri îndrăgostiți de combinația respectivă.

Cel puțin așa crezuseră designerii și sponsorii lor. Din nefericire, ignoraseră trei aspecte: în primul rând, faptul că un asemenea loc era, aproape prin definiție, o atracție turistică, depinzând de fluctuațiile pieței; în al doilea rând, că, o dată ce farmecul Vârtejului în sine se banaliza, designul circular împiedica remodelarea locului pentru orice alt tip de divertisment; și că, în al treilea rând, chiar în cazul unei remodelări, zgomotul mini-talazurilor din Ceașcă i-ar fi afectat probabil popularitatea.

Locuitorii lui Calius saj Leeloo de pe Berchest își preschimbaseră ruinata atracție turistică într-un centru comercial. Cei de pe Trogan abandonaseră pur și simplu Vârtejul lui Whistler.

– Tot mă aștept să apară cineva care să cumpere localul și să-l renoveze, comentă Karrde privind mesele și scaunele goale.

Însoțit de Aves, mergea pe unul dintre culoarele interioare, către Ceașcă și silueta care-i aștepta acolo. Desigur, anii de abandonare se simțeau; totuși locul nu arăta chiar atât de jalnic pe cât s-ar fi putut.

– Mie mi-a plăcut întotdeauna, încuviință Aves. Sigur că da, nițel cam zgomotos, dar în ziua de azi așa este aproape peste tot.

– În tot cazul, îngreunează evident trasul cu urechea. Așa ceva și ar fi meritat toți banii. Salut, Gillespee!

– Salut, încuviință Gillespee ridicându-se de la masă și întinzându-i mâna. Chiar începusem să mă întreb dacă vei mai apărea.

– Stabilisem să ne întâlnim peste două ore, îi reaminti Aves.

– Haide, haide, rânji Gillespee. De când Talon Karrde vine vreodată la ora fixată? Deși v-ați fi putut cruța efortul – ai mei au verificat deja locul.

– Mulțumesc pentru deranj, făcu Karrde.

Desigur, asta nu însemna că avea să-și oprească oamenii de la a-l mai verifica o dată. Cu Imperiul suflându-i în ceafă și cu o garnizoană imperială situată la numai douăzeci de kilometri, securitatea suplimentară nu strica niciodată.

– Ai lista invitaților?

– Uite-o, îi întinse Gillespee un datapad. Mă tem că nu-i atât de lungă pe cât sperasem.

– Nu-i nimic, îl asigură Karrde parcurgând numele.

O listă mică, într-adevăr, dar foarte selectă, cu unii dintre cei mai importanți contrabandiști ai momentului. Brasck, Par'tah, Ellor, Dravis – ăsta era din grupul lui Billey, care nu prea se mai obosea cu deplasările –, Mazzic, Clyngunn zehethbranul, Ferrier...

Ridică brusc ochii.

– Ferrier? *Niles* Ferrier, hoțul de nave?

– Da, el este, se încrunță Gillespee. Se ocupă și de contrabandă.

– În plus, replică Karrde, lucrează pentru Imperiu.

– Cu toții o facem, strânse celălalt din umeri. Ultima dată când am auzit, o făceai tu însuși.

– Nu mă refer la contrabanda bunurilor de pe sau spre planetele imperiale, ci la lucrul direct sub comanda Marelui Amiral Thrawn. La fleacuri, cum ar fi răpirea persoanei care le localizase flota *Katana*.

Chipul lui Gillespee se încordă imperceptibil. Își amintise, poate, fuga lui nebună de pe Ukio, cu un pas înaintea forței de invazie imperiale aflate la bordul acelorași nave *Katana*.

– Ferrier a făcut-o?

– Și se pare cu multă plăcere, încuviință Karrde scoțând comunicatorul. Lachton?

– Aici sunt!

– Care-i situația în garnizoană?

– Ca la morgă într-o zi liberă, comentă sec Lachton. De cel puțin trei ore, n-am văzut nici o mișcare.

– Chiar așa, arcui Karrde o sprânceană. Foarte interesant! Ceva zboruri? Activități la sol?

– Nimic, nimic. Nu glumesc, locul pare complet mort. Probabil c-au căpătat ceva holograme noi de instrucție.

– Mda, sunt sigur că asta-i. Bine, fii cu ochii-n patru. Anunță-mă imediat ce-ncepe vreo mișcare.

Karrde închise comunicatorul și-l puse la centură.

– Imperialii nu părăsesc garnizoana, le spuse celorlalți. Cel puțin, așa se pare.

– Nu-i ceea ce ne doream? se strâmbă Gillespee. Dacă nu scot nasurile din barăcile lor, nu ne pot cădea pe cap.

– În privința asta, sunt de acord. Pe de altă parte, n-am mai auzit ca o garnizoană imperială să-și ia pur și simplu o zi liberă.

– Aici recunosc că ai dreptate. Sau poate că marea campanie declanșată de Thrawn a lăsat fără oameni toate garnizoanele de mână a treia.

– Cu atât mai mult motive să etaleze patrulile zilnice, ca demonstrație de forță vizibilă, clătină Karrde din cap. Un individ ca Marele Amiral Thrawn se bizuie ca percepțiile oponentului să completeze fisurile adevăratei sale puteri.

– Poate ar trebui să anulăm întrunirea, propuse Aves, privind neliniștit spre intrare. Poate-i o cursă.

Karrde se uită pe lângă Gillespee, la apa clocotitoare ce plescăia în susul pereților Ceștii. Peste două ore, avea să se afle la nivelul cel mai de jos și mai silențios, și acela fusese motivul pentru care fixase întâlnirea la ora respectivă. Dacă o anula acum... ar fi recunoscut față de toți contrabandiștii aceia că Talon Karrde era speriat de moarte de Imperiu...

– Nu, rosti el fără grabă. Rămânem. La urma urmelor, invitații noștri nu vor fi chiar neajutorați. Iar noi ar trebui să fim avertizați din timp asupra oricăror acțiuni oficiale împotriva noastră. Ba chiar – surâse subțire –, aproape că merită riscul, pur și simplu pentru a vedea ce au în minte.

– Poate că nu plănuiesc nimic, înălță din umeri Gillespee. Poate că am păcălit Contrainformațiile imperiale atât de bine, încât habar n-au unde suntem.

– N-ar fi tocmai Contrainformațiile imperiale pe care le știm și le iubim cu toții, mârâi Karrde privind în jur. Totuși, mai avem două ore până la întâlnire. Să vedem ce putem aranja, de acord?

* * *

Indivizii și grupurile mici așezate la mese ascultară în tăcere, cât timp le vorbi... iar când termină și-i privi, Karrde știu că nu-i convinsese.

Brasck îi confirmă părerea, luând cuvântul.

– Vorbești frumos, Karrde, rosti brubbeanul cu limba subțire șfichiindu-i printre dinți ca să guste aerul. Aș putea zice chiar „cu pasiune”, dacă ar fi posibil să-ți aplic o asemenea expresie. Dar nu m-ai convins.

– Cu adevărat nu te-am convins, sau doar n-am reușit să-ți depășesc ezitarea de a te împotrivi Imperiului?

Expresia lui Brasck nu se modifică, dar pielea sur-verzuie presărată de gropițe a feței sale – tot ceea ce se zărea în exteriorul armurii corporale – se întunecă și mai mult.

– Imperiul plătește bine pentru mărfurile de contrabandă, zise el.

[Șy pentru slavery?] întrebă Par'tah în graiul ho'Dinean cântat. Apendicele ei aidoma unor capete de șerpi tresăriră ușor, când închise brusc gura în gestul de dispreț ho'Dinean. [Șy pentru răpyty? Nu ești cu nymyc mai bun decât a fost huttul.]

Unul dintre bodyguarzii lui Brasck se foi în scaunul său – un bărbat despre care Karrde știa că evadase cu Brasck din sclavia lui Jabba Huttul, atunci când Luke Skywalker și aliații săi rețezaseră capul organizației respective.

– Nimeni nu poate ști dacă huttul ar fi spus asta, mormăi el lovind cu degetul rigid în tăblia mesei pentru a-și sublinia spusele.

– Nu ne-am adunat aici ca să ne certăm, interveni Karrde înainte ca Par'tah sau cineva din anturajul ei să poată replica.

– Atunci, *de ce* ne-am adunat? întrebă Mazzic, tolănit între un gotal încornorat și o femeie superbă, dar cu privire pustie, al cărei păr era coafat într-un coc din care coborau șuvițe decorative în jurul a șase ace emailate mari. Scuză-mă, Karrde, dar mi s-a părut c-am ascultat un discurs de recrutare al Noii Republici.

– Așa-i, iar Han Solo ne-a ținut deja unul, încuviință Dravis ridicându-și picioarele pe masă. Billey a anunțat deja că nu-i interesat să facă transporturi pentru Noua Republică.

– Prea periculos, clătină Clyngunn din coama lăptoasă în dungi alb-negre. Mult prea periculos.

– Chiar așa? se prefăcu Karrde surprins. De ce-i periculos?

– Glumești? mugi zehethbranul, scuturându-și din nou coama. Cu piedicile pe care le pun imperialii în calea mărfurilor Noii Republici, îți iei viața în clești la fiecare decolare.

– Prin urmare, rosti Karrde, afirmi că puterea Imperiului devine tot mai periculoasă pentru afacerile noastre?

– Termină, Karrde, flutură Brasck un deget gros în direcția lui. N-o să ne convingi să ne alăturăm planului tău, deformându-ne înțelesul cuvintelor.

– N-am sugerat nici un plan, preciză Karrde, ci doar am propus să oferim Noii Republici orice informații utile pe care le-am putea afla în decursul activităților noastre.

– Nu crezi că Imperiul va considera inacceptabilă acțiunea asta? insistă Brasck.

[De când ne pasă ce consyderă Ymperyul?] replică Par'tah.

– De când a preluat comanda Marele Amiral Thrawn, spuse sec Brasck. Am auzit istorii despre acest Warlord, Par'tah. El a împins planeta mea sub lințoliul imperial.

– Mi se pare un motiv rezonabil să i te opui, observă Gillespee. Dacă te temi de ceea ce-ți poate face Thrawn *acum*, gândește-te ce ai putea să pățești dacă ar readuce toată galaxia sub conducerea imperialilor.

– Dacă nu ne opunem lui, nu ni se va întâmpla nimic. Are prea multă nevoie de serviciile noastre.

– Teoria sună frumos, se auzi un glas din spatele grupului, dar vă zic că nu face nici cât o halbă de vid.

Karrde îl examinează pe vorbitor. Era un om voinic, cu păr negru și barbă, care ținea între dinți o țigară subțire, neapinsă.

– Cine ești..? Întrebă, deși era aproape convins în privința răspunsului.

– Niles Ferrier, se prezintă celălalt. V-o spun direct – faptul că vă vedeți de treburile voastre n-o să v-ajute câtuși de puțin, dacă Thrawn decide să pună laba pe voi.

– Totuși, plătește bine, comentă Mazzic mângâind leneș mâna femeii care-l însoțea. Cel puțin așa am auzit.

– Ai auzit, da? mârâi Ferrier. Ai auzit cumva și faptul că m-a înhățat în vecinătatea lui New Cov și că mi-a confiscat nava? și că după aceea m-a trimis să-i rezolv o problemă la bordul unei nave pe care Contrainformațiile o ticsiseră de bombe? N-ai decât să încerci să ghicești și singur ce m-ar fi așteptat dacă nu-i puteam îndeplini misiunea.

Karrde privi în jur, ascultând apa clipocind lin în Ceașcă și nu scoase un cuvânt. Ferrier nu părea deloc așa cum i-l descrisese Solo și, ca să fie sincer, probabil că ar fi dat crezare variantei lui Solo, nu a hoțului de nave. Pe de altă parte, exista posibilitatea reală ca Solo să fi interpretat greșit lucrurile. Iar dacă istoria lui Ferrier îl ajuta să-i convingă pe ceilalți că trebuiau să se opună Imperiului...

– Te-au plătit până la coadă? Întrebă Mazzic.

– Bineînțeles, pufni Ferrier, dar nu asta-i ideea.

– Pentru mine este, zise Mazzic și se întoarse către Karrde. Scuză-mă, dar până acum n-am auzit nici un motiv pentru care să-mi risc gâtul în felul ăsta.

– Dar noul trafic cu clone al Imperiului? îi reaminti Karrde. Nici ăsta nu te pune pe gânduri?

– Recunosc că nu mă dau în vânt după el, dar apreciez că-i problema Noii Republici, nu a noastră.

[Șy când devyne problema noastră?] Întrebă Par'tah. [Când Ymperyul îy va înlocuy pe toty contrabandyștyy cu clone?]

– Nimeni nu ne va înlocui cu clone, interveni Dravis. Karrde, să știi că Brasck are dreptate. Imperiul are nevoie de noi într-o măsură prea mare pentru ca să ne deranjeze... cu condiția să nu ne afiliem uneia dintre părți.

– Exact, îl aprobă Mazzic. Suntem oameni de afaceri, pur și simplu – iar eu unul intenționez să rămân așa. Dacă Noua Republică poate să ofere un preț mai bun decât Imperiul pentru informații, voi fi fericit să i le vând. Dacă nu...

Karrde încuviință din cap, recunoscându-și înfrângerea. Poate că Par'tah ar fi fost de acord să mai discute ulterior, și eventual încă unul sau doi. Ellor, poate – duroanul nu intervenise până atunci în conversație, ceea ce, pentru rasa lui reprezenta adesea un semn de accept. Nici unul dintre ceilalți nu era însă convins, iar forțarea notei în momentul acesta

n-ar fi dus decât la iritare. Ulterior, poate, ar fi fost de acord să recunoască realitățile amenințării Imperiului.

– Perfect, zise el cu glas tare. Cred că acum este limpede care-i poziția fiecăruia dintre voi. Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat. Poate că putem stabili să ne reîntâlnim după...

Și, fără nici un avertisment, partea din spate a Vârtejului lui Whistler sări în aer.

– Nu mișcați! bubui un glas amplificat, acoperind vacarmul general. Toată lumea cu fața încoace și nu clintește nimeni. Toți sunteți arestați în numele Imperiului!

Karrde miji ochii peste capetele contrabandiștilor înlemniți, spre partea din spate a clădirii. Prin fum și praf, putea să distingă o linie dublă de treizeci de soldați imperiali care înainta peste sfărâmurile fostului perete, cu flancurile protejate de două perechi de soldați din trupele de șoc. Îndărătul lor, aproape acoperite de păclă, se aflau două speedere de comandă Chariot, plutind pe poziții de acoperire în ariergardă.

– Vasăzică, murmură el, până la urmă tot au venit la petrecere.

– Și nu cu mâna goală, completă Gillespee. Se pare c-ai avut dreptate în privința lui Ferrier.

– Poate, zise Karrde privind la Ferrier și așteptându-se să vadă un rânjet mulțumit pe fața acestuia.

Însă Ferrier nu se uita la el. Atenția îi era îndreptată ușor în lateral; nu spre soldații care se apropiau, ci la o secțiune a peretelui din dreapta găurii provocate de explozie. Karrde îi urmă căutătura...

La timp ca să vadă o umbră neagră dezlipindu-se de zid și deplasându-se tăcut în spatele uneia dintre perechile de trupe de șoc.

– Pe de altă parte, poate că nu, continuă el spre Gillespee și arată imperceptibil cu bărbia în direcția umbrei. Fii atent... peste umărul lui Ellor.

Gillespee icni aproape audibil.

– Ce naiba-i *aia*?

– Cred că-i defelul împlânzit al lui Ferrier. Uneori cunoscut și ca nălucă – Solo mi-a povestit despre el. Asta-i! Gata cu toții?

– Da, încuviință Gillespee și dinapoia lor se auziră murmure de aprobare.

Karrde își plimbă privirea peste tovarășii de breaslă și ajutoarele lor, făcând contact vizual cu toții. Șocul față de ambuscadă se preschimba rapid într-o furie înghețată. Umbra defelului lui Ferrier ajunsese la capătul liniei de imperiali ce se apropia și, pe neașteptate, unul dintre soldații trupelor de șoc se ridică în aer și fu propulsat transversal peste tovarășul său. Soldații cei mai apropiați reacționară instantaneu, întorcând armele într-acolo și privind în căutarea atacatorului nevăzut.

– Acum, șopti Karrde.

Cu coada ochiului zări țevile lungi a două carabine blaster BlasTech A280 apărând peste marginea Cestii și deschizând focul.

Prima salvă tăie prin mijlocul liniei, ucigând câțiva imperiali, înainte ca restul să fi avut timp să plonjeze la adăpostul meselor și scaunelor. Karrde făcu un pas mare în față, trecând peste masa cea mai apropiată și lăsându-se într-un genunchi înapoia ei.

O precauție aproape inutilă. Atenția imperialilor fusese distrasă de la potențialii lor prizonieri pentru o jumătate de secundă fatală... și, chiar în clipa când Karrde își scoase arma, localul se umplu de focurile blasterelor.

Brasck și bodyguardii săi distruseră o grupă de soldați în primele cinci secunde, cu un foc sincronizat care demonstra că brubbeanul nu-și uitase trecutul mercenar. Anturajul lui Par'tah se concentrase asupra celui alt capăt al liniei, armele lor fiind mai mici și mai puțin devastatoare decât pistoalele blaster de calibru greu ale lui Brasck, dar suficiente pentru a-i ține pe imperiali la respect. Dravis, Ellor și Clyngunn profitau de focul de acoperire, pentru a-i lichida pe ceilalți soldați, unul câte unul. Pe de altă parte, Mazzic ignora amenințarea imediată a trupelor și se concentrase asupra speederelor din exteriorul clădirii.

De altfel, era o idee foarte bună.

– Aves! Fein! răcni Karrde. Foc concentrat spre Charioturi!

De pe marginea Ceștii dinapoia sa se auziră strigăte de încuviințare și salvele carabinelor care sfârâiau peste umărul lui își modificară direcția. Karrde se ridică nițel deasupra mesei și o zări pe însoțitoarea lui Mazzic – cu părul despletit pe umeri și cu chipul câtuși de puțin pustiu –, azvârlind ultimul dintre acele ei emailate cu precizie letală către unul dintre soldați. Alt imperial țâșni de la adăpost, îndreptându-și arma spre ea, dar căzu pe spate lovit în plin de focul lui Karrde. Două salve nimeriră masa lui, ridicând nori de așchii în aer și silindu-l să se arunce la pământ. Din exterior se auzi o bubuitură asurzitoare, urmată aproape imediat de încă una.

Și apoi, parcă pe neașteptate, totul se sfârși.

Precaut, Karrde se ridică iarăși dinapoia mesei. Ceilalți procedau la fel, cu armele pregătite, în vreme ce inspectau dezastrul din jur. Clyngunn ținea un braț depărtat de corp și căuta cu celălalt un bandaj în centura-trusă; tunică lui Brasck fusese arsă în mai multe locuri, iar vesta blindată de dedesubt se zărea înnegrită și ciupită ca de vărsat.

– A pățit cineva ceva? strigă Karrde.

Mazzic se îndreptă și, chiar de la depărtare, Karrde îi zări încheieturile degetelor înălbite pe patul blasterului.

– Lishma, rosti el cu glas stins. Nici măcar nu trăgea...

Karrde coborî ochii spre masa distrusă de la picioarele lui Mazzic și spre gotaleanul care zăcea nemișcat, pe jumătate ascuns sub ea.

– Îmi pare rău, murmură sincer deoarece dintotdeauna îi plăcuseră gotalenii.

– Și mie, vârf Mazzic blasterul în toc și întoarse ochii arzători la Karrde. Dar Imperiului îi va părea mult mai rău. Gata, Karrde, sunt convins. Unde trebuie să semnez?

– Cred că undeva cât mai departe de aici, zise Karrde privind dincolo de peretele distrus spre Charioturile în flăcări și-și scoase comunicatorul. (Nu se mai zărea nici o mișcare, nicăieri, dar situația aceea n-avea să dăinuie.) Este sigur c-au trimis întăriri. Lachton, Torve?

– Suntem aici, se auzi glasul lui Torve. În numele spațiului, ce-a fost asta?

– Imperialii au decis că vor totuși să se joace cu noi. Au apărut cu două Charioturi. Ceva mișcări în zona voastră?

– Nu la mine, răspunse Torve. În tot cazul, n-au plecat de la astroport.

– La fel și la mine, adăugă Lachton. Gamizoana e tăcută ca un mormânt.

– Să sperăm c-o să rămână așa, măcar alte câteva minute, aprobă Karrde. Anunțați-i și pe ceilalți – revenim la navă.

– Am pornit. Ne vedem acolo.

Karrde închise comunicatorul și se întoarse. Gillespee îi ajuta pe Aves și Fein să treacă peste marginea Cestii, trăgând după ei harnașamentele ce-i ținuseră suspendați imediat sub vârful formațiunii stâncoase.

– Frumos lucrat, domnilor, îi complimentă el. Mulțumesc!

– Plăcerea a fost de partea noastră, mormăi Aves descheindu-și harnașamentul și luând carabina înapoi de la Gillespee.

În ciuda faptului că apa avusese nivelul cel mai coborât, turbulența izbutise să-i ude pe amândoi bărbații până la genunchi.

– N-ar fi timpul s-o ștergem și noi?

– Imediat ce este posibil, încuviință Karrde și se întoarse spre ceilalți contrabandiști. Ei bine, oameni buni, ne revedem în spațiu.

* * *

La *Karrde Nesupusul* nu-i aștepta nici o ambuscadă. Nici o ambuscadă, nici un vânător TIE care să-i urmărească, nici un distrugător imperial, pândindu-i pe orbită. Puteai crede că incidentul de la Vârtejul lui Whistler nu fusese decât o halucinație colectivă.

Atât doar că localul fusese distrus, Charioturile rămăseseră carbonizate, iar arsurile suferite de ei erau cât se putea de reale. Și, desigur, gotaleanul murise.

– Prin urmare, întrebă Dravis, care-i planul? Vrei să te ajutăm să dai de urma instalațiilor de clonare despre care vorbeai, așa este?

– Da, încuviință Karrde. Știm că traficul trece prin Poderis, așa că trebuie început din Sectorul Orus.

– A trecut prin Poderis, îi atrase atenția Clyngunn. Este posibil ca Thrawn să fi schimbat deja ruta.

– Dar nu văd cum ar fi putut s-o facă fără să lase urme pe care să le investigăm, replică Karrde. Așadar, ce ziceți? Batem palma?

– Grupul meu vine alături de tine, răspunse prompt Ferrier. De fapt, Karrde, dacă dorești, o să văd ce pot face ca să-ți îmbarci oamenii în niște nave de luptă adevărate.

– Pentru așa ceva, poți veni oricând. Par'tah?

[Te vom ajuta în căutare], răspunse Par'tah cu un glas pe care Karrde nu-l mai auzise niciodată atât de mânios. Moartea gotaleanului o afectase în aceeași măsură ca și pe Mazzic. [Ymperyul trebuie să prymească o lecție.]

– Mulțumesc. Mazzic?

– Sunt de acord cu Par'tah, totuși cred că lecția trebuie să fie nițel mai spectaculoasă. Voi dați-i drumul și vânați clonele – eu și Ellor avem alt plan.

Karrde se uită spre Aves care ridică din umeri.

– Dacă vrea să se ducă peste ei, cine suntem noi să-l oprim? murmură celălalt.

Karrde îi imită gestul.

– Bine, se adresează lui Mazzic. Baftă! Caută să nu muști mai mult decât poți mesteca.

– N-o vom face. Am plecat – ne mai vedem.

La capătul babord al videcranului, două nave pâlpăiră cu pseudo-mișcare și dispărură în hiperspațiu.

– Ai rămas doar tu, Brasck. Ce zici?

Dinspre difuzorul comunicațiilor se auzi un suspin prelung și subtil nuanțat, una dintre multele reacții verbale brubbene intraductibile.

– Nu pot și nu mă voi împotrivi Marelui Amiral Thrawn, răspunse în cele din urmă. Dacă aș oferi informații, Noii Republici, ar însemna să-mi atrag ura și dușmănia lui.

Alt suspin.

– În același timp însă nu voi interfera cu activitățile tale și nici nu le voi aduce în atenția lui.

– Mi se pare corect, încuviință Karrde. (De fapt, era mult mai mult decât se așteptase din partea lui Brasck. Frica brubbenilor față de Imperiu avea rădăcini adânci...) Ei bine, atunci, să ne organizăm și să zicem că ne vom reîntâlni la Chazwa... peste cinci zile. Baftă tuturor!

Ceilalți confirmară termenul și întrerupseră legătura, apoi, unul câte unul, efectuară saltul în hiperspațiu.

– S-a zis și cu neutralitatea, oftă Aves verificând calculatorul de navigație. Mara o să se suie pe pereți, când o să afle. Apropo, ea când se întoarce?

– Imediat ce pot găsi o modalitate prin care s-o aduc, răspunse Karrde simțind un fior de vinovăție.

Trecuseră câteva zile de când recepționase mesajul că ea și Ghent erau gata să i se alăture, un mesaj care, foarte posibil, făcuse alte câteva zile, până la el. Probabil că femeia era de acum cu nervii întinși la maximum.

– După ultima creștere a prețului pus de Imperiu pe capetele noastre, probabil că pe Coruscant ne așteaptă douăzeci de vânători de recompense.

Aves se foi cu disconfort.

– Asta crezi că s-a-ntâmplat acolo, pe planetă? Vreun vânător de recompense a aflat de întrunire și le-a vândut pontul imperialilor?

Karrde rămase tăcut o vreme, privind stelele, apoi recunosc:

– Nu știu ce-a fost acolo. De obicei, vânătorii de recompense evită să implice autoritățile până ce n-au căzut deja la o înțelegere financiară. Pe de altă parte, atunci când imperialii organizează un raid, te-ai aștepta la ceva mai competent din partea lor.

– Sau poate că, de fapt, erau doar pe urmele lui Gillespee și nu știau că noi, ceilalți, ne aflam acolo, sugeră șovăielnic Aves. Probabil că n-au evaluat riscul la mai mult de trei grupe de soldați și două Charioturi.

– Este posibil, totuși îmi vine greu să cred că informatorii lor ar fi atât de nepricepuți. O să-i anunț pe oamenii noștri de pe Trogan să înceapă niște investigații discrete. Să vadă dacă pot afla de unde a venit unitatea aceea și cine a furnizat informațiile. Până atunci, avem de organizat o vânătoare. Să-ncepem treaba!

* * *

Ferrier rânjea înapoia bărbii sale neîngrijite, când trupele de șoc îl escortară pe punte: un rânjet superior, extrem de mulțumit de sine, care dovedea că n-avea habar asupra motivelor pentru care fusese adus în *Himera*.

– Este aici, domnule amiral, murmură Pellaeon.

– Știu, zise Thrawn calm, fără să se întoarcă spre hoțul de nave.

Calm, dar cu o privire ucigașă în ochii roșu-strălucitori. Făcând o grimasă, căpitanul se încorda pentru ceea ce avea să urmeze.

Grupul se opri în fața scaunului de comandă al lui Thrawn.

– Niles Ferrier, Mare Amiral, raportă comandantul trupelor de șoc. Așa cum ați ordonat.

Thrawn rămase nemișcat și, sub ochii lui Pellaeon, rânjetul lui Ferrier se mai diminuea.

– Acum două zile, ai fost pe Trogan, vorbe Thrawn tot fără să se întoarcă. Te-ai întâlnit cu doi bărbați aflați pe lista celor doriți de Imperiu: Talon Karrde și Samuel Tomas Gillespee. Ai convins de asemenea o mică și nepregătită unitate de luptă aflată sub comanda locotenentului Reynol Kosk să întreprindă un atac imprudent asupra întrunirii, atac care a eșuat. Este adevărat?

– Bineînțeles, încuviință Ferrier. Tocmai de aceea v-am trimis mesajul. Ca să știți...

– Atunci, doresc să-ți aud motivele, îl întrerupse Thrawn rotindu-și în sfârșit scaunul pentru a-l privi pe hoț, pentru care n-ar trebui să ordon execuția ta imediată.

Ferrier rămase cu gura căscată.

– Cum? făcu el. Dar... m-am pus bine cu Karrde. Acum are încredere în mine, înțelegeți? Asta a fost ideea, de fapt. Pot să dau de urma bandei lui și să v-o dau pe mână...

Amuți și înghiți un nod vizibil.

– Ești direct responsabil pentru moartea a patru soldați din trupele de șoc și a treizeci și doi de soldați imperiali, continuă Thrawn. De

asemenea, pentru distrugerea a două speedere de comandă Chariot și a echipajelor lor. Nu sunt Lordul Darth Vader, Ferrier – nu obișnuiesc să-mi irosc cu nepăsare oamenii. Nici nu accept cu ușurință morțile lor.

Culoarea începuse să părăsească fața lui Ferrier.

– Domnule... Mare Amiral... știu că ați pus o recompensă pe grupul lui Karrde de aproape...

– Însă suma respectivă pălește prin comparație cu dezastrul total pe care l-ai creat, îl întrerupse din nou Thrawn. Contrainformațiile mă anunțaseră asupra acestei întâlniri între șefii contrabandiștilor cu aproape patru zile în urmă. Cunoșteam locul, data și lista probabilă a participanților... și expediasem deja garnizoanei Trogan instrucțiuni precise – *precise*, Ferrier – să nu clinească un deget.

Pellaeon nu crezuse că chipul hoțului ar fi putut păli și mai mult. Se înșelase.

– Ați...? Dar... Mare... nu-nțeleg.

– Sunt convins, replică Thrawn cu glas amenințător de liniștit. Făcu un gest și bodyguardul noghri, Rukh, avansă un pas de lângă scaunul său. Explicația este de fapt destul de simplă. Eu îi cunosc pe contrabandiștii aceștia, Ferrier. Le-am studiat activitățile și am avut grijă să discut personal cu fiecare dintre ei cel puțin o dată în decursul anului trecut. Nici unul nu dorește să se bage în război și fără atacul tău sunt sigur că ar fi plecat de pe Trogan convinși că vor putea scăpa prin tradiționala lor neutralitate.

Făcu un alt gest spre Rukh și cuțitul subțire de asasin apără în mâna noghriului.

– Rezultatul intervenției tale stupide a fost că ei s-au unit împotriva Imperiului – exact ceea ce mă străduisem din răspuțeri să evit. Ochii strălucitori sfredeliră fața lui Ferrier. Și nu-mi place să-mi văd eforturile irosite de alții.

Ochii hoțului alergau între Thrawn și cuțitul din mâna lui Rukh; culoarea tenului îi devenise de acum cenușie.

– Îmi cer iertare, Mare Amiral, rosti el cu evidentă dificultate. N-am vrut să... vă cer doar să-mi mai dați o șansă, da? Doar o șansă. Vi-l pot aduce pe Karrde... v-o jur. Adică... ce mai... nu doar pe Karrde. Vi-i pot da pe toți pe mână...

Nu mai știu ce să spună și rămase locului, cu o expresie jalnică întipărită pe chip. Thrawn tăcu pentru câteva secunde.

– Ferrier, rosti el în cele din urmă, ești un prost care nu poate gândi în perspectivă. Totuși, ocazional chiar și proștii pot fi utili. Îți mai acord o șansă. O *ultimă* șansă. Sper că m-am făcut clar înțeles.

– Da, Mare Amiral, este cât se poate de clar, încuviință Ferrier grăbit cu gesturi ce păreau mai degrabă zvâcnite.

– Bine. Thrawn gesticulă și cuțitul lui Rukh dispără ca prin farmec. Poți începe prin a-mi spune cu exactitate ce anume s-a plănuțit.

– Da, aprobă Ferrier și inspiră adânc cutremurându-se. Karrde, Par'tah și Clyngunn se vor întâlni peste – mi se pare trei zile – la Chazwa. În plus, ei știu că traficul clonelor trece prin Sectorul Orus.

– Chiar așa? și intenționează să-l oprească?

– Nu, ci doar să afle sursa. După aceea vor să vândă informația Noii Republici. Brasck nu-i cu ei, dar a spus că nici nu-i va opri. Dravis o să discute cu Billey și apoi li se va alătura. Iar Mazzic și Ellor au plănuvit altceva... n-au spus ce anume.

Se opri, lipsit de aer.

– Bine, vorbi Thrawn după o clipă. Uite ce vei face. Te vei întâlni cu Karrde și cu ceilalți la Chazwa, conform planului. Îi vei duce lui Karrde un cadou – o navetă de asalt pe care o vei fura de la stația de patrulare Hishyim.

– „Preparată”, nu? încuviință Ferrier mulțumit. Da, asta fusese și ideea mea, să le duc niște nave aranjate, care să...

– Desigur, îl întrerupse Thrawn pierzându-și evident răbdarea, Karrde își va examina cadoul cu multă atenție și de aceea nava va fi perfect curată. Ea nu are decât scopul de a-ți asigura credibilitatea. Presupunând că ți-a mai rămas...

– Da, Mare Amiral. Și apoi?

– Vei continua să-mi raportezi activitățile lui Karrde. La răstimpuri, îți voi transmite instrucțiuni. Instrucțiuni pe care le vei îndeplini pe loc și fără să pui întrebări. Este clar?

– Sigur că da. Nu vă temeți, Mare Amiral, puteți conta pe mine.

– Așa sper, făcu Thrawn și-și îndreptă în mod deliberat privirea spre noghri. Nu mi-ar plăcea să fiu nevoit să-l trimit pe Rukh să-ți facă o vizită. Cred că m-ai înțeles.

Ferrier se uită și el la Rukh și înghiți un nod.

– Da, am priceput mesajul.

– Este bine, atunci. Comandante, urmă Thrawn întorcându-și scaunul cu spatele la el, condu-l pe pasager la nava sa și ai grijă ca oamenii lui să se îmbarce în naveta de asalt care a fost pregătită.

– Da, Mare Amiral, încuviință comandantul trupelor de șoc.

Îl împinse pe Ferrier și grupul se îndepărtă.

– Însoțește-i, Rukh, adăugă Thrawn. Ferrier are un creier redus și vreau să plece de aici perfect conștient de ce i se va întâmpla dacă-mi mai strică planurile.

– Da, stăpâne, spuse noghriul și dispăru silențios în urma hoțului de nave.

Thrawn reveni cu atenția la Pellaeon.

– Care-i analiza ta, căpitane?

– Situația nu este foarte bună, domnule amiral, totuși nici atât de rea pe cât s-ar fi putut. Dacă Ferrier poate fi crezut, avem o pistă potențială spre Karrde. Între timp, el și noii săi aliați nu vor face altceva decât să urmărească ruta momeală pe care am pregătit-o deja pentru Rebeliune.

– Iar în cele din urmă se vor plictisi și vor reveni pe drumuri separate, încuviințată Thrawn și ochii strălucitori îi mijiră gânditor. Mai ales după ce povara financiară a afacerilor pierdute cu Imperiul va începe să se facă simțită. Totuși, va mai dura ceva timp.

– Care sunt opțiunile? Să acceptăm propunerea lui Ferrier, de a le oferi nave-capcană?

– Mă gândeam la ceva mult mai util și mai satisfăcător, căpitane, surâse Thrawn. Sunt convins că, în cele din urmă, unii dintre contrabandiști își vor da seama cât de puțin convingător a fost, de fapt, atacul de pe Trogon. Poate că dacă vom planta unele dovezi, minore, dar evidente, i-am putea convinge că Talon Karrde a fost organizatorul ambuscadei.

– Karrde? repetă Pellaeon clipind neînțelegător.

– De ce nu? O tentativă vicleană și sângeroasă de a-i convinge pe ceilalți că temerile lui vizavi de Imperiu sunt justificate. Cu siguranță, Karrde ar pierde orice influență pe care poate s-o aibă asupra celorlalți și în plus ne-ar scăpa de necazurile de a-l vâna noi înșine.

– Este un plan interesant, domnule amiral, aprobă diplomat Pellaeon.

În opinia lui, toiu unei ofensive majore nu era tocmai momentul potrivit pentru a plănui răzbunări împotriva scursorilor de la periferiile galaxiei. Vor avea timp suficient pentru așa ceva după ce Rebeliunea avea să fie zdrobită.

– Vă pot atrage atenția, domnule amiral, asupra campaniei Ketaris, care târănează?

Thrawn zâmbi din nou.

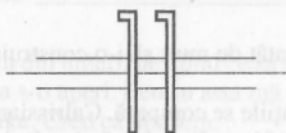
– Devotamentul tău față de datorie este lăudabil, căpitane. Întoarce capul și se uită pe videcranul lateral. Vești de pe Coruscant?

– Nimic deocamdată, răspunse Pellaeon verificând actualizarea jurnalului de comunicații pentru a se asigura. Himron vorbea însă despre crearea mai întâi a unei rute de ajungere false. Poate că a întârziat din acest motiv.

– Poate că da, reveni Thrawn spre el și Pellaeon îi remarcă ușoara încordare a feței, sau poate că nu. Totuși, chiar dacă nu reușim să obținem gemenii pentru iubitul nostru maestru Jedi, identificarea lui Mara Jade de către Himron ar trebui să aibă succes în neutralizarea ei ca amenințare la adresa noastră. Pentru moment, asta este important.

Se îndreaptă în scaun și adăugă:

– Căpitane, stabilește cursul spre bătălia pentru Ketaris. Pornim imediat după plecarea lui Ferrier.

Bărbatul cel voinic intra pe Marele Coridor, când Han îl ajunse în sfârșit din urmă; pe chip purta expresia unui individ grăbit și în plus iritat. Asta n-avea totuși mare importanță; Han nu era nici el deloc fericit.

– Domnule colonel Bremen, i se adresa mergând alături de el chiar în clipa când trecură de primul dintre subțirii arbuștii ch'hala purpuriu-verzui ce se înșirau de ambele părți ale coridorului, doresc să discutăm un minut.

Bremen îi aruncă o căutătură enervată.

– Solo, dacă-i vorba despre Mara Jade, n-am ce discuta.

– Continuă să se afle în stare de arest la domiciliu, vorbi Han fără să-l bage în seamă. Doresc să cunosc motivul.

– Mai știi, facu Bremen sarcastic, poate că are vreo legătură cu atacul imperial de acum două nopți. Tu ce părere ai?

– S-ar putea, încuviință Han atingând o ramură de ch'hala care se întinsese prea departe de trunchi. (Fierberea subtilă de culoare de sub scoarța exterioară transparentă a arbustului explodează într-un roșu furios în punctul de ramificare a crengii, culoarea revărsându-se în jurul tulpinii în unde spiralete și estompându-se treptat.) Bănuiesc că totul depinde de măsura în care ascultăm în zilele acestea de zvonurile imperialilor.

Bremen se opri și se răsuci spre el.

– Solo, se răsti, zi-mi ce vrei de la mine? (Un alt val de roșu palid undui peste arbustul ch'hala atins de Han și, din cealaltă parte a coridorului, un grup de diplomați aflați într-o conversație îi privi întrebător.) Privește puțin faptele, da? Jade cunoștea ușa secretă și pasajele – o recunoaște. A ajuns acolo înainte să se declanșeze alarma – recunoaște și asta.

– Același lucru l-au făcut Lando și generalul Bel Iblis, spuse Han simțind cum începea să se destrame poleiala subțire de diplomație pe

care Leia se străduise atât de mult să i-o construiască. Dar pe *ei* nu i-ai întemnițat.

– N-aș zice că situațiile se compară. Calrissian și Bel Iblis au fost de multă vreme alături de Noua Republică și există oameni care pot băga mâna în foc pentru ei. În cazul lui Jade, lucrurile nu stau așa.

– Eu și Leia putem depune mărturie în favoarea ei, replică Han căutând din răspuțuri să uite că Mara voia să-l ucidă pe Luke. Asta nu-i suficient? Sau ești pur și simplu furios pentru că ea a făcut ceea ce cădea în sarcina ta?

Nu fusese lucrul cel mai inspirat pe care să-l spună. Bremen se făcu aproape la fel de roșu ca arbustul ch'hala, iar chipul său căpătă aspectul blindajului de nave spațiale.

– Așadar, vorbi el cu glas de gheață, a ajutat la uciderea unor presupuși agenți imperiali. Asta nu dovedește absolut nimic. Deoarece sforile sunt trase de un Mare Amiral, întregul raid poate să nu fi fost nimic altceva decât un plan rafinat de a ne convinge că Jade este de partea noastră. Îmi pare rău, dar nu înghițim toate gogoșile. Va fi tratată conform regulamentului: cercetarea arhivelor, cercetarea trecutului, corelarea cunoștințelor și sesiuni de întrebări și răspunsuri cu anchetatorii noștri.

– Grozav! pufni Han. Dacă nu-i de partea noastră, dar o tratăm așa, nici n-o să ni se mai alătore vreodată.

– Solo, zise Bremen îndreptându-și ținuta, scopul nostru nu este de a câștiga popularitate printre oameni. Procedăm în felul acesta ca să protejăm viețile celor din Noua Republică – printre altele, a ta și ale copiilor tăi. Presupun că la ședința lui Mon Mothma va participa și consiliera Organa Solo – dacă are de făcut plângeri sau propuneri, le poate prezenta cu ocazia aceea. Până atunci, nu mai doresc să aud nimic despre Jade, de la nimeni. Mai ales de la tine. Este clar, *căpitane* Solo?

– Cum să nu, oftă Han.

– Perfect.

Bremen se răsuci pe călcâie și-și continuă drumul pe coridor, lăsându-l pe Han să-l fulgere cu privirea din spate.

– Te descurci binișor cu oamenii, rosti ironic un glas de lângă el.

– Luke! se întoarse surprins Han. Când te-ai întors?

– Acum zece minute. V-am căutat în cameră și Winter mi-a spus că ați plecat încoace, pentru o ședință extraordinară. Speram să vă prind, înainte de a intra.

– De fapt, preciză Han continuând să se uite după Bremen, eu nu sunt invitat, iar Leia s-a oprit mai întâi pe la Mara.

– Ah, Mara...

Han îl privi cu atenție.

– A fost aici, când am avut nevoie de ea, îi reaminti tânărului.

– Și eu n-am fost, se strâmbă Luke.

– Nu asta am vrut să zic.

– Știu, totuși ar fi trebuit să fii aici.

– Păi..., ridică Han din umeri, neștiind ce să mai spună, nu poți să fii tot timpul lângă ea, ca s-o aperi. Pentru asta mă are pe mine.

– Așa-i, surâse Luke. Cred că uitasem.

Han se uită peste umăr. Începuseră să apară alți diplomați și aghiotanți de consilieri, dar Leia încă nu se zărea.

– Haide, probabil că a întârziat pe undeva. O putem întâlni pe drum.

– Mă surprinde faptul că o lași să umble singură prin Palat, comentă Luke când porniră din nou printre arbuștii ch'hala.

– Nu-i tocmai singură, replică bărbatul. De la atac, Chewie n-o mai scapă din ochi. Îmblănitul doarme noaptea pe pragul ei.

– Oricum asta te face să te simți mai liniștit.

– Mda. Copiii probabil c-o să devină alergici la părul de wookiee... Dar tu, pe unde ai umblat? Ultimul tău mesaj spunea că te întorci acum trei zile.

– Asta a fost înainte să rămân pe... Tânărul se opri, examinându-i pe cei care începuseră să se reverse pe coridor. O să-ți spun mai târziu, decise el. Winter mi-a zis că Mara este sub arest la domiciliu – e adevărat?

– Da, și se pare că va rămâne mult timp acolo. Cel puțin până-i putem convinge pe birocrații din Securitate că-i nevinovată.

– S-ar putea să nu fie chiar așa ușor pe cât sună.

– De ce? se încruntă Han.

Luke inspiră adânc.

– Fiindcă, pe aproape toată durata războiului, a fost agentul personal al Împăratului.

– Sper că asta a fost o glumă...

– Nu, clătină Luke din cap. Se deplasa prin tot Imperiul, executând ordinele Împăratului. Era cunoscută ca Mâna Împăratului.

Exact așa cum declarase maiorul imperial, în aripa medicală.

– Grozav! mormăi Han. Grozav! Puteai să ne fi spus asta din timp.

– N-am crezut că era important. În tot cazul, este sigur că ea nu-i acum de partea Imperiului. Tânărul aruncă o căutătură semnificativă spre Han: În plus, bănuiesc că în trecutul multora dintre noi există lucruri despre care nu vrem să le spunem altora.

– Nu cred însă că Bremen și deștepții lui din Securitate vor vedea lucrurile așa.

– Atunci va trebui să-i convingem...

Luke se opri brusc.

– Ce s-a întâmplat? făcu Han.

– Nu știu, răspunse încet celălalt. Tocmai am simțit o perturbare a Forței.

O gheară rece strânse măruntaiele lui Han.

– Ce fel de perturbare? Adică, un pericol?

– Nu, se încruntă Luke concentrat. Mai degrabă, o surpriză. Sau un șoc... Îl privi pe Han. Și nu sunt foarte sigur... totuși cred că provenea dinspre Leia.

Mâna lui Han coborî spre blaster și ochii îi examinară coridorul în ambele direcții. Leia se găsea în prezența unui fost agent imperial... și fusese într-atât de surprinsă, încât Luke o percepu de la depărtare.

– Crezi c-ar trebui să alergăm? șopti el.

– Nu, răspunse tânărul atingându-și sabia de lumină, dar putem grăbi pasul.

* * *

Din exteriorul ușii se auzi vocea înăbușită a droidului paznic G-2RD; cu un suspin obosit, Mara închise datapadul și-l aruncă pe masa din fața ei. Bănuia că, în cele din urmă, Securitatea avea să se plictisească de ședințele acelea de interogare, politicoase și pline de dulcегării. Oricum, deocamdată nu se zărea nici un semn în această privință. Extinzându-și Forța, încercă să-și identifice vizitatorul, sperând cel puțin că nu era iarăși Bremen.

Nu era colonelul și de abia avu timp să-și mascheze surpriza, înainte ca ușa să se deschidă și să apară Leia Organa Solo.

– Bună ziua, Mara, o salută Organa Solo. (Înapoia ei, droidul paznic închise ușa, îngăduindu-i lui Mara să întrevadă pentru o clipă chipul vădit nemulțumit al wookieeului.) Am trecut să văd ce mai faci.

– Minunat, mormăi Mara neștiind încă dacă apariția lui Organa Solo în locul lui Bremen însemna un pas înainte sau înapoi. Ce se auzea afară?

Leia clătină din cap și Mara percepu un licăr de iritare dinspre ea.

– Se pare că cineva din Securitate a decis că n-ai dreptul decât la un singur vizitator, dacă nu face parte dintre ai lor. Chewie a trebuit să rămână afară și n-a fost deloc încântat.

– Să înțeleg că el n-are încredere în mine?

– N-o lua în nume personal, o liniști Leia. Să știi că wookiee își privesc cu toată seriozitatea datoriile de viață. El este încă foarte tulburat pentru că a fost cât pe aici să ne piardă pe toți în urma acțiunii aceleia. De fapt, în clipa de față probabil că are mai multă încredere în tine decât în orice altă persoană din Palat.

– Mă bucur că *cineva* mai are încredere în mine, zise Mara auzindu-și amărăciunea din voce. Poate c-ar trebui să-l rog să stea nițel de vorbă cu colonelul Bremen.

Organa Solo oftă.

– Îmi pare rău despre neînțelegerea asta. Peste câteva minute avem o întrunire și voi încerca din nou să-ți obțin eliberarea. Nu cred totuși că Mon Mothma și Ackbar își vor da acordul până ce Securitatea nu-și termină ancheta.

Iar când aveau să afle că ea fusese *cu adevărat* Mâna Împăratului...

– Ar fi trebuit să insist pe lângă Winter să-mi facă rost de o navă ca să plec de aici.

– Dacă ai fi făcut-o, gemenii și cu mine am fi fost acum în mâinile imperialilor, murmură Organa Solo. Pe cale de a deveni trofee ale maestrului Jedi, C'baoth.

Mara simți cum i se încheștează maxilarele. Pe moment, nu-și putea imagina multe destine mai oribile decât acela.

– Mi-ați mulțumit deja, șopti ea. Să zicem doar că aveți o datorie la mine și să nu mai insistăm, de acord?

Organa Solo surâse ușor.

– Cred că avem mult mai mult decât o simplă datorie.

Mara o privi drept în ochi.

– Nu uita asta, atunci când îți voi ucide fratele.

Cealaltă femeie nici nu clipi.

– Continui să crezi că vrei să-l ucizi?

– Nu mai doresc să discutăm despre asta, rosti Mara ridicându-se și apropiindu-se de fereastră. Eu sunt sănătoasă, voi încercați să mă scoateți de aici și toți suntem bucuroși că v-am salvat de C'baoth. Mai e și altceva?

Simțea ochii lui Organa Solo cercetând-o.

– Nu prea. Vreau doar să te întreb de ce ai făcut-o.

Mara privi pe geam, simțind un val neconfortabil de emoții care-i inunda armura grea pe care se străduise într-atât s-o ridice în jurul ei.

– Nu știu, răspunse vag surprinsă de faptul în sine că o admitea. Am avut două zile de singurătate în care să examinez totul și tot nu știu. Poate că... Înălță din umeri. Cred că este ceva legat de faptul că Thrawn încerca să-ți fure copiii.

Aproape un minut, Organa Solo rămase tăcută. După aceea, întrebă:

– De unde ai venit tu, Mara, înainte ca Împăratul să te aducă pe Coruscant?

– Nu știu. Îmi amintesc doar prima întâlnire cu Împăratul și voiajul până aici, în nava lui personală. Nu am însă nici o amintire despre locul de unde am plecat.

– Îți amintești ce vârstă aveai?

– Nu prea, clătină Mara din cap. În tot cazul, eram destul de mare ca să pot vorbi cu el și să înțeleg că-mi voi părăsi căminul și-l voi urma. Alte detalii nu sunt însă în stare să-mi reamintesc.

– Dar părinții tăi? Pe ei ți-i amintești?

– Puțin, doar ca pe simple umbre... Am totuși sentimentul, adăugă sovăitor, că nu doreau ca eu să plec.

– În privința asta, mă îndoiesc că Împăratul le-ar fi lăsat de ales, observă cu blândețe Organa Solo. Dar tu, Mara? Tu ai avut de ales?

Mara zâmbi încordat, printr-un inexplicabil val de lacrimi ce-i năpădea ochii.

– Deci asta urmăreai... Crezi că mi-am riscat viața pentru gemenii tăi, fiindcă am fost luată de acasă în același mod?

– Așa a fost?

– Nu, replică sec Mara revenind cu fața spre ea. N-a fost deloc așa. Pur și simplu n-am dorit ca nebunul de C'baoth să-și pună ghearele pe ei. Las-o așa.

– Bine, încuviință cealaltă pe un ton doar pe jumătate convins. Dacă însă vei dori vreodată să vorbim despre asta...

– Știu unde să te gădesc, încheie Mara pentru ea.

Pur și simplu, nu-i venea să-și creadă urechilor că-i spunea toate astea lui Organa Solo... dar în adâncul sufletului trebuia să admită că simțea o mulțumire stranie să vorbească. Poate că începuse să-și piardă duritatea.

– Și mă poți apela oricând, zâmbi Organa Solo ridicându-se. Acum trebuie să plec la ședință. Să vedem ce-au mai făcut clonele luptători ale lui Thrawn.

– Ce clone luptători? se încruntă Mara.

Fu rândul lui Organa Solo să se încrunte.

– Nu știi?

– Ce să știu?

– Imperiul a găsit undeva niște cilindri Spaarti de clonare și creează clone pe care le trimit la luptă împotriva noastră.

Mara o privi cu ochii cășcați și simți un fior de gheață străbătând-o. Clone...

– Nu mi-a spus nimeni, șopti ea.

– Îmi pare rău. Crezusem că toți știau. De aproape o lună, este principalul subiect de discuție în Palat.

– Am fost în aripa medicală, răspunse automat Mara.

Clone... Ca echipaje pentru navele din flota *Katana* și conduse de geniul Marelui Amiral Thrawn. Avea să fie repetarea Războiului Clonelor.

– Așa-i... uitasem, încuviință Organa Solo. S-au petrecut multe între timp. O cercetă cu o privire îngrijorată: Nu te simți bine?

– N-am nimic, răspunse Mara.

Propriul ei glas îi sună însă îndepărtat în urechi, în vreme ce amintirile îi străbăteau mintea aidoma unor fulgere pe cerul verii. O pădure... un munte... un tezaur ascuns și neștiut cu comorile personale ale Împăratului...

Și o sală uriașă plină cu cuve pentru clonare.

– Bine, încuviință Organa Solo în mod clar neconvinsă, totuși nedorind în același timp să insiste. În cazul ăsta... ne vedem mai târziu.

Întinse din nou mâna spre clantă...

– Stai!

Organa Solo se întoarce.

– Da?

Mara inspiră adânc. Simpla existență a locului acela fusese o taină sacră, împărtășită numai câtorva oameni – Împăratul repetase asta de nenumărate ori. Totuși ca Thrawn să dispună de o armată de clone pe care s-o poată arunca împotriva galaxiei fără să-i pese de pierderi...

– Cred că știu unde sunt cilindrii Spaarti.

În ciuda capacităților ei rudimentare de percepere a aurei putu să simtă unda de șoc care se propagă dinspre Organa Solo.

– Unde? întrebă aceasta cu glas stăpânit.

– Împăratul avea un tezaur secret, rosti cu greutate Mara. (Chipul zbârcit al Împăratului părea să plutească în fața ei, ochii galbeni privind-o

acuzator, tăcuți și amar.) Se găsea sub un munte, pe o planetă căreia el îi spunea Wayland – nu știu nici măcar dacă planeta avea un nume oficial. Acolo își păstra toate amintirile și suvenirurile private, ca și tehnologiile strării despre care considera că ar putea fi utile cândva. Una dintre grotele artificiale adăpostea o instalație completă de clonare, pe care mi se pare că o luase de la un stăpân de clone.

– Cât de completă era?

– Foarte, se înfioră Mara. Avea sistemul complet de furnizare a nutrimențelor, plus o facilitate de mare viteză pentru imprimarea personalității și instruirea tehnică a clonelor în timpul dezvoltării.

– Câți cilindri erau?

– Nu-mi mai amintesc sigur... Erau dispuși pe niveluri concentrice, aidoma unui amfiteatru, și umpleau toată grotă.

– O mie de cilindri? insistă Organa Solo. Două mii? Zece?

– Aș zice că minimum douăzeci de mii. Poate și mai mulți...

– Douăzeci de mii, repetă Organa Solo cu chipul parcă dăltuit în gheață. Iar la fiecare douăzeci de zile, poate scoate din fiecare o clonă.

Mara deschise larg ochii.

– Douăzeci de zile? repetă ea. E imposibil.

– Știu, totuși Thrawn a făcut-o. Cunoști coordonatele lui Wayland?

– Am fost acolo o singură dată, clătină Mara din cap, iar Împăratul a pilotat personal nava. Sunt însă sigură că aș putea să le determin, dacă aș avea acces la hărți și un calculator de navigație.

Organa Solo încuviință încet și aura ei îi lăsă lui Mara impresia unui uragan suflând printr-un canion.

– Voi vedea ce pot face. Între timp... Ochii i se concentrară brusc pe chipul celeilalte femei. Să nu spui nimănui ce mi-ai zis. *Nimănui*. Thrawn continuă să capete informații din Palat... și asta-i o informație care poate să aducă moartea.

– Am înțeles, aprobă Mara.

Pe neașteptate, încăperea păru mai friguroasă.

– Bine. Voi încerca să mai amplasez aici forțe de securitate, dacă pot reuși să nu atrag atenția. Făcu o pauză, lăsând puțin capul pe un umăr, ca și cum ar fi ascultat în depărtare. E timpul să plec. Han și Luke vin încoace și nu este locul cel mai potrivit pentru un consiliu de război.

– Așa-i.

Mara îi întoarse spatele și reveni către fereastră. Zarurile fuseseră aruncate și ea trecuse acum, în mod irevocabil, de partea Noii Republici.

De partea lui Luke Skywalker. Bărbatul pe care trebuia să-l ucidă.

* * *

În seara aceea, ținură consiliu de război în cabinetul lui Leia, singurul loc la care misterioasa sursă Delta nu avusese acces până atunci. Intrând, Luke privi în jurul încăperii și-și reaminti suitele încălcite de evenimente care-i aduseseră pe acești oameni – acești prieteni – în viața lui. Han și

Leia, unul lângă celălalt pe canapea, împărțind un scurt moment de liniște laolaltă, înainte de a da piept iarăși cu realitățile galaxiei aflate în război. Chewbacca, plasat între ei și ușă, cu proiectorul de săgeți pregătit pe genunchii lăptoși, decis să nu mai dea greș încă o dată în autoimpusele lui sarcini privind datoria de viață. Lando, strâmbându-se în fața terminalului de calculator al lui Leia, pe când examina lista de prețuri curente de pe piață. C-3PO și R2-D2, discutând într-un colț, probabil împărțindu-și unul celuilalt ultimele vești și bârfe droide. Și Winter, stând neobservată în alt colț, supraveghind gemenii adormiți.

Prietenii lui. Familia lui.

– Ei bine? făcu Han.

– Am inspectat toată zona cabinetelor, răspunse Luke. În apropiere, nu există nici o ființă sau droid. Dar aici?

– Locotenentul Page a venit personal și a scanat cu Contrainformațiile, zise Leia. De atunci n-a mai intrat nimeni. Totul ar trebui să fie sigur.

– Perfect, încuviință Han. Putem acum să aflăm despre ce-i vorba?

– Da, spuse Leia și Luke o simți încordându-se. Mara crede că știe unde este localizată instalația de clonare a Imperiului.

Han se îndreptă puțin de spate și aruncă o privire scurtă spre Lando.

– Unde?

– Pe o planetă căreia Împăratul îi spunea Wayland. Se pare că-i un nume de cod, deoarece n-am găsit-o pe nici o hartă.

– Ce era – una dintre vechile instalații ale stăpânilor de clone? întrebă Luke.

– Mara susține că ar fi fost vorba despre tezaurul Împăratului, răspunse Leia. Am rămas cu impresia că era un loc unde-și păstra trofee și echipamentele mai neortodoxe.

– Un bârlog intim, comentă Han. Seamănă cu ceea ce știm despre el. Care sunt coordonatele?

– Ea nu le are. A fost acolo o singură dată, dar crede că poate să regăsească locul.

– De ce n-a zis nimic până acum? se încruntă Lando.

Leia ridică din umeri.

– Se pare că habar n-a avut de clone, până nu i-am spus eu. La momentul respectiv, era supusă regenerării neurale.

– Îmi vine totuși greu să cred că n-ar fi auzit nimic, insistă Lando.

– Greu, dar nu imposibil. Clonele nu erau menționate în nici unul dintre rapoartele generale la care avea ea acces. În plus, n-a fost tocmai populară și sociabilă prin Palat.

– Momentul declarației este foarte interesant, urmă Lando. Aș zice chiar suspect de interesant. Până acum era aproape liberă prin Palat, dar a fost identificată de comandantul unui comando imperial și pusă sub stare de arest. Brusc, scoate din mânecă povestea cu Wayland și ne-o agită în față, ca s-o scoatem de-acolo.

– Cine a zis că am scoate-o de acolo? păru șocată Leia.

– Nu-i ăsta târgul? Să ne ducă la Wayland, dacă o eliberăm de aici?

– N-a cerut absolut nimic, protestă prințesa. Iar tot ceea ce ofer *eu* este să-i strecor un calculator de navigație, pentru ca să descopere locația lui Wayland.

– Mă tem că nu va fi mare lucru, iubito, clătină Han din cap. Sigur că da, coordonatele ne-ar oferi capătul pistei, totuși o planetă este un loc al naibii de mare pentru ca să ascunzi un tezaur.

– Mai ales unul pe care Împăratul nu-l dorea găsit, încuviință Luke. Lando are dreptate. Va trebui s-o luăm cu noi.

Han și Lando se răsuciră simultan să-l privească, ba chiar și Leia păru surprinsă.

– Doar nu vrei să zici că te-a convins povestea asta? pufni Lando.

– Nu cred că avem alternativă. Cu cât întârziem mai mult, Imperiul va avea timp să arunce mai multe clone împotriva noastră.

– Ce se aude cu investigația ta prin Poderis și Sectorul Orus? se interesă Leia.

– Aceea va dura mult. Pista asta va fi mult mai rapidă.

– Cu condiția să fie *adevărată*, reaminti sumbru Lando. În caz contrar, vei sfârși într-o fundătură.

– Sau mai rău, completă Han. Thrawn a încercat deja o dată să te dea pe mâna lui C'baoth. S-ar putea ca asta să fie altă capcană.

Luke îi privi pe rând, dorindu-și să le poată explica mai bine. Undeva în adâncul său știa că așa trebuia făcut, că într-acolo îl conducea calea lui. Așa cum fusese în cazul înfruntării finale cu Vader și Împăratul, destinul său și al lui Mara erau legate în momentul acela din timp.

– Nu este o capcană, spuse el în cele din urmă. Cel puțin, nu din partea lui Mara.

– Sunt de aceeași părere, aprobă încet Leia. Și cred că ai dreptate. Va trebui s-o luăm cu noi.

Han se foi, răsucindu-se să-și privească soția. Se încruntă spre Luke, apoi reveni către Leia.

– Ia dați-mi voie să ghicesc, mârâi el. Este una dintre aiurelile alea Jedi, așa-i?

– Parțial, recunosc femeia, dar în cea mai mare parte este vorba pur și simplu despre logică tactică. Nu cred că Thrawn s-ar fi străduit atât de mult să ne convingă că Mara ar fi fost complice la tentativa de răpire, decât dacă ar fi dorit ca noi să nu mai credem absolut nimic din ce ne-ar fi putut ea spune despre Wayland.

– Dacă presupui asta, înseamnă că presupui de asemenea că Thrawn se gândise că tentativa va eșua, observă Lando.

– Părerea mea este că Thrawn se pregătește pentru toate eventualitățile, zise Leia și un mușchi îi zvâcni pe obraz. Și așa cum ai spus, Han, mai este și o intuiție Jedi. Am atins mintea lui Mara de două ori în decursul atacului acela: o dată, când ea m-a trezit, și apoi când s-a strecurat în spatele imperialilor.

Se uită la Luke și tânărul văzu din aura ei că știa despre jurământul făcut de Mara de a-l ucide.

– Mara nu ne place prea mult, urmă ea, dar la un anumit nivel nu cred că asta mai contează. Ea înțelege ce ar cauza în galaxie un alt Război al Clonelor, și nu-l dorește.

– Dacă-i de acord să mă conducă la Wayland, mă voi duce, interveni Luke ferm. Nu-i cer nici unuia dintre voi să mă însoțească. Nu doresc decât să mă ajutați s-o convingem pe Mon Mothma s-o elibereze. Ezită, apoi adăugă: și să-mi ții pumnii.

Pentru câteva clipe prelungi, în odaie se așternu tăcerea. Han fixa podeaua, cu fruntea încrețită de concentrare, strângând mâna lui Leia puternic între palmele sale. Lando își netezea mustața, fără să spună nimic. Chewbacca își pipăia arma, mârâind încetișor; în colțul opus, R2-D2 ciripea gânditor pentru sine. Unul dintre gemeni – Jacen, decise Luke – oftă în somn și Winter se întinse să-l mângâie liniștitor.

– Nu-i putem spune lui Mon Mothma despre asta, vorbi în cele din urmă Han. Ea va porni pe căile oficiale și, până se va putea face ceva, jumătate din Palat va ști despre ce-i vorba. Dacă Thrawn va dori să-i închidă gura lui Mara pentru totdeauna, va beneficia de tot timpul necesar.

– Care-i alternativa? întrebă Leia pe chipul căreia începuse să apară o încruntătură.

– Ce-a zis deja Lando, rosti sec Han. S-o scoatem noi.

Leia întoarse o căutătură uluită spre Luke.

– Han, nu putem face așa ceva!

– Ba sigur că putem. Chewie și cu mine a trebuit odată să scoatem un tip dintr-o celulă imperială, și am făcut-o perfect.

Chewbacca mormăi.

– Ba așa a fost, protestă Han privindu-l. N-a fost vina *noastră* că l-au prins din nou, peste o săptămână.

– Nu la asta mă refeream, zise Leia cu glas încordat. Te referi la o acțiune cu totul ilegală. La limita trădării.

Han o bătu ușor pe genunchi.

– Iubito, întreaga Rebeliune a fost o acțiune cu totul ilegală, la limita trădării, îi reaminti el. Când regulile nu funcționează, trebuie să le ignori.

Femeia inspiră adânc și expiră lent.

– Ai dreptate, recunosc în cele din urmă. Când o facem?

– O facem *noi* – adică, nu *tu*, preciză Han. O să acționăm eu și Luke. Tu și Chewie rămâneți aici, unde-i mai sigur.

Chewbacca începu să bombăne ceva, dar se opri brusc. Leia se uită de la wookiee la Luke...

– Tu nu trebuie să vii, Han, vorbi Luke citind în sora sa temerile pe care știa că ea nu le putea rosti cu glas tare. Eu și Mara ne putem descurca singuri.

– Adică voi doi puteți să cuceriți un întreg complex de clonare? pufni Han.

– N-avem de ales. Atâta timp cât sursa Delta este activă, nu există mulți oameni în care să ne putem încrede. Iar cei pe care-i știm, cum este escadrii Vagabond, au poziții defensive bine stabilite. Roti brațul: Cam așația suntem toți.

– Așa-i, aprobă Han, totuși șansele ar crește cu trei oameni în loc de doi.

Luke privi spre Leia. Ochii îi erau încetoșați de teama pentru soțul ei, totuși în aură se percepea acceptarea ezitantă a deciziei sale. Femeia înțelegea importanța vitală a misiunii și era o luptătoare cu prea multă experiență ca să nu recunoască logica propunerii lui Han.

Sau poate că, la fel ca Han, nu dorea ca Luke să plece singur cu cea care dorea să-l ucidă.

– Bine, zise tânărul în cele din urmă, vom fi o echipă de trei.

– Hai să zicem de patru, oftă Lando. După cum merg lucrurile cu petiția mea pentru Orașul Nomad, se pare că tot n-o să am nimic de făcut pe-aici. Măcar în felul ăsta, le plătesc pentru distrugeri.

– Mi se pare corect, încuviință Han. Mă bucur că vii. Se întoarse după aceea către Chewbacca: Ia zi, Chewie, care-i problema ta?

Luke privi surprins la wookiee. Nu sesizase nici o problemă dintr-acolo, dar acum, când se concentra, putea într-adevăr să perceapă tumultul de emoții.

– Ce-i, Chewie?

Pentru o clipă, Chewbacca mormăi în barbă, apoi, cu o evidentă șovăială, spuse totul.

– Sigur că ne-ar plăcea să vii și tu, zise Han, dar cineva trebuie să rămână aici și să aibă grijă de Leia. Sau poate crezi că Securitatea Palatului este atât de pricepută?

Chewbacca mârâi o părere succintă despre Securitatea Palatului.

– Exact, încuviință Han. De aceea, tu rămâi.

Luke se uită înspre Leia. Sora lui îl privea de asemenea și-și dădea seama că și ea recunoscuse dilema. Datoria de viață inițială a lui Chewbacca era față de Han și wookieeul se simțea teribil de afectat de faptul că-l lăsa pe Han să se expună unui astfel de pericol fără să-i fie alături. Leia și gemenii se găseau însă tot sub protecția lui și nu putea concepe nici să-i lase pe ei nepăziți în Palat.

Apoi, chiar pe când se străduia să se gândească la o soluție, Luke văzu ochii surorii sale scânteind.

– Am o idee, începu ea precaut.

O ascultară cu toții și, spre evidenta stupefacție a lui Han, Chewbacca acceptă imediat.

– Glumești, zise Han. Este o glumă, nu? Da, asta-i – o glumă. Dacă tu crezi c-o să-i las pe Leia și pe gemeni...

– Este singura cale, rosti încet Leia. Altfel, Chewie se va simți extrem de nefericit.

– A mai fost așa, replică Han. O să-i treacă! Haide, Luke – spune-i!

– Îmi pare rău, clătină tânărul din cap, dar mi se pare o idee foarte bună. Șovăi, totuși nu se putu abține să nu adauge: Cred că-i una dintre aiurelile acelea Jedi.

– Foarte glumeț, mârâi Han privind prin încăpere. Lando? Winter? Haideți, ziceți ceva!

– Nu te uita la mine, ridică brațele Lando. Eu nu mă bag în partea asta a discuției.

– Cât despre mine, spuse Winter, mă încred în judecata prințesei. Dacă ea apreciază că vom fi în siguranță, sunt gata să accept.

– Ai câteva zile pentru a te obișnui cu ideea, îi reaminti Leia înainte ca soțul ei să mai poată adăuga ceva. Poate că reușim să te facem să te răzgândești.

Expresia de pe chipul său nu era încurajatoare, totuși bărbatul încuviință din cap.

– Da, cum să nu.

– Mai e ceva? întrebă Lando după un scurt moment de tăcere.

– Nu, răspunse Leia. Trebuie să plănuim misiunea, așa că ar fi bine să-ncepem.

Intercomul piui din colțul consolei de comunicații.

– Karrde, se auzi glasul obosit al lui Dankin, peste aproximativ cinci minute ieșim în sistemul Bilbringi.

– În regulă, confirmă Karrde. Asigură-te că oamenii sunt la turbo-lasere... nu se știe peste ce putem da.

– Am înțeles.

Karrde dezactivează intercomul și decriptorii consolei.

– Părea obosit, comentă Aves din partea opusă și lăasă din mână datapadul.

– La fel de obosit pe cât arăți tu.

Karrde privi pentru ultima dată displayul pe care-l studiasse, apoi îl închise și pe acesta. Raportul oamenilor săi de pe Anchoron fusese negativ, ca și toate cele dinainte.

– A trecut prea mult timp de când n-am mai lucrat în carturi duble, adăugă el. Nimeni nu mai era obișnuit cu ele. Va trebui să le includ în viitoarele exerciții de antrenament.

– Sunt sigur că echipajul se va da în vânt după ele, comentă sec Aves. Nu ne-ar plăcea ca lumea să creadă despre noi că am fi blegi.

– Spre deosebire de imaginea noastră reală, încuviință Karrde sculându-se. Haide, o să terminăm sortarea mai târziu.

– De parcă ar ajuta la ceva, bombăni celălalt. Ești absolut sigur că Skywalker a văzut niște clone pe Berchest?

– Skywalker era sigur, vorbi Karrde pe când se îndreptau către punte. Doar nu-mi sugerezi că nobilul Jedi m-ar fi mințit?

– Nu să te fi mințit, clătină Aves din cap. Mă-ntreb doar dacă nu putea să fi fost vorba despre o înscenare. Ceva ce Thrawn să vă fi fluturat în mod deliberat în fața ochilor, pentru a ne abate de la pista reală.

– M-am gândit și eu la asta. Chiar și ținând seama de cât de îndatorat este Staffa față de noi, se pare că intram și ieșeam cam prea ușor din sistemul acela.

– La Chazwa, când ai distribuit misiunile de cercetare, n-ai pomenit nimic în privința asta.

– Sunt convins, îl asigură Karrde, că toți s-au gândit deja și la o asemenea posibilitate. Tot așa cum, fără îndoială, s-au gândit că dacă printre noi există un agent imperial, trebuie să ne străduim să-l facem să creadă c-am fost păcăliți de amăgirea Marelui Amiral Thrawn. Dacă este *cu adevărat* o amăgire.

– Și dacă există *cu adevărat* un agent imperial, adăugă Aves. Karrde surâse.

– „Dac-am avea brualliki, am putea mânca brualliki cu menkooor...”

– „...., dacă am avea menkooor”, încheie Aves vechea zicală. Tot crezi că Ferrier lucrează pentru Thrawn, așa-i?

– Dacă el a fost agentul imperial care a dus la descoperirea flotei *Katana*, am de ales între declarația lui și cea a lui Solo, ridică din umeri Karrde.

– De aceea l-ai pus pe Torve să plece cu naveta de asalt spre sistemul Roche?

– Exact, încuviință Karrde dorindu-și pentru o clipă ca Mara să fi fost alături de el. (Aves era inteligent, totuși trebuia să-i arăți unele lucruri pe care Mara le-ar fi înțeles instantaneu, de una singură.) Cunosce doi verpineni acolo care-mi sunt datori. Dacă naveta este aranjată în vreun fel, ei or să descopere.

Ușa glisă deschizându-se și cei doi pătrunseră pe punte.

– Statutul? se interesă Karrde privind pe videcran la cerul împestritat al hiperspațiului.

– Toate sistemele pregătite, răspunse Dankin, cedându-i lui Aves scaunul pilotului. Balig, Lachton și Corvis sunt la turbo-lasere.

– Mulțumesc, încuviință Karrde și se așează la consola copilotului, alături de Aves. Nu pleca, Dankin, tu vei fi căpitanul azi.

– Sunt onorat, replică sec Dankin și se așează la consola de comunicații.

– Despre ce crezi că poate fi vorba? întrebă Aves, pregătind nava pentru ieșirea în hiperspațiu.

– Habar n-am, recunosc Karrde. După spusele lui Par'tah, Mazzic n-a zis decât să vin la Bilbringi, după rendez-vous-ul nostru cu ceilalți, la Chazwa.

– O fi vorba despre lecția spectaculoasă despre care el și Ellor discutau pe Trogan că vor s-o dea Imperiului. Nu cred c-o să-mi placă prea mult ce va urma.

– Nu uita că, indiferent ce se va întâmpla, noi eram niște trecători nevinovați pe-acolo. Un cargobot cu o misiune autorizată de livrare și cu o încărcătură de convertizoare energetice Koensayr. Totul perfect legal.

– Atâta vreme cât nu-i examinat mai amănunțit, mormăi Aves. Gata – ieșim!

Împinse manetele hiperpropulsiei, iar liniile stelare apărură și apoi colapsară în stelele de pe fundal.

Un fundal de stele, nave pe jumătate terminate, vehicule de service și construcție, și platforme de andocare flotante. Aproape chiar în fața lui *Karrde Nesupusul* se zărea o masivă stație de luptă Golan II, ticsită de armament.

Sosiseră la șantierul spațial imperial Bilbringi.

Dankin fluieră încetișor.

– Ia priviți câte chestii noi construiesc, rosti el pe un ton impresionat. Nu se joacă, așa-i?

– În nici un caz, încuviință *Karrde*. Nu se joacă nici la Ord Trasi sau Yaga Minor.

Iar dacă pentru operațiunea de clonare, *Thrawn* depunea doar pe jumătate din eforturile pentru construirea unei flote de război...

– Cargobot necunoscut, sunt dispeceratul Bilbringi, răsună un glas oficial dinspre consola de comunicații. Identifică-te, specifică astroportul de origine și scopul misiunii.

– Dankin, murmură *Karrde*.

– Cargobot *Hab Camber*, rosti prompt Dankin, plecat din Valrar. Sunt căpitanul Abel Quiller. Avem la bord o încărcătură de convertizoare energetice pentru livrare la docul 47.

– Recepționat. Rămâi în stand-by pentru confirmare.

Aves îl atinse pe *Karrde* pe braț și indică stația de luptă din fața lor.

– Lansează spre noi o navetă de asalt, șopti el.

– Menține cursul, murmură *Karrde*. Poate că vor doar să ne testeze.

– Sau se așteaptă la necazuri, replică Aves.

– Ori fac curățenie, propuse Dankin. Dacă *Mazzic* a trecut deja pe-aici...

– Cargobot *Hab Camber*, vei rămâne pe poziție, anunță dispecerul. O echipă de inspecție va sosi imediat să examineze ordinul de livrare.

Dankin activă transmisiunea.

– Ce-are ordinul de livrare? Întrebă el cu o combinație perfectă de nedumerire și enervare. Uite care-i treaba, eu am afaceri... n-am timp de tâmpenii birocratice.

– Dacă preferi, putem aranja să-ți închei toate afacerile, aici și acum, propuse dispecerul cu un ton răutăcios. Dacă nu-ți convine, pregătește-te să primești inspectorii la bord.

– Am înțeles, mârâi Dankin. Sper doar să se miște rapid.

Întoarse după aceea capul spre *Karrde*.

– Ce facem?

– Ne pregătim să-i primim la bord, răspunse *Karrde* lăsându-și ochii să lunece peste șantierul spațial.

Dacă *Mazzic* respecta graficul orar pe care i-l dăduse lui Par'tah, ar fi trebuit să-și facă apariția dintr-o clipă în alta.

– Aves, fă-mi o identificare, indică el un pâlc de pete întunecate, neregulate, care plutea în apropierea centrului șantierului. Nu mi se par nave.

– Nici nu sunt, confirmă Aves peste câteva clipe. Par asteroizi de dimensiuni mijlocii – cu diametre de aproximativ patruzeci de metri. Sunt exact... douăzeci și doi.

– Ciudat, se încruntă Karrde spre displayul cu date senzoriale apelat de Aves. (În zona respectivă, peste treizeci de vehicule de sprijin și cel puțin tot atâția lucrători în costume de întreținere se deplasau printre asteroizi.) Mă-ntreb ce fac imperialii cu atâția asteroizi?

– Poate că extrag minereuri, sugeră șovăielnic Aves, deși n-am mai auzit pe nimeni să remorcheze un asteroid întreg într-un șantier spațial.

– Exact, aprobă Karrde. Mă gândesc dacă nu cumva are vreo legătură cu super-arma magică a lui Thrawn. Cea cu care a atacat Ukio și Woostri.

– Asta ar putea explica măsurile de securitate. Apropo de securitate, naveta de asalt s-a apropiat. Ai de gând să-i lași să ne abordeze?

– În afară de a ne întoarce și a da bir cu fugiții, nu văd altă opțiune. Dankin, la ce fel de inspecție poate să reziste ordinul nostru de livrare?

– Poate să reziste la multe, dar depinde de faptul dacă ei suspectează ceva, sau dacă sunt pur și simplu prudenți. Karrde, privește la patruzeci de grade babord. Vezi distrugătorul acela pe jumătate terminat?

Karrde se răsuci în scaun. De fapt, distrugătorul era mai bine de jumătate terminat, urmând să fie completat numai cu suprastructura de comandă și secțiunile bastion prova.

– Ce-i cu el?

– Am observat o activitate în jurul...

În clipa aceea, flancul tribord al distrugătorului explodează. Aves fluieră uluit.

– Taie o navă de pe listă, rosti el când o secțiune a blindajului prova detonă aproape imediat. Crezi că-i mâna lui Mazzic?

– Nu văd cine altul, încuviință Karrde și tastă amplificarea scenei pe display. (Pentru o clipă, conturate pe fundalul incendiului catastrofal, întrezări șase nave de dimensiunea unor cargoboturi îndreptându-se în grabă spre marginea șantierului.) Cred însă că au acționat pripit, adăugă privind din nou distrugătorul.

Un grup de vehicule geniste pentru controlul dezastrelor se apropia deja de nava în flăcări, urmat de trei escadrile de vânători TIE.

Iar apoi, brusc, ținta norului de vânători se modifică de la distrugător la vectorul de fugă al cargoboturilor.

– I-au zărit, spuse Karrde estimând situația.

Grupul lui Mazzic era depășit ca număr și armament, un dezechilibru care avea probabil să se înrăutățească înainte să se fi putut îndepărta suficient de șantierul spațial pentru ca să evadeze în hiperspațiu. Cele trei turbo-lasere ale lui *Karrde Nesupusul* nu puteau în nici un caz

echilibra balanța; din nefericire, centrul acțiunii se găsea mult prea departe pentru ca să poată influența în mod decisiv finalul.

– Îl ajutăm? murmură Aves.

– În mod normal, n-ar trebui să clintim un deget, răspunse Karrde comandând calculatorului de navigație să înceapă determinarea cursului lor de salt în hiperspațiu. Dacă-i ajuți să scape dintr-o planificare tactică neglijentă, nu faci altceva decât să-i încurajezi să continue pe aceeași linie. Corvis?

– Aici sunt.

– La comanda mea, deschideți focul asupra navei de asalt care se apropie. Balig și Lachton, trageți asupra stației de luptă. Încercați să provocați cât mai multă derută. Aves, între timp ne aduci pe cursul...

– Stai așa, Karrde, îl opri Dankin. Privește la cincizeci de grade babord.

Pe același vector pe care fugea echipa de sabotori a lui Mazzic, din hiperspațiu se materializaseră două nave de susținere corelliene. O formațiune de vânători TIE care venea aproximativ din direcția respectivă viră pe un curs de interceptare și fu imediat transformată în pulbere arzătoare.

– Mda, făcu Karrde încetișor, poate că tactica lui Mazzic nu-i chiar atât de neglijentă pe cât crezusem.

– Aia cred că-s oamenii lui Ellor, zise Aves.

– Așa-i. Navele de susținere corelliene nu prea sunt în stilul lui Mazzic... și în tot cazul îi depășesc bugetul. Este o strategie care ar încânta cu siguranță legendara nechibzuință culturală durosă.

– Aș fi crezut că navele de susținere corelliene înseamnă cam mult și pentru bugetul lui Ellor, comentă Dankin. Crezi că le-a furat de la Noua Republică?

– „Furat” este un termen foarte dur, chicoti Karrde. Bănuiesc că le consideră un simplu împrumut neoficial. Navele Noii Republici folosesc frecvent linia depourilor de întreținere durosene risipite prin Creasta Comercială, iar Ellor are o participare discretă la câteva depouri.

– Pun prinsoare că-n clipa de față acolo se înregistrează niște plângeri legate de service, făcu ironic Aves. Apropo, mai deschidem focul asupra navei de asalt?

Karrde aproape că uitase de problema respectivă.

– Nu. Corvis, Balig, Lachton – dezactivează turbo-laserele. Pentru toți ceilalți, alerta se revocă. Ne pregătim să-i primim pe inspectorii imperiali. Se răsuși și-l văzu pe Aves privindu-l fix.

– N-o ștergem? Nici după asta? arătă acesta lupta de la babord.

– Ce se întâmplă acolo n-are absolut nici o legătură cu noi, îl privi nevinovat Karrde. Suntem un cargobot independent, cu o încărcătură de convertizoare energetice. Ai uitat?

– Nu, totuși...

– De fapt, ar putea fi util să vedem ce se va petrece după raid.

Karrde continuă să privească afară. Cu vectorul de fugă acoperit de Ellor și cu navele de luptă ale șantierului prea îndepărtate ca să ajungă în timp la ei, atacatorii păreau că se îndreaptă spre o evadare relativ lipsită de incidente.

– Să le ascultăm comunicațiile, să vedem măsurile de curățire și securitate post-raid, să apreciem nivelul avariilor reale... Chestii de-astea.

Aves nu părea convins, dar știa că nu avea rost să-l contrazică.

– Dacă crezi că-i putem păcăli, zise pe un ton dubitativ. Vreau să zic, ținând seama de recompensa pusă pe capetele noastre și de toate celelalte...

– Este ultimul loc în care un comandant imperial s-ar aștepta să ne vadă apărând, îl asigură Karrde. Prin urmare, nimeni de aici nu va fi cu ochii pe noi.

– În nici un caz într-o navă comandată de căpitanul Abel Quiller, rosti Dankin deschindu-i centurile de siguranță și ridicându-se. Iritat și pompos, da?

– Exact, încuviință Karrde. Ai totuși grijă să nu-ntreci măsura. Nu dorim ostilitate, ci doar dispreț.

– Am înțeles.

Dankin părăsi puntea, iar Karrde reveni cu privirea spre epava fumegândă a distrugătorului. O lecție spectaculoasă într-adevăr, la care el s-ar fi opus vehement dacă Mazzic și Ellor i-ar fi cerut sfatul. Nu i-l ceruseră însă și-și văzuseră de treabă.

Acum situația era și mai clar definită decât fusese după Trogan. Marele Amiral Thrawn avea să reacționeze rapid și violent față de atac. Și dacă putea afla că fusese întreprins de Mazzic... iar de acolo ajungea la el...

– N-o să ne putem opri aici, murmură el pe jumătate pentru sine. Va trebui să ne organizăm. Toți...

– Ce spui? întrebă Aves.

Karrde se focaliză asupra lui. Asupra chipului acela deschis și derutat, inteligent în felul lui, totuși nici sclipitor și nici intuitiv.

– Nu contează, răspunse el zâmbind pentru a nu-l jigni.

Se întoarse cu ochii la naveta de asalt și-și jură că, atunci când termina cu toate, avea să găsească o cale ca s-o readucă pe Mara.

* * *

Ultima pagină se derulă pe display și Thrawn ridică ochii spre bărbatul care încremenise în poziție de drepti în fața lui.

– Ai de adăugat ceva la raportul acesta, generale Drost? întrebă el cu glas încet.

Mult prea încet, după părerea lui Pellaeon. Cu siguranță, mult mai încet decât ar fi făcut-o el, dacă ar fi fost la comandă. Privind pe videcranul *Himerei* spre epava carbonizată care fusese cândva un distrugător imperial aproape complet și extrem de valoros, nu putea decât să stea tăcut lângă Marele Amiral. Drost ar fi meritat însă să-i fie luat capul.

Și generalul o știa.

– Nu, Mare Amiral, rosti cu voce tensionată.

Thrawn îl mai fixă cu privirea câteva clipe, apoi se uită la videcran.

– Poți să-mi oferi vreun motiv pentru care să nu te îndepărtez de la comandă?

Un suspin imperceptibil scăpă de pe buzele lui Drost.

– Nu, Mare Amiral.

Pentru un moment, nu se auziră decât murmurele de fundal din puntea *Himerei*. Pellaeon se încruntă spre chipul parcă dăltuit în piatră al generalului și se întreabă care avea să fie pedeapsa. În cazul cel mai bun pentru el, un asemenea fiasco ar fi trebuit să-l aducă în fața Curții Marțiale ca să fie destituit pentru neglijență criminală. În cazul cel mai rău... exista reacția tradițională a Lordului Vader față de incompetență.

Iar Rukh se afla deja aproape, imediat înapoia scaunului lui Thrawn.

– Întoarce-te la statul tău major, generale, zise Thrawn. *Himera* va pleca de aici peste aproximativ treizeci de ore. În acest timp, va trebui să concepi și să implementezi un nou sistem de securitate pentru șantier. După aceea, voi lua decizia privind viitorul tău.

Drost se uită de la Pellaeon la Thrawn.

– Am înțeles, Mare Amiral. Nu vă voi mai înșela așteptările.

– Așa sper, comentă Thrawn cu o umbră de amenințare în voce. Ești liber.

Generalul salută din cap și se răsuci pe călcâie, îndepărtându-se cu pași ce denotau o hotărâre nou impulsionată.

– Nu ești de acord, căpitane.

Pellaeon se sili să privească în ochii roșu-sclipitori.

– Aș fi considerat necesară o pedeapsă imediată.

– În felul lui, rosti sec Thrawn, Drost este un militar destul de capabil. Principala lui slăbiciune este tendința de a deveni delăsător. Cel puțin pentru viitorul imediat, va fi lecuیت de această slăbiciune.

Pellaeon întoarse capul spre epava din spațiu.

– O lecție destul de costisitoare, spuse el cu amărăciune.

– Da, încuviință Marele Amiral, și care demonstrează exact motivul pentru care n-am dorit nemulțumirea contrabandiștilor interpelați de Karde.

– Aceștia au fost contrabandiști? se încruntă Pellaeon. Bănuisem că era o echipă de sabotaje a rebelilor.

– Și Drost crede la fel, dar metoda și modul de execuție de aici au diferit de șablonul obișnuit al rebelilor. Apreciez că Mazzic este principalul suspect. Există de asemenea destule elemente durosene pentru a implica și grupul lui Ellor.

– Înțeleg, rosti încet Pellaeon. (În cazul acela, situația căpăta altă dimensiune.) Bănuiesc că-i vom învăța ce greșală au făcut, atacând Imperiul.

– Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere, aprobă Thrawn. Iar la apogeul puterii Imperiului, n-aș fi ezitat să acționez. Din nefericire, în momentul acesta, o astfel de reacție n-ar fi deloc productivă. I-ar îndârji și mai mult pe contrabandiști și ar risca stârnirea ostilității altor elemente clandestine din galaxie.

– În nici un caz nu avem nevoie în asemenea măsură de ajutorul și de serviciile lor. Nu acum...

– Într-adevăr, nevoia noastră pentru asemenea scursori s-a redus, dar asta nu-nseamnă că ne aflăm în poziția de a le abandona complet. Problema însă nu rezidă aici. Periculos este faptul că toți cei implicați în acțiuni ilegale și clandestine dețin multă experiență în a opera în cadrul cercurilor oficiale, fără să beneficieze de autorizare oficială. Ca să-i ținem departe de locații ca Bilbringi, am avea nevoie de mai mulți oameni decât ne-am putea dispensa.

– Înțeleg asta, domnule amiral, scrâșni Pellaeon din dinți, totuși nu putem pur și simplu să ignorăm un atac de aceste dimensiuni.

– N-o vom face, promise Thrawn încetișor. Iar când va sosi, reacția noastră va fi în avantajul Imperiului. Rotindu-și scaunul, se întoarse la centrul șantierului și urmă: Până atunci...

– MARE AMIRAL THRAWN!

Răcnetul bubui prin punte aidoma tunetului unei furtuni violente, umplând-o de la pupa la prova și reverberând. Pellaeon tresări, răsucindu-se, și duse mâna în mod reflex spre blasterul pe care nu-l mai purta de mult.

Joruus C'baoth venea către ei, prin punte, cu ochii scânteind deasupra bărbii ce flutura. O strălucire mânioasă părea să ardă aerul din jurul său; înapoia lui, cei doi soldați din trupele de șoc care păzeau intrarea punții zăceau pe podea, morți sau fără cunoștință.

Pellaeon înghiți un nod și băjbâi, găsind prezența liniștitoare a cadrului nutritiv al ysalamirului fixat pe spătarul scaunului de comandă al Marelui Amiral. Cadrul se roti, îndepărtându-se de degetele sale, când Thrawn se întoarse la maestrul Jedi.

– Dorești să-mi vorbești, maestre C'baoth?

– Au dat greș, Mare Amiral, se răsti C'baoth. M-auzi? Comandoul tău a dat greș!

– Te-am auzit, încuviință calm Thrawn. Ce le-ai făcut gărzilor mele?

– Ale *mele*! răcni C'baoth și glasul i se reverberă din nou prin punte. (Chiar și fără elementul surprizei, trucul era foarte eficient.) Ale *mele*! *Eu* comand Imperiul, Mare Amiral, nu tu!

Thrawn se întoarse într-o parte și privi spre ofițerul din fosa babord a echipajului.

– Anunță infirmeria, îi porunci. Să trimită o echipă.

Pentru câteva secunde teribile, Pellaeon crezu că C'baoth avea să obiecteze, sau – mai rău – să-l doboare și pe ofițer. Totuși întreaga lui atenție părea focalizată asupra lui Thrawn.

– Comandoul tău a dat greș, Mare Amiral, repetă el cu voce mai scăzută și periculoasă.

– Știu. Au fost uciși toți, mai puțin maiorul care-i conducea.

– Atunci, își îndreptă ținuta C'baoth, este momentul să-mi asum eu sarcina aceasta. Mă vei duce la Coruscant. Acum!

Thrawn aprobă din cap.

– Perfect, maestre C'baoth. Vom aduce la bord încărcătura mea specială, apoi vom pleca.

În mod limpede, nu era răspunsul pe care-l așteptase C'baoth.

– Cum? se încruntă el.

– Am spus că vom pleca spre Coruscant, imediat după ce încărcătura specială va fi imbarcată în *Himera* și în celelalte nave.

C'baoth privi la Pellaeon și ochii săi părură că scotocesc după informația pe care percepțiile Jedi nu i-o puteau oferi din cauza ysalamirului.

– Ce-i șmecheria asta? mârâi el revenind la Marele Amiral.

– Nu-i nici o șmecherie, îl asigură Thrawn. Am decis că un raid fulgerător în inima Rebeliunii va fi modalitatea cea mai bună de a le clătina moralul și de a-i pregăti pentru următoarea etapă a campaniei. Acesta va fi raidul respectiv.

C'baoth se uită pe videcran, cercetând întinderea vastă a șantierului spațial Bilbringi. Privirea lui trecu pe lângă epava înnegrită a distrugătorului... plutind către asteroizii din sectorul central...

– Aceia? întrebă, indicându-i cu degetul. Aceia sunt încărcătura ta specială?

– Tu ești maestrul Jedi, replică Thrawn. Spune-mi tu.

C'baoth îl fulgeră cu privirea și Pellaeon își ținu răsuflarea. Știa că Marele Amiral îl ademenea și, în opinia sa, era un joc periculos. Singurii oameni care știau cu exactitate ce intenționa Thrawn cu asteroizii aceia erau protejați de ysalamiri.

– Bine, Mare Amiral, încuviință C'baoth. Îți voi spune.

Inspiră adânc, închise ochii și liniile de pe fața lui se adânciră sub o încordare mentală pe care Pellaeon n-o mai văzuse de mult la maestrul Jedi. Îl privi, întrebându-se ce intenționa să facă... și, brusc, înțelese. În spațiu, în jurul asteroizilor, se găseau sute de ofițeri și tehnicieni care lucraseră la acest proiect, fiecare având propriile sale speculații asupra imaginii de ansamblu. C'baoth se extindea spre toate mințile acelea, încercând să citească speculațiile respective și să le compileze într-un tablou general...

– Nu! izbucni brusc bătrânul, revenind cu ochii scânteietori asupra lui Thrawn. Nu poți distruge Coruscantul! Nu înainte ca eu să-mi capăt urmașii Jedi promiși.

– N-am intenția să distrug Coruscantul, clătina din cap Marele Amiral.

– Minți! îl întrerupse C'baoth împungând un deget amenințător în direcția lui. Mă minți mereu. Acum însă s-a terminat. S-a terminat! *Eu* comand Imperiul și toate forțele sale.

Ridică brațele deasupra capului și în jurul lor licări o aură stranie alb-albăstruie. Fără să vrea, Pellaeon își trase capul între umeri, amintindu-și de trăsnetele pe care C'baoth le zvârlise spre ei în cripta de pe Wayland. Acum însă nu sosi nici un trăsnet. C'baoth rămase pur și simplu locului, cu degetele rășchirate în aer și privirea ațintită în gol. Căpitanul se încruntă la el... și tocmai dorea să-l întrebe despre ce vorbea, când ochii îi căzură întâmplător asupra fosei babord pentru echipaj.

Membrii echipajului stăteau rigizi în scaune, cu spinările perfect verticale, parcă pregătiți pentru inspecție, mâinile adunate în poală și ochii privind fără să vadă dincolo de console. Înapoia lor, ofițerii erau la fel de țepeni, la fel de nemișcați, la fel de pierduți. Echipajul din fosa tribord se găsea în aceeași stare... ca și cel de pe puntea pupa. De asemenea, pe consolele care ar fi trebuit să fie active cu rapoarte sosite din alte sectoare ale navei, displayurile afișau doar paraziți.

Era un moment la care Pellaeon se așteptase și de care se temuse, încă de la prima vizită pe Wayland. C'baoth preluase comanda *Himerei*.

– Impresionant, comentă Thrawn în tăcerea apăsătoare. Cu adevărat, foarte impresionant. Ce-ți propui să faci în continuare?

– Trebuie să repet, pufni C'baoth cu un glas care tremura ușor din cauza încordării evidente. Voi duce nava aceasta la Coruscant. Ca să-mi iau gemenii Jedi, nu să-i distrug.

– De aici la Coruscant, drumul durează cel puțin cinci zile, îi aminti rece Thrawn. Cinci zile în care va trebui să păstrezi controlul asupra unui echipaj de treizeci și șapte de mii de oameni. Desigur, durata respectivă va crește, dacă dorești ca membrii echipajului să fie în stare de luptă la sfârșitul călătoriei. În plus, dacă vrei să ajungem însoțiți și de o navă de susținere, numărul de oameni va crește destul de mult.

– Te îndoiești de puterea Forței, Mare Amiral? mârâi disprețuitor bătrânul.

– Cătuși de puțin. Pur și simplu, am prezentat problema pe care va trebui s-o rezolvați tu și Forța, dacă vei continua cu această acțiune. De exemplu, știi unde este localizată flota din Sectorul Coruscant, sau tipul și numărul navelor ce o alcătuiesc? Te-ai întrebat cum vei neutraliza stațiile de luptă orbitale ale Coruscantului și sistemele de la sol? știi cine comandă actualmente defensiva planetară și cum este probabil să desfășoare forțele disponibile? Ai ținut seama de câmpul planetar protector al Coruscantului? știi care-i modalitatea optimă de a utiliza capacitățile strategice și tactice ale unui distrugător spațial imperial?

– Încerci să mă derutezi, îl acuză C'baoth. Oamenii tăi – oamenii *mei* – cunosc răspunsurile la toate aceste întrebări.

– Mai exact, la unele dintre ele. Însă nu poți afla răspunsurile. Nu pe toate. În tot cazul, nu îndeajuns de rapid.

– Eu controlez Forța, repetă furios C'baoth, dar Pellaeon simți o urmă de rugămintă în tonul său.

Aidoma unui copil care face o amenințare deși știe că, de fapt, n-o va putea duce la îndeplinire...

– Nu, rosti Thrawn cu un glas pe neașteptate liniștitor. (Poate că și el simțise modificarea din tonul bătrânului.) Maestre C'baoth, galaxia încă nu este pregătită pentru conducerea ta. Mai târziu, după ce ordinea va fi restabilită, ți-o voi oferi pentru guvernare, așa cum dorești. Dar momentul acela încă n-a sosit.

Vreme de o clipă, C'baoth rămase nemișcat, doar buzele mișcându-se, pe jumătate ascunse sub barba răvășită. După aceea, aproape fără chef, coborî brațele și în clipa aceea puntea învie cu icnete și gemete înăbușite, și cu zgomotele cizmelor pe podeaua din oțel, pe măsură ce membrii echipajului fură eliberați de controlul maestrului Jedi.

– Nu-mi vei oferi niciodată Imperiul, i se adresa lui Thrawn. În nici un caz, de bună voie.

– Asta poate să depindă de capacitatea ta de a menține ceea ce mă străduiesc să recreez.

– Și care nu poate fi realizat fără aportul tău?

Thrawn arcui o sprânceană.

– Tu ești maestrul Jedi. Privind în viitor, poți să vezi un Imperiu ridicându-se fără mine?

– Văd multe viitoruri posibile. Nu supraviețuiești în toate.

– O nesiguranță cu care se confruntă toți războinicii, încuviință Thrawn, dar nu asta a fost întrebarea mea.

– Mare Amiral, surăse subțire C'baoth, nu considera nici o clipă că ești indispensabil Imperiului meu. Numai eu sunt indispensabil.

Privi fără grabă în jurul punții, apoi își îndreptă statura.

– Deocamdată însă sunt mulțumit că tu îmi vei conduce forțele în bătălie. Poți conduce – se uită pătrunzător la Thrawn –, dar nu vei distruge Coruscantul. O poți face numai după ce-i voi avea pe Jedi.

– Așa cum am spus deja, nu intenționez să distrug Coruscantul. Deocamdată, teama și subminarea moralului ce însoțesc un asediu vor sluji într-o măsură mult mai mare intereselor mele.

– Intereselor *noastre*, îl corectă C'baoth. Nu uita asta, Mare Amiral.

– Nu uit nimic, maestre C'baoth, replică încet Thrawn.

– Este bine atunci, vorbi bătrânul pe același ton. Poți continua cu acțiunile tale. Dacă ai nevoie de mine, eu voi medita în cabină. Voi medita asupra viitorului Imperiului meu.

Se răsuci și ieși de pe punte, iar Pellaeon expiră lent, sesizând de abia atunci că-și ținuse răsuflarea.

– Ia legătura cu *Neiertătorul*, căpitane, îi porunci Thrawn revenind spre el. Spune-i căpitanului Dorja că pentru următoarele șase ore am nevoie de un echipaj de cart de cinci sute de persoane.

Pellaeon coborî ochii către fosa babord a echipajului. Ici-colo putea zări câte un tehnician în fața consolei, sau un ofițer menținându-și poziția verticală. În majoritate însă membrii echipajului zăceau inerți în scaune,

iar ofițerii se sprijineau de pereți sau de console, ori se prăbușiseră tremurând pe podea.

– Da, domnule amiral, încuviință el apropiindu-se de scaunul său și activând comunicațiile. Veți amâna operațiunea Coruscant?

– Nu mai mult decât este absolut necesar. Istoria avansează, căpitane. Cei care nu pot ține pasul vor fi lăsați în urmă, ca să privească din depărtare.

Thrawn întoarse capul spre ușa prin care ieșise C'baoth.

– Iar cei care ne stau în cale, adăugă el, nici nu vor privi.

Sosiră pe Coruscant în toiul nopții; erau zece, deghizați ca jawa, și se strecurară prin intrarea secretă pe care Securitatea Palatului o sigilase cu grijă și pe care Luke o desigilase acum cu tot atâta grijă. Nu fusese nici o problemă să ajungă nevăzuți în Turn – deocamdată, nimeni nu avusese timp să se ocupe de labirintul de pasaje secrete al Împăratului.

Intrară silențios în apartament, urmându-l pe Luke... și pentru prima dată, Han se găsi față în față cu bodyguardii pe care soția sa îi alesese s-o protejeze pe ea și pe copii de atacurile Imperiului.

Un grup de noghri.

– Te salutăm, Lady Vader, rosti cu voce gravă primul extraterestru cu piele cenușie.

Se prosternă pe podea, desfăcând brațele în lături. Ceilalți îi urmaș exemplul, o acțiune care ar fi trebuit să fie dificilă, sau cel puțin incomodă în holul îngust de la intrare. Nu era însă, ceea ce spunea destule despre agilitatea lor.

– Sunt Cakhmaim, războinic din clanul Eikh'mir, continuă noghriul vorbind tot cu capul plecat. Conduc garda de onoare a lui *Mal'ary'ush*. Noi și viețile noastre sunt jurate servirii și protejării tale.

– Ridicați-vă, vorbi Leia cu glas solemn și regal.

Han trase cu ochiul spre ea și constată că fața și ținuta îi erau la fel de impunătoare ca și vocea. Exact genul de autoritate care, de obicei, îi declanșa lui circuitele automate de nesupunere. În cazul lui Leia, totuși combinația era mai estuoasă.

– Ca *Mal'ary'ush*, vă accept serviciile.

Noghrii se ridicară în picioare, la fel de silențios.

– Secundul meu, Mobvekhar, clan Hakh'khar, spuse Cakhmaim arătându-l pe noghriul din dreapta sa. El va conduce al doilea planton.

– Soțul meu, Han Solo, răspunse Leia făcând un gest către Han.

Cakhmaim se întoarse la el și bărbatul se strădui cu disperare să nu ducă mâna spre blaster.

– Te salutăm, rosti grav extraterestrul. Noghrii îl cinstesc pe consortul lui Lady Vader.

Consortul? Han aruncă o uitătură surprinsă la Leia. Expresia ei continua să fie serioasă, totuși îi putea distinge umbra unui surâs amuzat în colțul gurii.

– Mulțumesc, mormăi el. Mă bucur de cunoștință.

– Și tu, Khabarakh, zise Leia întinzând mâna spre alt noghri. Mă bucur să te revăd. Sper că maitrakh a familiei este sănătoasă.

– Da, Lady, încuviință noghriul făcând un pas în față și apucând-o de mână. Îți trimite de asemenea salutări și promisiunea reînnoită a serviciilor ei.

Îndărătul lor, ușa se deschise și Chewbacca se strecură înăuntru.

– Ceva necazuri? se interesă Han, bucuros să scape de toate politețurile acelea.

Chewbacca mârâi o negație și ochii săi cercetară grupul de extratereștri. Îl zări pe Khabarakh și se apropie de noghri, uruind un salut. Khabarakh îl salută la rândul său.

– Pe cine vom mai apăra, Lady Vader? întrebă Cakhmaim.

– Asistenta mea, Winter, și gemenii mei. Veniți – vă voi arăta.

Porni spre dormitor, urmată de Cakhmaim și Mobvekhar. Ceilalți extratereștri se răspândiră prin apartament, examinând cu atenție pereții și ușile. Chewbacca și Khabarakh porniră împreună către camera lui Winter, discutând în șoaptă.

– Tot nu-ți place, așa-i? murmură Luke de lângă umărul lui Han.

– Nu tocmai, recunosc bărbatul, privind după Chewbacca și Khabarakh. Se pare însă că n-am de ales.

Îl simți pe celălalt ridicând din umeri.

– Tu și Chewie puteți rămâne aici, îi propuse Luke. Pe Wayland pot merge eu, Mara și Lando.

– Sau i-ai putea lua pe noghri cu tine, sugeră sec Han. Cel puțin acolo nu va trebui să-ți faci griji să nu fie observați de cineva.

– Nimeni nu ne va observa aici, toarse un glas grav de lângă cotul său.

Han tresări și duse mâna spre blaster, răsucindu-se. Într-adevăr, acolo era un noghri, deși ar fi putut să jure că nici unul dintre extratereștrii scunzi nu se aflase în preajma sa.

– Întotdeauna vă furișați așa în spatele oamenilor? se răsti el.

Alienul plecă fruntea,

– Iertare, consort al lui Lady Vader. N-am dorit să te ofensez.

– Sunt vânători renumiți, șopti Luke.

– Mda, am auzit, reveni Han la tână. (Fusese, într-adevăr, impresionant, totuși el nu-și făcuse griji în legătură cu *capacitatea* extratereștrilor de a-i proteja pe Leia și gemeni.) Uite care-i treaba, Luke...

– Ei sunt de partea noastră, Han. Realmente. Leia și-a pus deja o dată viața în mâinile lor.

– Mda, repetă bărbatul străduindu-se să-și alunge imaginea lui Leia și a gemenilor în mâinile imperialilor. A fost vreo problemă la asolizare?

– Absolut nici una. Wedge și doi vânători din escadrila Vagabond ne-au asigurat escorta, iar Chewie a ascuns nava. Nici în Palat nu ne-a zărit nimeni.

– Sper că n-ai uitat să sigilezi ușa. Dacă va mai apărea altă echipă de imperiali, Leia va avea al naibii de multă treabă.

– Am închis-o, dar n-am sigilat-o. Cakhmaim o va sigila în urma noastră.

Han se încruntă spre el și o simți o senzație neplăcută în măruntaie.

– Vrei să zici că vom pleca *acum*?

– Ai o propunere mai bună? Noghrii au sosit, iar *șoimul* este încărcat și pregătit. Iar până dimineață, probabil că nimeni nu va remarca absența lui Mara.

Han privi peste umărul tânărului, către Leia care tocmai ieșea din dormitor escortată de noghri. Era logic, trebuia să recunoască asta. Cumva însă contase pe faptul că el și Leia aveau să mai beneficieze de ceva timp împreună.

Atât doar că în acel timp Imperiul nu avea să se oprească din producerea clonelor...

– Bine, se strâmbă el. De ce nu?

– Știu, rosti Luke înțelegător, și-mi pare rău.

– Las-o moartă. Cum procedăm?

– Lando și cu mine o vom scoate pe Mara, începem Luke pe un ton profesional simțind probabil că bărbatul n-avea chef de mângâieri. Tu și Chewie veniți cu *Șoimul* și ne luați. Nu uita să iei și droizii.

– Așa-i, mormăi Han.

Simți cum îi zvâcnește un mușchi al feței. Nu era îndeajuns de rău că trebuia s-o lase pe Leia și copiii, pentru a pătrunde în altă fortăreață a Imperiului... ci trebuia să-l mai aibă și pe C-3PO, care să-l piseze la cap.

– Ai bolțul limitator făcut de Chewie?

– E aici, se bătu Luke cu palma peste buzunar. Știu și unde trebuie să-l fixez.

– Ai grijă să nu greșești! Ala-i un droid G-2RD și va trebui să-l decapitezi ca să-l poți opri.

– Am înțeles. Ne întâlnim la nava noghri – Chewie știe locul.

Luke se întoarse și porni spre ușă.

– Mult noroc, murmură Han în barbă și se răsuci. La *ce* te holbai? se răsti el.

Noghriul din spatele său plecă fruntea.

– Nu am intenționat nici o ofensă, consort al lui Lady Vader, îl asigură și continuă să examineze peretele.

Han făcu o grimasă și privi în jur, căutând-o pe Leia. De acord, va pleca în noaptea asta, totuși n-o va face până nu-și va lua rămas bun de la soția sa. Și între patru ochi.

* * *

Împăratul ridică brațele, trimițând cascade de fulgere zimțate alb-albastre spre inamicii săi. Cei doi se clătinară și Mara privi cu o bruscă și agonizantă speranță că, de data aceasta, finalul va fi altul. Nu însă... Vader și Skywalker se îndreptară și, cu un răcnet de mânie ca un țuit electronic, ridicară săbiile...

Mara se trezi brusc și mâna îi băjbâi în mod reflex sub pat, după blasterul care nu era acolo. Țiuitul sunase ca începutul unei alarme din partea droidului G-2RD care-i păzea camera. O alarmă ce fusese întreruptă brusc...

În partea opusă a încăperii, zăvorul se deschise cu un clic. Mâna lui Mara atinse datapadul din care citise înainte să adoarmă... și, când ușa se deschise, îl azvârli cu toată puterea spre silueta întunecată care se contura în prag.

Proiectilul improvizat nu-și atinse ținta. Silueta ridică pur și simplu un braț și datapadul se opri în aer.

– Nu te teme, murmură necunoscutul pășind în cameră. Sunt eu, Luke Skywalker.

Mara se încruntă în beznă, extinzându-și mintea către el. Era într-adevăr Skywalker.

– Ce vrei?

– Am venit să te scoatem de-aici, zise Skywalker apropiindu-se de masă și aprinzând o veioză discretă. Haide, îmbracă-te!

– Ce trebuie să fac? replică femeia mijind ochii, pentru a se acomoda cu lumina. Vrei să-mi spui unde mergem?

O cută ușoară încreți fruntea lui Skywalker.

– Pe Wayland, rosti el. I-ai spus lui Leia că poți găsi planeta.

– Da, i-am spus, dar n-am zis că voi duce pe cineva acolo.

– Trebuie s-o faci, vorbi Skywalker cu glasul încărcat de onestitatea lui iritant de idealistă. (Aceeși onestitate care o împiedicase să-l ucidă pe dementul Joruu C'baoth, pe Jomark.) Ne aflăm în pragul izbucnirii unui nou Război al Clonelor. Trebuie să-l oprim.

– Atunci, du-te și oprește-l. Nu-i războiul meu, Skywalker.

Cuvintele fuseseră însă un simplu reflex, iar ea o știa prea bine. În clipa în care-i spusese lui Organa Solo despre tezaurul Împăratului, trecuse de partea lor și asta însemna să facă tot ceea ce i s-ar fi cerut. Chiar și să-i ducă personal pe Wayland.

Cu capacitățile sale Jedi bine dezvoltate, Skywalker percepușe probabil asta. Din fericire, avea bunul simț să nu i-o spună deschis.

– Bine, mormăi ea coborându-și picioarele din pat. Așteaptă afară – vin imediat.

Până ce se îmbracă, avu timp să scaneze zona cu aptitudinile ei mai puțin antrenate în utilizarea Forței și de aceea nu fu surprinsă să-l găsească pe Calrissian alături de Skywalker, când ieși din cameră. Cu adevărat surprinzătoare era însă starea lui G-2RD. Din modul în care fusese întrerupt țipătul electronic al droidului de pază, se așteptase să-l găsească făcut bucăți pe coridor; era însă perfect intact, lângă ușă, tremurând ușor, de furie sau de frustrare mecanică.

– I-am pus un bolț limitator, răspunse Skywalker la întrebarea ei nerostită.

Femeia zări dispozitivul plat, atașat de un flanc al droidului.

– Nu știusem că un droid de pază poate fi limitat.

– Nu-i tocmai ușor, dar Han și Chewie știau o modalitate, zise Skywalker pe când se grăbeau spre turbo-lifturi. S-au gândit că, în felul acesta, evadarea din închisoare va fi mai puțin evidentă.

Evadarea din închisoare. Mara trase cu ochiul la profilul lui Skywalker și cuvintele sale puseră brusc toată situația într-o nouă perspectivă. Luke Skywalker, cavaler Jedi, erou al Rebeliunii, stâlp al legii și justiției, tocmai sfidase întreaga conducere a Noii Republici, începând cu Mon Mothma, pentru ca s-o elibereze pe ea. Mara Jade, o contrabandistă căreia nu-i datora absolut nimic și care, de fapt, promisese să-l ucidă.

Toate acestea, deoarece avea o viziune a lucrurilor ce trebuiau făcute. Și se încredea în ea că-l va ajuta.

– Interesant truc, murmură examinând atentă cu ochii și cu mintea un coridor transversal. Va trebui să-l conving pe Solo să mi-l arate și mie.

* * *

Calrissian coborî aerospeederul pe o veche pistă de asolizare privată. Șoimul Mileniului era deja acolo, iar Chewbacca, în mod evident agitat și nerăbdător, îi aștepta lângă trapa deschisă.

– Era și timpul, comentă Solo când Mara îl urmă pe Skywalker în cabină.

De abia pusese piciorul în navă, că și decolase. Femeia se gândi că era probabil la fel de neliniștit ca și wookieeul.

– Ia zi, Mara, urmă el, încotro?

– Obroa-skai. În călătoria aceea, acolo a fost ultima escală înainte de Wayland. Până ajungem la destinație, ar trebui să pot reconstitui restul.

– Să sperăm, făcu Solo întinzându-se spre calculatorul de navigație. Fixați-vă centurile, efectuăm saltul în hiperspațiu imediat ce avem posibilitatea.

Mara se așază în scaunul pentru pasageri dinapoia lui, iar Skywalker îl ocupă pe celălalt.

– Ce forță de asalt avem? întrebă ea, punându-și centurile.

– Asta pe care-o vezi, mormăi Solo. Tu, eu, Luke, Lando și Chewie.

– Am înțeles, încuviință Mara înghițind un nod imens.

Cinci împotriva defensivei pe care Thrawn o asigurase pentru a-și proteja cea mai importantă bază militară. Grozav!

– Ești sigur că nu-i supraestimăm? întrebă sarcastic.

– N-am fost mai mulți nici la Yavin, îi atrase atenția Solo. Ori la Endor.

Femeia îi privi ceafa, dorindu-și să-și reverse furia și ura, totuși nu simți decât o durere surdă și straniu de îndepărtată.

– Siguranța ta este foarte liniștitoare, pufni ea.

Solo ridică din umeri.

– Poți câștiga mult, dacă nu acționezi așa cum se așteaptă inamicul. Să-mi aduci aminte cândva să-ți povestesc cum a fost la Hoth.

Înapoia lor, ușa glisă și Chewbacca pătrunse în cabină.

– Totu-i pregătit? întrebă Solo.

Wookieeul mormăi ceva, care fusese probabil o afirmație.

– Perfect. Verifică rapid clapetele de dejecție... au trecut de câteva ori pe roșu.

Alt mormăit și wookieeul se apucă de treabă.

– Până nu uit, continuă Solo. Luke, tu ești șeful droizilor. Nu vreau să-l văd pe C-3PO că atinge ceva, decât în prezența lui Chewie sau Lando. Ai înțeles?

– Da, încuviință Skywalker și, văzând-o pe Mara că-l privea întrebătoare, îi surâse amuzat. Uneori, C-3PO are timp liber și în ultima vreme este pasionat de reparațiile mecanice.

– La care nu se pricepe deloc, completă acru Solo. Gata, Chewie, fii atent! I-am dat drumul...

Trase manetele hiperpropulsiei. Pe videcran, stele înfloriră în linii stelare... și porniseră la drum. Cinci – împotriva unei fortărețe imperiale.

Mara se uită spre Skywalker. Singurul dintre toți care avea cu adevărat încredere în ea era tocmai cel pe care trebuia să-l ucidă.

– Prima ta misiune de când ai demisionat din funcție, Han, comentă Skywalker în tăcerea din cabină.

– Mda. Să sperăm că nu-i și ultima.

* * *

– *Bătăiosul* a sosit, domnule căpitan, anunță ofițerul de comunicații. Căpitanul Aban raportează că toate navele sunt gata de luptă și cere ordinele finale de desfășurare.

– Transmite-le, locotenente, ordonă Pellaeon.

Privi pe ecran la noul grup de lumini mișcătoare ce apăruse la tribord și încercă să-și alunge senzația crescătoare de neliniște care-i unduia prin măruntaie aidoma unor fuioare de fum otrăvit. Era foarte bine că Thrawn aduna elita experimentată a Imperiului pentru ceea ce urma să fie un raid de dimensiuni majore asupra Coruscantului; mai puțin bine era posibilitatea ca raidul să nu se oprească acolo. C'baoth se afla la bord și în zilele acelea singura sa preocupare părea să fie capturarea lui Organa Solo și a gemenilor ei. Își demonstrase deja capacitatea de a prelua controlul absolut al *Himerei* și al echipajului navei, o acțiune

măruntă și plină de aroganță care întârziase deja cu câteva ore graficul operațiunii. Dacă decidea s-o repete în toiul bătăliei pentru Coruscant...

Pellaeon făcu o grimasă, iar amintirile spectrale ale înfrângerii Imperiului la Endor îi reapărură înaintea ochilor. A doua *Stea a Morții* fusese distrusă acolo, împreună cu super distrugătorul *Executor* al lui Vader și mult prea mulți dintre cei mai buni și mai inteligenți ofițeri ai Imperiului. Dacă intervenția lui C'baoth determina repetarea dezastrului acela – dacă Imperiul îi pierdea atât pe Marele Amiral Thrawn, cât și nucleul flotei sale de distrugătoare – era posibil să nu-și mai revină niciodată.

Privea pe videcran, spre forța de asalt care începuse să se reunească, și se străduia să-și suprime grijile, când un val de încordare se transmisese prin punte în jurul său... și chiar fără să privească știu despre ce era vorba.

C'baoth apăruse pe punte.

Scaunul de comandă al lui Pellaeon, cu ysalamirul protector, se afla la o duzină de pași distanță – mult prea departe pentru a fi ajuns fără să fi atras atenția. Pe de altă parte, nici unul dintre ysalamirii răspândiți pe punte nu se găsea mai aproape. N-ar fi putut s-o ia la fugă ca un infanterist îngrozit sub ochii echipajului, chiar dacă C'baoth ar fi fost de acord să i-o permită.

Iar dacă maestrul Jedi alegea să-l paralizeze, așa cum făcuse cu tot echipajul *Himerei* la Bilbringi...

Un fior sui pe spinarea lui Pellaeon. Citise rapoartele medicale ale celor care fuseseră nevoiți să rămână în infirmerie pentru a se recupera și nu dorea să treacă el însuși prin aceeași situație. Pe lângă disconfortul și confuzia emoțională pe care le implica, umilirea publică i-ar fi diminuat sever autoritatea de comandă la bordul navei sale.

Putea doar să speră că-i va putea oferi lui C'baoth ceea ce dorea fără să pară slab sau slugarnic. Întorcându-se către maestrul Jedi care se apropia, se întrebă dacă aceeași teamă de umilire fusese modul în care și Împăratul pornise propria ascensiune la putere.

– Bună ziua, maestre C'baoth, încuviință el din cap cu gravitate. Cu ce vă pot ajuta?

– Vreau să-mi fie pregătită imediat o navă, zise bătrânul cu ochii scânteindu-i de un foc interior straniu. Una cu suficientă autonomie pentru a mă duce la Wayland.

– La Wayland? se încruntă Pellaeon.

– Da, spuse C'baoth privind pe videcran. Ți-am spus de mult timp că, în cele din urmă, eu voi prelua comanda aici. Clipa aceea a sosit.

Pellaeon inspiră adânc.

– Rămăsesem cu impresia că ați acceptat să ne ajutați în atacul asupra Coruscantului...

– M-am răzgândit.

Îl întrerupsese tăios, totuși era în mod evident cu atenția altundeva.

– S-a întâmplat ceva pe Wayland? se interesă Pellaeon.

C'baoth îl privi și căpitanul încercă senzația bizară că maestrul Jedi îi observa de abia acum prezența.

– Ce se întâmplă sau ce nu se întâmplă pe Wayland nu-i treaba ta, căpitane Pellaeon! Singura ta grijă este să-mi pregătești o navă. Întoarce ochii spre videcran: Sau trebuie să mi-o aleg singur?

Cu coada ochiului, Pellaeon întrezări o mișcare la pupa – era Thrawn, care sosea din cabina sa de comandă pentru a supraveghea pregătirile finale în vederea atacării Coruscantului. Ochii roșu-strălucitori ai Marelui Amiral examinară scena, observară prezența lui C'baoth și se opriră pentru o fracțiune de secundă asupra feței și posturii lui Pellaeon. Întoarce capul și încuviință, iar un soldat din trupele de șoc care purta pe spate un cadru nutritiv cu un ysalamir i se alătură. Împreună, avansară.

C'baoth nu se sinchisi să se întoarcă.

– Pregătește-mi o navă, Mare Amiral! Doresc să plec spre Wayland. Imediat!

– Într-adevăr? făcu Thrawn, sosind lângă Pellaeon. (Soldatul trecu înapoia lor, aducându-l pe Pellaeon în siguranța bulei lipsite de Forță create de ysalamir.) Pot să cunosc motivul?

– Motivele sunt ale mele, rosti sumbru C'baoth. Le pui la îndoială?

Pentru o clipă, Pellaeon se temu că Thrawn nu avea să mai suporte obrăznicia bătrânului.

– Cătuși de puțin, zise Marele Amiral în cele din urmă. Dacă dorești să pleci spre Wayland, o poți face, desigur. Locotenent Tschel?

– Mare Amiral! luă poziție de drepti tânărul ofițer de cart din fosa babord a echipajului.

– Anunță *Capul Morții*, ordonă Thrawn. Informează-l pe căpitanul Harbid că galionul spațial *Draklor* va fi detașat din grupul său și reatribuit forței mele. La bord nu va fi decât echipajul – trupele și pasagerii vor fi ai mei.

Tschel se apropie imediat de consola de comunicații.

– Nu am solicitat trupe, Mare Amiral, rosti C'baoth purtând pe chip o expresie ce alterna între iritare și suspiciune. Nici alți pasageri.

– De mai multă vreme, intenționasem să-l trimit pe generalul Covell să preia comanda garnizoanei Muntele Tantiss, zise Thrawn. Și în același timp să suplimenteze trupele deja existente acolo. Mi se pare un moment la fel de bun ca oricare altul.

Maestrul Jedi se uită de la Thrawn la Pellaeon.

– Bine, mormăi în cele din urmă aparent decidând să rămână doar iritat. Dar va fi nava *mea*, nu a lui Covell. *Eu* voi da ordinele.

– Bineînțeles, maestre C'baoth, încuviință împăciuitor Thrawn. Îl voi anunța pe general.

– În regulă.

Buzele bătrânului se mișcară nesigure sub barba albă și lungă, și, pentru o clipă, Pellaeon crezu că își va pierde din nou controlul. Capul îi zvâcni într-o parte, apoi maestrul Jedi își recăpătă stăpânirea de sine.

– În regulă, repetă el. Voi fi în cabina mea. Anunțați-mă când nava este gata.

– Evident.

C'baoth îi privi din nou pătrunzător, după care se răsuci și se îndepărtă.

– Anunță-l pe generalul Covell despre modificarea de planuri, căpitane, ordonă Thrawn. În calculator există o listă cu soldați și membri de echipaj desemnați ca șabloane pentru clonare. Aghiotanții lui Covell vor aranja să fie aduși la bordul lui *Draklor*. Alături de o companie din cele mai bune trupe ale generalului.

Pellaeon se încruntă spre profilul Marelui Amiral. Trupele lui Covell – și generalul însuși – fuseseră menite să înlocuiască forțele de șoc care își croiau drum actualmente prin sistemul Qat Chrystac.

– Credeți că Muntele Tantiss este în pericol? întrebă el.

– Nu în pericol major, totuși este posibil ca maestrul nostru Jedi clarvăzător să fi detectat ceva – poate nemulțumiri ale localnicilor. Mai bine să nu riscăm.

Pellaeon privi pe videcran la steaua care era soarele Coruscantului.

– Ar putea avea vreo legătură cu rebelii?

– Puțin probabil. Deocamdată nu există nici o indicație că ei ar fi aflat măcar de existența lui Wayland, cu atât mai puțin să plănuiască o acțiune într-acolo. Dacă și când se va întâmpla asta, ar trebui să fim înștiințați din vreme asupra intențiilor lor.

– Grație sursei Delta?

– Și a canalelor normale ale Contrainformațiilor, surâse imperceptibil Thrawn. Continuă să te neliniștească, nu-i așa, primirea de informații din partea unei surse pe care n-o înțelegi?

– Într-o mică măsură, da, domnule amiral, recunosc Pellaeon.

– Consider-o ca pe o dezvoltare a încrederii tale. Într-o bună zi, îți voi încredința sursa Delta. Dar nu deocamdată.

Pellaeon privi către pupa și ușa prin care ieșise C'baoth. Ceva anume îi zgândărea neliniștitor un colțișor al memoriei. Un amănunt legat de C'baoth și de Wayland...

– Pari tulburat, căpitane, observă Thrawn.

– Nu-mi place ideea ca el să intre în Muntele Tantiss, domnule amiral, clătină Pellaeon din cap. N-aș putea preciza un motiv, dar pur și simplu nu-mi place.

Thrawn îi urmă privirea.

– Eu nu mi-aș face griji în locul tău, rosti încet. De fapt, s-ar putea ca plecarea aceasta să fie mai degrabă o soluție decât o problemă.

– Nu înțeleg...

– Totul la vremea sa, căpitane, surâse din nou Marele Amiral. Să revenim însă la treburile curente. Nava amiral este gata?

Pellaeon își alungă gândurile. Acum, când centrul Rebeliunii se afla vulnerabil în fața lor, nu avea timp de temeri nenumite.

– *Himera* vă așteaptă comanda, domnule amiral, răspunse el în mod oficial.

Thrawn privi în jurul punții apoi reveni la Pellaeon.

– Asigură-te că și restul forței de asalt este gata și anunță că vom aștepta plecarea lui *Draklor*.

Se uită pe videcran și adăugă:

– Iar după aceea, le vom reaminti rebelilor ce înseamnă războiul.

Stăteau tăcuți – Mara și Luke –, așteptând în vreme ce umbra întunecată în mantie cu glugă avansa către ei, ținând o sabie laser sclipitoare. Inapoi umbrei se afla un bătrân, cu ochi demenți și fulgere albastre în mâini. Umbra se opri și ridică arma. Luke se îndepărtă un pas de Mara și înălță propria sa sabie, cu mintea plină de oroare și teamă...

Alarmerle răsunară de pe coridorul exterior, trezind-o pe Leia și destrămand coșmarul în fragmente de culori vii.

Primul gând al femeii fu că alarma provenea din visul cu Luke și Mara; al doilea că un alt comando imperial pătrunsese în Palat. Pe măsură ce se trezi îndeajuns ca să recunoască tonul soneriilor, își dădu seama că situația era mult mai gravă.

Coruscantul era atacat.

În cealaltă parte a încăperii, gemenii începură să plângă.

– Winter! strigă Leia, înhățându-și capotul și proiectând cât mai multă liniștire mentală în direcția copiilor.

Winter se afla deja în prag, pe jumătate îmbrăcată.

– Alarmă de bătălie, strigă ea înspre prințesă.

– Știu. Trebuie s-ajung imediat la centrul de comandă.

– Am înțeles, încuviință Winter privind-o cu atenție. Te simți bine?

– Am avut un vis, atâta tot, răspunse Leia înhățând o pereche de cizme scurte și încălțându-se. (Numai Winter putea sesiza asemenea detalii chiar și în toiul unui haos.) Luke și Mara se luptau cu cineva. Și nu cred că se așteptau să învingă...

– Ești sigură că nu era decât un vis?

Leia își mușcă buza, legând șireturile cizmelor.

– Nu știu, fu nevoită să recunoască. (Dacă nu fusese un vis, ci o viziune Jedi...) Nu – decise ea – trebuie să fi fost un vis. Luke va putea

să-și dea seama din spațiu dacă acolo se află C'baoth sau alt Jedi al Întinericului. N-ar risca să îndeplinească misiunea în condițiile acelea.

– Sper că nu, încuviință Winter pe un ton deloc încrezător.

– Nu-ți face griji, o liniști Leia. A fost probabil doar un coșmar, declanșat de alarme. („Și alimentat de conștiința vinovată”, adăugă în minte, „de a-i fi lăsat pe Han și Luke să mă convingă să-i las să plece pe Wayland.”) Vrei, te rog, să te-ngrijești de gemeni?

– Avem noi grijă.

Noi? Leia privi în jur, încruntându-se, și abia atunci îi observă pe Mobvekhar și ceilalți doi noghri care se postaseră în umbră, în jurul leagănelui. Știa că nu fuseseră acolo, când ea se culcase, ceea ce însemna că apăruseră din salon în minutul scurs de la încetarea alarmelor. Fără ca să-i simtă.

– Poți merge fără teamă, Lady Vader, rosti solemn Mobvekhar. Moștenitorii tăi nu vor păți nimic.

– Știu, rosti convinsă Leia.

Luă comunicatorul de pe noptieră, se întreabă dacă să ceară informații, apoi îl strecură în buzunarul lateral al hainei. Ultimul lucru de care aveau nevoie în clipa aceea cei din centrul de comandă era să piardă timp, explicându-i situația unui civil. Destul de repede, avea să afle ce se întâmpla.

– Mă întorc imediat ce pot, îi spuse lui Winter.

Își luă sabia de lumină și părăsi apartamentul.

Coridorul de afară era ticsit cu tot soiul de ființe, unele grăbindu-se preocupate, iar altele agitându-se confuze, sau solicitând informații de la gărzile de securitate. Leia trecu de gărzi și se strecură printre grupurile de indivizi care discutau neliniștiți, alăturându-se unor aghiotanți militari doar pe jumătate treziți ce se grăbeau spre turbo-lifturi. Când ajunse acolo, o cabină plină tocmai se pregătea să plece; doi dintre ocupanții ei, recunoscând-o fără îndoială pe consiliera Organa Solo, îi oferiră locul lor. Ușa glisă închizându-se, gata să prindă doi jawa în mantii cafenii care ciripeau surescitați și se strecuraseră insolenți în ultima clipă.

Întregul parter al Palatului fusese ocupat de operațiunile militare, începând cu birourile de sprijin pe perimetru și avansând în interior, către birourile lui Ackbar, Drayson și altor comandanți, până în centru, la zonele vitale, cu acces restricționat. Leia trecu prin stația de identificare, apoi de cele două gărzi wookiee impunătoare și prin ușile blindate, intrând în centrul de comandă.

La numai câteva minute după declanșarea alarmelor, locul era deja o scenă de haos necontrolat, cu ofițerii și aghiotanții treziți din somn, repezindu-se spre posturi. O singură privire aruncată displayului tactic general îi arată că agitația era pe deplin justificată: opt crucișătoare interdictive imperiale apăruseră în grup neomogen în jurul vectorului 1-1-6 din Sectorul 4, cu conurile gravitaționale de bruiere a hiperpropulsiilor blocând orice intrări sau ieșiri din spațiul aflat în vecinătatea imediată a

Coruscantului. Chiar pe când Leia privea, alte nave se materializară în centrul grupului: încă două crucișătoare interdictive, plus opt cuirasate din flota *Katana*.

– Ce se-ntâmplă? rosti un glas nefamiliar înapoia lui Leia.

Se întoarse. Un tânăr – practic, un băiat – se încrunta la displayul tactic, scărpînându-se în claia de păr încâlcit. Pentru o clipă, prințesa nu-l recunoscuse, apoi își aminti. Ghent, sintezorul pe care Karrde îl adusese ca să-i ajute să spargă codul folosit pentru înscenarea bancară a amiralului Ackbar. Uitase că el se mai afla pe Coruscant.

– Un atac imperial, îi spuse.

– Oh! Pot face una ca asta?

– Suntem în război, îi reaminti ea răbdătoare. În război poți să faci orice dacă inamicii nu sunt în stare să te oprească. De fapt, tu cum ai ajuns aici?

– Ah, mi-am aranjat de mult un cod de intrare, dădu el neglijent din mână, fără să-și ia ochii de la display. În ultima vreme, n-am avut mai nimic de făcut. Nu-i puteți opri?

– În tot cazul, o să-ncercăm, răspunse Leia sobru. Privind prin sală, îl zări pe generalul Rieekan. Ferește-te din drum și nu pune mâna pe nimic!

Făcuse doi pași spre Rieekan, când înțelesul cuvintelor băiatului o lovi din plin. Ghent își aranjase un cod de acces la nivel maxim fiindcă n-avea nimic mai bun de făcut...

Se răsuci, făcu doi pași înapoi și-l prinse pe sintezor de braț.

– Dacă mă gândesc mai bine, vino cu mine, îi zise și-l conduse prin haos până la ușa pe care scria CRIPTO.

Își tastă codul de securitate și ușa glisă, deschizându-se. Încăperea destul de mare era ticsită de calculatoare, tehnicieni de decriptare și droizi de interfață.

– Cine-i șeful? întrebă Leia, când două capete se întoarseră spre ea.

– Eu, răspunse un bărbat de vârstă mijlocie cu însemne de colonel și se retrase un pas de la o consolă.

– Consiliera Organa Solo, se prezintă Leia. El este Ghent, sintezor expert. Îl puteți folosi?

– Nu știu, îl privi speculativ colonelul pe puști. Ai atacat vreodată un cod de criptare de luptă imperial, Ghent?

– Nu, nici n-am văzut vreunul, dar am spart două dintre criptogramele lor militare standard.

– Care anume?

Ghent se concentrează, privind în depărtare.

– Una dintre ele se numea programul Lepido. Ah, și pe la doisprezece ani am spart o criptogramă numită ILKO. Aia a fost dură de tot – mi-a luat aproape două luni.

Cineva fluiera încetitor.

– E bine? se interesă Leia.

– Aș zice că da, pufni colonelul. ILKO a fost unul dintre cele mai bune coduri de criptare folosite de Imperiu pentru transferul de date

între Coruscant și uzina de la Horuz, care a construit prima *Stea a Morții*. Noi am avut nevoie de aproape o lună ca să-l spargem.

Făcu o plecăciune scurtă.

– Vino-ncoace, fiule, pentru tine avem o consolă chiar aici. Dacă ți-a plăcut ILKO, o să te dai în vânt după codurile de luptă.

Ghent se luminează la față și, pe când se strecura printre console, Leia reveni în centrul de comandă.

Ca să constate că bătaia începuse.

Șase distrugătoare imperiale apăruseră din hiperspațiu în centrul grupului de interdictive, divizându-se în două și îndreptându-se către cele două masive stații de luptă Golan III de pe orbită. Vânătorii TIE mișunau în fața lor, pornind spre apărătorii care începuseră să iasă din facilitățile de andocare de orbite joase și de pe suprafața planetei. Pe displayul vizual principal, fulgere ocazionale de turbo-lasere pâlpăiră, când ambele părți porniră să tragă. Generalul Rieekan stătea la câțiva pași înapoia consolei principale de comandă, când Leia ajunsese la el.

– Prințesă, o salută cu gravitate.

Ea îi răspunse gâfâind și examinează iute displayurile. Câmpul de protecție al Coruscantului era activat, defensivele de la sol intrau rapid în stare completă de luptă și un al doilea val de X-interceptori și B-interceptori se forma din docul spațial.

Iar în fața scaunului de comandă de pe podiumul înălțat, amiralul Drayson lătra ordine spre toți.

– *Drayson?* întrebă Leia.

– Ackbar este într-un tur de inspecție a regiunii Ketaris, răspunse posac Rieekan, și în mod automat Drayson este la conducere.

Leia se uită la displayul tactic principal și simți un ghem rece în stomac. Drayson era destul de competent... totuși competența nu era suficientă împotriva Marelui Amiral Thrawn.

– Flota din Sector a fost alertată?

– Cred că am izbutit s-o anunțăm înainte de activarea câmpului. Din nefericire, una dintre primele acțiuni ale imperialilor a fost distrugerea stației releu extra-orbitale, așa că nu putem ști dacă ne-a receptat. Pentru asta ar trebui să coborâm câmpul.

Ghemul rece se estinse.

– Asta nu-i doar o manevră simulată pentru a atrage aici flota Sectorului, remarcă Leia, altfel ar fi lăsat stația releu, pentru a putea lansa semnale de ajutor.

– De acord, încuviință Rieekan. Este clar că ținta lui Thrawn o reprezintă Coruscantul.

Leia aprobă fără un cuvânt, examinând displayul vizual. Distrugătoarele pătrunseseră acum în raza de atac a stațiilor de luptă și întunericul spațiului începuse să scânteieze de foc turbo-laser mult mai susținut. În exteriorul principalului câmp de foc, cuirasatele și alte nave de susținere

alcătuiau o formațiune pentru a proteja distrugătoarele de apărătorii ce se înălțau spre ele.

Pe displayul tactic principal se ridică un licăr de lumină albă: o salvă de tun ionic de pe suprafața planetei, îndreptându-se către distrugătoare.

– Risipă de energie, mormăi disprețuitor Rieekan. Sunt mult în afara bății.

Leia știa că, chiar dacă n-ar fi fost așa, salva de dislocare a componentelor electronice ar fi avut tot atât de multe șanse să lovească un distrugător sau o stație de luptă. Tunurile ionice nu erau tocmai renumite pentru precizia fasciculelor.

– Trebuie să aducem pe altcineva la comandă aici, zise ea privind prin centrul de comandă.

Dacă ar fi putut să o găsească pe Mon Mothma și s-o convingă să-l numească pe Rieekan la conducere...

Brusc, se opri din căutare. Lipit de un perete și privind displayul tactic principal se afla Sena Leikvold Midanyl, consiliera principală a generalului Garm Bel Iblis... care era considerabil mai competent.

– Mă-ntorc imediat, se adresă lui Rieekan și porni prin mulțime.

– Salut, consilieră Organa Solo, zise Sena când Leia ajunse lângă ea. (Atât chipul, cât și aura îi erau tensionate.) Mi s-a spus să stau aici, să nu încurc lumea. Îmi poți spune ce se întâmplă?

– Se întâmplă că avem nevoie de Garm, răspunse prințesa uitându-se în jur. Unde-i?

– În galeria de observație, indică Sena spre balconul semicircular aflat pe perimetrul jumătății din spate a centrului de comandă.

Leia ridică ochii. În galerie începuseră să se reverse ființe de toate felurile – în majoritate, civili din guvern, cu accesul autorizat doar până acolo. Bel Iblis se găsea într-o parte, fixând concentrat displayurile principale.

– Adu-l jos, îi spuse lui Sena. Avem nevoie de el.

– Nu vrea, oftă cealaltă femeie. Nu coboară până nu i-o cere Mon Mothma. Exact astea au fost cuvintele lui.

Leia simți c-o apucă amețea. Bel Iblis avea destule motive pentru a-și considera mândria rănită, dar acesta nu era momentul pentru răfuiele personale.

– Nu poate face una ca asta! Avem nevoie de ajutorul lui!

Sena clătină imperceptibil din cap.

– Am încercat, dar n-a vrut să mă asculte.

Leia inspiră adânc.

– Poate că pe mine o să mă asculte.

– Sper.

Sena arătă displayul, unde unul dintre cuirasatele lui Bel Iblis apăruse din docul spațial pentru a se alătura valului de vânători, nave de susținere corelliene și fregate ce se ridicau spre spațiu, trăgând în invadatori.

– Acela este *Eretele*, îl identifică ea. Fiii mei, Peter și Dayvid, sunt la bord.

Leia o atinse pe umăr.

– Nu-ți face griji, îl aduc eu aici.

Secțiunea centrală a galeriei devenise aproape aglomerată, când prințesa ajunsese acolo, totuși în jurul lui Bel Iblis nu era foarte multă lume.

– Salut, Leia, zise generalul când o zări. Crezusem că o să fii jos.

– Ar trebui să fii acolo... ca și tine de altfel. Avem nevoie de tine...

– Ai comunicatorul? o întrerupse el brusc.

– Da, se încruntă Leia.

– Scoate-l! Apelează-l imediat pe Drayson și avertizează-l despre cele două interdictive.

Leia privi displayul tactic principal. Cele două crucișătoare interdictive care sosiseră ultimele efectuau o serie de manevre de reglaj fin, conurile lor cețoase de unde gravitaționale îndreptându-se către una dintre stațiile de luptă.

– Thrawn ne-a făcut manevra asta la Qat Chrystac, urmă Bel Iblis. Folosește un crucișător interdictiv ca să definească o muchie hiperspațială, apoi vine cu o navă în lungul unui vector de intersecție și o materializează într-un punct precis definit. Drayson trebuie să mai aducă niște nave pe flancuri, ca să fie pregătit pentru orice ar aduce Thrawn.

Leia scotocea deja prin buzunar.

– Dar aici n-avem nimic care să poată face față altui distrugător.

– Nu-i vorba de a-i face față, preciză Bel Iblis. Indiferent ce nave ar sosi, vor fi cu senzorii orbiți, cu deflectoarele dezactivate și fără referințe de ochire. Dacă navele noastre sunt acolo, vor putea trage măcar o salvă într-un inamic inert și asta poate să conteze foarte mult.

– Am înțeles, încuviință Leia și apelă operatorul central de comutare. Sunt consiliera Leia Organa Solo. Am un mesaj urgent pentru amiralul Drayson.

– Amiralul Drayson este ocupat și nu poate fi deranjat, replică glasul electronic.

– Este o supra-comandă directă din partea Consiliului, ordonă Leia. Fă-mi legătura cu Drayson.

– Amprenta vocală confirmată, anunță operatorul. Supra-comanda din partea Consiliului este anulată de procedura militară de urgență. Îi puteți lăsa amiralului Drayson un mesaj.

Leia strânse din dinți și trase cu ochiul spre displayul tactic.

– Atunci fă-mi legătura cu principalul lui consilier.

– Locotenentul DuPre este ocupat și nu poate...

– Anulare, îl întrerupse Leia. Fă-mi legătura cu generalul Rieekan.

– Prea târziu, murmură Bel Iblis.

Leia ridică ochii. Două distrugătoare Clasa Victory apăruseră pe neașteptate din hiperspațiu, materializându-se exact la limita inferioară a bății de foc a stației de luptă țintă, după cum prezisese Bel Iblis.

Traseră cu tot armamentul de pe un flanc, apoi se îndepărtară, înainte ca stația sau navele de susținere ce o apărau să poată răspunde altfel decât prin foc firav. Pe displayul tactic, sfera albăstruie cețoasă indicând câmpul deflector al stației pâlpâi nebunește, apoi se domoli.

– Drayson nu-i poate face față, suspină Bel Iblis. Pur și simplu, nu-i pe măsura lui.

Leia inspiră adânc.

– Trebuie să cobori, Garm.

– Nu pot, clătină el din cap.

– Te porți ca un copil, se răsti Leia abandonând orice tentative de diplomatie. Nu-i poți lăsa pe oameni să moară acolo, doar din cauza unor ranchiune personale.

El o privi și femeia se simți mișcată de durerea din ochii săi.

– Nu-nțelegi, Leia, rosti Bel Iblis. Asta n-are nici o legătură cu mine, ci cu Mon Mothma. După atâția ani, am înțeles în sfârșit de ce face lucrurile așa cum le face. Dintotdeauna bănuisem că acumulează tot mai multă putere, pur și simplu fiindcă iubește puterea. Dar mă înșelasem.

– Atunci *de ce* o face? întrebă Leia, fără să fie de fapt interesată să discute despre Mon Mothma.

– Fiindcă în orice decizie a ei există vieți ce atârnă în balanță, răspunse bărbatul, iar ea este îngrozită să lase pe umerii altuia responsabilitatea acelor vieți.

Leia îl privi derutată... însă chiar când deschise gura ca să nege, toate evenimentele petrecute în ultimii ani în viața ei își găsiră locul în tabloul general. Toate misiunile diplomatice în care Mon Mothma insistase să plece, indiferent de instruirea Jedi pierdută și de viața de familie ruinată. Toată încrederea pe care o investise în Ackbar și în doar alte câteva persoane, toată responsabilitatea ce fusese transferată pe tot mai puțini umeri.

Pe umerii celor puțini în care se putea încrede să facă o treabă perfect.

– De aceea nu pot pur și simplu să cobor și să preiau comanda, urmă Bel Iblis. Până nu este capabilă să mă accepte – să mă accepte cu adevărat – ca pe o persoană în care se poate încrede, nu-mi va putea acorda niciodată o autoritate reală în Noua Republică. Va trebui să fie permanent undeva în fundal, privind peste umărul meu ca să se asigure că nu fac greșeli. Ea nu are timp pentru așa ceva, eu nu am răbdare și fricțiunile ar fi devastatoare pentru oricine care ar fi prins la mijloc.

Indică din cap spre centrul de comandă.

– Când va fi gata să aibă încredere în mine, voi fi gata să ajut. Până atunci, este mai bine pentru toți cei implicați dacă stau deoparte.

– Mai puțin pentru cei care mor acolo, îi reaminti Leia. Lasă-mă să vorbesc cu ea, Garm. Poate că reușesc s-o conving să-ți ofere comanda.

Bel Iblis clătină din cap.

– Dacă va fi necesar s-o convingi, Leia, atunci n-are nici un rost. Trebuie să decidă asta singură.

– Poate că a făcut-o, se auzi dinapoia lor glasul lui Mon Mothma.

Leia se răsuci surprinsă. Cu toată atenția concentrată asupra generalului corellian, nici măcar nu remarcase apropierea femeii mai vârstnice.

– Mon Mothma, o salută simțind stânjeneala vinovată de a fi prins vorbind despre cineva pe la spate. Eu...

– E-n regulă, Leia, încuviință Mon Mothma. Generale Bel Iblis...

Bărbatul se ridicase în picioare, ca s-o întâmpine.

– Da?

Mon Mothma păru că-și adună toate puterile.

– Generale, de-a lungul anilor, am avut destule divergențe. Dar asta s-a petrecut cu mult timp în urmă. Cândva, am format o echipă bună. Nu există nici un motiv pentru care să nu fim din nou o asemenea echipă.

Șovăi din nou și, cu un fulger de intuiție, Leia înțelese cât de incredibil de dificil era pentru ea. Cât de umilitor era să stea în fața unui bărbat care cândva îi întorsese spatele, și să admită cu glas tare că avea nevoie de ajutorul lui. Dacă Bel Iblis nu accepta să cedeze, înainte ca Mon Mothma să pronunțe cuvintele pe care el dorea să le audă...

Apoi, spre surprinderea ei, Bel Iblis luă o poziție impecabilă de drepti.

– Mon Mothma, vorbi cu glas oficial, ținând seama de situația curentă, îți solicit permisiunea de a prelua comanda defensivei Coruscantului.

Liniile din jurul ochilor lui Mon Mothma se neteziră vizibil și o ușurare silențioasă îi învăpăie aura.

– Ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă o vei face, Garm.

– Atunci să-i dăm drumul, zâmbi el.

Porniră împreună pe scară spre centrul de comandă și, cu o nouă senzație de umilință înaintea propriilor ei limitări, Leia pricepu că probabil jumătate din cele ce se petrecuseră în clipele acelea îi scăpase complet. Trecutul lung și periculos pe care îl împărțeau Mon Mothma și Bel Iblis crease o empatie între ei, o legătură și o înțelegere mult mai profunde decât puteau măcar începe să identifice intuițiile Jedi ale prînțesei. Poate că, decise ea, tocmai empatia reprezenta adevărata putere de la temelia Noii Republici. Puterea care avea să creeze viitorul galaxiei.

Dacă aceasta putea să reziste în următoarele ore. Strângând din dinți, se grăbi după cei doi.

* * *

Două nave de susținere corelliene trecură pe lângă *Himera*, expediind o rafală de foc turbo-laser, care se împrăștie peste ecranul deflector al punții. O escadrilă de vânători TIE era pe urmele lor, efectuând o manevră de flancare Rellis, pentru a obține unghiuri propice de tragere. Dincolo de ele, Pellaeon observă o fregată de escortă, care ocupa o poziție de susținere intersectată cu vectorul de ieșire al navelor de susținere.

– Escadrila A-4, ordonă el, deplasează-te în Sectorul 22.

Din câte își putea da seama, bătălia părea să se desfășoare deocamdată după cum doriseră ei.

– Pleacă, comentă Thrawn de lângă el.

– Unde? Întrebă Pellaeon, scanând zona.

– Se pregătesc de retragere, arată Marele Amiral unul dintre cele două cuirasate rebele care se alăturaseră bătăliei. Vezi cum cuirasatul acela ocupă o poziție de acoperire pentru retragere? Uite – al doilea îi urmează manevra.

Pellaeon se încruntă spre navele indicate. Tot nu pricepea, însă nu-l văzuse niciodată pe Thrawn greșind în aprecieri.

– Abandonează stațiile de luptă?

– În primul rând, n-ar fi trebuit niciodată să aducă navele acelea să le apere. Platformele defensive Golan pot înghiți mult mai multe lovituri decât se pare că știuse fostul lor comandant de la sol.

– *Fostul* lor comandant de la sol?

– Exact. Ca simplă ipoteză, aș zice că vechiul nostru adversar corellian tocmai a preluat conducerea defensivei Coruscantului. Mă întreb de ce a durat atât de mult.

Pellaeon strânse din umeri, examinând zona de bătălie. Marele Amiral avea dreptate: apărătorii începuseră să se retragă.

– Poate că s-a trezit mai greu din somn.

– Poate. Thrawn cercetă fără grabă teatrul de luptă. După cum vezi, corellianul ne oferă posibilitatea alegerii: fie rămânem aici și ne războim cu stațiile de luptă, fie îi urmăm pe apărători și intrăm în raza de acțiune a armelor de sol. Din fericire – și ochii îi sclipiră – mai există o opțiune.

Căpitanul încuviință din cap. Începuse să se întrebe când va dezvălui Thrawn noua sa armă de asediu.

– Da, domnule amiral. Să ordon lansarea tractărilor?

– Îl vom aștepta pe corellian să-și mai retragă nițel navele. Nu dorim să rateze asta.

Pellaeon reveni în scaunul său de comandă, se așează și confirmă că asteroizii și razele de tractare din hangarele-cale erau pregătite.

Apoi așteaptă ordinul Marelui Amiral.

* * *

– În regulă, încuviință Bel Iblis. *Erete*, începe retragerea – acoperă fregatele din babord. Lider Roșu, atenție la interceptorii TIE.

Leia privi displayul tactic, ținându-și răsuflarea. Da, aveau să reușească. Nedorind să riște să se angajeze împotriva armelor de sol, imperialii îi lăsau pe apărători să se retragă spre Coruscant. În felul acesta, rămâneau în pericol doar cele două stații de luptă, care se dovediseră capabile de a suporta mai multe lovituri decât crezuse Leia. Iar situația respectivă avea să se încheie în curând – Marele Amiral știa bine că n-avea rost să mai zăbovească după sosirea flotei Sectorului. Asediul era pe sfârșite, și rezistaseră cu bine.

– Domnule general, anunță un ofițer de la o consolă de monitorizare. Avem niște semnale ciudate dinspre calele *Himerei*.

– Ce anume? se apropie Bel Iblis.

– Seamănă cu activarea lansării unor raze de tractare, indică ofițerul unul dintre punctele multicolore de pe forma distrugătorului aflat în mijlocul displayului său. Totuși folosește prea multă energie.

– Nu-i posibil să lanseze simultan o întreagă escadrilă de TIE? sugeră Leia.

– Nu cred, răspunse ofițerul. De altfel, asta-i a doua problemă: din câte putem spune, absolut nimic n-a ieșit din cală.

Bel Iblis se încordă alături de Leia.

– Calculează vectorul de ieșire, ordonă el. Atenție către toate navele: focalizare senzorială pe vectorul respectiv, cu atenție deosebită la emisiile de propulsie. Cred că *Himera* a lansat o navă cu ecran de invizibilitate.

Cineva din apropiere blestemă pățimaș. Leia ridică ochii spre displayul vizual principal și simți cum gâtul i se usucă brusc la amintirea conversației scurte pe care ea și Han o avuseseră cu amiralul Ackbar. Ackbar fusese perfect convins – și o convinsese pe ea – că proprietățile ecranelor de invizibilitate erau o armă cu două tăișuri, ridicând un anume grad de pericolozitate pentru utilizatori. Dacă Thrawn găsise o modalitate prin care să ocolească problema respectivă...

– Au lansat din nou, raportă ofițerul de la consola senzorilor. Și din nou.

– La fel dinspre *Capul Morții*, interveni alt ofițer. Lansează din nou.

– Anunțați stațiile de luptă să urmărească vectorii respectivi și să-i bombardeze, ordonă Bel Iblis. Cât mai aproape cu putință de distrugătoare. Trebuie să aflăm ce intenționează Thrawn.

De abia terminase de vorbit, când pe displayul vizual se zări un fulger luminos. Una dintre fregatele de escortă de pe primul vector estimat fu incendiată brusc; secțiunea pupa lăsă în urmă gaze orbitoare de propulsie și întreaga navă se roti violent în jurul axei transversale.

– Coliziune! lătră cineva. Fregata de escortă *Evanrue* – impact cu obiect necunoscut.

– Impact, repetă Bel Iblis. N-a fost o lovitură de turbo-lasere?

– Telemetria indică impact fizic.

Leia reveni cu ochii spre displayul vizual, unde *Evanrue* era acum învăluită în gaze arzătoare și se străduia să oprească rotația.

– Efectul ecranelor de invizibilitate ar trebui să fie în ambele sensuri, rosti Leia. Atunci, cum manevrează?

– Poate că nu manevrează, replică Bel Iblis cu glas sumbru și bănuitor. Tactica: vreau un nou vector din punctul de impact cu *Evanrue*. Presupuneti obiect inert, calculați viteza de impact pe baza distanței de la *Himera* și nu uitați să introduceți câmpul gravitațional local. Trimiteți locația probabilă la *Erete* și ordonați să deschidă focul imediat ce primește coordonatele.

– Da, domnule general, rosti un locotenent. Trimitem coordonatele spre *Erete* chiar acum.

– Opriți partea a doua o ordinului, ridică brusc mâna Bel Iblis. Ordonăți *Eretelui* să folosească doar tunurile ionice – repet, doar tunurile ionice. Nu turbo-laserele.

Leia se încruntă la el.

– Încerci să capturezi nava intactă?

– Da, intactă, răspunse încet Bel Iblis. Atât doar că nu cred că-i vorba despre o navă.

Amuți. Pe displayul vizual, tunul ionic al *Eretelui* deschise focul.

* * *

Cuirasatul deschise focul, așa cum prezisese Thrawn, dar numai cu tunul ionic.

– Domnule amiral? se întoarse Pellaeon surprins.

– Văd, încuviință Thrawn. Interesant. Am avut dreptate, căpitane – într-adevăr, vechiul nostru adversar corellian conduce defensiva de la sol. Totuși ne-a permis să-l ducem de nas doar până acum.

Pellaeon aprobă, înțelegând brusc.

– Încearcă să distrugă ecranul de invizibilitate al asteroidului.

– Sperând să-l captureze intact. Thrawn atinse consola sa de comandă. Bateriile turbo-laser prova – urmăriți și țintiți asteroidul 1. Trageți numai la comanda mea.

Pellaeon coborî ochii spre displayul său vizual. Cuirasatul își găsisese ținta și razele sale ionice dispăreau în spațiu, acolo unde se revărsau în ecranul de invizibilitate. Acesta nu avea să reziste prea mult...

Brusc, stelele din regiunea respectivă a spațiului dispărură. Pentru două secunde se zări doar întuneric absolut, când ecranul de invizibilitate colapsă în interior, apoi, la fel de brusc, asteroidul deveni vizibil.

Fasciculele ionice se opriă.

– Atențiune, turbo-lasere, rosti Thrawn. Dorim ca ei să poată vedea bine despre ce-i vorba. Turbo-lasere – foc!

Pellaeon privi videcranul. Salvele de foc verde fășniră spre exterior, dispărând în depărtare și convergând asupra țintei. După o secundă, din direcția respectivă se întrezări o sclipire slabă, care fu repetată, mai puternic, pe displayul vizual. Altă salvă... încă una... și încă una...

– Opriți focul, rosti Thrawn cu satisfacție evidentă. N-au decăt să culeagă resturile. Calele: care-i statutul lansărilor?

– Suntem la 72%, Mare Amiral, raportă inginerul cu glas oarecum încordat, dar șuntul de feedback energetic a început să strălucească spre alb. Nu putem menține mult timp ritmul unor lansări false – ori se arde șuntul, ori chiar proiectorul undelor de tractare.

– Opriți lansările false, ordonă Thrawn, și anunțați celelalte nave să procedeze la fel. Câte lansări au fost, căpitane?

Pellaeon examinează cifrele,

– 287, domnule amiral.

– Toți cei douăzeci și doi de asteroizi reali au ieșit deja?

– Da, domnule amiral. Majoritatea în primele două minute. Deși nu putem ști dacă s-au înscris pe orbitele prescrise.

– Orbitele sunt irelevante, îl asigură Thrawn. Important este ca asteroizii să se afle undeva în spațiul din jurul Coruscantului.

Pellaeon surâse. Da, se aflau... atât doar că erau doar o fracțiune din numărul pe care-l bănuiau rebelii.

– Acum plecăm, domnule amiral?

– Da, confirmă Thrawn. Cel puțin pentru moment, Coruscantul este complet scos din luptă.

* * *

Drayson încuviință din cap spre coloneii de operațiuni militare și reveni la grupul mic care-l aștepta puțin înapoia consolelor.

– Am primit ultimele cifre, rosti el cu glas spart. Nu pot fi absolut siguri că n-au scăpat chiar nimic prin sfărâmăturile bătăliei. Cu toate acestea... au numărat 287.

– 287, repetă generalul Rieekan, rămânând cu gura căscată.

– Exact, zise Drayson fulgerându-l din ochi pe Bel Iblis ca și cum ar fi fost vina lui. Ce facem acum?

Bel Iblis își freca gânditor obrazul.

– Pentru început, spuse el, nu cred că situația este chiar atât de rea pe cât pare. Din câte știu, ecranele de invizibilitate sunt foarte scumpe și nu-l văd pe Thrawn dispunând de genul de resurse financiare necesare pentru trei sute de ecrane. Mai ales când și-ar putea face treaba cu un număr mult mai mic.

– Crezi că unele lansări ale razelor de tractare au fost false? Întrebă Leia.

– Nu se poate să fi fost false, obiectă Rieekan. Am privit permanent consola senzorilor. Proiectoarele consumau realmente energie.

Bel Iblis se uită la Drayson.

– Amirale, cunoști mai multe decât noi despre distrugătoarele spațiale. Este posibil?

Drayson privi în gol, încruntându-se, și mândria profesională eclipsă pentru moment animozitatea personală față de corellian.

– S-ar putea, admise el după câteva clipe. De la proiectorul razelor de tractare s-ar putea monta un șunt de feedback, fie spre un condensator cu detentă, fie spre un disipator energetic situat altundeva în navă. În felul acesta poți să rulezi prin proiector un volum impresionant de energie, fără ca el să opereze de fapt.

– Există vreo modalitate prin care o asemenea lansare falsă ar putea fi diferențiată de lansarea reală a unui asteroid? se interesă Mon Mothma.

– Nu de la distanța aceasta.

– Practic, interveni Rieekan, aproape că nici nu contează câți asteroizi reali sunt acolo. În timp, orbitele lor se vor micșora și va fi un dezastru dacă unul singur va lovi solul. Până nu-i îndepărtăm pe toți, nu putem risca să coborâm câmpul planetar.

– Problema reală, rosti apăsător Drayson, este: Cum îi localizăm? Și cum știm dacă i-am descoperit pe toți?

O mișcare atrase atenția lui Leia; întoarse capul și-l zări pe colonelul Bremen, tras la față, apropiindu-se.

– Repet, spuse Bel Iblis, putea să fi fost și mai rău. Flota de Sector poate să înlocuiască stația releu extra-orbitală în câteva ore, așa că cel puțin vom putea conduce de aici defensiva Noii Republici.

– Va fi de asemenea mai ușor să transmitem o alertă generală către toate planetele, interveni Bremen. Mara Jade a evadat.

Mon Mothma icni audibil.

– Cum?

– A fost ajutată. Droidul de pază a fost dezactivat, prin intermediul unui tip de bolț de limitare. În plus, sectorul respectiv de memorie i-a fost șters.

– Când s-a întâmplat asta? întrebă Rieekan.

– Cu doar câteva ore în urmă, răspunse Bremen și privi în jurul centrului de comandă. După descoperirea evadării, am dublat paza la nivelul acesta, gândindu-ne că intenționează un sabotaj simultan cu atacul imperialilor.

– Posibilitatea rămâne validă, încuviință Bel Iblis. Ai blocat ieșirile Palatului?

– Sunt mai etanșe decât caseta de valori a unui contrabandist. Mă îndoiesc, totuși, că au rămas în Palat.

– Trebuie să ne asigurăm în privința asta, clătină din cap Mon Mothma. Colonele, vreau să organizezi o cercetare amănunțită a Palatului.

– Am înțeles.

Leia strânse din dinți, gândindu-se că nimeni n-avea să fie încântat de ce va auzi.

– Nu te mai obose, colonele, îl atinse pe Bremen pe braț. Mara nu-i aici.

Cu toții priviră spre ea.

– De unde știi? întrebă Bel Iblis.

– Pentru că a părăsit Coruscantul mai devreme, la adăpostul nopții. Împreună cu Han și Luke.

Tăcerea prelungă fu întreruptă în cele din urmă de Bel Iblis.

– Chiar mă întrebam de ce Solo n-a venit cu tine în centrul de comandă... Vrei să ne spui ce se-ntâmplă?

Leia șovăi, totuși cu siguranță nici una dintre persoanele acelea nu avea vreo legătură cu scurgerile de informații provenite de la sursa Delta.

– Mara crede că știe unde poate fi instalația de clonare a Imperiului. Noi ne-am gândit că ar merita s-o trimitem pe ea și o mică echipă să verifice.

– Noi ne-am gândit? izbucni Drayson. Cine sunt acești noi?

Femeia îl privi direct în ochi.

– Familia mea și prietenii cei mai apropiați. Singurii oameni despre care pot fi absolut sigură că nu transmit informații Imperiului.

– Asta-i o insultă de cea mai...

– Ajunge, amirale, îl opri Mon Mothma calmă deși ochii îi erau tăioși. Eventualele admonestări necesare pot fi amânate pentru mai târziu. Indiferent dacă a fost sau nu prudent, rămâne faptul că ei au pornit deja și trebuie să decidem în ce măsură îi putem ajuta. Leia?

– Cel mai important, vorbi Leia simțind că strânsoarea din jurul pieptului îi slăbește, este să ne prefacem că Mara e tot aici. Mi-a spus că a fost pe Wayland o singură dată și nu poate aproxima cât timp îi va fi necesar să reconstituie traseul. Cu cât ei beneficiază de un avans mai mare, cu atât Imperiul va avea mai puțin timp la dispoziție pentru a trimite întăriri acolo.

– Și ce se va întâmpla după aceea? insistă Mon Mothma. Presupunând că vor găsi instalația...

– Vor încerca s-o distrugă.

Se lăsă din nou tăcere.

– Ei singuri..., zise Drayson.

– Dacă nu cumva aveți vreo flotă de rezervă pe care să le-o puneți la dispoziție, replică Leia.

– N-ar fi trebuit să procedezi așa, clătină Mon Mothma din cap. Ar fi trebuit să consulți în prealabil Consiliul.

– Dacă aș fi venit în fața Consiliului, Mara putea să fie moartă acum, vorbi deschis prințesa. Dacă Imperiul afla că ea poate găsi Wayland, următorul comando trimis nu s-ar fi oprit la tentativa discreditării ei.

– Consiliul este mai presus de orice suspiciune, rosti Mon Mothma cu glas de gheață.

– Dar consilierii și aghiotanții consilierilor? replică Leia. Sau echipele de taticieni, ofițerii de aprovizionare și cercetarea arhivelor? Dacă aș fi adus în fața Consiliului ideea unui atac asupra lui Wayland, ar fi aflat-o toate persoanele de care am pomenit.

– Și multe altele, încuviință Bel Iblis. Aici are dreptate, Mon.

– Nu mă interesează să găsesc vinovați, Garm, rosti încet Mon Mothma. Nici să protejiez nișa de putere a cuiva. Mă îngrijorează mai mult posibilitatea ca totul să nu fi fost decât o înscenare, Leia... iar asta i-ar costa viața pe soțul și pe fratele tău.

– Ne-am gândit și la asta, încuviință Leia înghițind un nod, dar am decis că merita riscul. În plus, nu existau alții care s-o facă.

Vreme de aproape un minut nimeni nu mai spuse nimic. După aceea, Mon Mothma se întoarse spre Bremen.

– Colonele, trebuie să stai de vorbă cu toți cei care știu de evadarea lui Mara Jade. Dacă și când vom obține locația lui Wayland, vom vedea ce vom putea face în privința trimiterii de întăriri.

– Cu condiția să fim siguri că nu-i o capcană, completă nemulțumit Drayson.

– Desigur, aprobă Mon Mothma evitând ochii lui Leia. Deocamdată, asta-i tot ce putem face. Acum să ne concentrăm asupra problemelor imediate ale Coruscantului: apărarea și găsirea asteroizilor cu ecran de invizibilitate. Generale Bel Iblis...

O mână ușoară atinse umărul lui Leia. Întorcându-se, femeia îl zări pe Ghent.

– S-a terminat? Întrebă el în șoaptă.

– Bătălia, da, zise ea.

Privi la Mon Mothma și ceilalți, care se adânciseră deja până peste cap într-o discuție despre asteroizi. În cele din urmă, era inevitabil ca unul dintre ei să nu-l observe pe Ghent și să-și dea seama că nu avea ce căuta acolo.

– Haide, îl împinse spre ieșirea din centrul de comandă, o să-ți povestesc totul afară. Ce crezi despre codurile de criptare de luptă imperiale?

– Ah, sunt interesante... Tipii de-acolo nu m-au lăsat să fac prea mare lucru. Nu le cunosc sculele la fel de bine ca ei. Au și niște proceduri cam prostești.

Leia zâmbi. Cele mai bune și mai rapide rutine de decriptare pe care le realizaseră experții Noii Republici erau considerate prostești de către Ghent.

– Oamenii adoptă rutine când lucrează prea mult în același domeniu, rosti ea cu diplomație. Poate că ți-aș putea aranja să discuți cu persoana care conduce totul și să-i oferi niște sugestii.

– Nu cred, flutură Ghent din mână. Militarilor nu le-ar plăcea felul în care lucrez eu. Până și pe Karrde îl irită uneori. Apropo, știi că pe-aici prin apropiere există un transmițător cu impulsuri?

– Cel folosit de sursa Delta, încuviință Leia. Contrainformațiile au încercat să-l localizeze de la prima transmisiune, dar funcționează pe bază de frecvențe încrucișate cu fază auxiliară, sau așa ceva, și nu l-au putut depista.

– Ah. Ghent căzu pe gânduri. Mda, e o problemă a tehnicienilor. La astea nu mă pricep.

– Nu-i nimic, îl liniști Leia. Sunt sigur c-o să găsești alte modalități de a da o mână de ajutor.

– Îmhâm, încuviință el și scoase un datacard din buzunar. Oricum... poftim.

– Ce-i asta? se încruntă femeia.

– Codul de încriptare al transmițătorului cu impulsuri.

Leia se opri brusc.

– Ce este?

Tânărul se opri la rândul său, privind-o inocent.

– Codul de încriptare pe care-l utilizează frecvențele alea încrucișate. Am reușit în sfârșit să-l sparg.

– Pur și simplu? se holbă Leia. Te-ai apucat de treabă și l-ai spart?

– Eh, nu chiar așa, strânse el din umeri. Lucrez de aproape o lună.

Leia privi datacardul din mână și se simți străbătută de un fior de surescitare straniu și nu pe de-a întregul plăcut.

– Mai știe cineva că l-ai spart? șopti ea.

Ghent clătină din cap.

– Mă gândisem să i-l dau colonelului de acolo, înainte să plec, dar era ocupat să discute cu cineva.

Codul de încriptare al sursei Delta... și sursa Delta nu știa că-l aveau.

– Să nu-i spui nimănui, îi ceru tânărului. Realmente – *nimănui*.

El se încruntă, apoi ridică din umeri.

– Fie, cum dorești.

– Mulțumesc, murmură Leia strecurând datacardul în buzunar.

Era cheia spre sursa Delta – era convinsă de lucrul ăsta. Acum nu mai trebuia decât să găsească modul optim în care s-o utilizeze.

Și s-o găsească rapid.

Fortăreața Hijarna se năruia lent de aproape o mie de ani, înainte ca a cincea expediție alderaaneană s-o descopere, menținându-și veghea tăcută și pustie peste planeta ei tăcută și pustie. O întindere vastă de piatră dură, incredibil de neagră, se ridica pe un promontoriu înalt, deasupra șesului care purta încă rănille adânci ale unor distrugerii masive. Pentru unii, enigmatică fortăreață era un monument tragic: un ultim efort de apărare din partea unei planete disperate supuse asediului. Pentru alții, era tocmai motivul malign al asediului și devastării ce urmaseră.

Pentru Karrde însemna un cămin.

– Ai un stil nemaipomenit să le alegi, comentă Gillespee ridicându-și picioarele pe marginea consolei auxiliare de comunicații și privind în jur. De fapt, cum ai găsit locșorul ăsta?

– Există în înregistrările vechi.

Karrde își privi displayul, în vreme ce programul de decriptare rula. Apăru o hartă stelară, însoțită de un text foarte scurt...

– Raportul lui Clyngunn? întrebă Gillespee.

– Da, încuviință Karrde extrăgând datacardul.

– Nimic, așa-i?

– Cam așa ceva. Nici o indicație privind trafic de clone prin Poderis, Chazwa sau Joiol.

Gillespee își coborî picioarele și se sculă. Se apropie de tava cu fructe pe care cineva o lăsase pe o măsuță laterală și luă un driblis.

– Asta-i situația, comentă el. Se pare că activitățile Imperiului din Sectorul Orus au încetat. Asta, desigur, dacă a existat ceva real acolo.

– Ținând seama de faptul că nu dăm peste nici o urmă, încep să suspectez a doua variantă, încuviință Karrde luând unul dintre datacardurile sosite de la legătura sa de pe Bepin și introducând-l în

display. Trebuia să aflăm, indiferent de rezultat. Printre altele, ne eliberează pentru a ne putea concentra asupra altor posibilități.

– Mda, făcu Gillespee neconvins și reveni la locul său. Totuși... chestia mi se pare cam bizară, Karrde. Adică niște contrabandiști să facă genul ăsta de muncă de investigare? Nici n-a adus beneficii prea mari.

– Ți-am spus deja că vom fi plătiți de Noua Republică.

– Atât doar că n-avem ce să-i vindem. N-am mai auzit până acum de cineva care să plătească fără să-i fi oferit nimic.

Karrde se încruntă spre el. Gillespee scosese un cuțit cu o lamă periculoasă și decupa cu atenție o felie din driblis.

– Nu-i vorba de bani aici, îi reaminti el, ci de supraviețuirea noastră în fața Imperiului.

– O fi pentru tine, zise Gillespee studiind felia și apoi mușcând din ea. Ai avut destule acțiuni ca să-ți poți permite să lași nițel afacerile deoparte. Noi însă avem oameni de plătit și nave de alimentat. Dacă banii se opresc, angajații noștri încep să se supere.

– Deci vreți bani?

Îl zări pe Gillespee încruntându-se.

– Eu vreau bani. Ceilalți vor să iasă din combinație.

Finalul nu era unul neașteptat. Mânia orbitoare față de Imperiu, care fusese declanșată de atacul de la Vârtejul lui Whistler, se diminua și reîncepeau să apară rutinele afacerilor cotidiene.

– Imperiul continuă să rămână periculos, spuse el.

– Nu și pentru noi, îi atrase atenția Gillespee. După Vârtejul lui Whistler, n-a existat nici măcar o acțiune imperială la adresa noastră. Nu i-a deranjat că scotoceam prin Sectorul Orus și nici măcar nu i-au luat urma lui Mazzic pentru ce le-a făcut la șantierul Bilbringi.

– Așadar ne ignoră, în ciuda provocărilor de a reacționa. Asta te face să te simți mai sigur?

Gillespee decupă cu atenție altă felie de fruct.

– Nu știu, admise el. Pe jumătate, mă gândesc că Brasck are dreptate – dacă lăsăm Imperiul în pace, și el ne va lăsa în pace. Pe de altă parte, nu pot să uit de armata de clone cu care Thrawn m-a alungat de pe Ukio, și încep să mă gândesc că poate este prea ocupat cu Noua Republică pentru ca să ne bage deocamdată în seamă.

Karrde clătină din cap.

– Thrawn nu-i niciodată prea ocupat ca să urmărească pe cineva, dacă o dorește. Dacă ne ignoră înseamnă că el știe că-i modul cel mai bun prin care să domolească orice opoziție față de Imperiu. Probabil că următorul pas va fi să ne ofere contracte de transport și să ne prefacem că suntem iarăși prieteni buni.

– Ai discutat cu Par'tah? Îl privi cu atenție Gillespee.

– Nu. De ce?

– Mi-a zis că acum două zile i s-a oferit un contract să aducă niște motoare sublumine la șantierele spațiale imperiale Ord Trasi.

Karrde făcu o grimasă.

– A acceptat?

– A zis că deocamdată sunt în discuție detaliile. Dar o știi pe Par'tah, întotdeauna a fost în două luntre. Probabil că nu-și poate permite să refuze.

Karrde reveni spre displayul său, simțind gustul amar al înfrângerii.

– N-o pot învinui. Și ceilalți?

– După cum ți-am zis, banii se topesc. Avem cheltuieli...

Coaliția dezinteresată pe care încercase s-o înjghebeze se ducea de râpă, iar Imperiul nu fusese nevoit să tragă nici măcar un singur foc pentru asta.

– În cazul ăsta, se sculă Karrde, bănuiesc că va trebui să lucrez pe cont propriu. Oricum, mulțumesc pentru ajutor. Sunt sigur că aștepti să te întorci la afaceri.

– Nu fi supărăcios, îl tachină Gillespee mușcând din fruct și ridicându-se de asemenea. Ai dreptate – chestia cu clonele e serioasă. Dacă vrei să-mi închiriezi oamenii și navele pentru vânătăoare, vom fi încântați să te ajutăm. Atât doar că nu ne mai putem permite s-o facem pe gratis. Anunță-ne, dacă te hotărăști.

Se întoarse către ușă...

– O clipă, îl opri Karrde fulgerat de un gând destul de îndrăzneț. Să presupunem că găsesc o modalitate prin care să garantez finanțarea tuturor. Crezi că și ceilalți vor rămâne alături de noi?

Gillespee îl examinează bănuitor.

– Nu mă vrăji, Karrde. Tu nu dispui de genul ăsta de bani.

– Eu nu, dar Noua Republică da. Și ținând seama de situația curentă, nu cred că vor avea ceva împotrivă să mai treacă niște nave de luptă pe statele lor de plată.

– Nu, clătină Gillespee ferm din cap. Scuză-mă, dar nu sunt mercenar pentru piraterie.

– Chiar dacă sarcinile tale ar consta exclusiv din colectarea de informații? Nu mă refer la nimic mai mult decât ai făcut deja în Sectorul Orus.

– Așa ceva pare un angajament de vis, replică sardonice celălalt bărbat. Singura problemă mi se pare de a găsi în Noua Republică pe cineva într-atât de fraier încât să fie de acord să plătească salarii de piraterie ca să trag cu urechea.

– De fapt, rânji Karrde, nu intenționez să le irosesc timpul lor prețios spunându-le despre asta. L-ai cunoscut vreodată pe asociatul meu Ghent?

Pentru o clipă, Gillespee rămase holbându-se la el cu ochi nedumeriți. Apoi înțelese.

– N-ai fi în stare de așa ceva.

– De ce nu? Dimpotrivă, le-am face un serviciu. De ce să le complicăm viețile cu detaliile contabile plictisitoare, în vreme ce ei se luptă pentru a supraviețui războiului?

– Și pentru că tot trebuie să plătească, după ce le găsim centrul de clonare...
– Exact, încuviință Karrde. Putem considera că ar fi un avans pentru munca pe care urmează s-o prestăm.

– Oricum nu vor ști despre ea până n-am terminat-o, adăugă Gillespee. Întrebarea este dacă Ghent o poate face?

– Floare la ureche. Cu atât mai mult cu cât în clipa de față se găsește chiar în Palatul Imperial, pe Coruscant. Oricum intenționez să plec într-acolo, ca s-o iau pe Mara – pur și simplu, o să intre în înregistrările unei flote de Sector și o să ne adauge pe statele de plată.

Gillespee expiră sonor.

– Este posibil... trebuie să recunosc. Totuși nu știu dacă va fi suficient ca să-i ții și pe ceilalți cu tine.

– Atunci, le-o vom cere direct, reveni Karrde la biroul său. Să-i invităm peste... să zicem, patru zile?

– Poți încerca, ridică Gillespee din umeri. Ce ai de pierdut?

Karrde se încruntă brusc.

– Cu Marele Amiral Thrawn, îi reaminti celuilalt, asta nu-i o întrebare cu care să te joci.

* * *

Brizele serii adiau prin zidurile năruite și coloanele de piatră ale fortăreței ruinate, șuierând la răstimpuri, atunci când se strecurau prin orificii sau fisuri minuscule. Rezemat cu spatele de un pilastru, Karrde sorbi din ceașcă și privi ultima frântură a discului solar dispărând înapoia orizontului. Pe șesul de dedesubt, umbrele prelungi care se întindeau peste solul brăzdat începuseră să se estompeze, pe măsură ce bezna nopții își începuse înaintarea inexorabilă peste teren.

Reproducând, cumva, modul în care războiul galactic îl ajunsese în cele din urmă pe Karrde însuși.

Sorbi iarăși din ceașcă și se minună din nou înaintea situației aproape absurde. El fusese un contrabandist inteligent, calculat, suficient de egoist, care realizase o carieră de succes tocmai pentru că păstrase distanța față de politica galaxiei. Mai mult chiar, fusese un contrabandist care-și jurase realmente să-și țină oamenii departe de războiul acesta. Totuși, cumva, acum era băgat până peste cap.

Și nu numai că era băgat, ci se străduia din răspuțeri să atragă și alți contrabandiști după el.

Clătină din cap, ușor iritat. Știa că exact același lucru se petrecuse cu Han Solo în preajma Bătăliei pentru Yavin. Își amintea că se amuzase copios de implicarea treptată a lui Solo în hățișurile de sarcini și responsabilități ale Alianței Rebele. Privită din interiorul hățișului, situația nu mai era chiar așa amuzantă.

Din partea opusă a curții năruite se auzi sunetul slab al unor pași pe pietriș. Karrde se întoarse către șirul de coloane de piatră, ducând mâna reflex la blaster. Nimeni n-ar fi trebuit să fie acolo în clipele acestea.

– Sturm? rosti el încetișor. Drang?

Torsul/cotcodăcit familiar îi răspunse și Karrde suspină liniștit.

– Aici, vorbi el spre animal. Haide – aici!

Comanda nu mai era necesară. Vornskrul alerga deja către el printre pilaștri, cu botul apropiat de sol și ciotul cozii retezate agitându-se nebunește. Probabil Drang, decise Karrde; el era cel mai sociabil dintre cei doi vornskri, iar Sturm avea obiceiul să mănânce foarte încet.

Vornskrul se opri printr-un derapaj, emițând altul dintre sunetele sale stranii, o combinație între tors și cotcodăcit – de data aceasta, destul de trist – și-și lipi botul de palma bărbatului. Era Drang, într-adevăr.

– Da, e liniște, îi zise Karrde mângâindu-i botul și apoi scărpînându-i zona sensibilă dinapoia urechilor, însă ceilalți se vor întoarce în curând. Au plecat doar să verifice navele.

Drang scoase alt tors/cotcodăcit trist și adoptă o poziție pe jumătate ghemuită lângă scaunul omului, privind alert peste șesul pustiu de dedesubt. Nu găsi însă ceea ce căuta și, după alte câteva clipe, mârâi gros în fundul gâtului și-și lăsă botul pe pietre. Urechile i se ciuliră o dată, străduindu-se parcă să audă un sunet inexistent, apoi se pleoștiră.

– Și-acolo e tăcere, încuviință Karrde grav, mângâind blana vornskrului. Tu ce crezi că s-a întâmplat aici?

Drang nu răspunse. Karrde îi privi spinarea suplă și musculoasă, minunându-se din nou de acești prădători ciudați pe care decisesese cu atâta nonșalanță – poate chiar cu aroganță – să-i transforme în animale de companie. Se întrebă dacă s-ar fi gândit de două ori la asta, dacă ar fi știut că avea de-a face cu probabil singurele animale din galaxie care vânau prin intermediul Forței.

Concluzia părea, desigur, absurdă. Nu se mai auzise despre o sensibilitate față de Forță – gotalenii dețineau așa ceva, practic inutil, și circulau unele zvonuri insistente și în privința duinuogwuinilor. Totuși cei care aveau asemenea sensibilitate erau ființe raționale, cu nivelurile ridicate de inteligență și conștiință de sine pe care le implica rațiunea. Părea complet neașteptat ca niște animale să utilizeze Forța în felul acela.

Era totuși o concluzie spre care fusese împins de evenimentele din ultimele luni. Mai întâi, reacția neașteptată a animalelor sale față de Luke Skywalker în baza de pe Myrkr. După aceea, reacțiile similare și, din nou, inexistente până atunci, față de Mara la bordul lui *Karrde Nesupusul*, cu puțin înaintea intuiției avute de femeie, care-i salvase de crucișătorul interdictiv imperial. Reacții mult mai violente avuseseră vornskrii sălbatici față de Mara și Skywalker în decursul călătoriei lor de trei zile prin pădurile de pe Myrkr.

Skywalker era un cavaler Jedi. Mara dovedise indubitabil talente specifice Jedi. Și, poate chiar mai evident, existența bizarelor bule lipsite de Forță pe care le creau ysalamirii de pe Myrkr puteau fi explicate finalmente ca formă de apărare sau camuflaj împotriva prădătorilor.

Drang ridică brusc capul, ciuli urechile și se răsuci pe jumătate spre înapoi. Karrde se strădui să audă ceva... și peste câteva clipe distinseset sunetul slab al navei care revenea.

– Nu-i nimic, îl liniști pe vornskr. Doar Chin și ceilalți, care se întorc de la navă.

Drang mai rămase încordat o secundă, apoi, parcă decidând să se încreadă în cuvintele bărbatului, se întoarse și coborî iarăși capul. Privi peste o câmpie care, dacă bănuielele lui Karrde se dovedeau corecte, era mult mai tăcută pentru el decât pentru om.

– Nu te teme, îl scărpină din nou înapoia urechilor. În curând vom pleca de aici și-ți promit că locul unde vom ajunge va avea suficient de multă viață pe care s-o asculți.

Urechile vornskrului zvâcniră, dar ar fi putut să fie și un reflex cauzat de scărpinat. Privind pentru ultima dată spre culorile tot mai estompate ale apusului, Karrde se ridică în picioare, aranjându-și centura armiei peste șold. Desigur, nu avea nici un motiv să intre. Invitațiile fuseseră scrise, criptate și expediate, iar acum nu-i mai rămânea decât să aștepte răspunsurile. Brusc însă se simțea singur aici. Mult mai singur decât fusese cu câteva minute mai devreme.

– Haide, Drang, rosti mângâind pentru ultima dată animalul, e timpul să intrăm.

* * *

Naveta coborî pe podeaua calei-hangar din *Himera*, cu supapele de evacuare șuierând peste capetele trupelor de șoc ce ocupară poziții de o parte și alta a rampei care coborî. Pellaeon rămase nemișcat alături de Thrawn, strâmbându-se înaintea mirosurilor gazelor și dorindu-și să fi știut ce intenționa de data aceasta Marele Amiral.

Indiferent despre ce ar fi fost vorba, intuiția îi spunea că va fi ceva neplăcut. Thrawn putea vorbi cât dorea despre predictibilitatea contrabandiștilor – și poate că, pentru el, erau realmente previzibili. Pellaeon avusese însă destul de-a face cu genul acela de lepădături declasate și nu văzuse până acum o înțelegere care să nu fie încălcată dintr-o parte sau din alta.

Și nici una dintre *acele* înțelegeri nu fusese cauzată de îndrăzneala incredibilă a atacării unui șantier spațial imperial.

Rampa își încheie coborârea și se fixă. Comandantul trupelor de șoc privi în navetă și încuviință din cap... iar prizonierul își făcu apariția, flancat de doi soldați îmbrăcați în uniforme negre ale Flotei.

– Ah... căpitanul Mazzic, rosti Thrawn în vreme ce trupele de șoc se dispuseră în jurul său. Bun sosit la bordul *Himerei*. Îmi cer scuze pentru această convocare oarecum teatrală și pentru orice necazuri pe care ți le-am creat în graficul afacerilor. Există totuși anumite probleme ce nu pot fi discutate decât în mod direct.

– Foarte amuzant, pufni Mazzic.

Un contrast evident, gândi Pellaeon, față de cavalerul suav și sofisticat care fusese descris în dosarele Contrainformațiilor. Pe de altă parte, înțelegerea că te aștepta o interogare imperială era suficientă ca să alunge orice poleială de civilizație.

– Cum m-ai găsit?

– Haide, haide, căpitane, îl admonestă Thrawn, chiar ai crezut că te-ai putea ascunde de mine, dacă doresc să fii găsit?

– Pe Karrde nu-l găsești, replică Mazzic străduindu-se să nu pară impresionat în ciuda faptului că mâinile încătușate i se frecau nervos. Pe el n-ai pus mâna!

– Va sosi și vremea lui, zise Thrawn tot calm, dar mult mai distant. Nu discutăm însă despre Karrde, ci despre tine.

– Da, și sunt sigur că de-abia aștepți, mârâi Mazzic agitându-și brațele legate. Haide să terminăm o dată!

Sprâncenele lui Thrawn se arcuiră ușor.

– Ai înțeles greșit, căpitane. Nu te afli aici pentru a fi pedepsit, ci fiindcă doresc să lămurim neînțelegerea dintre noi.

Contrabandistul se opri în mijlocul exploziei de furie.

– La ce te referi? întrebă el bănuitor.

– Mă refer la recentul incident de la șantierele spațiale Bilbringi. Nu, nu nega – știu că tu și Ellor ați atacat distrugătorul acela neterminat. În condiții normale, Imperiul ar pune pe capul vostru un preț foarte mare pentru un asemenea act. Ținând însă seama de circumstanțele actuale, sunt pregătit să procedez altfel.

Mazzic se holbă la el.

– Nu-nțeleg.

– Este foarte simplu, căpitane. (Thrawn făcu un gest și un soldat începu să descuie cătușele contrabandistului.) Atacul vostru asupra lui Bilbringi a fost un act de răzbunare pentru un atac similar întreprins asupra reuniunii contrabandiștilor de pe Trogon la care ai participat. Până aici, nici o noutate – atât doar că atacul respectiv n-a fost autorizat nici de mine, nici de vreun ofițer superior imperial. Mai mult chiar, comandantul garnizoanei primise ordine explicite de a vă lăsa în pace.

– Te aștepți să cred așa ceva? pufni Mazzic.

Ochii lui Thrawn scânteiară.

– Ai crede mai degrabă că eu aș fi atât de incompetent încât să fi permis trimiterea în misiune a unei forțe de luptă inadecvate?

Mazzic îl privi cu aceeași ostilitate, dar o umbră de îngândurare îi lunecă peste chip.

– Mi s-a părut din capul locului c-am scăpat prea ușor, mormăi el.

– Atunci ne-am înțeles, reveni Thrawn la tonul anterior. Și am rezolvat și neînțelegerea. Naveta a primit ordin să te ducă înapoi la baza ta. Sau, mai exact, la baza de rezervă de pe Lelmra, spre care gred c-a plecat deja echipajul tău. Îmi cer din nou scuze pentru inconvenientele produse.

Ochii lui Mazzic se plimbară iute prin hangar, purtând expresia cuiva care se așteaptă pe jumătate să fie păcălit și speră în același timp să nu fie.

– Și te aștepți să te cred? întrebă el.

– Poți să crezi orice dorești, dar nu uita că te-am avut în mână... și că ți-am dat drumul. O zi bună, căpitane.

Thrawn se întoarse, gata de plecare.

– Atunci cine-au fost? strigă Mazzic după el. Dacă n-au fost trupe imperiale, cine-au fost?

Marele Amiral reveni la el.

– Au fost trupe imperiale, încuviință din cap. Ancheta noastră nu s-a încheiat, dar deocamdată se pare că locotenentul Kosk și oamenii săi încercau să-și rotunjească veniturile în mod clandestin.

– Cineva i-a *angajat* să ne atace? A angajat trupe imperiale?

– Nici imperialii nu sunt imuni în fața mitei, comentă Thrawn pe un ton sumbru dublat de o imitare excelentă a disprețului amar. În cazul acesta, și-au plătit trădarea cu viața. Fii sigur că persoana sau persoanele responsabile vor plăti un preț similar.

– Știi cine a fost?

– Cred că da, însă deocamdată nu am dovezi.

– Dă-mi un indiciu, insistă Mazzic.

Thrawn rânji sardonice.

– Caută-ți singur indiciile, căpitane. La revedere!

Se întoarse și porni spre arcada care făcea legătura cu zonele de service și pregătire. Pellaeon așteaptă până ce Mazzic și escorta sa reveniră în navetă, apoi se grăbi după Marele Amiral.

– Credeți că i-am oferit destule? întrebă el încetișor.

– Nu contează, căpitane, îl asigură Thrawn. I-am oferit tot ce este necesar și dacă Mazzic însuși nu-i îndeajuns de ager ca să-l identifice pe Karrde, o va face unul dintre ceilalți șefi ai contrabandiștilor. Oricum, întotdeauna este bine să oferi mai puțin decât mai mult. Unele persoane nu se încred în mod automat în informațiile gratuite.

În urma lor, naveta se ridică de pe punte și se îndreaptă spre spațiu... iar de sub arcada din față se ivi un chip rânjind.

– Frumos lucrat, Mare Amiral, rosti Ferrier plimbându-și țigara dintr-un colț în altul al gurii. L-ați zgândărit și apoi i-ați dat drumul. Se va gândi mult timp la asta.

– Mulțumesc, Ferrier, replică sec Thrawn. Aprobarea ta înseamnă mult pentru mine.

Rânjetul hoțului de nave păru să dispară pentru o clipă, apoi se păru că acceptă comentariul ca atare.

– Perfect, zise el. Care-i următoarea noastră mișcare?

Ochii lui Thrawn fulgerară, auzind folosirea pluralului, totuși nu făcu nici un comentariu.

– Aseară, Karrde a transmis o serie de mesaje, dintre care am interceptat unul. Decriptarea nu s-a terminat, dar nu poate fi vorba decât

de o convocare pentru altă întâlnire. Când vom deține locația și data, ți le vom comunica.

– Ca să mă duc și să-l ajut pe Mazzic să-l demaște pe Karrde?

– Nici vorbă, spuse apăsător Thrawn. Vei sta într-un colț și-ți vei ține gura. Ferrier tresări de parcă ar fi fost pălmuit.

– Da, sigur.

Thrawn îl mai fixă un moment cu privirea, apoi urmă:

– În plus, te vei asigura că un anumit datacard va ajunge la Karrde. Preferabil în cabina navei sale – probabil că Mazzic va căuta acolo prima dată.

Făcu un semn și un ofițer avansă un pas și-i întinse lui Ferrier un datacard.

– Aha, încuviință hoțul viclean, m-am prins. Înregistrarea înțelegerii dintre Karrde și locotenentul Kosk, nu?

– Exact. Ea, plus dovezile pe care le-am strecurat deja în înregistrările personale ale lui Karrde n-ar trebui să mai lase nici o îndoială privitor la faptul că îi manipulează pe ceilalți. Cred că va fi mai mult decât suficient.

– Da, nu sunt deloc niște tipi amabili. Ferrier răsuci datacardul în mână, mestecând țigara. Perfect! Prin urmare, mă urc la bordul lui *Karrde Nesupusul*...

Amuți, văzând privirea de pe chipul lui Thrawn.

– Nu, vorbi încet Marele Amiral. Dimpotrivă, vei sta cât mai departe de nava și de camerele lui. Mai mult încă, atât timp cât vei fi în baza lui, nu vei rămâne nici o clipă singur.

Ferrier clipi surprins.

– Bine, dar...

Ridică neajutorat datacardul. Pellaeon simți oftatul de iritare răbdătoare a lui Thrawn.

– Defelul tău va strecura datacardul la bordul lui *Karrde Nesupusul*.

– Ah, da, se luminează hoțul la față. El o poate face fără să-și dea seama cineva.

– Ar fi bine s-o facă, îl preveni Thrawn și brusc vocea îi deveni rece ca gheața. Pentru că n-am uitat rolul pe care l-ai jucat în morțile locotenentului Kosk și a oamenilor săi. Ai o datorie față de Imperiu, Ferrier. Și datoria aceea va fi plătită!

Fața lui Ferrier pălise îndărătul bărbii.

– Am înțeles, Mare Amiral.

– Atunci este bine. Vei rămâne în nava ta, până ce Decriptările obțin locația întrunirii convocate de Karrde. După aceea, ești pe cont propriu.

– E clar, făcu hoțul strecurând datacardul în tunică. Și apoi... După ce ei îl rezolvă pe Karrde, eu ce fac?

– Îți poți vedea de afacerile tale. Când voi avea nevoie de tine, te voi găsi. Buza inferioară a lui Ferrier zvâcni ușor.

– E clar, repetă el.

Și Pellaeon zări pe chipul lui că începuse să-și dea seama cât de mare era, de fapt, datoria lui față de Imperiu.

Planeta era verde-albastru, împesărită cu alb, destul de asemănătoare cu celelalte planete pe care Han le văzuse de-a lungul anilor. Singura excepție era că aceasta nu avea un nume.

Sau astroporturi. Sau facilități orbitale. Sau orașe, centrale energetice, ori alte nave. De fapt, nu avea aproape nimic.

– Asta-i, da? o întrebă pe Mara.

Femeia nu-i răspunse. Han întoarse ochii și o zări privind planeta din fața lor.

– Da sau nu? insistă el.

– Da, răspunse Mara cu un glas straniu de dogit. Am ajuns.

– Bun, încuviință Han continuând să se încrunte spre ea. Grozav! Ne spui unde-i muntele? Sau o să survolăm planeta, așteptând să vedem de unde se deschide focul asupra noastră?

Mara păru că se smulge din transă.

– Este cam la jumătatea distanței dintre ecuator și polul nord, lângă extremitatea estică a principalului continent. Un munte izolat, înălțându-se din păduri și prerie.

– Perfect.

Han introduse informațiile și speră că senzorii n-aveau să intre în buclă și să se blocheze tocmai acum. Și așa, Mara făcuse destule comentarii ironice la adresa *șoimului*.

Înapoia lor, ușa cabinei de deschise și intrară Lando cu Chewbacca.

– Care-i treaba? făcu Lando. Am ajuns?

– Am ajuns, răspunse Mara înaintea lui Han.

Chewbacca mormăi la rândul său o întrebare.

– Nu, scutură Han din cap, pare un loc de tehnologie joasă. Nu există surse energetice, și nici transmițătoare.

– Baze militare? se interesă Lando.

– Dacă sunt, nu le pot detecta.

– Interesant, murmură Lando privind peste umărul lui Mara. N-aș fi zis că Marele Amiral e un tip atât de încrezător.

– Locul a fost destinat să adăpostească un tezaur privat, îi reaminti Mara acid. Nu este o reclamă pentru hardware-ul imperial. Nu existau garnizoane sau centre de comandă, pe care să le fi ocupat Thrawn.

– Deci totul e ascuns în interiorul muntelui? reflectă Han cu glas tare.

– Plus câteva probabile patrule de sol în imediata apropiere a intrării, încuviință Mara. Nu vor exista însă escadriile de vânători sau armament greu cu care să ne riposteze.

– Pare o variație plăcută, comentă sec Lando.

– Cu condiția ca Thrawn să nu fi decis stabilirea unor garnizoane proprii, le atrase atenția Han. Pentru orice eventualitate, tu și Chewie ar fi bine să activați cuartele.

– S-a făcut.

După ieșirea lor, Han cuplă pe un vector general de apropiere, apoi tastă detectarea senzorială.

– Necazuri? întrebă Mara.

– Probabil că nu, o asigură Han urmărind displayurile pe care nu apărea nimic în jurul lor. Pe când ne apropiam, am avut de două ori impresia că am zărit pe cineva furișându-se după noi.

– Și Calrissian spunea că a văzut ceva, când am schimbat cursul la Obroa-skai, examinează femeia cu atenție displayul. Ar putea fi o navă cu un mod stealth senzorial foarte bun.

– Sau doar o eroare de funcționare. În ultimul timp, Fabritech-ul ne-a făcut numai necazuri.

Mara se răsuci să privească spre tribord.

– Este posibil să ne fi urmărit cineva de la Coruscant?

– Cine știa că venim? replică Han. (Nu, nu exista nimic acolo. Probabil era doar imaginația lui.) Cât ai văzut din tezaurul ăsta?

Femeia se întoarse lent și se uită din nou în față, însă purta pe chip o expresie nu tocmai convinsă.

– Doar drumul de la intrare până la sala tronului de la ultimul nivel. Știu însă unde este sala cu cilindrii Spaarti.

– Și generatoarele de energie?

– Nu le-am văzut, dar îmi amintesc c-am auzit că sistemul de răcire folosea un curs de apă de pe versantul nord-estic. Probabil că sala este undeva pe acolo.

Han își mușcă ușor buza.

– Iar intrarea principală este prin versantul sud-vestic.

– *Singura* intrare, îl corectă ea. Pe acolo se intră și tot pe acolo se iese.

– Am mai auzit asta.

– Acum e adevărat.

– Bine, strânse din umeri bărbatul.

Nu avea nici un rost să discute în contradictoriu în această privință. Oricum, până nu găseau realmente locul cu pricina.

Ușa cabinei se deschise și, privind peste umăr, îl zări pe Luke.

– Am ajuns, puștiule, îi spuse.

– Știu, încuviință el înaintând și oprindu-se lângă Mara. M-a anunțat Mara.

Han trase cu coada ochiului spre femeie. Din câte își putuse da seama, ea petrecuse tot voiajul evitându-l pe Luke, ceea ce nu era tocmai simplu într-o navă de dimensiunile *șoimului*. Tânărul îi returnase favoarea în același mod.

– Chiar așa?

– Nu-i nici o problemă, îl liniști Luke privind planeta din față. Deci asta-i Wayland.

– Da, încuviință scurt Mara apoi își descheie centura și trecu pe lângă Luke. Mă-ntorc imediat, anunță peste umăr și părăsi cabina.

– Voi doi vă-nțelegeți de minune, comentă Han după ce ușa se închise în urma ei.

– Ai să râzi, dar ai dreptate, încuviință Luke așezându-se pe scaunul de copilot părăsit de femeie. Ar fi trebuit să ne fi văzut în *Himera*, când l-am eliberat pe Karrde. Este genul de om pe care-i bine să-l ai alături.

– Cu excepția momentelor când vrea să-ți bage un cuțit în spate.

– Sunt gata să-mi asum niște riscuri, surâse Luke. Cred că este una dintre aiurelile acelea Jedi.

– Nu-i de râs, bombăni Han. Să știi că ea n-a renunțat la ideea de a te ucide. I-a spus-o lui Leia pe Coruscant.

– Ceea ce mă determină să cred că, de fapt, nu vrea s-o facă, replică tânărul. Oamenii nu obișnuiesc să-și anunțe în gura mare planurile de asasinare. Mai ales familiei victimei.

– Ești gata să-ți pui viața în joc pe afirmația asta?

Luke ridică imperceptibil din umeri.

– Am și făcut-o deja.

Șoimul ajunsese deasupra atmosferei exterioare și calculatorul identificase în sfârșit o probabilă locație a Muntelui Tantiss.

– Dacă mi-ai cere părerea, nu-i cel mai bun moment să riști, comentă Han examinând harta afișată de senzori.

Decise că o apropiere dinspre sud avea să fie cea mai bună, oferindu-le adăpostul pădurii atât pentru asolizare, cât și pentru drumul până la intrare.

– Ai vreo sugestie? întrebă Luke.

– Bineînțeles, încuviință bărbatul modificând cursul spre muntele îndepărtat. O lăsăm în *șoim*, la locul asolizării.

– Vie?

În alte circumstanțe, se gândi Han, întrebarea n-ar fi fost neapărat ridicolă.

– Sigur că da, replică el. Există destule modalități prin care s-o împiedicăm să dea de bucluc.

- Chiar crezi că va fi de acord să stea în urmă?
- N-a zis nimeni că trebuie să-i cerem părerea.
- Nu putem face așa ceva, clătină Luke din cap. Trebuie să facă lucrul ăsta.
- Care dintre ele? mârâi Han. Atacul instalației de clonare, sau uciderea ta?
- Nu știu, murmură tânărul. Poate pe amândouă.

* * *

Înainte de a se alătura Alianței Rebele, lui Han nu-i plăcuseră niciodată prea mult pădurile. Ceea ce nu însemna că le-ar fi *detestat*. Pur și simplu, pădurile nu reprezentau ceva care să preocupe pe cei mai mulți contrabandiști. În majoritatea cazurilor, preluările și livrările se făceau în astroporturi mici și ponosite, ca Mos Eisley sau Abregado-rae; iar în puținele ocazii când întâlnirea se stabilea într-o pădure, îl lăsa pe client să fie atent la pădure, în timp ce tu erai atent la el. Drept urmare, Han sfârșise prin a avea ideea vagă că toate pădurile semănau între ele.

Perioada petrecută alături de Alianță îi modificase părerea respectivă. Pe Endor, Corstris, Fedje și alte zeci de planete, învățase pe propria sa piele că fiecare pădure era altfel, cu plantele ei, cu animalele ei și cu dificultățile generale pentru vizitatorii întâmplători. Altul dintre numeroasele subiecte despre care Alianța îl învățase mai multe lucruri decât și-ar fi dorit să afle.

Pădurea de pe Wayland se potrivea perfect șablonului; iar prima dificultate apărui atunci când trebui să coboare *șoimul* prin frunzișul des al coronamentului superior, fără să lase o gaură pe care un pilot TIE imperial ar fi trebuit să fie adormit ca să n-o remarce. Mai întâi trebuiau să găsească o breșă în coronament – în cazul acesta, un copac prăbușit – și apoi Han să piloteze nava pe o parte, o manevră mult mai păcătoasă într-un câmp gravitațional planetar decât într-o centură de asteroizi. Al doilea coronament, despre care nu avusese habar, până ce nu trecuse de primul, a fost a doua dificultate și Han retezase vârfurile unui șir de arbori mai scunzi, înainte de a stabili *șoimul* și a asoliza, strivind o mulțime de tufișuri în decursul manevrei.

- Eleganță coborâre, comentă Lando sec frecându-și umărul pe sub centura de siguranță, când Han dezactivează elevatoarele repulsor.

- Cel puțin n-am pierdut antena senzorială, replică apăsător prietenul său.

- N-o să uiți niciodată chestia aia? se strâmbă Lando.

Han ridică din umeri și tastă algoritmii de căutare a formelor de viață. Era momentul să vadă ce-i aștepta prin hățișuri.

- Ziseseși că n-o să-i faci nici o zgârietură, îi reaminti el.

- Bine, bine, mormăi Lando. Data viitoare, *eu* o să distrug generatorul câmpului energetic și *tu* o s-o pilotezi în *Steaua Morții*.

Gluma nu era însă deloc veselă. Dacă Imperiul pune mâna pe destule din vechile sale resurse, Thrawn ar fi putut încerca să construiască alta dintre blestemățiile acelea.

– Noi suntem gata, anunță Luke strecurându-și capul în cabină. Cum pare?

– Nu prea rău, zise Han privind displayul. Am detectat un grup de animale, dar păstrează distanța.

– Cât sunt de mari? se interesă Lando aplecându-se peste umărul lui ca să vadă mai bine.

– Și câte animale sunt în grup? adăugă Luke.

– Vreo cincisprezece. Nimic la care să nu putem face față, dacă va fi nevoie. Să-i dăm drumul!

Mara și Chewbacca așteptau lângă trapă, cu R2-D2 și C-3PO, ultimul păstrând o tăcere neobișnuită pentru el.

– Chewie și cu mine ieșim primii, anunță Han scoțând blasterul. Voi rămâneți aici, cu ochii-n patru.

Apăsă comanda și trapa se deschise, coborând rampa care strivi cu trosnet înăbușit frunzele uscate de pe jos. Încercând să privească simultan în toate direcțiile, Han porni pe rampă.

Zări primul animal, înainte să fi ajuns pe sol: cenușiu, cu pete albe pe spinare, lung de doi metri de la bot și până la smocul din vârful cozii. Stătea ghemuit la baza ramurii unui copac, urmărindu-l cu ochisorii aidoma unor mărgele. Iar dacă ghearele și colții puteau constitui vreun indiciu, era în mod limpede un prădător.

Chewbacca mârâi încetișor de lângă bărbat.

– Da, îl văd, șopti Han. Pe undeva pe-acolo, mai sunt alți paisprezece. Wookieeul mârâi din nou, gesticulând.

– Ai dreptate, încuviință Han privind prădătorul, pare familiar. Seamănă cu panthacurile de pe Mantessa, nu crezi?

Chewbacca rămase pe gânduri, apoi mormăi o negație.

– Asta o să vedem mai târziu, decise Han. Luke?

– Aici sunt, răspunse tânărul din navă.

– Tu și Mara începeți să coborâți echipamentul, ordonă Han privind atent prădătorul care nu părea deranjat de sunetul vocilor umane. Începe cu motospeederele. Lando, tu-i acoperi de sus. Fii cu ochii-n patru!

De sus se auziră clicurile și pocnetele ce anunțau deschiderea limitatoarelor pentru transport ale primelor două motospeedere, apoi zumzetul slab al activării elevatoarelor repulsor.

Și, cu un trosnet puternic de crengi și frunze rupte, prădătorul sări.

– Chewie! reuși Han să strige, înainte ca animalul să-l atace.

Trase, salva blasterului lovi în plin, și bărbatul izbuti să se aplece, când trupul trecu peste capul său. Chewbacca urla răcnetul wookiee de luptă, rotind proiectorul de săgeți și trăgând aproape încontinuu în prădătorii care se năpusteau spre ei din copaci. Dinspre trapa șoimului se auzi un strigăt și sclipi altă salvă.

Cu coada ochiului, Han întrezări o pereche de gheare îndreptându-se către el mult prea rapid ca să le poată evita.

Ridică brațul în față și duse capul cât putu de mult pe spate. Peste o clipă, prădătorul îl lovi violent, răsturnându-l, și simți apăsarea și durerea sfredelitoare, când ghearele îi străpunseră jacheta de camuflaj...

Pentru ca apoi, pe neașteptate, greutatea de pe el să dispară. Han coborî brațul la timp ca să vadă animalul sărind pe rampă și pregătindu-se să intre în *șoim*. Se răsuci și trase în el, simultan cu altcineva dinăuntru.

Chewbacca lătră un avertisment. Din poziția sa întins pe spate, Han se întoarse și văzu alte trei animale gonind pe sol în direcția lui. Doborî unul cu două focuri succesive și rotea blasterul spre al doilea, când în fața lui apărură brusc o pereche de cizme negre. Prădătorii fură ridicați în sus pe o linie încețoșată de verde strălucitor, apoi se prăbușiră pe sol.

Rostogolindu-se pe o parte, Han se sculă în picioare și privi în jur. Luke stătea alături cu sabia Jedi bâzâind activată. De cealaltă parte a rampei, Chewbacca își păstrase poziția verticală, înconjurat de trei animale moarte.

Han plecă ochii la prădătorul mort de lângă el. Acum, când îl putea examina mai bine...

– Atenție – mai sunt trei acolo, îl avertiză Luke.

Două animale se întrezăreau, pitite în copaci.

– N-o să ne deranjeze. A intrat vreunul în *șoim*?

– N-a ajuns departe, răspunse Luke. Ce ai făcut ca să-i stârnești?

– Noi n-am făcut nimic, zise Han punând blasterul în toc. Au intrat în acțiune când tu și Mara ați pornit motospeederele.

Chewbacca mormăi a recunoaștere.

– Așa-i, aprobă Han, acolo ne-am lovit de ei.

– Ce sunt? întrebă Luke.

– Se numesc garrali, vorbi Mara de pe rampă. Fără să dea drumul blasterului din mână, privea corpurile din jurul wookieeului. Imperiul îi folosea drept câini de pază, de obicei în apropierea garnizoanelor de lângă păduri, unde nu erau practice patrulele de droizi. Semnalul ultrasonic al elevatoarelor repulsor are o componentă similară celei emise de animalele pe care le vânează. Îi atrage ca un magnet.

– Prin urmare, de aceea ne așteptau aici, încuviință Luke dezactivând sabia.

– Pot auzi elevatoarele repulsor ale unei nave de la câțiva kilometri, adăugă Mara.

Sări de pe rampă, îngenunche lângă unul dintre garralii morți și-și afundă mâna liberă în blana de pe ceafa animalului.

– Dacă au radiobalize, dispecerii din Muntele Tantiss știu deja că suntem aici.

– Grozav, mormăi Han, lăsându-se pe vine lângă garralul mort de la picioarele lui. Ce căutăm – o zgardă?

– Probabil, totuși verifică și în jurul labelor.

După câteva minute de nesiguranță, nu găsiră nici o radiobaliză.

– S-ar putea să fie urmașii grupului care a fost adus pentru protejarea muntelui, comentă Lando.

– Sau poate că asta e planeta lor de baștină, zise Mara. N-am văzut niciodată să fie consemnată pe undeva.

– Oricum, vom avea necazuri, conchise Han împingând leșul de pe rampa *șoimului* pe solul acoperit cu frunze. Dacă nu putem folosi motospeederele, va trebui să mergem pe jos.

De deasupra se auzi un fluierat electronic discret.

– Scuză-mă, căpitane, rosti C-3PO. Asta este valabil și pentru R2-D2 și pentru mine?

– Doar dacă n-ați învățat cumva să zburați.

– Căpitane, m-am gândit că mai ales R2-D2 nu este tocmai echipat pentru o călătorie prin pădure. Dacă nu poate fi folosită platforma de transport a încărcăturii, poate se aranjează altceva.

– Aranjamentul este că veți merge pe jos, ca noi toți, replică sec Han. (O discuție prelungită cu C-3PO nu reprezenta deloc felul în care intenționa să-și petreacă ziua.) Ați făcut-o pe Endor, o puteți face și aici.

– Pe Endor n-a trebuit să mergem atât de mult, îi reaminti Luke încetișor. Cred că până la munte este un drum de două săptămâni.

– Nu-i nici chiar așa rău, estimează rapid Han. (Nu era așa rău, dar era destul de rău.) Cel mult opt-nouă zile... Poate încă două, dacă întâlnim necazuri pe drum.

– Să fii sigur că vom întâlni, comentă acru Mara așezându-se pe rampă și punându-și blasterul în poală. În privința asta, poți să mă crezi.

– Nu te aștepti ca băștinașii să fie ospitalieri? întrebă Lando.

– Mă aștept să ne întâmpine cu arbaletetele încordate. Aici există două rase diferite: psadanii și myneyrshii. Nici una dintre ele nu-i iubea prea mult pe oameni, nici chiar înainte ca Imperiul să fi ocupat Muntele Tantiss.

– Cel puțin, nu vor fi de partea Imperiului, rosti Lando.

– Asta nu mă liniștește prea mult, se încruntă Mara. Când nu vor fi ei, vor fi animalele de pradă obișnuite. O să fim norocoși, dacă putem ajunge în douăsprezece-treisprezece zile, nu doar opt-nouă.

Han privi pădurea și ceva îi atrase atenția. Ceva mai mult decât neliniștitor...

– Să zicem atunci douăsprezece, încuviință el simțind că brusc devenise vital să plece de acolo. Să-i dăm drumul! Lando și Mara, sortați echipamentul pe care-l luăm. Chewie, scoate toate cutiile de rații din trusele de supraviețuire. Luke, tu și droizii luați-o într-acolo – le indică direcția – și vedeți ce puteți găsi ca potecă. Poate o albie secată de pârâu... suntem destul de aproape de munte pentru așa ceva.

– Da, căpitane, încuviință C-3PO încântat pornind pe rampă. Hai, R2-D2!

Se auzi un murmur de încuviințare, iar ceilalți intrară în navă. Han porni spre rampă, dar Luke îl opri, punându-i mâna pe braț.

– Ce s-a întâmplat? întrebă încetișor tânărul.

Han arătă din cap către pădure.

– Garralii care ne priveau au dispărut.

– Au plecat toți o dată?

– Nu știu. Nu i-am văzut plecând.

Luke își pipăi sabia laser.

– Crezi că-i o patrulă imperială?

– Sau alte animale de pradă menționate de Mara. Simți ceva?

Tânărul inspiră adânc, apoi expiră lent.

– Nu percep nici o prezență în apropiere, dar s-ar putea să fie dincolo de raza mea. Crezi că ar trebui să abandonăm misiunea?

Han clătină din cap.

– Dacă o facem, pierdem șansa cea mai bună pe care o vom avea vreodată. După ce imperialii vor afla că le-am descoperit instalația de clonare, nu va mai avea sens să pretindă că nu-i decât o planetă nedezvoltată și anonimă. Până vom reveni cu o forță de atac, ne vor aștepta cu două flote de distrugătoare.

– I-adevărat... și ai dreptate, dacă au urmărit *șoimul* până aici, cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine. Expediezi coordonatele spre Coruscant înainte să pornim?

– Nu știu, răspunse Han și privi *șoimul* care se ridica deasupra lui încercând să nu se gândească la imperialii care aveau să-și pună din nou etichete murdare pe nava sa. Dacă în pădure există o patrulă, nu vom putea niciodată regla transmisiunea la un fascicul suficient de îngust pentru ca mesajul să nu fie interceptat. În nici un caz după felul în care s-a comportat în ultima vreme.

– Pare riscant, observă Luke. Dacă avem necazuri, nu vor ști unde să trimită unitățile de susținere.

– Pe de altă parte, îți garantez necazuri dacă mesajul e interceptat de o patrulă din pădure... Sunt gata să ascult orice alte sugestii.

– Ce-ar fi ca eu să mai rămân aici câteva ore? Dacă până atunci nu apare nici o patrulă, ar trebui să putem emite în siguranță.

– Nici vorbă! Ar însemna să mergi singur prin pădure și sunt șanse mai mari de 50% că nu ne vei putea găsi.

– Sunt gata să-mi asum riscul.

– Eu nu, i-o reteză Han. În plus, de fiecare dată când pleci singur, sfârșești prin a mă băga în belele.

Luke surâse vinovat.

– Uneori, așa se pare.

– Ba bine că nu. Haide, pierdem timpul. Pornește și caută-ne o potecă.

– Bine, suspină Luke, dar fără să pară necăjit. (Poate că știuse din capul locului că nu era o idee prea grozavă.) Haideți, C-3PO, R2-D2. Îi dăm drumul.

* * *

Prima oră a fost cea mai dificilă. Cărarea aproximativă găsită de R2-D2 se înfunda după mai puțin de o sută de metri într-un desiș de spini, care-i sili să-și taie drum prin hățișuri. În felul acela, tulburară nu numai plantele, ci petrecură câteva minute încordate trăgând într-un cuib de creaturi lungi de jumătate de metru, cu șase picioare, care se năpustiseră asupra lor cu ghearele și dinții. Din fericire arsenalul respectiv era destinat unor prăzi mult mai mici și, cu excepția unei amprente dentare perfecte în piciorul stâng al lui C-3PO, nimeni nu fu rănit înainte de alungarea agresorilor. C-3PO se plânse mai mult decât ar fi avut rost și poate că sunetele sale atraseră peste câteva minute atacul unui animal cu solzi bruni. Blasterul lui Han nu reuși să-l oprească și Luke fu nevoit să-și utilizeze sabia ca să-l desprindă de pe brațul droidului. C-3PO fu înclinat să geamă cu atât mai mult după aceea și Han amenința că-l va dezactiva, lăsându-l pradă animalelor, când, pe neașteptate, dădură peste unul dintre pâraiele secate la care speraseră. Pe un teren relativ plat și degajat de vegetație și fără alte atacuri din partea animalelor, care să-i încetinească, merseră mult mai repede și când coronamentul frunzelor de deasupra începu să se întunece, semnalând apropierea nopții, parcurseseră aproape zece kilometri.

– Readuce amintiri minunate, nu-i așa? comentă Mara sarcastic, scoțându-și ranița și lăsând-o lângă unul dintre tufișurile ce urmau albia pâraiașului.

– E ca pe Myrkr, încuviință Luke folosind sabia ca să reteze altul dintre arbuștii ghimpați cu care se familiarizaseră în ultimele ore. Știi, n-am aflat niciodată ce s-a întâmplat după plecarea noastră...

– Ce era de așteptat, răspunse ea. Am șters-o cu doi pași înaintea AT-AT-urilor lui Thrawn. Oricum, am fost cât pe-aici să fim prinși, deoarece Karrde a insistat să mai rămânem să tragem cu ochiul.

– De asta ne ajuți? Fiindcă Thrawn a pus o recompensă pe capul lui Karrde?

– Uite ce-i, Skywalker, mârâi femeia, să stabilim o dată pentru totdeauna o chestie. Eu lucrez pentru Karrde și Karrde a spus deja că noi rămânem neutri față de războiul vostru. Singurul motiv pentru care mă aflu aici este că știu câte ceva despre perioada Războiului Clonelor și nu vreau să văd o gașcă de duplicate cu fețe încremenite încercând să preia controlul galaxiei. Singurul motiv pentru care voi vă aflați aici este faptul că nu pot distruge locul de una singură.

– Am înțeles, încuviință Luke.

Tăie al doilea tufiș de spini, apoi dezactivă sabia. Extinzând Forța, ridică tufișurile de pe sol și le coborî în albia pâraului.

– Oricum nu va opri ceva care dorește cu tot dinadinsul să ajungă la noi, decise el studiind bariera improvizată, dar cel puțin îl va încetini.

– Dacă asta ar avea vreun rost, făcu Mara scoțând un baton de concentrate și rupându-i învelișul. Să sperăm că nu-i unul dintre locurile acelea norocoase, unde toți prădătorii realmente mari ies numai noaptea.

– Să sperăm că senzorii lui R2-D2 îi pot detecta înainte de a se apropia prea mult.

Tânărul reactivă sabia și mai tăie două tufișuri, pentru orice eventualitate. Se pregătea s-o închidă, când percepu modificarea subtilă din aura lui Mara. Se întoarse și o zări privindu-i sabia. Uitase de batonul alimentar, iar pe chip i se citea o expresie stranie.

– S-a întâmplat ceva? întrebă el.

Privirea femeii se feri, aproape vinovată.

– Nimic, murmură ea.

Trase iute cu ochiul spre Luke, după care mușcă furios din baton.

– Bine.

Dezactivând sabia, Luke folosi Forța ca să amplaseze tufișurile nou tăiate peste celelalte două. Tot nu era cine știe ce obstacol, hotărî el. Poate că dacă ar fi întins câteva liane între copaci...

– Skywalker...

– Da?

Mara îl fixa cu ochii.

– Trebuie să te întreb ceva. Ești singurul care știe. Cum a murit Împăratul?

Pentru o clipă, Luke îi studie chipul. În ciuda luminii tot mai palide, putea să vadă durerea din ochii ei; amintirile amare ale vieții de lux și viitorului sclipitor ce-i fuseseră răpite la Endor. Totuși alături de durere exista o hotărâre la fel de intensă. Indiferent cât de mult ar fi durut-o, voia într-adevăr să afle adevărul.

– Împăratul încerca să mă atragă în partea întunecată, spuse el și amintirile de mult îngropate ieșiră dureros la suprafață. (În ziua aceea, fusese cât pe aici să moară el, nu Împăratul.) Aproape că reușise. Am trimis o lovitură spre el... și m-am trezit duelându-mă cu Vader. Probabil că a crezut că dacă-l ucid pe Vader în furia mea, voi fi vulnerabil față de partea întunecată.

– Dar voi v-ați aliat împotriva lui, îl acuză Mara cu ochii azvârlind fulgere de mânie. L-ați atacat... amândoi...

– Stai așa, protestă tânărul. Eu nu l-am atacat. Nu după acea primă lovitură.

– Ce tot spui? V-am văzut! Amândoi l-ați atacat cu săbiile de lumină. V-am văzut!

Luke se holbă la ea... și brusc înțelese. Mara Jade, Mâna Împăratului, care-i putea auzi glasul din orice colț al galaxiei. Fusese în contact cu stăpânul ei în clipa morții acestuia și văzuse totul.

Atât doar că văzuse greșit.

– Eu nu l-am atacat, repetă el. Era pe punctul să mă ucidă, când Vader l-a prins și l-a aruncat în puț. Chiar dacă aș fi vrut, eu n-aș fi

putut face nimic... eram încă pe jumătate paralizat de fulgerele cu care mă lovisese.

– Cum adică „dacă ai fi vrut”, pufni ea disprețuitor. Doar de aceea te-ai dus în *Steaua Morții*, nu?

– Nu, clătină Luke din cap. M-am dus să încerc să-l scot pe Vader din partea întunecată a Forței.

Mara se întoarse cu spatele și Luke îi percepse clocotul din suflet.

– De ce ar trebui să te cred? șopti ea în cele din urmă.

– De ce te-aș minți? Nu schimbă faptul că, dacă eu n-aș fi fost acolo, Vader nu s-ar fi întors împotriva lui. Din acest punct de vedere, probabil că eu sunt responsabil pentru moartea lui.

– Exact, tu ești, încuviință răgușit Mara însă după o scurtă ezitare. Și nu voi uita asta.

Luke aprobă tăcut din cap și așteaptă următoarele cuvinte ale femeii. Ea nu vorbește însă și, după un minut, tânărul se întoarse cu atenția asupra tufșurilor de spini.

– În locul tău, aș înceta cu chestiile alea, rosti Mara dinapoia lui cu un glas redevenit calm și stăpânit. Dacă un animal mare trece peste ele, nu vom mai avea practic ieșire de aici.

– Ai dreptate, aprobă acceptând atât sugestia cât și înțelesul dinapoia ei.

Aveau de îndeplinit o misiune și, până n-o terminau, Mara dorea ca el să rămână în viață. Iar după aceea, avea să fie nevoită să-și confrunte destinul care-i fusese pregătit... sau să-și aleagă altul.

Dezactivând sabia, Luke trecu pe lângă femeie și porni spre locul unde se instala tabăra. Era timpul să verifice droizii.

Ușa sălii Adunării Generale se deschise și un val de ființe și droizi începu să se reverse pe Marele Coridor, pălăvrăgind în obișnuitul spectru de graiuri diferite. Uitându-se la Winter, în vreme ce se îndreptau către mulțime, Leia încuviință din cap.

Venise momentul.

– A mai apărut ceva nou? întrebă ea.

– O continuare neașteptată la raportul de pe Pantolomin, răspunse Winter privind aparent nepăsătoare prin mulțime. Un vânător de recompense de acolo pretinde că a pătruns în șantierul spațial de la Ord Trasi și ne oferă pentru cumpărare informații despre noul program de construcție.

– M-am cam săturat de vânătăorii ăștia de recompense, replică Leia încercând să nu se uite în jur. (Winter privea și, cu memoria ei perfectă, avea să și-i reamintească pe toți cei care se aflau destul de aproape ca să le audă conversația.) De ce crede colonelul Derlin că ne putem încrede în el?

– Nici el nu afirmă că ar trebui să ne încredem. Contrabandistul ne-a oferit o informație gratuită: trei distrugătoare imperiale vor fi gata într-o lună. Colonelul Derlin l-a însărcinat pe comandantul de brigadă Harleys să conceapă un plan pentru confirmare.

Ieșiseră de acum de pe Marele Coridor, alături de ceilalți care încă nu se îndreptaseră spre cabinete ori spre alte săli de întruniri.

– Pare periculos, rosti Leia urmând conștiințioasă scenariul pregătit. Sper că n-o să facă doar o survolare.

– Rapoartele nu oferă detalii. Exista totuși o anexă, în care se solicita eventualul împrumut al unui cargobot de la cineva care întreprinde afaceri cu Imperiul.

Ultimul oficial coti pe un coridor transversal, lăsându-le singure printre tehnicieni, asistenți, personal administrativ și alte funcții mărunte ale guvernării Noii Republici. Leia îi privi rapid și decise că n-avea rost să mai înceapă alt scenariu pentru ei. Uitându-se la Winter, încuviință din cap și porniră către turbo-lifturi.

Avuseseră nevoie de un loc unde Ghent să poată lucra fără să se știe și fără ca măcar un zvon despre proiect să răsunfle, iar examinarea planurilor originale ale Palatului descoperise locația ideală. O veche incintă pentru generatoare energetice de rezervă, dezafectată și sigilată cu ani în urmă, înghesuită între birourile Aprovizionare/Intendență Sector și Dispecerat Vânători Stelari, la parter. Leia tăiasă cu sabia de lumină o intrare nouă de pe un coridor de serviciu, Bel Iblis îi ajutase cu instalarea cablurilor electrice și informatice, iar Ghent pregătise programul de decriptare.

Aveau tot ce le trebuia. Mai puțin rezultatele.

Când ajunseră, Ghent stătea în singurul scaun al încăperii, cu picioarele pe masă, și privea visător în gol. Abia după ce Winter închise ușa, le remarcă prezența.

– Ah, salut! făcu el lăsând picioarele pe podea cu un bufnet sec.

– Mai încet, te rog, îi reaminti Leia cu o grimasă. (Era posibil ca funcționarii aflați dincolo de pereții subțiri să atribuie zgomotele auzite vecinilor din biroul alăturat, dar nu era obligatoriu.) Generalul Bel Iblis a adus ultimele transmisiuni?

– Acum o oră, încuviință Ghent șoptind aproape inaudibil acum. Le-am spart deja.

Apăsă o tastă și pe display apăru o serie de mesaje decriptate. Leia veni în spatele scaunului tânărului și le parcurse. Detalii ale viitoarelor detașări militare, transcrieri integrale ale unor conversații diplomatice la nivel înalt, bârfe din Palat – ca întotdeauna, sursa Delta acoperise întregul domeniu, de la semnificativ la banal.

– Uite una dintre ale noastre, indică Winter.

Leia citi informația. Un raport neconfirmat al contrainformațiilor de pe Bpfassh, sugerând că *Himera* și navele ei de susținere fuseseră semnalate lângă Anchoron. Într-adevăr, era unul dintre scenariile lor.

– Câți l-au auzit pe ăsta? întreabă prințesa.

– Numai patruzeci și șapte, răspunse Winter care scria deja pe datapadul lui Ghent. A fost ieri, cu puțin înainte de ora 15, în decursul celei de-a doua sesiuni a Adunării Generale, iar Marele Coridor era destul de pustiu.

Leia încuviință din cap și reveni cu atenția asupra displayului. Până ce Winter terminase lista, identifică alte două mesaje false. Winter le parcurse, iar Leia mai găsi cinci.

– Se pare că asta-i, conchise când Winter îi întinse lui Ghent primele ei trei liste și se apucă de restul. Să-i dăm drumul și să le rulăm pe astea prin filtrul tău.

– S-a făcut, aprobă Ghent aruncând o ultimă privire uluită spre Winter înainte de a reveni la consolă. (De trei zile, de când puseseră în aplicare

planul, tot nu reușea să înțeleagă cum își putea reaminti toate detaliile din cincizeci de conversații distincte a câte un minut fiecare.) Bun, ia să vedem. Corelații... asta-i! Am redus posibilitățile la o sută douăzeci și șapte de persoane. În majoritate, tehnicieni și administratori. Plus câțiva diplomați extraplanetari.

– Nici unul dintre ei nu are probabil acces la tot domeniul acesta de informații, clătină Leia din cap. Trebuie să fie cineva situat mult mai sus în structura de comandă...

– Stai așa, o opri Ghent ridicând un deget. Dacă vrei un rechin, ți l-am găsit. Consilierul Sian Tevv de Sullust.

– Imposibil, se încruntă Leia spre display. A fost unul dintre primii lideri ai Alianței Rebele. De fapt, cred că el a adus de partea noastră pe Nien Nunb și escadrii lui privată de raiduri, după ce Imperiul îi alungase din sistemul Sullust.

– Nu prea cunosc istoria, ridică Ghent din umeri. Știu doar că a fost de față la cincisprezece dintre momelile ce au fost transmise de sursa Delta.

– Nu poate să fie consilierul Tevv, vorbe Winter continuând să scrie pe datapad. El n-a fost prezent la nici una dintre ultimele șase conversații.

– Poate că le-a auzit unul dintre aghiotanții lui, sugerează Ghent. Nu trebuia să fie acolo în persoană.

– Nu, insistă Winter. Unul dintre aghiotanții lui a fost prezent, dar numai la una dintre conversații. Mai important, consilierul Tevv *a fost* prezent la două conversații de alaltăieri pe care sursa Delta nu le-a transmis. Orele 9:15 și 14:48.

Ghent apasă listele respective.

– Ai dreptate, confirmă el. Nu m-am gândit să verific și în direcția asta. Cred c-ar trebui să îmbunătățesc programul de sortare.

Ușa improvizată se deschise și, întorcându-se, Leia îl zări pe Bel Iblis.

– Eram sigur c-o să te găsesc aici, o salută el. Dacă vrei să asști, suntem gata pentru prima testare a planului Pulbere Stelară.

Era cea mai recentă tentativă de localizare a asteroizilor cu ecrane de invizibilitate lansați de Thrawn pe orbita Coruscantului.

– Vin, încuviință Leia. Winter, când termini aici, mă găsești în centrul de comandă.

– Da, Înălțimea Ta.

Leia și generalul ieșiră din încăpere și porniră pe coridorul de serviciu.

– Ați găsit ceva? întrebă Bel Iblis.

– Winter rulează de abia lista de ieri. Deocamdată avem cam o sută treizeci de posibilități.

– Ținând seama de personalul din Palat, așa zice că ați progresat.

– Poate... Îmi dau seama că planul nostru este valid numai dacă sursa Delta este o singură persoană. Dacă-i un grup întreg, s-ar putea să nu-l depistăm în felul ăsta.

– Este posibil, totuși mi-ar veni greu să cred că avem așa mulți trădători printre noi. De fapt, continuă să-mi vină greu să cred că avem măcar unul. Dintotdeauna am considerat că sursa Delta poate să fie un sistem rafinat de înregistrare. Ceva ce Securitatea n-a izbutit pur și simplu să localizeze deocamdată.

– Am asistat la scanări ale Contrainformațiilor, zise Leia, și nu văd cum ar fi putut trece cu vederea ceva.

– Din păcate, nici eu nu pot.

În centrul de comandă, generalul Rieekan și amiralul Drayson se aflau la consola principală de control.

– Bună ziua, prințesă, o întâmpină cu gravitate Rieekan. Ai sosit la timp.

Leia ridică ochii spre displayul vizual principal. Un transportor vechi părăsise grupul de nave ce păzea orbita îndepărtată și cobora precaut către planetă.

– Cât de mult va coborî? Întrebă ea.

– Vom începe imediat deasupra câmpului planetar, răspunse Drayson. Post-analiza bătăliei a indicat că majoritatea asteroizilor cu ecran de invizibilitate vor ajunge pe o orbită joasă.

Leia aprobă din cap. Și, deoarece aceia ar fi fost cei mai periculoși în cazul unei deschideri a câmpului, era perfect logic să înceapă de acolo.

Lent, înaintând cu stângăcia nesigură a unei nave telecomandate, transportorul se apropie de câmpul protector al planetei.

– Prefect, încuviință Drayson. Control Transport 1, la comanda mea, oprești propulsia și lansezi încărcătura. Atenție... acum!

Pentru o clipă nu se petrecu nimic, apoi, brusc, un nor de praf sclipitor începu să crească la pupa transportorului, învolburându-se leneș în siaj.

– *Eretele*, anunță Drayson, activează fasciculul de ioni negativi.

– Tot praful a ieșit din transportor, domnule amiral, raportă un ofițer.

– Control Transport 1, îndepărtează nava! ordonă Drayson.

– Dar lent, murmură Bel Iblis. Nu dorim jeturi turbionare prin praf.

Drayson îi aruncă o privire iritată.

– Deplasați încet și cu grijă, rosti el fără chef. S-au înregistrat ceva rezultate?

– Foarte evidente, domnule amiral, raportă ofițerul de la consola senzorilor. Reflecții între 0,93 și 0,98 pe toate benzile.

– E bine, încuviință Drayson. Stați cu ochii pe ele. *Eretele*?

– Gata de acțiune, domnule amiral.

– Lansați fasciculul de ioni negativi. Intensitate minimă. Să vedem cum funcționează.

Leia privi atentă displayul vizual. Particulele tremurătoare de praf începuseră să se strângă laolaltă, pe măsură ce ionii din propulsia transportorului care se îndepărta creau sarcini electrostatice aleatorii în nor. Cu coada ochiului, distinse linia cețoasă a unui fascicul de ioni, apărând pe displayul tactic principal și deplasându-se peste nor. Încărca toate particulele de praf cu aceeași polaritate, astfel ca să se respingă

reciproc... și brusc norul de praf ce se condensa se extinse din nou, lățindu-se peste displayul vizual precum o floare exotică.

– Opriți focul, ordonă Drayson. Să vedem dacă funcționează.

Floarea continuă să se desfacă timp de un minut și Leia se trezi privind concentrată scânteierea cețoasă. Desigur, nu avea nici un motiv. Ținând seama de volumul spațiului cosmic, era extrem de improbabil ca acea primă încărcătură să se nimerească în calea vreunuia dintre asteroizii de pe orbită. Și chiar dacă ar fi făcut-o, ea tot n-ar fi putut zări nimic pe displayul vizual. Cu excepția momentului de colaps, ecranul de invizibilitate părea să devieze perfect razele de lumină și senzoriale, ceea ce însemna că prin praf nu avea să fie vizibil nici un punct negru.

– Norul începe să se destrame, domnule amiral, raportă ofițerul de la consola senzorilor. Rata de dispariție sub 12.

– Îl împrăștie vântul solar, murmură Rieekan.

– Așa cum era de așteptat, îi reaminti Drayson. Control Transport 2, poți începe lansarea.

Al doilea transportor se desprinsese dintre navele de pe orbită și se îndreptă către suprafață.

– În tot cazul, comentă Bel Iblis în șoaptă, aceasta este modalitatea cea mai lentă de a proceda.

– De acord, aprobă Rieekan. Păcat că rețeaua ta CCG s-a pierdut la Svivren. Ne-ar fi fost de mare folos aici.

Leia încuviință din cap. Cristalele captatoare de câmp gravitațional, destinate inițial pentru focalizare asupra masei navelor în mod stealth senzorial de la mii de kilometri depărtare, ar fi fost ideale pentru așa ceva.

– Crezusem că Contrainformațiile aveau o pistă pentru altă rețea.

– Au piste pentru trei rețele, preciză Rieekan. Problema este că toate se găsesc în spațiul imperial.

– Eu tot nu sunt convins că o rețea CCG ne-ar fi ajutat prea mult, clătină din cap Bel Iblis. Atât de aproape de o planetă, probabil că gravitația Coruscantului ar fi acoperit orice rezultate dinspre asteroizi.

– De acord, ar fi fost greu, totuși înclin să cred că rămâne prima noastră șansă, insistă Rieekan.

Amuțiră în vreme ce, pe displayul vizual, al doilea transportor ajunsese în zona țintă și repetă procedura primului. Din nou, nimic.

– Vântul solar ne va da multe bătăi de cap, comentă Bel Iblis pe când al treilea transportor își începea misiunea. Poate că la următoarea operațiune ar fi bine să folosim particule mai mari.

– Sau să deplasăm operațiunea în sine pe fața neluminată, propuse Rieekan. Cel puțin asta ar reduce din efectul...

– Turbulență! strigă ofițerul de la consola senzorilor. Vector 1-1-7... cu 4-9-2!

Toți se năpustiră spre consola senzorilor. Chiar la marginea celui de-al doilea nor de praf care continua să se dilate, apăruse o linie portocalie încețoșată, marcând turbulența creată de trecerea asteroidului invizibil.

– Urmăriți traiectoria, ordonă Drayson. *Eretele*, deschide focul oricând dorești.

Pe displayul vizual, linii roșii țâșniră când turbo-laserele cuirasatului începură să baleieze traiectoria extrapolată. Leia privi, strângând cu putere spătarul scaunului ofițerului de la consolă... și, brusc, apărură: o bucată informă de rocă, plutind lent pe fundalul stelelor.

– Opriți focul, ordonă Drayson. Bravo, domnilor! În regulă, *Credinciosul*, este rândul tău. Trimite echipele de tehnicieni...

Se opri. Pe displayul vizual, o rețea de linii subțiri apărură peste forma masivă a asteroidului. Acestea sclipiră orbitor pentru o clipă, apoi se estompară.

– Anulează ordinul, *Credinciosul*, mormăi Drayson. Se pare că Marele Amiral nu vrea ca nimeni să-i analizeze jucăriile.

– Cel puțin am găsit unul dintre ei, interveni Leia. Tot e ceva.

– Așa-i, încuviință sec Rieekan. Au rămas mai puțin de trei sute.

Leia aprobă din cap și se întoarse, gata de plecare. Operațiunea avea să dureze destul și de acum putea să revină la Winter și Ghent...

– Coliziune! răcni ofițerul de la consola senzorilor.

Leia se răsuci înapoi. Pe displayul vizual, al treilea transportor se rotea scăpat de sub control, cu pupa zdrobită și incendiată, iar încărcătura de praf risipindu-se în toate direcțiile.

– Poți determina traiectoria? întrebă Drayson.

Degetele ofițerului alergară peste consolă.

– Negativ, datele sunt insuficiente. Se poate estima doar un con probabilistic.

– De acord. Către toate navele: deschideți focul. Șablon de bombardament, ținta – conul indicat.

Conul apărură pe displayul tactic și salvele turbo-laser începură să se vadă dinspre flota îndepărtată.

– Lărgește conul la probabilitate 50%, ordonă Drayson. Stațiile de luptă, concentrați-vă asupra conului exterior. Vreau să găsiți ținta!

Încurajarea nu era necesară. Spațiul de deasupra Coruscantului devenise o furtună de foc, cu salve de turbo-lasere și torpile protonice străbătând conul probabilistic. Zona țintă se extinse, pe măsură ce calculatoarele determinau traiectoriile posibile ale asteroidului invizibil, iar navele și stațiile de luptă își orientau tirul corespunzător.

Acolo nu era însă nimic... și după câteva minute, Drayson fu nevoit să recunoască eșecul.

– Către toate unitățile, rosti el cu glas obosit, încetați focul! Nu mai are rost. L-am pierdut...

Se părea că nu era nimic de adăugat. Rămaseră tăcuți, privind cum transportorul avariat, aflat mult în afara razei de acțiune a razelor de tractare ale flotei, se rotea lent spre câmpul planetar și distrugerea inevitabilă. Pupa sa zdrobită atinse câmpul și flăcărilor gazelor de propulsie li se alătură dunga alb-albăstruie clar conturată a legăturilor atomice rupte.

Un fulger scurt, când pupa se rupse... unul mai puternic, când prova lovi câmpul... fragmente de sfărâmături întunecate pe fundalul incendiului, o dată ce fuzelajul se transformă în bucăți...

Și finalmente, cu o ultimă pâlpâire de vâpăi difuze, nava dispăru.

Leia privi ultimele scântei, parcurgând exercițiile Jedi pentru calmare și alungându-și furia din minte. Dacă își permitea luxul urii față de Thrawn pentru ceea ce le făcuse, nu avea decât să-și încețoșeze propria judecată. Ba mai rău, o asemenea ură însemna un pas periculos spre partea întunecată.

Simți o mișcare imperceptibilă înapoia umărului și, întorcându-se, o zări pe Winter. Femeia privea de asemenea displayul vizual, cu ochi îndurerați.

– Nu s-a întâmplat nimic, o liniști Leia. Nu era nimeni la bord.

– Știu, murmură Winter. Mă gândeam la alt transportor pe care l-am văzut distrus așa, deasupra lui Xyquine. Unul de pasageri...

Inspiră adânc și Leia percepu efortul evident cu care își alungă trecutul permanent viu pentru ea.

– Înălțimea Ta, continuă Winter, aș dori să stăm de vorbă, după ce termini aici.

Prințesa trecu dincolo de expresia neutră menținută cu grijă și-i atinse aura. Veștile nu erau bune.

– Vin chiar acum, îi spuse.

Ieșiră din centrul de comandă și trecură pe lângă turbo-lifturi, spre coridorul de serviciu și camera secretă de decriptare. Într-adevăr, veștile nu erau bune.

– Nu se poate, clătină Leia din cap recitind analiza lui Ghent. Știm că există o scurgere de informații din Palat.

– Am verificat înainte, înapoi și din toate direcțiile, răspunse Ghent. De fiecare dată, am obținut același lucru. Am introdus toate persoanele care au auzit și n-au auzit zvonurile emise de sursa Delta, am introdus toate persoanele care au auzit sau n-au auzit zvonurile care *n-au fost* emise de sursa Delta și, de fiecare dată, am obținut același rezultat: zero!

Leia tastă o reluare pe datapad și privi lista numelor reducându-se cu fiecare sortare, până nu mai rămase nici unul.

– Sursa Delta trebuie să fie un grup de persoane, rosti ea.

– Am rulat și posibilitatea asta, clătină Ghent neajutorat din cap, tot fără succes. Sfârșesc prin a căpăta cel puțin cincisprezece persoane. Securitatea voastră de-aici nu poate fi chiar atât de incompetentă.

– Atunci, sursa Delta selectează ceea ce transmite. Aude multe, dar nu le comunică pe toate.

Tânărul își frecă obrazul.

– Poate că asta-i, încuviință ezitând. Totuși, nu știu... Sunt unele lucruri de-a dreptul idioate pe care le-a trimis – cel puțin în ultima transmisie, era o chestie despre un cuplu din Arcona care discuta despre numele cu care să-și boteze copiii. Fie că sursa Delta nu-și amintește prea bine, fie are niște priorități bizare.

Ușa se deschise și Leia se întoarse și-l văzu pe Bel Iblis.

– V-am văzut plecând, rosti bărbatul. Ați găsit ceva?

Fără un cuvânt, Leia îi întinse datapadul. Generalul îl examinează rapid, apoi citi cu mai multă atenție.

– Interesant, comentă în cele din urmă. Ori analiza este eronată, ori memoria lui Winter a început să dea rateuri... ori sursa Delta este printre noi.

– Cum ai dedus asta? întrebă Leia.

– Este clar că nu mai transmite tot ce aude. Probabil că ceva i-a trezit suspiciunile.

Prințesa se gândi la toate scenariile momeală.

– Nu, nu cred. În nici una dintre ocazii, n-am perceput nici măcar o urmă de suspiciune sau răutate.

– Alternativa, ridică generalul din umeri, este că aici există un întreg cuib de spioni. Deși, stai puțin – n-ar fi chiar atât de rău pe cât pare. Dacă presupunem că sursa Delta nu și-a dat seama imediat de momeli, tot am putea folosi datele din primele două zile, pentru a reduce lista suspectilor la un număr acceptabil.

– Garm, rosti Leia simțind un ghem în stomac, este vorba despre peste o sută de membri de încredere ai Noii Republici. Nu putem să acuzăm de trădare atâția oameni. Acuzațiile consilierului Fey'lya împotriva amiralului Ackbar au aruncat și așa o umbră neplăcută – asta ar fi ceva de zeci de ori mai mare.

– Știu, totuși nu-i putem îngădui Imperiului să continue să ne asculte secretele. Oferă-mi o alternativă și o voi accepta.

Leia își mușcă buza, gândind cu rapiditate.

– Ce părere ai despre observația aceea pe care ai făcut-o când mergeam spre centrul de comandă? întrebă ea. Ai zis că s-ar putea ca sursa Delta să nu fie decât un sistem rafinat de înregistrare.

– Într-un astfel de caz, ar trebui să se găsească pe Marele Coridor, interveni Winter înainte ca Bel Iblis să poată răspunde. Acolo au avut loc toate conversațiile ce au fost transmise.

– Ești sigură? se încruntă generalul.

– Absolut toate, încuviință Winter.

– Atunci, asta-i, zise Leia simțind primii fiori de surescitare. Cumva, cineva a implantat un sistem de înregistrare în Marele Coridor.

– Nu te pripți, o avertiză Bel Iblis. Știi că pare o soluție simplă, dar nu-i chiar așa. Sistemele de microfoane au anumite caracteristici bine definite, care sunt bine cunoscute și pot fi detectate de o scanare competentă făcută de Contrainformații.

– Cu condiția să nu se dezactiveze în momentul scanării, le atrase atenția Ghent. Am văzut sisteme care procedează așa.

Bel Iblis clătină din cap.

– În cazul acesta te referi la ceva care deține cel puțin capacități minime de luare a deciziilor. Orice cu un nivel droid de inteligență ar...

– Stai așa! îl opri Ghent ațâțat. Asta-i! Sursa Delta nu-i o persoană, ci un droid.

– Este posibil? se uită Leia spre general.

– Nu știu... Desigur, într-un droid se poate implanta un program secundar de spionare. Problema este cum treci programul respectiv prin procedurile de securitate uzuale din Palat, și după aceea cum eviți scanările Contrainformațiilor.

– Ar trebui să fie un droid care să aibă motive întemeiate să se găsească pe Marele Coridor, reflectă Leia cu glas tare. În același timp, trebuie să poată pleca de acolo fără să atragă atenția ori de câte ori urmează o scanare.

– Ținând seama de traficul de nivel ridicat din Marele Coridor, scanările sunt destul de frecvente, încuviință Bel Iblis. Ghent, poți intra în fișierele Securității și să extragi o listă a scanărilor din ultimele trei-patru zile?

– Bineînțeles, totuși va dura două ore. Asta dacă vrei să nu-și dea seama că am trecut pe acolo...

– Ce părere ai? o întrebă Bel Iblis pe Leia.

– În nici un caz nu dorim să se știe că le-am scotocit fișierele, zise prințesa. Pe de altă parte, nu dorim nici să-i oferim sursei Delta libertate în Palat...

– Înălțimea Ta, interveni Winter, părerea mea este că dacă scanările sunt atât de frecvente, este suficient să supraveghem Marele Coridor până când se declanșează una și atunci să vedem ce droizi pleacă.

– Merită încercat, aprobă Bel Iblis. Ghent, tu apucă-te de fișierele Securității. Leia și Winter, haideți cu mine.

* * *

– Vin, se auzi murmurul lui Winter din comunicatorul ascuns în palma lui Leia.

– Ești sigură că-i Securitatea Palatului? întrebă Bel Iblis.

– Da, l-am văzut pe colonelul Bremen dându-le ordine. Au cu ei droizi și echipamente.

– Asta pare să fie, șopti Leia ridicând discret palma spre gură și sperând că cei trei kubazi așezați vizavi de ea în cercul conversațional n-aveau să-i remarce comportamentul straniu. Fiți atenți!

Bel Iblis și Winter încuviințară încetitor. Coborându-și mâna înapoi în poală, Leia privi în jur. Aceasta era, într-adevăr, cea mai bună oportunitate de a depista sursa Delta. O sesiune a Adunării Generale tocmai se terminase și o întrunire a Consiliului era pe punctul de a începe, astfel că Marele Coridor era ticsit de oficiali cu funcții înalte, aghiotanți, asistenți și droizi.

Leia știuse dintotdeauna că droizii constituiau o prezență obișnuită în Palatul Imperial, totuși, după cum vedea acum cu rapiditate, habar n-avusese cât de mulți puteau să fie. Din locul în care stătea, zărea destui droizi de protocol 3PO, însoțind grupuri de diplomați extraplanetari sau făcând parte din anturajul oficialităților din Palat. Plutind deasupra

mulțimii pe elevatoare repulsor, droizi de întreținere SPD curățau cu atenție basoreliefurile și vitraliile ce alternau în lungul pereților. Un șir de droizi MSE se strecura pe lângă peretele opus, ferindu-se să nu fie călcați în picioare; purtau mesaje prea complexe ca să fie transmise prin sistemul de comunicații, sau prea confidentiale pentru transfer direct de date. Un droid MN-2E îndepărta cu atenție frunzele moarte ale unui arbust ch'hala verde-purpuriu, vizibil ocazional prin mulțime.

Pe care dintre ei, se întrebă femeia, îl transformase Imperiul în spion?

– Încep, anunță Winter. Se aliniază pe Coridor...

Dinspre comunicator se auzi un foșnet brusc, cauzat probabil de Winter care acoperise microfonul cu palma. Alte zgomote înfundate și Leia tocmai se întreba dacă n-ar trebui să se ridice și să vadă ce se întâmplase, când auzi glasul unui bărbat.

– Consiliera Organa Solo?

– Da, răspunse ea precaut. Cu cine vorbesc?

– Locotenent Machel Kendy din Securitatea Palatului. Doamnă consilier, știți că o a treia persoană are acces la semnalul comunicatorului dumneavoastră?

– Da, locotenente, mulțumesc, îl liniști Leia. Este o discuție în trei, cu generalul Bel Iblis.

– Am înțeles, rosti Kendy părând ușor dezamăgit. (Probabil crezuse că descoperise sursa Delta.) Doamnă consilier, va trebui să vă întrerupeți discuția pentru câteva minute. Scanăm Marele Coridor și în zonă nu trebuie să existe transmisii inter-comunicatoare.

– Nici o problemă, încuviință femeia. Vom aștepta până ce terminați.

Dezactivă comunicatorul și-l strecură la centură, simțind cum inima îi bubuia în urechi. Răsucindu-se în scaun cu un gest nepăsător, se asigură că putea să vadă capătul apropiat al coridorului. Dacă exista un droid spion, acesta s-ar fi grăbit înapoi, imediat ce observa echipa de scanare venind dinspre capătul opus.

Deasupra capetelor, droizilor de curățare li se alăturaseră alți SPD, deplasându-se prin coridor și verificând metodic pereții superiori și contururile convolute ale plafonului boltit, în căutare de microfoane sau sisteme de înregistrare care ar fi putut fi plasate de la ultima scanare. Exact sub ei, Leia îi vedea pe locotenentul Kendy și echipa acestuia, trecând printre diplomați și menținând o linie perfect rectilinie de-a curmezișul coridorului, cu privirile ațintite pe displayurile detectoarelor ținute pe umeri. Linia ajunsese în zona ei, trecu și continuă fără incidente până la capătul coridorului. Acolo echipa așteptă, lăsând droizii SPD și un grup de MSE cățărați pe pereți să-și termine scanarea și s-o ajungă. După aceea, dispărură toți spre cabinetele Consiliului interior.

Asta fusese tot. Marele Coridor fusese scanat, iar rezultatele fuseseră în mod evident negative... și nici măcar un droid nu fugise din fața scanării.

O mișcare în lateral îi atrase atenția prințesei. Nu era însă decât droidul de întreținere MN-2E, care se apropia de arbustul ch'hala aflat lângă cercul ei conversațional. Fluierând și emițând clicuri pentru sine, droidul începu să extindă antene delicate printre crenguțe, căutând frunze moarte sau muribunde.

Moarte sau muribunde. Așa cum era și ipoteza lor.

Cu un oftat, Leia își scoase comunicatorul.

– Winter? Garm?

– Aici, Înălțimea Ta, se auzi imediat glasul lui Winter.

– Te ascult, rosti Bel Iblis. Ce s-a întâmplat?

Leia clătină din cap.

– Absolut nimic. Din câte mi-am dat seama, droizii nici măcar n-au tresărit.

Urmă o tăcere scurtă.

– Mda, făcu în cele din urmă Bel Iblis. Ei bine... este posibil ca droidul nostru să nu fi fost aici azi. Trebuie s-o trimitem pe Winter înapoi la Ghent, unde să adauge și droizi pe listă.

– Tu ce crezi, Winter?

– Pot încerca, rosti șovăitor asistenta. Problema va fi identificarea droizilor specifici. La exterior, toți droizii de protocol 3PO seamănă perfect între ei.

– O să lucrăm cu orice poți găsi, aprobă Bel Iblis. Totuși este aici, undeva în apropiere. O pot simți.

Leia își ținu răsuflarea, extinzând percepțiile Jedi. Nu deținea intuiția de luptător, îndelung exersată și șlefuită, a generalului, nici aptitudinile Jedi mult mai profunde ale lui Luke, totuși simțea și ea. Era ceva legat de Marele Coridor...

– Cred că ai dreptate, spuse ea. Winter, dă-i drumul și apucă-te de treabă.

– Te însoțesc, zise Bel Iblis. Vreau să văd ce se întâmplă cu planul Pulbere Stelară.

Leia dezactivă comunicatorul și se lăsă pe spate în scaun. Oboseala și descurajarea i se infiltrau în minte în ciuda eforturilor de a le alunga. Părase o idee excelentă să folosească decriptorul lui Ghent pentru a încerca să identifice sursa Delta, dar, cel puțin deocamdată, toate pistelesse dispăruseră pur și simplu din fața ochilor.

Iar timpul se scurgea. Chiar dacă ar fi fost capabili să păstreze secretă munca lui Ghent – ceea ce nu mai era chiar așa sigur – fiecare tentativă eșuată îi apropiase și mai mult de ziua inevitabilă în care sursa Delta avea, finalmente, să le observe activitatea și să-și întrerupă transmisiile. Iar atunci avea să dispară ultima lor șansă de a identifica spionul imperial din mijlocul lor.

Ceea ce avea să fie un dezastru. Nu din cauza scurgerilor de informații în sine, deoarece Contrainformațiile imperiale sustrăseseră date de la întemeierea Alianței Rebele, totuși ei izbutiseră să supraviețuiască.

Infinit mai periculoasă pentru Noua Republică era umbra tot mai extinsă de suspiciune și neîncredere pe care simpla existență a sursei Delta o răspândise deja prin Palat. Acuzațiile discreditate ale consilierului Fey'lya la adresa amiralului Ackbar demonstraseră deja rezultatele rezervei asupra delicatei coaliții multi-specii care forma Noua Republică. Dacă la nivelul conducerii se descoperea un agent imperial...

De cealaltă parte a cercului conversațional, kubazii se sculară și plecară, ocolind arbustul ch'hala și droidul MN-2E care-l curăța, și dispărură în fluxul de ființe de pe coridor. Prin spațiul rămas liber, Leia se pomeni privind droidul, urmărindu-l cum întindea un braț manipulator cu grijă printre crenguțe, spre un mănunchi de frunze moarte, ciripind în tot acest timp încetișor, pentru sine. Avusese o întâlnire fugară cu un droid imperial de spionaj pe Honoghr, planeta natală a noghriilor, o întâlnire care s-ar fi putut încheia prin dezastru pentru ea și genocid pentru rasa noghri. Dacă Bel Iblis avea dreptate și sursa Delta era, de fapt, doar un droid, iar nu un trădător...

Asta nu-i era totuși de mare ajutor. Imperiului i-ar fi fost imposibil să infiltreze un droid de spionaj în Palat fără complicitatea uneia sau mai multor ființe din interior. În mod invariabil, securitatea examina complet toți droizii care intrau în Palat, indiferent dacă temporar sau definitiv, și știa cu exactitate ce anume să caute. Programele secundare de spionaj camuflate ar fi apărut ca iruperea roșie de pe fundalul configurațiilor subtile ale arbustului ch'hala...

Leia se încruntă și privi arbustul, lanțul gândurilor ei întrerupându-se brusc. În timp ce privea, altă pată roșie apăru pe tulpina subțire, expediind spre exterior și în jurul trunchiului unde circulare tot mai estompate, ce se topiră până la urmă în învolburarea purpurie lină a fundalului. Urmă alt pâlâpâit, altul, și altul, urmărindu-se în jurul tulpinii aidoma cercurilor provocate de o piatră aruncată pe suprafața unui lac liniștit. Toate aveau, mai mult sau mai puțin, aceeași mărime; toate porneau din același loc de pe tulpină.

Și fiecare începea în clipa în care droidul MN-2E emitea un clic.

Brusc, înțelegerea o izbi pe Leia ca un talaz de apă înghețată. Bâjbâind cu degete tremurătoare la centură, tastă operatorul central.

– Sunt consiliera Organa Solo, se identifică ea. Fă-mi legătura cu colonelul Bremen. Spune-i că am descoperit sursa Delta.

* * *

Fură nevoiți să sape aproape opt metri, până îl găsiră: un tub lung și gros, corodat pe alocuri, pe jumătate îngropat în partea laterală a rădăcinii arbustului ch'hala, cu o mie de fire-sondă subțiri intrând printr-o parte și o fibră de transmisie directă ieșind prin capătul opus. Bremen nu fu însă convins decât după încă o oră și după ce parcurse raportul preliminar.

– Tehnicienii zic că n-au mai văzut niciodată așa ceva, se adresă șeful securității lui Leia, Bel Iblis și Mon Mothma, stând pe pământul

împrăștiat în jurul arbustului ch' hala dezrădăcinat. Aparent însă fenomenul este banal. Orice presiune exercitată asupra scoarței arbustului ch' hala – inclusiv presiunea undelor sonore – declanșează transformări chimice minore în straturile interioare ale scoarței.

– Care creează modificările de culoare? întrebă Mon Mothma.

– Exact, încuviință Bremen și făcu o grimasă. În mod evident, modificările configurațiilor sunt mult prea rapide ca să aibă altă origine decât cea biochimică. Oricum, sondele implantate în tulpină analizează continuu substanțele chimice și expediază datele spre tubul de la rădăcină. Un modul preia datele chimice, le convertește în variații de presiune și apoi în unde sonore. Alt modul sortează discuțiile, criptează și transmite. Asta-i tot.

– Un microfon organic, aprobă din cap Bel Iblis. Fără nici o piesă hardware care să poată fi detectată prin scanare.

– Mai multe microfoane organice, îl corectă Bremen privind semnificativ la șirurile gemene de arbuști de pe Marele Coridor. Oricum, vom scăpa de ei.

– Ce plan scripitor! reflectă Mon Mothma. Și specific Împăratului. Dintotdeauna mă întrebam cum obținea unele dintre informațiile pe care le folosea împotriva noastră în Senat. Chiar și după moarte – clătină ea din cap – se pare că mâna lui poate acționa împotriva noastră.

– Ei bine, concluzionează Bel Iblis, cel puțin acestui plan i se va pune sfârșit. Colonele, adu o echipă și scoate toți copacii!

În depărtare, mult peste șesul brăzdat, se zări o sclipire de lumină reflectată.

– Vine Mazzic, comentă Karrde.

Gillespee își desprinsese atenția de la masa cu gustări și băuturi și miji ochii peste zidul năruit al fortăreței.

– Cineva vine, în tot cazul, aprobă el.

Lăsă din mână paharul și bruallkiul rece din care mușcase și-și șterse palmele pe tunică. După aceea, scoase macro-binoclul și privi cu atenție.

– Așa-i, el este. Ciudat însă... este însoțit de alte două nave.

– Altele două? se încruntă Karrde.

– Uită-te, îi întinse Gillespee macro-binoclul.

Karrde duse dispozitivul la ochi. Într-adevăr erau trei: un iaht spațial strălucitor și două nave zvelte, cu aspect amenințător și design necunoscut.

– Crezi că vine cu musafiri? facu Gillespee.

– Acum câteva minute, când a vorbit cu Aves, n-a zis nimic despre musafiri.

Cele două nave de pe flancuri părăsiră formația, coborâră spre șes și dispărură într-una dintre râpele adânci.

– Poate c-ar fi mai bine să verifici.

– Așa-i, încuviință Karrde. Îi restitui lui Gillespee macro-binoclul și scoase comunicatorul. Aves? Ai identitatea navelor care se apropie?

– Sigur că da, sosi prompt răspunsul. Toate au ID-uri falsificate, dar le-am descifrat ca fiind *Curcubeul Îndepărtat*, *Gheara Cerului* și *Răpitorul*.

Karrde se încruntă nedumerit. Poate că designul nu era familiar, însă numele îi erau binecunoscute. Transportorul personal al lui Mazzic și doi dintre vânătorii săi.

- Mulțumesc, încuviință el.
- Care-i treaba? se interesă Gillespee.
- Doar Mazzic, răspunse Karrde punându-și comunicatorul la loc.
- Ce-i cu Mazzic? se auzi glasul lui Ferrier.

Karrde se întoarse. Hoțul de nave se afla înapoia lor, la masa cu gustări, cu palma plină de alune pirkî prăjite.

- Am zis că vine, repetă el.
- E bine, încuviință Ferrier azvârlind o alună în gură și spărgând-o cu zgomot. Era și timpul. În sfârșit, o să-nceapă întrunirea asta.

Se îndepărtă, mestecând alte alune, și-i salută în trecere pe Dravis și Clyngunn.

- Credeam că nu-l mai doreai aici, murmură Gillespee.
- Nu-l mai doream, clătină Karrde din cap, dar se pare că nu toți am gândit la fel.

- Vrei să zici că l-a invitat altcineva? se încruntă Gillespee. Cine?
- Nu știu, recunoscui Karrde privind spre Ferrier care se apropia de colțul în care se adunase grupul lui Ellor. N-am găsit nici o modalitate prin care să mă interesez, fără să par meschin, suspicios sau superior. Oricum probabil c-a fost fără intenție. Cineva a presupus că trebuie să fie implicați în continuare toți cei prezenți la întâlnirea de pe Trogan.

- Chiar dacă nu figura pe lista invitaților?
- Poate că s-a considerat c-a fost o omisiune. Oricum, am crea numai fricțiuni dacă am atrage atenția asupra ei în momentul ăsta. Deja am impresia că unii sunt nemulțumiți că, aparent, eu mi-am asumat conducerea operațiunilor.

Gillespee înghiți ultima bucătică de brualiki.

- Poate c-a fost fără intenție, zise el pe un ton sumbru, dar poate că n-a fost...

– O să fim cu ochii-n patru. Dacă Ferrier a făcut un târg cu Imperiul, ne vom putea da seama din timp.

- Sper, mârâi Gillespee și inspectă masa pentru următoarea sa țință. Detest să fug cu stomacul plin.

Karrde zâmbi și se pregătea să se îndepărteze, când comunicatorul piui. Îl scoase și-l activă, întorcând în mod automat ochii spre cer.

- Aici Karrde, rosti el.
- Torve, se identifică celălalt și, din tonul lui, Karrde înțelese că se întâmplase ceva. Poți să cobori pentru un minut?
- Sigur că da, încuviință bărbatul ducând mâna la blaster. Să mai aduc pe cineva?

- Nu-i nevoie, nu dăm o petrecere.

În codul lor, îl anunța că întăririle se aflau deja pe drum.

- Am înțeles. Vin imediat.

Închise comunicatorul și-l puse înapoi la centură.

- Necazuri? întrebă Gillespee privindu-l peste marginea paharului.

– Un intrus, răspunse Karrde privind în jurul curții. (Nici unul dintre ceilalți contrabandiști nu părea să privească în direcția sa.) Fă-mi o favoare și fii atent ce se-ntâmplă pe-aici.

– Sigur că da. Vrei să mă uit după cineva anume?

Karrde se uită spre Ferrier, care plecase de lângă Ellor și se îndrepta către Par'tah și ho'Dineni.

– Asigură-te că Ferrier nu pleacă.

Partea principală a bazei fusese amplasată la trei niveluri sub etajele superioare ale fostei fortărețe, în ceea ce fuseseră, probabil, bucătăriile și anexele pregătitoare ale unei gigantice încăperi cu plafon înalt, pesemne o sală de banchete. *Karrde Nesupusul* se afla adăpostit chiar în sala respectivă – un spațiu destul de strâmt pentru o navă de dimensiunile sale, dar care oferea dublul avantaj al unei camuflări rezonabile și al unei posibilități de plecare rapide, în cazul în care ar fi devenit necesară. La ușile duble înalte, Karrde îi găsi pe Torve și cinci dintre membrii echipajului *Gheții Înstelate* așteptându-l cu blasterele scoase.

– Raportează, zise el.

– Credem că înăuntru se găsește cineva, începu Torve încruntat. Chin scosese vornskrii la plimbare în jurul navei și a văzut o mișcare în penumbrele peretelui sudic.

Peretele cel mai apropiat de rampa lui *Karrde Nesupusul*, care era coborâtă pe sol.

– Este cineva la bord în clipa de față?

– Lachton lucra la consola de comandă secundară. Aves i-a spus să rămână nemișcat pe punte, cu blasterul ațintit spre ușă, până sosim. Chin a luat câțiva oameni din *Calea Eterului* și a început să verifice odăile din sud, iar Dankin procedeză la fel în nord.

– Asta înseamnă că noi ne vom ocupa de navă, încuviință Karrde. Voi – indică doi oameni din *Gheața Înstelată* – rămâneți aici și păziți ușile. Acum, încetișor și cu atenție... să-i dăm drumul.

Deschiseră una dintre ușile duble și pătrunseră în sală. Drept în fața lor, pupa lui *Karrde Nesupusul* se înălța întunecată; la 150 de metri mai departe, prin peretele spart al fortăreței puteau fi văzute crâmpoie din cerul albastru de pe Hijarna.

– Ar fi fost mai bine să avem niște lumină pe aici, mormăi Torve privind în jur.

– Să știi că, de fapt, nu-i chiar așa ușor să te ascunzi, îl asigură Karrde scoțându-și comunicatorul. Dankin, Chin, sunt Karrde. Raportați!

– Până acum, nimic în camerele nordice, se auzi glasul lui Dankin. L-am trimis pe Corvis să aducă echipamentul senzorial portabil, dar încă nu s-a întors.

– Nici aici nu-i nimic, căpitane, completă Chin.

– În regulă, vorbi Karrde. Ocolim nava pe la tribord și ne apropiem de trapa de intrare. Fiți pregătiți să ne asigurați foc de acoperire, dacă va fi cazul.

Vârî comunicatorul la centură, inspiră profund și înaintă.

* * *

Cercetară nava, sala de banchete, și toate odăile și magaziile din jurul ei, dar nu găsiră nimic.

– Probabil că mi-am imaginat, recunoscui Chin posac când se adunară cu toții la piciorul rampei lui *Karrde Nesupusul*. Îmi pare rău, căpitane. Realmente, îmi pare rău.

– Nu-ți face reproșuri, răspunse Karrde privind în jurul sălii. (Chiar dacă nu găsiseră nimic, continua să încerce o senzație stranie. De parcă cineva l-ar fi privit și ar fi râs în barbă...) Am sentimentul că a fost ceva... Torve, ești sigur că tu și Lachton ați controlat bine nava?

– Fiecare metru cubic. Dacă cineva s-a furișat în *Karrde Nesupusul*, a plecat cu mult timp înainte să fi ajuns noi aici.

– Căpitane, vornskrii n-ar fi buni la adulmecat? întrebă cineva din *Gheața Instelată*.

– Numai dacă am vâna ysalamiri sau Jedi, răspunse Karrde. N-avem ce să mai facem. Se pare că eventualul intrus a șters-o. Este totuși posibil să-l fi pus pe fugă înainte să fi terminat ceea ce voia să facă. Torve, dublează paza aici. Aves să alerteze și personalul de cart din *Gheața Instelată* și *Calea Eterului*.

– Ce facem cu pasagerii de la etaj? întrebă Torve pe când își scotea comunicatorul. Îi avertizăm și pe ei?

– Ce suntem noi, mămicile lor? pufni cineva. Sunt băieți mari și-și pot purta singuri de grijă.

– Sunt convins de asta, îl muștră Karrde cu blândețe, dar au venit invitați de noi. Atâta vreme cât se găsesc sub acoperișul nostru, le asigurăm și protecție.

– Asta-l include și pe cel care l-a trimis pe intrus? întrebă Lachton.

– Depinde ce a fost trimis să facă, răspunse Karrde.

Își privi nava și se gândi că era timpul să revină la invitații săi. Mazzic li se alăturase probabil de acum și Ferrier nu era singurul nerăbdător să înceapă întrunirea.

– Lachton, imediat ce sosește Corvis cu scanerele, investigați complet nava, începând cu blindajul exterior. Este posibil ca vizitatorul să ne fi lăsat un cadou și nu vreau să plec de-aici c-o baliză de semnalizare sau o bombă de șoc la bord. Dacă aveți nevoie de mine, sunt în sala de conferințe.

Îi lăasă să-și vadă de treabă, resimțind din nou absența lui Mara. Într-una dintre zilele următoare trebuia neapărat să-și facă timp și să se întoarcă pe Coruscant, ca s-o recupereze pe ea și pe Ghent.

Presupunând, desigur, că avea să i se permită s-o facă. Sursele lui de informații auziseră un zvon vag și neconfirmat, potrivit căruia o femeie neidentificată fusese prinsă pe Coruscant, ajutând un comando imperial. Ținând seama de evidentul dispreț al lui Mara față de Marele Amiral

Thrawn, era improbabil ca ea să ajute vreodată Imperiul. Pe de altă parte, în Noua Republică existau multe persoane care începuseră să dovedească o isterie războinică... și, grație trecutului dubios, Mara era un candidat evident pentru asemenea acuzații. Cu atât mai multe motive ca s-o ia de pe Coruscant.

Ajunse la terasa din vârf și văzu că Mazzic sosise într-adevăr. Stătea cu grupul de ho'Dineni, discutând agitat cu Par'tah; la o jumătate de pas de el, se găsea bodyguardul femeie pe care-l avusese și pe Trogan, străduindu-se să nu bată la ochi.

La fel cum se străduiau cei doi bărbați dinapoia ei. Și cei patru, dispuși în jurul lor, la câțiva metri mai departe. Și cei șase aflați pe perimetrul terasei.

Karrde se opri sub arcada intrării și o sonerie de alarmă îi bâzâi încetitor, într-un colț al minții. Nu era foarte important că Mazzic venise însoțit de două navete de vânătoare, care să-l protejeze pe drum, dar era cu totul altceva că adusese o echipă întreagă de întăriri la o întâlnire care se dorea amicală. Fie că atacul imperialilor de pe Trogan îi sporise nervozitatea în mod necaracteristic... fie că nu intenționa ca întâlnirea să rămână chiar așa de amicală.

– Hei, Karrde, îl strigă Ferrier. Haide-ncoace, să-i dăm drumul o dată!

– Cum să nu, încuviință bărbatul abordând un zâmbet larg de gazdă și trecând de prag. (De acum era prea târziu să-și aducă propriii săi oameni, pentru a echilibra balanța de forțe. Trebuia doar să spere că Mazzic era pur și simplu prudent.) Salut, Mazzic! Mulțumesc pentru că ai venit.

– Nici o problemă, răspunse Mazzic cu ochi reci și fără să-i zâmbescă.

– Avem pregătite niște fotolii mai confortabile în altă sală, continuă Karrde arătând spre stânga. Vă propun să mă urmați...

– Eu am o idee mai bună, îl întrerupse Mazzic. Ce-ai zice să ținem întâlnirea asta la bordul lui *Karrde Nesupusul*?

Karrde se uită la el și Mazzic îi susținu privirea, fără ca vreo expresie să i se citească pe chip. Se părea că nu era doar precaut.

– Pot să te întreb de ce dorești asta? se interesă Karrde.

– Ai ceva de ascuns de acolo? replică Mazzic.

Karrde își îngădui un surâs înghețat.

– Bineînțeles că am lucruri secrete, încuviință el. La fel ca Par'tah, Ellor... sau ca tine. La urma urmelor, suntem concurenți în același domeniu.

– Deci nu ne permiți accesul la bordul lui *Karrde Nesupusul*?

Karrde îi privi pe rând pe șefii contrabandiști. Gillespee, Dravis și Clyngunn se încruntau, neînțelegând despre ce putea fi vorba. Chipurile ho'Dinenilor din grupul lui Par'tah erau dificil de citit însă postura ei trăda o neliniște ciudată. Ellor îi evita complet ochii. Iar Ferrier...

Ferrier rânjea. Nu evident, ci, de fapt, aproape invizibil sub barba deasă. Era însă suficient. Mai mult decât suficient.

În clipa aceea, mult prea târziu, Karrde înțelese. Ceea ce văzuse Chin – și nici unul dintre ei nu izbutise să vadă – fusese defelul lui Ferrier.

Oamenii lui Mazzic erau aici, iar ai lui Karrde se găseau cu trei nivele mai jos, păzind nava lui și baza împotriva unui pericol care dispăruse de mult. Și toți invitații îi așteptau acum răspunsul.

– *Karrde Nesupusul* este la un nivel inferior, le spuse. Dacă doriți să mă urmați...

Când ajunseră, Dankin și Torve discutau la piciorul rampei de intrare în navă.

– Salut, căpitane, rosti Dankin părând surprins. Te putem ajuta cu ceva?

– Nu-i nevoie. Am decis doar să purtăm discuțiile la bordul navei.

– La bordul navei? repetă Dankin scanând rapid grupul și nefiind deloc încântat de ceea ce vedea. (Nu era de mirare: printre șefii contrabandiștilor, aghiotanți și bodyguarzi, trupa lui Mazzic se distingea ca o baliză reflectorizantă în toiul nopții.) Îmi pare rău că n-am fost informat, continuă el coborând mâna dreaptă cu un gest nepăsător spre tocul armei.

– A fost o decizie de moment, zise Karrde.

Cu coada ochiului, văzu că restul oamenilor săi din sala de banchete începuse să-și părăsească pozițiile inițiale, răspunzând la semnalul discret al lui Dankin și distribuindu-se în jurul pereților...

– Am înțeles, făcu Dankin pe un ton ușor stânjenit. Atât doar că nava nu-i pregătită pentru ceva atât de pretențios. Știți cum rămăsese în cantină...

– Nu ne interesează decorul, îl întrerupse Mazzic. Dă-te la o parte – avem probleme de rezolvat.

– Sigur că da, înțeleg, încuviință Dankin părând chiar mai stânjenit, dar fără să se clikească. Problema este că înăuntru se află chiar acum o echipă de scanare. Rezultatele vor fi afectate, dacă se circulă pe acolo.

– Nu ne interesează, interveni Ferrier. De fapt, cine te crezi tu?

Dankin nu avu ocazia să răspundă la întrebarea aceea. Un iz discret de parfum atinse obrazul lui Karrde și țeava dură a unui blaster i se înfipse între coaste.

– A meritat să încerci, Karrde, rosti Mazzic, dar n-a ținut. Cheamă-i pe toți. Imediat!

Karrde privi fără grabă peste umăr. Bodyguardul decorativ al lui Mazzic îl fixa cu ochi reci și foarte profesionali.

– Și dacă n-o fac?

– Atunci deschidem focul, răspunse sec Mazzic. Chiar acum și aici. Restul grupului de contrabandiști se foi în tăcere.

– Vrea cineva să-mi spună ce se-ntâmplă? murmură Gillespee nesigur.

– O să vă zic în interiorul navei, spuse Mazzic fără să-și ia ochii de la Karrde, dacă vom ajunge vii acolo. Partea asta depinde de gazda noastră.

– Nu-mi voi da oamenii pe mâna ta, vorbi încet Karrde. În nici un caz, nu fără luptă.

– Nu mă interesează oamenii tăi, replică Mazzic. Nici nava, nici organizația ta. Este vorba despre o problemă personală între noi doi, în care sunt implicați și ceilalți tovarăși ai noștri de breaslă.

– Atunci, să-i dăm drumul, sugeră Dankin. Degajăm un spațiu, alegeți-vă armele...

– Nu mă refer la o idioțenie de tipul conflictelor personale, îl întrerupse Mazzic, ci la trădare.

– La ce? exclamă Gillespee. Mazzic...

– Gura! i-o reteză celălalt, fulgerându-l scurt din ochi. Ce zici, Karrde?

Karrde privi încet în jurul grupului. Aici nu existau aliați, nici prieteni care să-l susțină ferm împotriva acuzațiilor fantomă pe care le fabricaseră Mazzic și Ferrier. Indiferent ce respect ar fi avut pentru el, indiferent ce datorii ar fi avut față de el... totul se uitase deja. Aveau să privească, în timp ce inamicii îl doborau... iar apoi fiecare avea să preia o bucată din organizația pe care se chinuise atâta s-o construiască.

Până atunci însă oamenii și celelalte ființe de aici continuau să fie asociații săi. Și responsabilitatea sa.

– În cantină nu-i loc decât pentru noi opt, se adresă el cu glas scăzut spre Mazzic. Toți aghiotanții, bodyguardii și trupa ta vor rămâne aici, afară. Vrei să le ordoni să-mi lase oamenii în pace?

Mazzic îi studie chipul fără grabă, după aceea încuviință scurt din cap.

– Atâta timp cât nu sunt provocați, nu vor deranja pe nimeni. Shada, ia-i blasterul. Karrde... după tine!

Karrde privi spre Dankin și Torve și aprobă tăcut. Fără chef, cei doi se îndepărtară de rampă și el porni să urce. Urmă îndepăroape de cei pe care sperase cândva să-i coalizeze împotriva Imperiului.

Ar fi trebuit să-și fi dat seama mai bine...

* * *

Se instalară în cantina navei. Mazzic îl împinse pe Karrde pe scaunul din colț și ceilalți se așezară la masă în fața lui.

– Perfect, rosti Karrde. Suntem aici. Ce facem în continuare?

– Vreau datacardurile tale, zise Mazzic. Pe toate. Vom începe cu cele din cabina ta.

Karrde arătă din cap peste umăr.

– Pe coridor, prima ușă la dreapta.

– Codurile de acces?

– N-am așa ceva. Eu mă încred în oamenii mei.

Obrazul lui Mazzic zvâcni imperceptibil.

– Ellor, du-te și adu-le. Și adu și două datapaduri.

Fără un cuvânt, duroanul se sculă și ieși.

– Cât timp așteptăm, spuse Karrde în liniștea apăsătoare, v-aș putea prezenta propunerea pentru care v-am invitat aici.

– Ai tupeu, pufni Mazzic, trebuie să recunosc. Tupeu și stil. Deocamdată tăcem din gură, da?

– Cum dorești, încuviință Karrde privind blasterul îndreptat spre el.

Ellor reveni după un minut, purtând o tavă plină cu datacarduri și două datapaduri.

– Perfect, zise Mazzic după ce duroanul se așează lângă el. Dă-i un datapad lui Par'tah și treci prin ele. Știi amândoi ce să căutați.

– Trebuie să declar din capul locului, anunță Ellor, că nu-mi place chestia asta.

[Sunt de acord,] spuse Par'tah și apendicele capului ei se zbătură aidoma unor șerpi neliniștiți. [Lupta deschysă împotryva unui competytor face parte din afacery, dar asta este cu totul altceva.]

– Aici nu-i vorba despre afaceri, preciză Mazzic.

– Bineînțeles că nu, aprobă Karrde. Dintotdeauna, el a zis că nu-l interesează organizația mea. Ați uitat?

– Nu-ncerca să-mi răstălmăcești vorbele, Karrde, îl preveni Mazzic. Detest asta la fel de mult pe cât detest să fiu dus de nas.

– Nu duc pe nimeni de nas, vorbi încetișor Karrde. Am fost deschis cu voi din capul locului.

– Poate că da. Asta vrem să aflăm.

Karrde privi în jurul mesei, amintindu-și haosul care se revărsase prin lumea încetoșată a contrabandei după colapsul organizației lui Jabba Huttul. Toate grupările din galaxie se agitaseră cu disperare pentru a înhăța o bucățică, punând mâna pe nave, echipaje și contracte, uneori luptându-se cu cruzime pentru ele. Mai ales organizațiile mari profitaseră frumușel de moartea huttului.

Se întrebă dacă Aves avea să le poată rezista. Aves, și Mara.

– Ați găsit ceva? întrebă Mazzic.

[Te vom anunța dacă găsym,] replică Par'tah și tonul ei ascuțit trădă neplăcerea față de întreaga situație.

Karrde privi spre Mazzic.

– Îmi poți spune cel puțin ce se presupune că aș fi făcut?

– Da, vreau să aud și eu, îl susținu Gillespee.

Mazzic se lăsă pe spate, sprijinindu-și mâna înarmată pe coapsă.

– E foarte simplu. Se pare că atacul de pe Trogan – când a fost ucis amicul meu Lishma – a fost o înscenare.

– Cum adică „înscenare”? întrebă Dravis.

– Așa cum se aude. Cineva a angajat un locotenent imperial și trupa lui să ne atace.

Clyngunn mârâi gros.

– Trupele imperiale nu pot fi angajate ca mercenarii.

– Trupa asta a putut, replică Mazzic.

– Cine a spus-o? se strâmbă Gillespee.

Mazzic surâse reținut.

– Sursa cea mai informată în această privință. Marele Amiral Thrawn.

După câteva clipe de tăcere uluită, Dravis își regăsi primul glasul.

– I-auzi, i-auzi, făcu el. Și ți-a spus-o așa, din amicitie?

– M-au capturat investigând prin sistemul Joiol și m-au adus la bordul *Himerei*, urmă Mazzic ignorându-i sarcasmul. După episodul de la șantierele spațiale Bilbringi, eram convins că mă va aștepta tot ce poate

fi mai rău. Thrawn mi-a spus însă că m-a adus acolo doar pentru ca să clarifice faptul că nimeni dintre imperiali nu ordonase atacul de pe Trogan și că nu trebuia să-i acuz pentru asta. Apoi m-a lăsat să plec.

– După ce sugerase în treacăt că eu aș fi fost responsabil? pufni Karrde.

– N-a pomenit nimic de tine, dar cine altul ar fi avut de câștigat, dacă noi ne înfuriam pe Imperiu?

– Este vorba despre un Mare Amiral, îi reaminti Karrde. Un Mare Amiral a cărui specialitate sunt strategiile complicate și doar sugerate. Și care are interesul personal să mă distrugă.

– Karrde, rânji Mazzic, eu n-am crezut imediat spusele lui Thrawn. De aceea, înainte de a veni aici, mi-am rugat un amic să scotocească prin înregistrările militare imperiale. El mi-a obținut detaliile complete ale afacerii Trogan.

– Înregistrările imperiale pot fi modificate, îi atrase atenția Karrde.

– Repet, nu cred în tot ce am auzit. Dar dacă găsim aici celălalt capăt al firului... – ridică ușor blasterul – aș zice c-ar fi dovezi clare.

– Am înțeles, murmură Karrde privind spre Ferrier. (Prin urmare, acela fusese rolul defelului. Plantase dovezi pentru Mazzic.) Cred că-i prea târziu să menționez că, cu câteva minute înainte de sosirea ta, am avut un intrus în navă.

– Ce să-ți zic! pufni Ferrier. Haide, Karrde, e cam târziu!

– Târziu pentru ce? se încruntă Dravis.

– Încearcă să îndrepte bănuielele asupra altuia, făcu disprețuitor Ferrier. Încearcă să vă faceți să credeți că unul dintre noi i-am fi strecurat datacardul ăla.

– Care datacard? se miră Gillespee. N-am găsit nici un datacard.

– Ba da, rosti încetișor Ellor.

Karrde se uită la el. Chipul plat al lui Ellor era rigid, cu emoțiile indescifrabile, când își întinse datapadul spre Mazzic. Acesta îl luă, apoi fața sa se înapri de asemenea.

– Deci asta-i, încuviință încet și așază datapadul pe masă. Ei bine, bănuiesc că nu mai e nimic de adăugat.

– Stai așa, obiectă Gillespee. Ar mai fi ceva. Karrde are dreptate în legătură cu intrusul acela... eram cu el la etaj, când a primit alerta.

– Bine, ridică din umeri Mazzic, sunt de acord și cu pista asta. Spune, Karrde? Ce ai văzut?

Karrde clătină din cap, străduindu-se să nu mai privească în țeva blasterului.

– Din păcate, nimic. Lui Chin i s-a părut că vede o mișcare lângă navă, dar n-am putut localiza pe nimeni.

– N-am observat prea multe locuri în care s-ar fi putut ascunde cineva, îi atrase atenția Mazzic.

– În care s-ar fi putut ascunde un om, preciză Karrde. Pe de altă parte, la momentul respectiv nu ne-am gândit la numeroasele umbre din lungul pereților și de lângă uși.

– Vrei să zici c-ar fi fost năluca mea? interveni Ferrier. Tipic pentru tine, Karrde – arunci câteva aluzii și-ncerci să bagi subiectu-n ceață. Las-o baltă, nu mai ține!

Karrde se încruntă spre el. Fața îi era agresivă, dar ochii precauți... și brusc își dădu seama că greșise în privința scenariului. Ferrier și Mazzic nu acționau laolaltă. Ferrier singur, probabil urmând directivele lui Thrawn, încerca să-l doboare.

Asta însemna că Mazzic credea realmente că Talon Karrde îi trădase. Prin urmare, mai exista o șansă de a-l convinge de contrariu.

– S-o iau atunci altfel, reveni el cu atenția către Mazzic. Crezi că aș fi într-adevăr atât de neglijent încât să las mărturia trădării mele aici, unde ar putea fi găsită de oricine?

– Nu știai că noi o vom căuta, rosti Ferrier înainte ca Mazzic să fi putut răspunde.

Karrde ridică o sprânceană în direcția lui.

– Oh, deci acum suntem „noi”, Ferrier? Ești avocatul lui Mazzic?

– Nu mai încerca să ne ametești, replică Mazzic. Crezi că Thrawn ar fi depus atâtea eforturi doar pentru ca să te distrugă pe tine? Ar fi putut s-o facă în mod direct, pe Trogan.

– Acolo nu m-ar fi putut atinge nici cu un deget, clătină Karrde din cap. Erați toți prezenți și ar fi riscat să-și ridice în cap toți contrabandiștii. Nu, în felul ăsta e mult mai bine. Mă distruge pe mine, îmi discreditează avertismentele referitoare la Imperiu și-și păstrează bunăvoința și serviciile voastre.

– Nu, clătină Clyngunn din capul său lăptos, Thrawn nu-i ca Vader. El nu și-ar irosi trupele într-un atac eșuat în mod deliberat.

– Sunt de acord, încuviință Karrde. Nici eu nu cred că el a ordonat atacul de pe Trogan. Bănuiesc că altcineva l-a plănuit și că Thrawn exploatează pur și simplu situația cât poate mai bine.

– Presupun că-ncerci să pui și asta pe umerii mei, mârâi Ferrier.

– Eu n-am acuzat pe nimeni, îi reaminti Karrde cu blândețe, dar, ascultându-te, cineva ar putea crede că ai conștiința încărcată.

– Iar începe s-o-ntoarcă, pufni Ferrier privind în jurul mesei și apoi revenind cu ochii spre Karrde. Mai devreme, m-ai acuzat practic pe față că năluca mea ți-a strecurat datacardul în cabină.

– Sugestia a fost a ta, nu a mea, îl privi cu atenție Karrde. (În mod vădit, prezența de spirit nu era punctul forte al lui Ferrier și stresul începea să se vadă. Dacă ar fi putut să mai insiste nițel...) Dar pentru că veni vorba, unde este defelul?

– În nava mea, răspunse prompt celălalt. În curtea vestică, alături de celelalte. N-a plecat de acolo, de când am asolizat.

– De ce?

– Cum adică de ce? Este acolo, fiindcă face parte din echipajul meu.

– Nu... de ce nu-i aici, lângă *Karrde Nesupusul*, cu restul bodyguarzilor?

– Cine a zis c-ar fi bodyguard?

– Eu așa crezusem, ridică din umeri Karrde. La urma urmelor, pe Trogan asta era.

– Așa-i, încuviință încetișor Gillespee. Stătea lângă zid. Acolo unde i-a putut ataca pe imperiali, când au apărut.

– Aproape ca și cum ar fi știut că vin, completă Karrde.

Ferrier se întunecă la față.

– Auzi...

– Ajunge, îl opri Mazzic. Astea nu sunt dovezi, Karrde, și o știi prea bine. La urma urmelor, ce ar fi avut Ferrier de câștigat prin înscenarea unui asemenea atac?

– Poate tocmai să ne dovedească faptul că ne poate fi de ajutor, sugerează Karrde. Spera că ne va adormi orice bănuiele am avea asupra relației lui cu Imperiul.

– N-ai decât să-mi răstălmăcești cuvintele cum dorești, făcu Ferrier bătând cu degetul în datapadul de lângă Mazzic, dar în datacardul ăsta nu zice că *eu* l-am angajat pe Kosk și trupa lui. Zice că *tu* ai făcut-o. Cred că te-am ascultat suficient...

– Stai o clipă, îl întrerupse Mazzic. De unde știi ce scrie în datacard?

– Tu ne-ai zis. Ai spus că-i celălalt capăt al...

– N-am pomenit nici o clipă numele locotenentului.

În cameră se făcu brusc tăcere și chipul lui Ferrier păli înapoia bărbii.

– Ba da.

– Nu, rosti rece Mazzic, n-am făcut-o.

– Nimeni n-a spus numele acela, aprobă Clyngunn.

Ferrier îl fulgeră cu privirea.

– Ați înnebunit? scuipă el. Toate dovezile îl indică pe Karrde... dar o să-l lăsați să vă scape din mână, pentru c-am auzit numele ăsta, Kosk, cine știe unde? Poate că l-a strigat un soldat de pe Trogan, în timpul luptei... de unde să știu?

– Atunci am o întrebare mai simplă, spuse Karrde. Spune-ne de unde ai aflat locul și data întâlnirii ăsteia. Ținând seama de faptul că eu nu te-am invitat.

– Nu l-ai invitat? se întoarse spre el Mazzic.

– N-am crezut nici o clipă în el, de când am auzit ce rol a jucat în obținerea flotei *Katana* de Thrawn. N-ar fi trebuit să se afle pe Trogan, dacă Gillespee n-ar fi adresat invitația aceea practic tuturor.

– Ia zi, Ferrier? se răsti Dravis. Te-a anunțat altcineva dintre noi?

În jurul colțurilor ochilor hoțului apăruseră cute fine.

– Am interceptat transmisiunea spre Mazzic, murmură el. Am decriptat-o și-am aflat de întâlnire.

– Ai decriptat-o destul de rapid, comentă Gillespee. Am folosit niște coduri de încriptare bunele. Cred c-ai păstrat copia mesajului criptat original, nu?

– Nu trebuie să stau și să vă ascult, sări Ferrier în picioare. Karrde este cel anchetat, nu eu!

– Stai jos, îl invită Mazzic și brusc blasterul său nu-l mai aținti pe Karrde.

– *El e trădătorul*, insistă Ferrier ridicând mâna dreaptă către Karrde. El a...

– Atenție! strigă Gillespee.

Era însă prea târziu. Agitându-și brațul drept pentru a le distrage atenția, mâna stângă a lui Ferrier coborâse în banduliera de pe piept și acum revenise afară.

Ținând un detonator termic.

– Toată lumea, mâinile pe masă, mârâi el. Aruncă arma, Mazzic.

Fără grabă, Mazzic puse blasterul pe masă.

– N-ai cum scăpa de-aici, îi spuse. Shada și oamenii mei se vor bate între ei pentru plăcerea de a-ți lua gâtul.

– N-o să tragă nici măcar un foc în mine, replică Ferrier luând blasterul. Năluca, întră!

Ușa cantinei se deschise și o umbră neagră lunecă tăcut înăuntru. O umbră neagră cu ochi roșii și o sclipire de colți lungi și albi.

Clyngunn emise o înjurătură zehethbrană violentă.

– Deci Karrde a avut dreptate sută la sută. Ne-ai trădat Imperiului!

Ferrier îl ignoră.

– Fii cu ochii pe ei, îi ordonă umbrei întinzându-i blasterul lui Mazzic și scoțându-l pe al său. Haide, Karrde, noi mergem pe punte!

– Și dacă te refuz?

– Vă omor pe toți și pilotez eu nava. Poate c-ar trebui s-o fac oricum... Probabil că Thrawn mi-ar plăti o recompensă frumușică pentru capetele voastre.

– Cedezi în fața logicii, se sculă Karrde. Pe-aici.

– Tu pilotezi, indică Ferrier cu blasterul spre consola de navigație când ajunseră pe punte, apoi aruncă o privire rapidă pe displayuri. Perfect, mă gândisem eu că ții nava gata de plecare.

– Care-i destinația? întrebă Karrde așezându-se în scaun.

Prin videcran putea să-i vadă pe unii dintre oamenii săi, care nu aveau habar de prezența lui aici, ci-și mențineau înfruntarea încordată cu grupul lui Mazzic.

– Sus și afară, arată Ferrier zidul năruit al fortăreței din față. După aceea, mai vedem.

– Am înțeles.

Karrde apelă raportul stării de pre-lansare cu mâna dreaptă, coborând-o pe cea stângă cu un gest neglijent pe genunchi. Imediat deasupra genunchiului, încastrat în intradosul consolei principale, se afla panoul cu comenzile pentru luminile exterioare ale navei.

– Și după aceea? întrebă el.

– Tu unde crezi? replică Ferrier apropiindu-se de consola pentru comunicații și inspectând-o rapid. Părăsim planeta. Ai alte nave pe stand-by?

– *Gheața Înstelată* și *Calea Eterului*, răspunse Karrde aprinzând și stingând de trei ori rapid luminile exterioare. (De afară, chipuri întrebătoare porniseră să se întoarcă spre ei.) Sper că nu-ncerci să ajungi prea departe.

– Ce-i, rânji Ferrier, te temi c-o să-ți fur prețioasa navă?

– N-o s-o furi, îl privi fix Karrde, pentru că mai întâi o voi distruge.

– Cuvinte mari, pufni Ferrier, din partea unuia care este amenințat cu arma.

– Nu-i o cacealma, îl avertiză Karrde aprinzând din nou luminile și riscând o privire nepăsătoare pe videcran.

Zărind pâlpăitul luminos de avertizare și pe Ferrier cu blasterul îndreptat către el, cei de afară priceuseră probabil ce se întâmpla. Așa cel puțin spera Karrde. În caz contrar, plecarea neanunțată a navei ar fi declanșat probabil un schimb de focuri între cele două grupuri.

– Sigur că nu, chicoti Ferrier trântindu-se în scaunul copilotului. Relaxează-te, nu trebuie să fii un erou. Mi-ar plăcea să te scap de *Karrde Nesupusul*, dar știu că n-are rost să-ncerc să pilotez o navă ca asta cu jumătate de echipaj. Nu, n-o să faci decât să mă duci la nava mea. Noi o s-o ștergem de aici și-o să ne dăm la fund, până se liniștește treaba. Privi din nou spre displayuri și încuviință din cap: Perfect, dă-i drumul!

Sperând că totul va fi bine, Karrde activă elevatoarele repulsor și deplasă nava ușor înainte, așteptându-se pe jumătate la un baraj de salve de blastere din partea aghiotanților și bodyguarzilor de afară. Nimeni nu trase însă nici măcar un foc, în vreme ce se strecură cu grijă prin deschizătura neregulată din stâncă și se ridică în văzduh.

– Mda, au șters-o cu toții de acolo, comentă nepăsător Ferrier. Probabil că se grăbesc la navele lor, ca să ne poată urmări.

– Nu pari îngrijorat în privința asta.

– N-am motive. Este suficient să ajung la nava mea nițel înaintea lor. Poți face asta, nu?

– O să mă străduiesc, privi Karrde blasterul ațintit spre el.

Ajunseră fără probleme. Chiar pe când *Karrde Nesupusul* cobora pe platoul de rocă fisurată de lângă o navă de susținere corelliană modificată, ceilalți începuseră să apară de sub arcadele ce duceau către părțile principale ale fortăreței, la două minute distanță.

– Știam c-o poți face, îl felicită Ferrier sarcastic apoi se ridică și activă intercomul. Nălucă? Șterge-o! Am plecat de-aici.

Nu primi nici un răspuns.

– Nălucă? M-auzi?

– N-o să mai audă nimic o vreme, hurui glasul lui Clyngunn. Dacă vrei să-ți iei defelul, va trebui să-l cari în spate.

– Cretinul! pocni Ferrier contactul intercomul. Trebuia să-mi dau seama și să nu mă-ncred într-o nălucă idioată. Ba chiar ar fi trebuit să vă ucid pe toți din capul locului.

– Poate că da, zise Karrde și indică din bărbie spre bodyguarzii care se apropiau. Nu cred că mai poți corija greșeala asta.

– Va trebui s-o fac mai târziu, totuși m-aș putea ocupa acum de tine.
– Asta dacă dorești să murim împreună, rânji Karrde și se deplasă puțin în lateral, pentru a-și dezvălui palma stângă care apăsa unul dintre comutatoarele de pe panoul ascuns. Ți-am zis deja, prefer să distrug nava decât s-o las pe mâinile tale.

Pentru câteva clipe, crezu că Ferrier va încerca s-o facă oricum. Apoi, cu evidentă lipsă de chef, hoțul întoarse blasterul către consola de comandă a navei și trase două focuri în ea.

– Rămâne pe-altă dată, Karrde.

Se apropie de ușa punții, o deschise și aruncă o privire rapidă afară, după care ieși.

Karrde inspiră adânc, apoi expiră lent. Ridică mâna de pe comutatorul de lumini pe care-l apăsase și se sculă din scaun. Peste cincisprezece secunde, îl zări pe Ferrier pe videcran, sprintând singur spre nava sa.

Întinzându-se peste gaura sfârâitoare din consolă, activă intercomul.

– Sunt Karrde, anunță el. Puteți să ieșiți, Ferrier a plecat. Aveți nevoie de ajutor sau asistență medicală cu prizonierul?

– Nu, la ambele întrebări, se auzi glasul lui Gillespee. Defelii or fi pricepuți la furișat, dar n-au talente de paznici. Deci Ferrier l-a abandonat pur și simplu?

– Nu m-aș fi așteptat la altceva din partea lui. (În exterior, nava lui Ferrier se ridica pe elevatoarele repulsor, rotindu-se spre vest.) Acum decolează. Anunță-i pe toți să nu iasă din navă – probabil c-a plănuit ceva ca să nu pornim în urmărire.

Avusese dreptate. Nu terminase de vorbit, când nava corelliană ejectă un container în văzduh. Urmă un fulger luminos și cerul explodează într-un hățiș de plasă metalică, care se dilată cu iuțeală. Plasa se extinse peste toată curtea și coborî spre sol, declanșând scânteii în contactul cu navele de acolo.

– O plasă Conner, vorbi Dravis dinapoia sa. Un truc tipic pentru hoții de nave.

Karrde se întoarse. Dravis, Par'tah și Mazzic intraseră în cabină și priveau pe videcran la nava care se îndepărta.

– Avem destui oameni afară, le reaminti. Nu le va lua mult timp s-o dezamorseze.

[Nu trebuie lăsat să scape,] insistă Par'tah făcând un gest ho'Dinean de dispreț către nava corelliană.

– Nu va scăpa, o asigură Karrde.

Nava de susținere gonia peste șes la rasul solului, rămânând în afara razei de foc a navelor prinse în plasă.

– *Gheafa Înstelată* și *Calea Eterului*, continuă el, sunt pe poziție, la nord și la sud. Dar, ținând seama de circumstanțe – se întoarse la Mazzic și ridică o sprânceană – cred că tu ar trebui să ai cinstea.

– Mulțumesc, surăse scurt Mazzic și-și scoase comunicatorul. Griv, Amber. O navă de susținere se îndreaptă spre voi. Doborâți-o.

Karrde privi afară. Nava lui Ferrier ajunsese de acum aproape de orizont și începuse urcușul vertical către spațiu... în timp ce se uita, cei doi vânători ai lui Mazzic apărură din ascunzători și porniră în urmărire.

– Cred că-ți datorez scuze, rosti Mazzic de lângă el.

– Nu-i nevoie, clătină Karrde din cap, dar nu uita ce s-a întâmplat. Să ții minte în ce fel lucrează Marele Amiral Thrawn și să nu uiți ce-nseamnă pentru el oamenii ca noi.

– Nu te teme, n-o să uit.

– Bine. În cazul ăsta, să-i punem pe toți la treabă să dezactiveze plasa – sunt sigur că preferați s-o ștergeți de pe Hijarna înainte ca Imperiul să-și dea seama că planul i-a eșuat.

În depărtare, imediat deasupra orizontului, licări un fulger scurt.

– Și cât timp îi așteptăm să termine, continuă Karrde, v-aș face o propunere.

— **I**n regulă, îi spuse Han lui Lando pipăind muchia piciorului stâng al lui R2-D2 în căutarea unei prize mai bune. Fii gata!

Droidul ciripi ceva.

— Îți reamintește să fii atent, traduse C-3PO agitându-se suficient de departe de ei ca să nu fie muștruluit. Nu uita că ultima dată...

— Nu l-am scăpat cu intenție, mârâi Han. Dacă vrea să-l aștepte pe Luke, n-are decât.

R2-D2 fluieră din nou.

— Spune că nu va fi necesar, rosti C-3PO afectat. În mod implicit, se încrede în voi.

— Mă bucur s-aud asta.

Din păcate, Han nu găsisese nici o priză mai potrivită de unde să apuce. Într-o bună zi, trebuia să sesizeze compania Industrial Automaton în legătură cu asta.

— Gata, Lando, ridică!

Accionară împreună și, cu o efort resimțit de Han în tot spatele, droidul fu ridicat și eliberat din hățișul de rădăcini în care-și încurcase, nu se știe cum, rolele.

— Asta a fost, icni Lando când îi dădură drumul, mai mult sau mai puțin delicat, pe solul și stratul de frunze din albia secată. Ai pățit ceva?

De data aceasta, explicația dură mai mult.

— Spune că, aparent, deteriorările au fost minime, explică C-3PO. În majoritate, de natură cosmetică.

— Altfel spus, ruginește, mormăi Han frecându-și spinarea și răsucindu-se să privească îndărăt.

La cinci metri mai departe, Luke se folosea de sabia laser ca să rețeze cu atenție vâlul gros de liane care bloca drumul. Lângă el, Chewbacca și

Mara erau ghemuiți, cu armele scoase, gata să tragă în creaturile cu aspect de șerpi, care se revărsau câteodată în valuri, când le atingeau vizuinele. Ca și în cazul celorlalte pericole de pe Wayland, și pe acesta îl descoperiseră prin confruntare directă.

Lando se apropie de Han, îndepărtându-și de pe mâini câteva fragmente din rădăcinile acide ale arborilor.

– Plăcut loc, nu crezi? comentă el.

– Ar fi trebuit să fi adus *Șoimul* mai aproape, bombăni Han. Sau să-l fi apropiat mai mult, după ce am descoperit că nu putem folosi motospeederele.

– În cazul ăsta era posibil ca acum să ne ferim de patrulele imperiale, în loc să ne luptăm cu acizii rădăcinilor și șerpilor de liane. În ceea ce mă privește, prefer alternativa asta.

– Aici cred că ai dreptate.

Undeva în apropiere răsună un fluierat complicat, urmat de un răspuns aproape identic. Han privi în direcția respectivă, dar nu putu distinge nimic printre tufișuri, liane și două niveluri de arbori.

– Nu mi s-a părut un prădător, observă Lando.

– S-ar putea, răspunse Han privind peste umăr, spre locul unde C-3PO îi vorbea liniștitor lui R2-D2 în timp ce-i inspecta cele mai recente arsuri de acid. Hei, micuțule! Pune-ți scanerele la treabă!

Ascultător, R2-D2 își extinse antena micuță și începu s-o rotească în toate direcțiile. Vreme de un minut, fluieră încetișor pentru sine, apoi ciripi ceva.

– Spune că pe o rază de douăzeci de metri nu sunt animale mari, anunță C-3PO. Mai departe...

– Nu poate detecta prin vegetație, încheie Han dialogul care începuse să-i devină familiar. Mulțumesc!

R2-D2 își retrase senzorii și reluă discuția cu C-3PO.

– Unde crezi c-au dispărut cu toții? întrebă Lando.

– Prădătorii? Habar n-am. Poate acolo unde s-au dus și băștinașii.

Lando privi în jur și expiră încetișor printre dinți.

– Nu-mi place deloc. De acum, ar trebui să știe că suntem aici. Ce așteaptă?

– Poate că Mara s-a înșelat în privința lor, sugerează Han fără convingere. Poate că Imperiul s-a plictisit să mai împartă planeta cu altcineva și i-a lichidat pe toți.

– Este o ipoteză liniștitoare, totuși nu explică motivul pentru care prădătorii ne ignoră de două zile și jumătate.

– Așa-i, încuviință Han.

Se gândi că prietenul lui avea dreptate; *ceva* îi spiona din pădure. O simțea până în adâncul măruntaielor. Ceva... sau cineva.

– Poate că aceia care au plecat după prima înfruntare i-au anunțat pe ceilalți să ne lase în pace.

– Chestiile alea erau mai idioate ca melcii spațiali, pufni Lando, și-o știi prea bine.

– Am emis și eu o ipoteză, strânse din umeri Han.

În fața lor, strălucirea verzuie dispăru, anunțând că Luke dezactivase sabia.

– Pare liber, îi anunță tânărul. L-ați eliberat pe R2-D2?

– Da, n-a pățit nimic, i se alătură Han. Ceva șerpi?

– Nu și de data asta, răspunse Luke, apoi arătă cu sabia unul dintre arborii de pe malul albiei. Se pare c-am scăpat de puțin să ne mai luptăm cu niște păsări-gheare.

Han privi atent în direcția indicată. Pe una dintre ramurile inferioare ale copacului se vedea alt cuib din lut și iarbă de mărimea unui platou. C-3PO atinsese unul dintre ele cu o zi în urmă și Chewbacca încă își mai tămăduia tăieturile cu care se alesese în brațul stâng, înainte ca ei să reușească să împuște sau să reteze toate păsările de pradă ce țâșniseră dinăuntru.

– Nu-l atinge, îl preveni pe tânăr.

– Stai liniștit, e pustiu, îl asigură Luke împingându-l cu vârful sabiei. Probabil că l-au părăsit.

– Mda, făcu Han încet apropiindu-se un pas de cuib. Așa-i.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, se strădui Han să sune cât mai firesc. Nu s-a întâmplat nimic. De ce? (Înapoia lui Luke, Chewbacca mârâi adânc în fundul gâtului.) Să-i dăm drumul, urmă el înainte ca Luke să poată rosti ceva. Vreau să mai mergem nițel înainte de a se întuneca. Luke, Mara și droizii, luați-o în față. Chewie și cu mine rămânem în ariergardă.

Luke nu fusese păcălit – i se citea limpede pe chip – totuși se mulțumi să încuviințeze din cap.

– Bine. Haide, C-3PO!

Porniră prin albia secată cu C-3PO plângându-se întruna ca de obicei; Lando îl privi și el mirat pe Han, însă îi urmă fără comentarii.

De alături, Chewbacca mugi o întrebare.

– Vom afla ce s-a întâmplat cu păsările-gheară, aia o să facem, îi explică Han privind cuibul care nu părea stricat, așa cum ar fi trebuit să fie dacă l-ar fi atacat un animal de pradă. Tu ești cel care poate mirosi carnea proaspătă de la zece metri cu vântul în spate. Dă-i drumul!

Aptitudinile de vânător ale wookieeului nu avură nevoie de prea mult timp. Una dintre păsări zăcea lângă un tufiș, de cealaltă parte a copacului, cu aripile întinse și țepene. Era moartă.

– Ce crezi? întrebă Han când Chewbacca o ridică grijuliu. Vreun prădător?

Chewbacca mârâi o negație. Ghearele lui de cățăror ieșiră din teci, testând o pată brun-întunecat de sub aripa stângă. Găsi o tăietură și strecură cu delicatețe o singură gheară înăuntru.

Apoi scoase un mormăit.

– Ești sigur c-a fost un cuțit? se încruntă Han privind rana. N-a fost o gheară?

Wookieeul urui din nou, subliniind faptul evident că, dacă pasărea ar fi fost ucisă de un animal de pradă, n-ar mai fi rămas decât penele și oasele.

– Așa-i comentă Han acru după ce Chewbacca aruncă pasărea moartă. S-a zis cu speranța că băștinașii n-ar fi în preajmă. Ba chiar, ar trebui să fie destul de aproape.

Chewbacca mormăi întrebarea evidentă.

– Habar n-am, recunosc Han. Poate continuă să ne observe. Sau poate așteaptă să le sosească întăriri.

Wookieeul gesticulă spre pasărea-gheară și Han privi din nou. Avea dreptate: după locul rănii, aripile păsării fuseseră deschise în momentul morții. Prin urmare, fusese ucisă în zbor. Dintr-o singură lovitură.

– Ai dreptate, aprobă el, n-o să aibă nevoie de întăriri. Haide, să-i ajungem din urmă pe ceilalți.

* * *

Solo dorise să nu se oprească decât la căderea întunericului, dar după altă poticnire a droidului lui Skywalker într-o încâlceală de liane acide, renunță și anunță popasul.

– Ce se aude? întrebă Mara, când Skywalker își lăsă ranița lângă a ei și-și relaxă mușchii umerilor. Va trebui să-l ducem în cârcă?

– Nu cred, răspunse Skywalker și privi peste umăr către Calrissian și wookie, care îl așezaseră pe R2 pe o parte și-i meștereau rolele. Chewie crede că-l poate repara.

– Ar fi trebuit să-l schimb cu ceva care n-a fost proiectat să se deplaseze doar pe suprafețe netede de metal.

– Uneori regret că n-am făcut-o, încuviință Skywalker așezându-se lângă ea, totuși, privind în ansamblu, se descurcă destul de bine. Trebuia să-l fi văzut cât de mult a mers prin deșertul de pe Tatooine în prima noapte după ce l-am achiziționat.

Mara se uită dincolo de droizi, spre locul unde Solo își instalase culcușul și privea atent pădurea din jur.

– Îmi spui ce ți-a povestit Solo acolo, sau este ceva ce nu trebuie să știu?

– El și Chewie au găsit o pasăre-gheară din cuibul cel gol, răspunse Skywalker. Cel de lângă al doilea desigur de liane pe care a trebuit să-l tăiem azi. Fusese ucisă cu o singură lovitură de cuțit.

Mara înghiți un nod, amintindu-și unele dintre istoriile pe care le auzise când fusese cu Împăratul acolo.

– Probabil, myneyrshii, murmură ea. Se zice că au adus lupta cu cuțitul la rangul de artă.

– Au vreo atitudine, indiferent care, față de Imperiu?

– V-am mai zis – nu le plac oamenii. Începând cu cei care au venit aici în calitate de coloniști, cu mult înainte ca Împăratul să fi descoperit planeta.

Se uită la Skywalker, dar acesta privea în gol, cu fruntea încrețită într-o cută de încruntare.

Mara inspiră adânc și extinse Forța cât putu de mult. Zgomotele și mirosurile pădurii se strecurară în mintea ei, întreșându-se în configurația generală a vieții din jur. Arbori, tufișuri, animale și păsări...

Și acolo, la marginea conștiinței, exista o altă minte. Neumană, indescifrabilă... totuși o minte.

– Sunt patru, șopti Skywalker. Ba nu, cinci.

Mara se încruntă, concentrându-se asupra percepției. Avea dreptate, erau mai multe minți, totuși nu izbutea să separe diversele componente de percepția generală.

– Încearcă să cauți abaterile, murmură Skywalker. Modurile în care mințile diferă între ele. Asta-i calea cea mai bună pentru a le separa.

Femeia încercă și, spre surpriza ei ușor nemulțumită, descoperi că avusese dreptate. Era și a doua minte... și a treia...

Apoi, pe neașteptate, dispărură toate. Se uită nedumerită la Skywalker.

– Nu știu, vorbi el încet menținându-și concentrarea. A fost un val emoțional, după care s-au întors și au plecat.

– Poate că nu știau că suntem aici, sugeră șovăielnic Mara.

Știa însă prea bine că era cu totul improbabil. Ținând seama de răgetele wookieeului la fiecare animal care-i ataca și de plânsetele permanente ale droidului de protocol, ar fi fost de mirare ca întreaga planetă să nu fi știut de prezența lor.

– Știau, clătină Skywalker din cap. De fapt, sunt aproape sigur că veneau direct spre noi, când au fost... Aș fi zis că au fost speriați, totuși nu mi se pare logic.

Mara examinează coronamentul dublu de deasupra capetelor.

– Să fi fost o patrulă imperială?

– În nici un caz! Aș ști dacă în jurul nostru se află alți oameni.

– Utilă deprindere, mormăi Mara.

– Simplă chestiune de antrenament.

Femeia îl privi cu coada ochiului. Glasul lui avusese un ton bizar.

– Ce vrei să zici?

– Nimic. Atât doar că... Mă gândisem la gemenii lui Leia. Într-o bună zi, va trebui să-i antrenez.

– Nu știi când să începi?

– De fapt, dădu el din cap, nu știu dacă voi putea realmente s-o fac.

– Ce-i de făcut? ridică ea din umeri. Îi înveți cum să audă mințile, cum să deplaseze obiecte și să folosească sabia de lumină. La fel ai făcut și cu sora ta, nu?

– Da, însă pe atunci credeam că la asta se rezumă instruirea Jedi. În realitate, nu-i decât primul pas. Ei trebuie să fie puternici cu Forța, iar o dată cu puterea aceea vine și responsabilitatea. Cum să-i învăț asta? Cum să-i învăț înțelepciunea și mila, și cum să nu abuzeze de puterea dobândită?

Mara îi studie profilul, în timp ce scruta pădurea. Nu fuseseră simple cuvinte aruncate în vânt, ci el vorbise cu toată seriozitatea. În mod limpede era o latură a eroicului, nobilului și infailibilului Jedi pe care n-o mai văzuse până atunci.

– Cum poți învăța pe cineva chestiile astea? repetă ea. Presupun că, în mare parte, prin exemplu personal.

El căzu pe gânduri, apoi încuviință fără tragere de inimă.

– Așa cred. Câtă instruire Jedi ți-a dat ție Împăratul?

ÎL VEI UCIDE PE LUKE SKYWALKER.

– Ajunge, rosti ea scurt alungându-și sunetul cuvintelor din minte și încercând să înăbușe fulgerul reflex de ură ce le însoțea. M-a învățat lucrurile de bază. De ce întrebi? Căutai înțelepciunea și compasiunea?

– Nu..., ezită Skywalker. Dar dacă tot mai avem câteva zile până ajungem la Muntele Tantiss, poate fi o idee bună să le revedem împreună. Mă gândeam la un fel de curs de reîmprospătare a cunoștințelor.

Mara îl privi și simți un fior de gheață prin tot corpul. Skywalker vorbea prea degajat...

– Ai întrevăzut ceva în viitorul nostru? întrebă suspicios.

– Nu tocmai, răspunse el după altă scurtă șovăială. Doar câteva imagini lipsite de sens. Cred însă că ar fi bine să fii cât mai capabilă cu Forța înainte de a intra acolo.

Mara își îndepărtă privirea de la el. ÎL VEI UCIDE PE LUKE SKYWALKER.

– Vei fi acolo, îi reaminti. De ce ar trebui să fiu eu capabilă cu Forța?

– Pentru scopul în care te va chema destinul, răspunse Skywalker cu glas încet, dar ferm. Mai avem aproape o oră până la apus. Să-ncepem!

* * *

Wedge se strecură la locul său pe lungă banchetă semicirculară, alături de ceilalți comandanți de escadrile de vânătoare, privind în același timp prin centrul de comandă din crucișătorul spațial. Se adunaseră deja destul de mulți și continuau să mai vină. Indiferent ce plan ar fi avut Ackbar, era vorba despre ceva de proporții.

– Salut, Wedge, mormăi cineva așezându-se lângă el. Nu m-așteptam să te găsești aici.

Wedge își privi surprins interlocutorul. Pash Cracken, fiul legendarului general Airen Cracken și unul dintre cei mai buni comandanți de interceptori.

– Aș putea zice același lucru despre tine, Pash, replică el. Crezusem că ești prin Sectorul Atrivis, cântând cântece de leagăn centrului de comunicații Inelul Exterior.

– Ai rămas în urmă, mormăi Pash posac. Generis a căzut acum trei zile.

Wedge se holbă la el.

– N-auzisem, se scuză. Cât de rău a fost?

– Destul... Am pierdut tot centrul de comunicații, mai mult sau mai puțin intact, și majoritatea depourilor de aprovizionare pentru flota Sectorului. Partea să-i zicem bună este că nu le-am lăsat nici o navă

funcționabilă, iar pe drumul de ieșire, am izbutit să provocăm destule necazuri, încât să-i permitem generalului Kryll s-o ia pe Travia Chan și oamenii ei de sub botul imperialilor.

– Asta e totuși ceva. Cu ce v-au învins – prin tactică sau prin superioritate numerică?

– Ambele, se strâmbă Pash. Nu cred că Thrawn a fost personal acolo, dar în tot cazul el a plănuit atacul. Trebuie să-ți zic, Wedge, că clonele lui sunt chestiile cele mai scârboase cu care-am avut de-a face. Parcă te-ai lupta cu trupele de șoc: aceeași hotărâre turbată, același sânge rece și precizie de mașini în luptă. Singura diferență este că acum sunt peste tot, nu numai în misiunile de maximă importanță.

– Mie-mi zici? În primul asalt de la Qat Chrystac, a trebuit să ne luptăm cu două escadriile de TIE pilotați de clone. Au făcut niște chestii de care nu credeam că TIE ar fi în stare.

– Generalul Kryll crede că Thrawn își alege oamenii cei mai buni pentru șabloanele de clonare.

– Ar fi prost să facă altceva. Ce-i cu Varth? A scăpat?

– Nu știu. În timpul retragerii, am pierdut contactul cu el. Sper c-a reușit să răzbată prin cealaltă parte a cleștelui și s-a alăturat unităților de la Fedje sau Ketaris.

Wedge se gândi la cele câteva ocazii când se confruntase cu comandantul de brigadă Varth pe teme legate de piese de schimb sau mecanici de întreținere. Individul era un tiran dezagreabil și caustic, având doar talentul, care anula orice altceva, de a intra cu vânătorii săi în situații complet dezechilibrate și de a-i aduce înapoi nevătămați.

– O să reușească, zise el. E prea încăpățânat ca să moară doar pentru satisfacția Imperiului.

– Poate că da, făcu Pash, apoi arată spre centrul încăperii. Se pare că-ncepem.

Rumuarea conversațiilor din jur se stinse și Wedge reveni cu direcția la masa holografică din centru. Amiralul Ackbar se afla acolo, flancat de generalul Crix Madine și de colonelul Bren Derlin.

– Bună ziua, domnilor ofițeri ai Noii Republici, îi salută Ackbar cu gravitate și ochii săi mari se rotiră pentru a cuprinde întregul centru de comandă. Nu trebuie să reamintesc nici unuia dintre voi că, în ultimele săptămâni, războiul nostru împotriva resturilor Imperiului s-a modificat din ceea ce numeam cândva un exercițiu de curățire într-o bătălie pentru supraviețuire. Deținem deocamdată avantajul resurselor și personalului, dar, chiar în timp ce vă vorbesc, avantajul acesta se găsește în pericol. Mai puțin tangibile, dar nu mai puțin serioase, sunt modalitățile prin care Marele Amiral Thrawn caută să ne submineze dârzenia și moralul. Este momentul să arătăm din nou Imperiului aceste aspecte ale puterii noastre. Generale Madine, ai cuvântul!

– Cred că ați fost deja informați despre noul tip de asediu pe care imperialii l-au ridicat în jurul Coruscantului, începu Madine lovindu-și

ușor de palmă indicatorul luminos. S-au înregistrat unele progrese în eliminarea asteroizilor invizibili, totuși soluția reală pentru această problemă este un cristal captator de câmp gravitațional. Am primit misiunea de a captura unul.

– Sună distractiv, comentă Pash.

– Taci, șopti Wedge.

– Contrainformațiile au localizat trei cristale, continuă Madine, și toate se găsesc în spațiul controlat de imperiali. Cel mai ușor de abordat ar fi cel de la Tangrene, care ajută la apărarea noii baze Ubicorat pe care imperialii o amplasează acolo. Există foarte multe nave de transport și construcție, dar relativ puține nave de luptă. Am reușit să infiltrăm câțiva dintre oamenii noștri în echipajele cargoboturilor și ei au raportat că locul poate fi atacat în orice clipă.

– Parc-ar fi Endor, comentă cineva de pe bancheta din fața lui Wedge. Cum putem fi siguri că nu-i o cursă?

– În realitate, surâse Madine, suntem convinși că exact asta este. De aceea, vom ataca aici.

Atinse un comutator. Holo-proiectorul se ridică din centrul mesei și deasupra lui, în aer, apără o imagine schematică.

– Șantierul spațial Bilbringi, zise generalul. Știu ce gândiți: este mare, este bine apărat... în numele Galaxiei, ce intenționează statul-major? Răspunsul e simplu: este mare, este bine apărat... și este ultimul loc în care imperialii ne-ar aștepta să atacăm.

– În plus, adăugă Ackbar, dacă învingem, le vom afecta grav capacitatea de construire a navelor. Și vom anula credința în continuă creștere conform căreia Marele Amiral Thrawn este infailibil.

Ceea ce presupunea, desigur, că Thrawn *putea* fi învins. Wedge se gândi să sublinieze asta, apoi renunță. Oricum, probabil că toți cei prezenți gândeau același lucru.

– Operațiunea va consta din două etape, reluă Madine. În nici un caz nu dorim să-i dezamăgim pe imperialii care ne-au întins cursa de la Tangrene, așa încât colonelul Derlin se va ocupa de crearea iluziei că sistemul acela este într-adevăr ținta noastră. În acest timp, amiralul Ackbar și cu mine vom organiza atacul real asupra lui Bilbringi. Există întrebări?

După câteva clipe de tăcere, Pash ridică brațul.

– Ce se întâmplă dacă imperialii anticipează atacul împotriva lui Bilbringi și nu observă pregătirile pentru Tangrene?

Madine surâse subțire.

– Ne vor dezamăgi teribil. În regulă, domnilor, avem de organizat o forță de atac. Să trecem la treabă!

* * *

Dormitorul era întunecat, cald și tăcut, auzindu-se numai murmurele nocturne slabe ale Orașului Imperial de dincolo de ferestre, precum și sunetele mai discrete dinspre gemenii care dormeau în partea opusă a

încăperii. Ascultând și inspirând izurile familiare ale locuinței, Leia privi tavanul și se întrebă ce anume o trezise.

– Ai nevoie de ceva, Lady Vader? se auzi o șoaptă noghri din umbrele de lângă ușă.

– Nu, Mobvekhar, mulțumesc, răspunse ea. (Nu făcuse nici un zgomot, dar probabil că îi simțise modificarea de ritm a respirației.) Scuză-mă, n-am vrut să te tulbur.

– Nu m-ai tulburat, o asigură noghriul. Te îngrijorează ceva?

– Nu știu, răspunse prințesa simțind că amintirea respectivă îi revine. A fost... nu tocmai un vis, ci mai degrabă o străfulgerare subconștientă de intuiție. Un fragment de puzzle, căutându-și locul.

– Știi care fragment?

Leia clătină din cap.

– Nu știu nici măcar despre care puzzle poate fi vorba.

– Are vreo legătură cu asediul pietrelor din cer? Sau cu misiunea consortului tău și a fiului lui Vader?

– Nu sunt sigură, se încruntă ea concentrată.

Rulă tehnicile de amplificare a memoriei pe termen scurt învățate de la Luke. Treptat, imaginile pe jumătate amintite din vis începură să se focalizeze...

– Era vorba despre ceva spus de Luke. Ba nu! Ceva spus de *Mara*. Ceva ce-a *făcut* Luke. Toate astea se potrivesc cumva laolaltă. Nu știu cum... dar știu că este important.

– Atunci vei găsi răspunsul, spuse cu fermitate Mobvekhar. Ești Lady Vader. *Mal'ary'ush* a Lordului Vader. Vei reuși în orice ți-ai propune.

Leia surâse în beznă. Nu erau doar simple cuvinte de liniștire. Mobvekhar și ceilalți noghri credeau cu adevărat asta.

– Mulțumesc, spuse ea.

Inspiră profund și simți cum îi renaște energia. Da, avea să reușească! Fie și pentru simplul motiv de a justifica încrederea pe care și-o puseseă noghrii în ea.

Percepu din partea cealaltă a încăperii agitația și foamea ce semnalau că gemenii se vor trezi în scurt timp. Întinzându-se pe lângă sabia Jedi pe jumătate ascunsă sub pernă, femeia își îmbracă halatul. Indiferent care ar fi fost fragmentul important de puzzle peste care dăduse, avea să aștepte până dimineată.

Ultima navă rebelă supraviețuitoare pâlpâise în pseudo-mișcare și dispăruse în hiperspațiu... și după o bătălie de treizeci de ore, inima Sectorului Kanchen era, în sfârșit, a lor.

– Revocă statutul de bătălie al flotei, căpitane, ordonă Thrawn cu glas mulțumit de lângă videcranul lateral. Desfășurare pentru bombardament planetar, iar căpitanul Harbid să transmită termenii de capitulare guvernului Xa Fel.

– Da, domnule amiral, încuviință Pellaeon tastând ordinul.

Thrawn se răsuci pe jumătate spre el.

– Și trimite un alt mesaj către toate navele: „Felicitări!”.

Pellaeon zâmbi. Da, Marele Amiral știa într-adevăr cum să-și conducă oamenii.

Când expedie mesajul, o lumină se aprinse pe consolă: un raport tocmai primit de la decriptare. Il parcursese rapid...

– Raport de la Tangrene? se interesă Thrawn, continuând să privească spre planeta neajutorată care se întindea sub ei.

– Da, domnule amiral. Rebelii au mai trimis două cargoboturi în sistem. Scanările de la distanță sugerează că pe drum au descărcat ceva în sistemul exterior, dar Contrainformațiile n-au izbutit deocamdată să localizeze ori să identifice desaturile.

– Ordonă-le să nici nu încerce, clătină din cap Thrawn. Nu dorim să ne speriem prada.

Pellaeon încuviință, minunându-se din nou de abilitatea Marelui Amiral de a-și descifra oponentii. Până acum douăzeci de ore, ar fi fost gata să jure că rebelii nu vor avea îndrăzneala de a angaja atâtea forțe într-o bătălie, doar pentru a obține o rețea de CCG-uri. Se părea că aveau s-o facă.

– Se înregistrează de asemenea rapoarte ale unor nave rebele apărând discret în zona Tangrene, adăugă el reluând parcurgerea raportului. Nave de război, vânători spațiali, vehicule de susținere... toate tipurile.

– Bine, spuse Thrawn.

Totuși felul în care-și încleștase mâinile la spate trăda o anumită preocupare și nemulțumire.

Pe consola lui Pellaeon apărură un mesaj: guvernul Xa Fel acceptase termenii lui Harbid.

– Raport de la *Capul Morții*, domnule amiral, rosti el. Xa Fel a capitulat.

– Nimic surprinzător. Informează-l pe căpitanul Harbid că se va ocupa de desantări și de dispunerea trupelor. Căpitane, până la preluarea sigură a defensivelor planetare, reconfigurează flota în formațiune de apărare.

– Da, domnule amiral, aprobă Pellaeon continuând să se încrunte. S-a întâmplat ceva?

– Nu știu, răspunse încet Thrawn. Căpitane, voi fi în cabina mea de comandă. Vino acolo peste o oră.

Se răsucii și-i surâse rigid.

– Poate că până atunci voi avea un răspuns la întrebarea ta.

* * *

Gillespie termină de citit și-i întinse datapadul lui Mazzic.

– Nu-ncetezi să mă uimești, Karrde, spuse el cu glas abia audibil peste zgomotul de fundal al localului. Oricum, în numele spațiului, de unde dezgropi chestiile astea?

– De pe-aici, răspunse Karrde rotind mâna vag. De pe-aici...

– Asta nu-mi spune nici cât un scuipat de mynock, se plânse Gillespie.

– Cred că nici nu intenționa, replică Mazzic sec întinzând datapadul lui Karrde. De acord, este foarte interesant. Întrebarea e dacă putem avea încredere în chestia asta.

– Informația în sine este de încredere, încuviință Karrde. Desigur, interpretarea mea rămâne deschisă întrebărilor.

– Nu știu, clătină din cap Mazzic, mi se pare o acțiune cam disperată.

– Eu n-aș folosi chiar termenul ăsta. Să spunem, mai degrabă, că este o revenire la tactica îndrăzneată pentru care Alianța Rebelă și-a câștigat renumele. Eu unul cred că o asemenea acțiune trebuia încercată mult mai devreme – au îngăduit să fie împinși în defensivă mai mult decât ar fi trebuit.

– Asta nu schimbă cu nimic faptul că, dacă nu vor avea succes, vor pierde o mulțime de nave, atrase atenția Mazzic. Dacă am da crezare cifrelor pe care ni le-ai arătat, ar fi vorba de aproape două flote întregi de Sector.

– Perfect adevărat. Însă dacă izbutesc, repurtează o victorie majoră împotriva lui Thrawn și o creștere pe măsură a moralului. Ca să nu mai amintesc de rețeaua CCG.

– Da, asta-i altă chestie, interveni Gillespee. De fapt, pentru ce le trebuie CCG-urile?

– Bănuiesc că are o legătură cu motivul pentru care Coruscantul a fost închis în ultimele zile traficului civil, răspunse Karrde. Asta-i tot ce știu.

Mazzic se lăsă pe spate în scaun și-l fixă cu o privire speculativă.

– Să ignorăm deocamdată motivele pentru care au nevoie de ele. Ce propui tu să facem?

– Mi se pare, începu Karrde, că Noua Republică este realmente disperată să pună mâna pe CCG-uri. Dacă-i gata să lupte pentru o rețea, bănuiesc că va fi cu atât mai doritoare să plătească pentru una.

– Pare rezonabil, încuviință Mazzic. Prin urmare, ce-ar trebui să facem – să ne strecurăm în Tangrene, înainte ca ei să ajungă acolo?

– Nu tocmai, clătină Karrde din cap. M-am gândit că dacă toți sunt ocupați să lupte la Tangrene, am putea șterpeli rețeaua din Bilbringi.

Zâmbetul lui Mazzic dispăru.

– Cred că glumești...

– Ideea nu-i tocmai rea, interveni Gillespee rotind paharul cu ultimele rămășițe de băutură. Ne furișăm înainte de începerea atacului, înhățăm CCG-urile și-o ștergem.

– Prin jumătate din flota imperială? pufni Mazzic. Fiți serioși – eu am văzut puterea de foc de care dispun acolo.

– Mă îndoiesc că vor avea mai mult de o brumă defensivă, opină Karrde. Desigur, dacă nu cumva crezi în mod serios că Thrawn nu va anticipa și nu se va pregăti pentru atacul Noii Republici asupra lui Tangrene.

– De acord, încuviință Mazzic. Nu-și poate permite ca Noua Republică să înregistreze o victorie acolo, așa-i?

– În nici un caz la Tangrene. Este locul în care generalul Bel Iblis i-a mai lovit o dată.

Mazzic mormăi și-și trase din nou datapadul în față. Karrde îl lăsă să recitească informația și analiza, și examinează fără grabă interiorul localului. Lângă intrarea principală, Aves și Faughn, aghiotantul lui Gillespee, stăteau împreună la o masă, reușind să nu atragă deloc atenția asupra lor. În apropierea ușii din spate, bodyguardul lui Mazzic, Shada, juca rolul unei prostituate care se târguia cu Dankin și Torve, scena fiind convingător urmărită și comentată de Rappapor și Oshay, alți doi oameni ai lui Gillespee. Prin local, existau alte trei mese cu întăriri suplimentare, gata oricând să acționeze. De data aceasta, nici unul dintre ei nu dorea să riște intervenții imperiale.

– Nu va fi ușor, îl preveni Mazzic în cele din urmă. Thrawn s-a înfuriat pe raidul nostru anterior. Probabil că întregul dispozitiv de securitate a fost refăcut.

– Cu atât mai bine, aprobă Karrde, fiindcă ei încă nu știu ce breșe are. Intri cu mine sau nu?

Mazzic mai privi o dată datapadul.

– Aș putea să intru, mormăi el, dar numai dacă poți obține o confirmare asupra datei atacului de la Tangrene. Când atacăm Bilbringi, vreau ca Thrawn să nu se afle nici măcar la o sută de ani-lumină în preajmă.

– Asta n-ar fi o problemă. Știm sistemele în care Noua Republică își mobilizează forțele. Voi trimite oameni de-ai mei să investigheze și să vadă ce se poate afla.

– Și dacă nu obțin nimic?

– Oricum trebuie să-l pun pe Ghent să ne treacă pe statul lor de plată, zâmbi Karrde. Atâta timp cât se află în sistem, ar putea să tragă cu ochiul și prin planurile lor de luptă.

Pentru o clipă, Mazzic îl privi neînțelegător, apoi, brusc, încruntătura dispăru și chicoti.

– Știi, Karrde, încă n-am mai văzut pe nimeni care să joace la două capete așa cum o faci tu. Bine, intru cu tine!

– Mă bucur. Gillespee?

– Eu am văzut deja clonele lui Thrawn în acțiune, îi reaminti mohorât Gillespee. Sigur că intru. În plus, dacă învingem, poate că-mi iau înapoi terenurile de pe Ukio pe care mi le-a furat Imperiul.

– O să-ți pun o vorbă bună pe lângă Noua Republică, promise Karrde. Atunci, așa rămâne. Plec spre Coruscant, dar îl las pe Aves să coordoneze partea mea din grupul de atac. El o să vă dea planul de operații.

– Pare în regulă, spuse Mazzic și se sculară cu toți în picioare. Știi, Karrde, sper că voi apuca să trăiesc ziua în care Noua Republică va afla ce faci tu. Indiferent dacă îți vor da o medalie, sau te vor executa, va fi un spectacol pe cinste.

– Eu însumi sper să trăiesc ziua aceea, zâmbi Karrde. La revedere, domnilor, ne vedem la Bilbringi!

* * *

Salva verde-strălucitor de turbo-laser coborî dinspre distrugătorul încețoșat din depărtare. Se sparse de câmpul invizibil de energie, apoi reapăru puțin mai departe, continuând...

– Stop! ordonă amiralul Drayson.

Înregistrarea încremeni, reflecția spectrală de foc turbo-laser părănd oarecum artificială în stop-cadru pe displayul principal.

– Îmi cer scuze pentru calitatea imaginii, spuse Drayson și se apropie ca s-o atingă cu indicatorul luminos. Înregistrările prin macro-binoclu nu pot fi amplificate oricât de mult, deoarece algoritmii nu mai funcționează după un anumit punct. Cu toate acestea, cred că putem vedea ce se întâmplă. În realitate, salva distrugătorului nu străpunge câmpul planetar al lui Ukio. Ceea ce pare a fi aceeași salvă este în realitate o alta, trasă de pe o navă cu ecran de invizibilitate *din interiorul câmpului*.

Leia se încruntă spre imaginea neclară. Ei nu i se părea chiar atât de evident.

– E sigur?

– Absolut, încuviință Drayson și atinse indicatorul luminos de spațiul dintre salva deviată și focul verde ce continua aproape imediat sub ea. Avem date spectrale și energetice despre fasciculele însele, dar de fapt interstițiul acesta este dovada care ne trebuie. El reprezintă a doua navă – după dimensiuni, pare a fi un crucișător ușor Clasa *Carrack*.

Coborî indicatorul și privi în jurul mesei.

– Cu alte cuvinte, noua super-armă a Imperiului nu este nimic altceva decât o înșelăciune foarte ingenioasă.

Leia își aminti de discuția avută cu amiralul Ackbar pe vremea când acesta era consemnat la domiciliu sub acuzația de trădare.

– Ackbar ne-a avertizat odată pe Han și pe mine că un Mare Amiral va găsi modalități de folosire a unui ecran de invizibilitate împotriva noastră.

– Nu cred că va exista cineva care să te contrazică, încuviință Drayson. Oricum, manevra poate fi dejucată de acum înainte. Vom alerta toate forțele planetare că, la o nouă tentativă similară din partea Imperiului, este suficientă dirijarea unui foc concentrat asupra punctului prin care salvele de turbo-laser par să străpungă câmpul.

– Înșelăciune sau nu, a fost impresionant, comentă Bel Iblis. Poziționarea și sincronizarea au fost perfecte. Ce crezi, Leia, este vorba despre acel Jedi nebun de care s-a ciocnit Luke pe Jomark?

– Nu cred că poate fi vreo îndoială, răspunse ea cuprinsă de un fior. Am mai văzut deja genul acesta de coordonare între unitățile de luptă și în campaniile anterioare ale lui Thrawn. De la Mara, știm de asemenea că Thrawn și C'baoth lucrează împreună.

Menționarea numelui lui Mara fusese o greșală. Cei din jurul mesei se foiră stânjeniți și atmosfera se răci considerabil. Cu toții auziseră raționamentul lui Leia privind decizia ei unilaterală de a o elibera pe Mara și nici unul nu fusese încântat.

Bel Iblis întrerupse primul tăcerea stingheritoare.

– Amirate, de unde provine această înregistrare prin macro-binoclu?

– De la contrabandistul Talon Karrde, răspunse Drayson și privi semnificativ spre Leia. Alt străin care a venit aici oferind informații valoroase ce nu ne-au adus nici un câștig.

– Nu-i corect, se burzului Leia. N-a fost vina lui Karrde că noi am pierdut flota *Katana*.

Privi la consilierul Fey'lya, care stătea tăcut la masă, continuându-și autopedepsirea bothană. Dacă Fey'lya n-ar fi făcut tentativa aceea nebunească de preluare a puterii...

– N-a fost vina nimănui, adăugă ea revenind cu privirea la Drayson.

Eliberă în sfârșit ultimele urme de resentiment față de Fey'lya și le îngădui să dispară. Recunoașterea eșecului său era deja paralizantă pentru bothan. Leia nu putea permite ca furia de mult stinsă s-o paralizeze și pe ea.

– Cred că Leia vrea să ne spună, interveni Bel Iblis, că fără ajutorul lui Karrde am fi pierdut mai mult decât flota *Katana*. Indiferent ce părere aveți despre contrabandiști în general sau despre Karrde în particular, îi suntem îndatorați.

– Interesant că spui asta, generale, remarcă sec Drayson. Karrde pare să simtă în același fel. În schimbul acestei înregistrări și a altor informații minore, a apelat în mod destul de liber la un cont special al Noii Republici. Se uită din nou la Leia. Un cont care se pare că a fost stabilit de fratele consilieriei Organa Solo.

Comandorul Sesfan, reprezentantul lui Ackbar în Consiliu, își rostogoli uriași ochii mon calamarieni spre prințesă.

– Jedi Skywalker a autorizat plățirea unui contrabandist? Întrebă el uimit.

– Exact, confirmă Drayson. Bineînțeles, fără să aibă nici o autorizație în acest sens. Vom închide imediat contul.

– Nu veți face asta, se auzi glasul liniștit al lui Mon Mothma din capul mesei. Indiferent dacă Talon Karrde se declară sau nu în mod oficial de partea noastră, este limpede că dorește să ne ajute. Asta face să merite să-l susținem.

– Dar este un contrabandist, obiectă Sesfan.

– La fel a fost și Han, îi reaminti Leia. La fel și Lando Calrissian, cândva. Ambii au devenit generali.

– După ce ni s-au alăturat, preciză Sesfan. Karrde nu a luat o asemenea decizie.

– Nu contează, zise Mon Mothma cu aceeași voce liniștită, dar îndărătul căreia se ghicea acum duritatea oțelului. Avem nevoie de toți aliații pe care-i putem obține. Oficiali sau nu.

– Cu condiția să nu fie o înscenare, mormăi sumbru Drayson. Poate că dorește să ne obțină încrederea prin lucruri de felul acestei înregistrări prin macro-binoclu, pentru ca ulterior să ne alimenteze cu informații false. Iar între timp, profită financiar din plin.

– Va trebui pur și simplu să ne asigurăm că putem sesiza o astfel de duplicitate, încuviință Mon Mothma. Nu cred totuși că se va întâmpla așa. Luke Skywalker este Jedi... și el se încrede în acest Karrde. Acum însă trebuie să ne concentrăm asupra acelor părți de destin care sunt în mâinile noastre. Amirale Drayson, care este ultimul raport despre operațiunea Bilbringi?

Drayson scoase un datacard și-l inseră în fanta displayului. În aceeași clipă, Leia auzi lângă ea un bip slab de comunicator. Winter scoase dispozitivul de la centură și răspunse în șoaptă. Prințesa nu auzi răspunsul, dar simți modificarea bruscă a aurei asistentei ei.

– Necazuri? murmură ea.

– Se poate puțină atenție? rosti poate cam tare Drayson.

Leia reveni cu ochii la el, simțind că se învăpăiază la față, iar Winter își împinse scaunul spre înapoi și porni către ușă. Drayson o fulgeră cu

privirea, apoi decise că nu merita să invoce obișnuita regulă a confidențialității încăperii. Ușa se deschise la atingerea lui Winter și o persoană nevăzută îi strecură un datacard în mână. Ușa se închise la loc...

– Ei bine? întrebă amiralul. Era cu adevărat ceva ce nu mai putea să aștepte?

– Sunt sigură că putea să mai aștepte, replică sec Winter privindu-l pe Drayson cu o căutătură dezarmantă în timp ce revenea la locul ei. Pentru Înălțimea Ta, îi întinse datacardul lui Leia. Coordonatele planetei Wayland.

Un murmur de surpriză străbătu încăperea.

– Destul de rapid, comentă Drayson suspicios. Avusesem impresia că planeta va fi mult mai greu de găsit.

Leia strânse din umeri, căutând să-și alunge propriul fior de tulburare. Aceea fusese și impresia ei.

– Se pare că n-a fost așa, îi răspunse.

– Arată-ni-le, rosti Mon Mothma.

Leia introduse datacardul în fantă și tastă afișarea vizuală. Pe displayul principal apărură o hartă de Sector, cu denumirile familiare alăturate câtorva stele. În centru, înconjurat de un grup de stele ne-etichetate, unul dintre sisteme pâlâia roșu. În partea inferioară a hărții exista o listă scurtă de date planetare și câteva linii de text.

– Deci aceasta e viziunea Împăratului, murmură Bel Iblis aplecându-se în față ca să o studieze mai bine. Dintotdeauna mă întrebam unde ascundea toate flecușetele acelea interesante ce păreau să dispară miraculos din depozitele și magaziile oficiale.

– Dacă informația este cu adevărat corectă, bombăni Drayson.

– Bănuiesc că poți confirma că informația provine de la căpitanul Solo, privi Mon Mothma spre Winter.

– Nu tocmai, ezită Winter.

– Cum adică „nu tocmai”? se încruntă Leia. Este de la Luke?

Un mușchi zvâcni în obrazul femeii.

– Pot doar să spun că sursa este demnă de crezare.

În sală se lăsă tăcere.

– Demnă de crezare, repetă Mon Mothma.

– Exact.

Mon Mothma se uită spre Leia.

– Consiliul nu este obișnuit să i se ascundă informații. Doresc să știu de unde provin coordonatele acestea.

– Îmi pare rău, răspunse încetișor Winter, dar nu este secretul meu pentru că să vi-l pot spune.

– Dar al cui este?

– Nu vă pot spune nici asta.

Chipul lui Mon Mothma se întunecă.

– Cel puțin deocamdată este lipsit de importanță, interveni Bel Iblis înainte ca ea să poată replica. Indiferent dacă planeta este sau nu centrul

de clonare, noi nu putem acționa în nici un fel până la terminarea operațiunii Bilbringi.

– Nu trimitem întăriri? se întoarse Leia către el.

– Imposibil, mormăi Sesfan clătînând din capul masiv. Toate navele și personalul disponibil sunt deja alocate atacului Bilbringi. Și așa prea multe regiuni și sisteme au rămas necorespunzător protejate.

– Mai ales că nici nu știm dacă locul acesta este cel corect, adăugă Drayson. Poate la fel de bine să fie o capcană imperială.

– Nu este o capcană, insistă Leia. Mara nu mai lucrează pentru Imperiu.

– Ești singura care poate depune mărturie în această...

– Și acest aspect este lipsit de importanță, se auzi glasul lui Bel Iblis întrerupând discuția care se încinsese. Leia, privește partea de jos a hărții – textul afirmă că până în prezent asolizarea lor n-a fost detectată. Chiar dorești să periclităm elementul de surpriză, trimițând altă navă după ei?

Femeia simți o gheară în stomac. Din păcate, generalul avea dreptate.

– Atunci poate că ar trebui amânat atacul Bilbringi, rosti Fey'lya.

Leia se întoarse spre el, vag conștientă că toți cei de la masă o imitară. Era practic prima dată când bothanul vorbea la o întrunire a Consiliului, după ce tentativa sa de preluare a puterii eșuase jalnic lângă flota *Katana*.

– Mă tem că așa ceva nu se poate lua în discuție, consilier Fey'lya, răspunse Mon Mothma. Pe lângă pregătirile ce ar trebui abandonate, este absolut imperativ să scăpăm de asteroizii invizibili ce atârnă deasupra capetelor noastre.

– De ce? întrebă Fey'lya și un val undui prin blana de pe ceafa sa, coborând pe umeri. Câmpul planetar ne protejează. Avem suficiente rezerve pentru multe luni și mijloace de comunicare complete cu restul Noii Republici. Să fie vorba pur și simplu despre teama de a părea slabi și neajutorați?

– Aparențele și percepțiile sunt importante pentru Noua Republică, îi reaminti Mon Mothma, iar asta este perfect normal. Imperiul conduce prin forță și amenințări – noi conducem prin însuflețire și exemplu direct. Nu putem îngădui să fim percepuți ca tremurând aici pentru viețile noastre.

– Situația actuală depășește nivelul aparențelor și percepțiilor, insistă Fey'lya și blana i se turti pe ceafă. Bothanii îl cunosc pe Împărat – îi cunosc dorințele și ambițiile, poate mai bine decât toți cei care nu i-au fost aliați și slujitori. În ascunzătoarea aceea există lucruri ce nu mai trebuie să vadă niciodată lumina zilei. Arme și dispozitive pe care Thrawn le va găsi într-o bună zi și le va folosi împotriva noastră, dacă nu-l împiedicăm.

– O vom face, îl asigură Mon Mothma, și chiar foarte curând. Dar nu înainte de a distruge șantierul Bilbringi și de a obține o rețea CCG.

– Cum rămâne atunci cu căpitanul Solo și cu fratele consilierii Organa Solo?

Liniile din jurul gurii lui Mon Mothma se înăspriră. În ciuda logicii militare rigide, Leia vedea că nici ei nu-i plăcea să-i abandoneze acolo.

– În clipa de față, tot ce putem face pentru ei este să ne urmăm planurile, rosti încetișor. Să atragem atenția Marelui Amiral asupra presupusului nostru atac de la Tangrene. Se uită la Drayson: Amirale, eram pe punctul de a-l discuta...

Drayson se apropie din nou de display.

– Voi începe cu stadiul curent al pregătirilor pentru simularea de la Tangrene, rosti el activându-și indicatorul luminos.

Leia trase cu coada ochiului spre Fey'lya și spre semnele de agitație, evidente pe chipul bothanului și în mișcările blănii sale. Ce anume din Muntele Tantiss, se întrebă, îl înspăimânta la gândul că ar putea cădea în mâinile lui Thrawn?

Poate că era mai bine nici să nu știe...

* * *

Pellaeon pătrunse în anticamera slab luminată a cabinei de comandă a lui Thrawn și privi în jur. Rukh se afla pe acolo pe undeva, așteptând să-și pună în aplicare șicanările noghri. Făcu un pas spre ușa cabinei, mai făcu unul...

Simți un curent slab de aer pe ceafă și se răsucii fulgerător, cu brațele ridicându-se instantaneu în postura pe jumătate amintită din cursurile de autoapărare din Academie.

Nu era nimeni. Căpitanul privi din nou în jur, căutând locul unde s-ar fi putut ascunde noghriul...

– Căpitane Pellaeon, toarse glasul familiar înapoia sa.

Se răsucii iarăși. Nici de data aceasta nu era nimeni, dar chiar pe când cerceta cu privirea pereții, căutând ascunzișuri inexistente, Rukh apără îndărătul său.

– Ești așteptat, rosti noghriul indicând cu cuțitul său subțire de asasin către ușa principală.

Pellaeon îl fulgeră cu privirea. Într-o bună zi, își promise el sumbru, avea să-l convingă pe Thrawn că un Mare Amiral al Imperiului nu avea nevoie de un bodyguard arogant să-l protejeze. Iar atunci, avea să încerce o plăcere specială în a-l ucide pe Rukh.

– Mulțumesc, mârâi și pătrunse în cabina de comandă.

Se așteptase ca și de data aceasta încăperea să fie umplută cu obișnuita colecție eclectică de lucrări de artă extraterestre, și nu se înșelase. Există totuși o diferență minoră; chiar și ochiul neofit al lui Pellaeon vedea clar că erau reprezentate două stiluri artistice foarte diferite. Erau înșiruite pe pereți opuși, iar în centru se găsea un imens holo-display tactic al lui Tangrene.

– Intră, căpitane, rosti Thrawn din cercul dublu de displayuri, când Pellaeon se opri în prag. Ai noutăți de la Tangrene?

– Rebelii continuă să-și amplaseze unități în poziții de atac, răspunse Pellaeon strecurându-se printre sculpturi și displayul tactic. Se furișează nebăgați în seamă spre capcana noastră.

– Foarte satisfăcător pentru noi..., încuviință Thrawn și indică în dreapta. Artă de pe Mon Calamari. Ce părere ai?

Pellaeon o privi scurt, apropiindu-se de cercul dublu de displayuri. Părea la fel de respingătoare și primitivă ca mon calamarienii înșiși.

– Foarte interesantă, zise el cu glas tare.

– Nu-i așa? Mai ales acele două lucrări – au fost create de însuși amiralul Ackbar.

Căpitanul se uită la sculpturile indicate.

– Nu știusem că Ackbar este interesat de artă.

– Doar superficial, îl asigură Thrawn. Acestea au fost realizate cu mai mult timp în urmă, înainte de a se alătura Rebeliunii. Oferă totuși idei utile asupra caracterului său. Ca și acestea – adăugă, indicând în stânga. Lucrări de artă, alese cândva în mod personal de adversarul nostru corellian.

Pellaeon le privi interesat. Prin urmare senatorul Bel Iblis le alesese el însuși?

– De unde provin, din vechiul lui cabinet senatorial?

– Acelea sunt de acolo, arată Thrawn grupul cel mai apropiat. Astea sunt din locuința lui, iar celelalte din nava personală. Contrainformațiile au găsit înregistrările, mai mult sau mai puțin accidental, prin datele culese cu ocazia ultimului nostru raid în Obroa-skai. Așadar, rebelii continuă să avanseze către capcana noastră?

– Da, domnule amiral, aprobă Pellaeon mulțumit să revină la ceva ce putea să înțeleagă. Am mai primit două rapoarte referitoare la nave de susținere rebele, care ocupă poziții la periferia sistemului Draukyze.

– Dar nu fățiș.

– Scuzați-mă, domnule amiral, se încruntă Pellaeon, dar n-am înțeles.

– Vreau să spun, rosti Thrawn gânditor, că sunt foarte secretoși în privința pregătirilor. Detașează în cel mai mare secret agenți de informații și nave de susținere de la alte misiuni, deplasează și re-formează flote de Sector pentru a elibera nave de luptă... acțiuni de felul acesta. Nimic fățiș. Silind mereu Contrainformațiile imperiale să transpire din greu pentru a pune totul laolaltă.

Ridică privirea spre căpitan și ochii lui roșii scânteiară în lumina slabă.

– Aproape ca și cum Tangrene ar fi adevăratul lor obiectiv.

– Vreți să spuneți că nu este? se holbă Pellaeon.

– Exact, reveni Thrawn la lucrările de artă.

Pellaeon se uită la holograma lui Tangrene. Contrainformațiile acordaseră atacului o probabilitate de 94%.

– Dar dacă nu vor ataca Tangrene... atunci unde o vor face?

– În ultimul loc unde ne-am aștepta în mod normal, răspunse Thrawn întinzându-se spre un comutator de pe consolă.

Sistemul Tangrene dispăru, înlocuit de...

Pellaeon simți că rămâne cu gura căscată.

– *Bilbringi?* Domnule amiral, asta-i...

– O nebulie? arcui Thrawn o sprânceană negru-albăstruie. Bineînțeles! Nebunia oamenilor și extratereștrilor care au învățat pe propria lor piele că nu se pot pune cu mine. De aceea, încearcă să utilizeze împotriva mea propria-mi abilitate tactică și intuiție. Se prefac că intră în cursa pe care le-am întins-o, bizuindu-se pe faptul că le voi sesiza subtilitatea mișcărilor și că le voi interpreta ca fiind intenții reale. Și în timp ce mă auto-felicit pentru percepția mea – ridică brațul spre holograma Bilbringi – ei pregătesc adevăratul atac.

Pellaeon se uită la vechile lucrări de artă din cabinetul lui Bel Iblis.

– Domnule amiral, sugerează precaut, poate că ar fi bine să așteptăm o confirmare înainte de a detașa forțe din Tangrene. Am putea intensifica activitatea Contrainformațiilor în regiunea Bilbringi... sau poate că ne-ar putea confirma sursa Delta.

– Din păcate, sursa Delta a fost redusă la tăcere, îl anunță Thrawn. Nu avem însă nevoie de confirmări. *Acesta* este planul rebelilor și nu vom risca să ne dezvăluim bănuielele prin ceva atât de evident cum ar fi sporirea prezenței Contrainformațiilor. Ei cred că m-au înșelat. Sarcina noastră principală acum este să ne asigurăm că vor continua s-o creadă.

Surâse sarcastic.

– La urma urmelor, căpitane, nu contează dacă-i zdrobim la Tangrene sau la Bilbringi. Nu contează câtuși de puțin.

Forma de spirală deformată a păstăii plutea la un metru și jumătate în fața lui Mara, practic sfidând-o s-o doboare. Femeia o privea încruntată, ținând sabia Jedi a lui Skywalker într-o priză neortodoxă, dar competentă, cu ambele mâini. Deja ratase de două ori și nu intenționa să greșească și a treia oară.

– Nu te grăbi, o preveni Skywalker. Concentrează-te și lasă Forța să curgă prin tine. Încearcă să anticipezi mișcarea țintei.

Îi venea ușor să vorbească, gândi ea iritată, la urma urmelor, el controla păstaia. Aceasta se apropie încă un milimetru, provocând-o...

Și, brusc, Mara decise că se săturase de jocul acela. Extinzând Forța, prinse ea însăși păstaia. Imobilizată pentru o fracțiune de secundă, aceasta mai izbuti o singură tremurătură înainte ca femeia să fandeze, străpungând-o exact în centru.

– Gata, anunță dezactivând sabia. Am făcut-o!

Se așteptase ca Skywalker să fie furios. Spre ușoara ei surpriză și spre mult mai marea iritare, nu era deloc așa.

– Bravo, îi spuse încurajator. Foarte bine. Nu-i deloc ușor să-ți divizezi atenția în felul acesta între două activități distincte, fizică și mentală. Și ai făcut-o foarte bine.

– Mulțumesc, mormăi ea azvârlind sabia în direcția tufișurilor.

Arma coti lin prin văzduh, când Skywalker o atrase, pentru a-i poposi în mâna întinsă.

– Am terminat? întrebă Mara.

Skywalker privi peste umăr. Solo și Calrissian erau aplecați asupra droidului de protocol care încetase să se mai plângă de terenul, flora și fauna de pe Wayland și acum se văita de prăbușirea prin învelișul subțire de rocă. Droidul astromec al lui Skywalker se învârtea pe lângă ei, cu

antena senzorială extinsă, emițând repertoriul său uzual de sunete de autoîncurajare. Câțiva pași mai departe, wookieeul scotocea printr-oraniță, probabil în căutarea unei scule.

– Cred că mai avem timp pentru câteva exerciții, decise Skywalker revenind către ea. Tehnica asta a ta e foarte interesantă – Obi-Wan nu m-a învățat niciodată să folosesc vârful sabiei.

– Filozofia Împăratului era să folosești orice ai la îndemână, replică Mara.

– Nu mă surprinde, comentă sec Skywalker și-i întinse sabia. Să-ncercăm altceva.

Extinzând Forța, Mara smulse sabia din strânsoarea lui slabă, întrebându-se într-o doară ce ar fi facut Skywalker, dacă ea ar fi încercat mai întâi s-o activeze. Nu era sigură că ar fi putut manipula ceva atât de mic ca un comutator, dar ar fi meritat să încerce, numai pentru a-l vedea cum se ferește de lamă.

Și dacă, cu ocazia aceea, l-ar fi ucis în mod accidental...

ÎL VEI UCIDE PE LUKE SKYWALKER.

Strânse cu putere sabia de lumină. *Nu încă*, se adresă cu fermitate vocii. *Încă mai am nevoie de el.*

– Bine, mârâi ea. Ce facem acum?

Skywalker nu apucă să-i răspundă. Dinapoia lui, droidul astromec porni să fluiera surescitat.

– Ce-i? întrebă Solo, cu blasterul deja în mână.

– Spune că a observat ceva ce merită a fi investigat, acolo, în lateral, traduse droidul de protocol indicând spre stânga. Zice ceva despre niște liane. Deși poate că mă-nșel... atâtea stricăciuni provocate de acid...

– Chewie, haide să vedem despre ce-i vorba, îl întrerupse Solo, ridicându-se și pornind să suie malul puțin abrupt al albiei pârâului.

Skywalker o privi pe Mara.

– Să mergem și noi, îi spuse.

Nu avură mult de mers. Imediat după primul șir de copaci, ascuns vederii de un tufiș, se afla alt hățiș de liane asemănător celor pe care le retezaseră în ultimele două zile, pentru a-și croi drum.

Atât doar că hățișul acesta fusese deja retezat și apoi stivuit în lateral, unde semăna cu un morman de funii groase, încâlcite.

– Cred că asta pune capăt speculațiilor dacă ne ajută cineva, comentă Calrissian studiind un capăt tăiat de liană.

– Ai dreptate, încuviință Solo. Nici un animal de pradă nu le-ar fi adunat în felul ăsta.

Wookieeul mormăi ceva înfundat și smulse tufișul din fața lianelor. Spre surprinderea lui Mara, acesta ieși cu ușurință din sol.

– Și nici nu s-ar fi sinchisit de camuflaj, adăugă Calrissian când wookieeul îi întinse tufișul. Se pare că-i tăiat de cuțit. La fel ca lianele.

– Și ca pasărea-gheară de ieri, completă Solo morocănos. Luke, simți ceva musafiri prin jur?

– Am perceput câțiva băștinași, răspunse Skywalker, dar niciodată nu se apropie prea mult. (Coborî ochii spre droidul de protocol, care-i aștepta neliniștit în albia pârâului.) Crezi că poate avea vreo legătură cu droizii?

– Ca pe Endor, pufni Solo, când ewokii ăia îmblăniți au crezut că C-3PO este un zeu?

– Așa ceva. S-ar putea să se fi apropiat îndeajuns ca să-l fi auzit fie pe el, fie pe R2-D2.

– Poate că da, făcu Solo privind în jur. Când se apropie?

– De obicei în preajma amurgului. Cel puțin, așa au făcut până acum.

– Data viitoare când îi simți, anunță-mă, zise Solo băgând blasterul în toc și pornind către albie. Este timpul să schimbăm o vorbă cu ei. Haideți, să-i dăm drumul!

* * *

Întunericul se îndesea și tabăra se pregătea de culcare, când se ivi firicelul de senzații.

– Han? șopti Luke. Au venit.

Han încuviință din cap, îl atinse ușor pe Lando pe spinare, apoi scoase blasterul.

– Câți sunt?

Luke își focaliză mintea, străduindu-se să separe părțile distincte ale percepției generale.

– Par a fi cinci sau șase, apropiindu-se din direcția aceea, indică el.

– Numai în primul grup? întrebă Mara.

Primul grup? se încrunță Luke, deschizându-și iarăși percepția. Femeia avea dreptate – în spatele grupului acela, mai venea unul.

– Da, confirmă el. În al doilea grup... tot cinci-șase. Nu sunt sigur, dar s-ar putea să fie o specie diferită de prima.

Han privi spre Lando.

– Ce crezi?

– Nu-mi place, răspunse prietenul său pipăind neliniștit blasterul. Mara, de obicei, cât de bine se înțeleg speciile acestea între ele?

– Nu foarte bine. Când am fost eu aici, existau niște relații, în majoritate comerciale, dar am auzit și istorii mai vechi despre războaie de lungă durată, implicând trei tabere – cele două rase și coloniștii.

Chewbacca mârâi sugestia ca extratereștrii să se fi aliat împotriva lor.

– Interesant, făcu o grimasă Han. Ce zici, Luke?

Tânărul își focaliză percepția, dar zadarnic.

– Îmi pare rău, anunță el. Există o mulțime de sentimente, dar nu am nici un fundament ca să le precizez tipul.

– S-au oprit, rosti Mara încordată de concentrare. Ambele grupuri.

– Eh, făcu Han, asta-i situația. Lando și Mara, rămâneți și păziți tabăra. Luke și Chewie, haideți!

Suiră malul pietros și pătrunseră în pădure, deplasându-se cât puteau mai tăcut printre tufișuri și peste frunzele moarte de pe sol.

– Și-au dat seama că venim? șopti Han peste umăr.

Luke extinse Forța.

– Nu-mi dau seama, clătină din cap, dar se pare că s-au oprit.

Chewbacca mârâi ceva inteligibil pentru Luke.

– S-ar putea, încuviință Han, totuși mi se pare o prostie să-ți stabilești tactica atât de aproape de țintă.

Apoi, în față și în stânga, Luke întrezări mișcarea unei umbre lângă tulpina groasă a unui copac.

– Atenție! îi preveni pe ceilalți și sabia de lumină se activă cu un zumzet.

În lumina alb-verzuie a lamei, zăriră o siluetă micuță în veșmânt strâns pe corp și cu glugă, care se piti înapoia arborelui cu o clipă înainte ca blasterul lui Han să rupă o bucată considerabilă din trunchiul acestuia. Proiectorul de săgeți al lui Chewbacca trase cu o fracțiune de secundă după Han, sfârtecând copacul în partea opusă. Prin norul de fum și așchii, silueta se distinse pentru scurt timp, alergând de la adăpostul distrus cu iuțeală spre alt arbore mai gros. Han îndreptă blasterul către ea, urmărindu-i traiectoria, când un tril straniu răsună în văzduh, aducând cu ciripitul unei duzini de păsări extraterestre...

Și cu un răget care combina recunoașterea, înțelegerea și ușurarea, Chewbacca lovi cu patul proiecteurului său în arma lui Han, făcându-l să-și rateze ținta.

– Chewie! răcni bărbatul.

– Nu... are dreptate, îl opri Luke. (Brusc, și el pricepuse totul.) Tu, oprește-te!

Ordinul nu mai era necesar. Silueta întunecată se oprise deja, rămânând neprotejată în loc deschis, cu chip acoperit de glugă, ferit de lumina slabă a sabiei tânărului.

Luke păși spre ea.

– Sunt Luke Skywalker, vorbi el pe un ton oficial. Fratele lui Leia Organa Solo, fiu al Lordului Vader. Cine ești?

– Ekhrikhor, clan Bakh'tor, răspunse vocea gravă a noghriului. Te salut, fiu al lui Vader.

* * *

Luminișul spre care-i conduse Ekhrikhor se afla aproape, la numai douăzeci de metri în direcția în care Luke pornise inițial. Într-adevăr, extraterestrii erau acolo: două rase diferite, câte cinci din fiecare, de o parte și cealaltă a unui buștean gros. În partea apropiată se găseau alți doi noghri în costume de camuflaj, cu glugile lăsate pe spate. Între cele două grupuri, o sursă luminescentă compactă fusese rezemată de buștean, oferind atâta lumină cât era necesar pentru ca Han să distingă detaliile extraterestrilor mai apropiati.

Nu erau deloc încurajatoare. Cei din dreapta erau cu un cap mai înalți decât noghrii și cam tot cu un cap mai scunzi decât Han. Acoperiți cu plăci inofensive, semănau foarte mult cu niște stânci mișcătoare. Cei

din stânga erau aproape la fel de înalți precum Chewbacca, aveau câte patru brațe și piele albăstruie strălucitoare, reamintindu-i lui Han de creatura cafenie pe care o dezlipise de pe C-3PO în prima zi.

– Par prietenoși, șopti el către Luke pe când se apropiau de ultimul șir de copaci dintre ei și poieniță.

– Sunt myneyrshi și psadani, spuse Ekhrikhor. Doreau să se lupte cu voi.

– Și i-ați alungat? întrebă Luke.

– Doreau să se lupte, repetă noghriul. Nu puteam îngădui asta.

Se opriră imediat ce pășiră în luminiș. Printre extratereștri trecu un freamăt ce nu părea deloc prietenos.

– Am senzația că nu suntem bineveniți, rosti Han. Luke?

Tânărul clătină din cap.

– Tot nu pot percepe nimic clar. Despre ce-i vorba, Ekhrikhor?

– Au indicat că doresc să discute cu noi, răspunse noghriul. Poate pentru ca să decidă dacă vor căuta să se lupte cu noi.

Han îi examinează cu iuteală pe extratereștri. Toți păreau să poarte cuțite și zări două arcuri, însă nimic mai avansat tehnologic.

– În cazul ăsta, făcu el, ar fi bine să-și aducă o armată.

– Nu dorim să ne luptăm deloc, dacă o putem evita, îl muștră cu blândețe Luke. Cum veți comunica?

– Unul dintre ei a învățat puțină bazică imperială, când tezaurul a fost construit sub munte, răspunse Ekhrikhor arătând spre myneyrshul cel mai apropiat de sursa luminoasă. El va încerca să fie translator.

– S-ar putea ca noi să ne descurcăm mai bine, ridică Luke din sprâncene către Han. Ce părere ai?

– Merită încercat, încuviință acesta și scoase comunicatorul. Oricum, e momentul ca și C-3PO să-și justifice existența. Lando?

– Aici sunt. Ați găsit extratereștrii?

– Mda, plus o surpriză sau două. Trimite-o pe Mara să-l aducă pe C-3PO aici – dacă pornește în direcția în care am plecat, o să ne găsească imediat.

– Am înțeles. Eu ce să fac?

– Nu cred că tipii ăștia ne vor da bătaie de cap, zise Han privind din nou extratereștrii. Tu și R2-D2 rămâneți acolo și aveți grijă de tabără. Ah – dacă vezi niște indivizi mici cu costume de camuflaj și o mulțime de dinți, să nu tragi. Sunt de partea noastră.

– Mă bucur, replică sec Lando. Cel puțin, așa cred. Altceva?

Han se mai uită o dată la grupul de extratereștri care-l fixau cu privirile.

– Ține-ne pumnii. Suntem pe punctul de a câștiga niște aliați. Dacă nu, ne-așteaptă numai necazuri pe drum.

– E clar. Mara și C-3PO au pornit. Baftă!

– Să fie, mormăi Han apoi închise comunicatorul și-l puse la centură. Sosesc, îl anunță pe Luke.

– Nu este nevoie să păzească tabăra, spuse Ekhrikhor. Noghrii o vor apăra.

– E-n regulă. făcu Han, și-așa suntem destui aici. Așadar, am avut dreptate. Am fost urmăriți.

– Da, încuviință Ekhrikhor plecând fruntea. Pentru acest subterfugiu, cer iertare, consort al lui Lady Vader. Eu și alții nu l-am considerat onorabil, dar Cakhmaim, clan Eikh'mir, a dorit ca prezența noastră să fie ascunsă de tine.

– De ce?

Ekhrikhor se plecă din nou.

– Cakhmaim, clan Eikh'mir, a simțit ostilitate din partea ta în casa lui Lady Vader. El a crezut că nu vei fi de acord să accepți o gardă de noghri, care să te însoțească.

Han se uită spre Luke și zări încercarea tânărlui de a-și camufla surâsul.

– Ei bine, zise el, data viitoare când te-ntâlnești cu Cakhmaim, să-i spui că de ani buni nu mai refuz ajutoarele gratuite. Dar atâta vreme cât discutăm despre ostilitate, poți renunța la chestia aia cu „consortul lui Lady Vader”. Spune-mi Han, sau Solo. Sau căpitane. Practic, poți să-mi spui oricum vrei.

– Poate Han, clan Solo, murmură Luke.

Ekhrikhor se luminează la chip.

– Asta este bine, aprobă el. Îți cerem iertare, Han, clan Solo.

Han privi iarăși spre Luke.

– Cred că te-au adoptat, făcu tânărul disimulându-și alt zâmbet.

– Mda, făcu Han. Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult.

– Puțină afinitate nu strică niciodată, sublinie Luke. Nu uita de Endor.

– Mi-ar fi greu să uit, mârâi bărbatul simțind un tremur al buzei.

Sigur că da, îmblăniții avuseseră rolul lor în bătălia finală împotriva celei de-a doua *Stele a Morții*. Totuși asta nu schimba faptul că ceremonia sa de acceptare ca membru al tribului Ewok fusese una dintre cele mai ridicole situații prin care trecuse vreodată.

Cu toate acestea, ewokii copleșiseră trupele imperiale pur și simplu prin numărul lor. Pe de altă parte, noghrii...

– Câți sunteți? îl întrebă pe Ekhrikhor.

– Opt. Câte doi în fața, în spatele și de o parte și cealaltă a voastră.

Han încuviință din cap, simțind fără să vrea respect față de ființele acelea. Opt noghri, ucigând sau alungând silențios animalele de pradă și băștinașii. Zi și noapte, deopotrivă. Și în același timp, găsindu-și timp să le curețe drumul de necazuri ca păsări-gheară și șerpi.

Privi din nou la Ekhrikhor. Nu, de data aceasta, procesul de adopție nu i se părea la fel de ridicol.

De undeva din spate se auzi un târșâit familiar. Han se întoarse și, peste o secundă, silueta aurie la fel de familiară a lui C-3PO apărură în poiană. Lângă el și la o jumătate de pas în spate se afla Mara, cu blasterul în mână.

– Stăpâne Luke? Întrebă C-3PO cu tonul său obișnuit de ușurare și neliniște suprapus afectării.

– Aici sunt, îl anunță Luke. Ne poți ajuta cu niște traduceri?

– Mă voi strădui, aprobă droidul. Așa cum știți, sunt fluent în peste șase milioane de forme de...

– Văd că i-ați găsit pe băștinași, îl întrerupse Mara cercetând rapid grupul de lângă buștean. (Ochii i se opriră apoi asupra lui Ekhrikhor.) Plus o mică surpriză, adăugă îndreptând imediat blasterul spre noghri.

– Este în regulă, e un prieten, o asigură Luke întinzându-se către blaster.

– Nu prea cred, făcu ea îndepărtând arma de mâna tânărului. Ei sunt noghri. Lucrează pentru Thrawn.

– Nu-l mai slujim, spuse Ekhrikhor.

– Așa-i, încuviință Luke.

– Poate că da, mormăi ea.

Nu părea deloc încântată, totuși nu-l mai așintea pe Ekhrikhor cu blasterul.

De cealaltă parte a luminișului, myneyrshul cel mai apropiat de buștean scoase dintr-o traistă de pe umăr o pasăre-gheară împăiată, decolorată în alb. Bolborosind inaudibil, o așeză în fața sa, lângă sursa de lumină.

– Ce-i asta? mârâi Han. Cina?

– Se numește *satna-chakka*, răspunse Ekhrikhor. Este un zălog de pace pe durata acestei întâlniri. Ei sunt gata să înceapă. Tu – droidul C-3PO – vino cu mine.

– Desigur, rosti C-3PO fără să pară încântat de ceea ce-l aștepta. Stăpâne Luke...

– Te însoțesc, îl liniști Luke. Han, Chewie, rămâneți pe loc.

– Nu te aștepta să mă supăr, comentă Han.

Urmați de C-3PO lipsit de chef, Luke și noghriul porniră spre buștean. Șeful myneyrshilor ridică deasupra capului cele două brațe superioare, cu palmele în interior.

– *Bidaesi charaa*, rosti el cu un glas surprinzător de melodios. *Lyaaunu baaraemaa dukhnu phaeri*.

– Anunță sosirea străinilor, traduse C-3PO. Probabil că se referă la noi. Se teme totuși că aceștia vor aduce necazuri și probleme poporului său.

De lângă Han, Chewbacca mârâi un comentariu sarcastic.

– Nu, nu-și pierd timpul cu discuții despre timpul probabil, încuviință Han. Nici nu se dau în vânt după diplomație.

– Aducem speranță pentru poporul vostru, replică șeful noghriilor. Dacă ne lăsați să trecem, vă vom elibera de dominația Imperiului.

Droidul traduse, însă melodioasele cuvinte myneyrshi răsunau tot afectate din gura sa, în opinia lui Han. Unul dintre psadanii informi făcu din mână un gest ca de retezare și rosti ceva ce aducea cu un strigăt slab și îndepărtat, abundând în consoane.

– Spune că poporul psadan are memorie lungă, traduse C-3PO. Se pare că au mai existat promisiuni în trecut, fără să se fi schimbat ceva.

– Bun venit în lumea reală, mormăi Han.

Luke îi aruncă o privire peste umăr, apoi ceru droidului:

– Roagă-l să ne explice.

C-3PO se supuse, strigând de asemenea spre psadan și adăugând după aceea o traducere în myneyrshă, ca să-și demonstreze capacitățile. Răspunsul psadanului dură câteva minute și pe Han începuseră să-l doară urechile până când termină.

– Ei bine, începu C-3PO lăsând capul pe spate și adoptând postura profesorală pe care o detesta Han, există multe detalii... dar voi trece deocamdată peste ele – adăugă repede, la o privire aruncată de un noghi. Oamenii coloniști au fost primii invadatori. Ei i-au alungat pe băștinași de pe terenurile lor și au fost opriți numai atunci când au început să nu le mai funcționeze arcurile de foc și păsările de metal... desigur, aceștia sunt termenii folosiți de el. Mult mai târziu a venit Imperiul, care, după cum știm, a construit în muntele interzis. A înrobit mulți băștinași pentru această construcție și pe alții i-a alungat de pe pământurile lor. După plecarea constructorilor, a venit cineva care se autointitula Păzitorul, care a căutat de asemenea să-i stăpânească pe băștinași. În cele din urmă, a venit un autodeclarat maestru Jedi și, într-o bătălie care a potopit cerul de lumină, l-a învins pe Păzitor. O vreme, băștinașii au crezut că vor fi eliberați, dar maestrul Jedi i-a adus pe oameni și pe băștinași la el și i-a silit să trăiască laolaltă sub umbra muntelui interzis. În cele din urmă, Imperiul s-a întors.

C-3PO lăsa din nou capul pe spate.

– După cum se vede, stăpâne Luke, suntem ultimii dintr-un șir lung de invadatori.

– Atât doar că noi nu suntem invadatori, replică tânărul. Suntem aici pentru a-i elibera de conducerea Imperiului.

– Înțeleg asta, stăpâne...

– Știu, îl întrerupse Luke. Spune-le *lor*.

– Ah, da. Desigur.

Începu să traducă.

– Dacă m-ai întreba, n-aș zice c-au pățit mare lucru, șopti Han spre Chewbacca. Imperiul a luat planete întregi de la alte rase.

– Primitivii au întotdeauna reacția aceasta față de vizitatori, zise Mara. De asemenea, obișnuiesc să aibă memorie de lungă durată.

– Mda, poate. Crezi că maestrul Jedi despre care vorbea era amicul tău C'baoth?

– Cine altul? se strâmbă femeia. Probabil că aici l-a descoperit Thrawn.

– Crezi că și acum e aici? Întrebă Han simțind un nod în stomac.

– Nu percep nimic, dar asta nu-nseamnă că nu poate să revină.

Șeful myneyrshilor reîncepu să vorbească și Han își lăsa privirea să rătăcească prin poieniță. Oare existau și alți myneyrshi și psadani care urmăreau desfășurarea întâlnirii? Luke nu pomenise nimic despre

eventuale întăriri de rezervă, dar ar fi trebuit să fie nebuni ca să nu le fi adus.

Sau poate că semenii lui Ekhrikhor se ocupaseră deja de aspectul respectiv. Dacă nu se ajungea la nici un rezultat, prezența noghriilor s-ar fi putut dovedi salutară.

Myneyrshul încheie discursul.

– Îmi pare rău, stăpâne Luke, se scuza C-3PO. Spune că n-au nici un motiv să presupună că vom diferi de toți cei despre care a vorbit deja.

– Le înțeleg temerile, încuviință tânărul. Întreabă-i în ce fel ne-am putea dovedi bunele intenții.

C-3PO începu să traducă și, în clipa aceea, un cot dur al lui Chewbacca izbi umărul lui Han.

– Ce-i? întrebă acesta.

Chewbacca indică spre stânga, cu proiectorul de săgeți deja ridicat și urmărind. Bărbatul privi atent...

– Ah-ha!

– Ce-i? făcu Mara.

Han deschise gura, apoi, brusc, nu mai avu timp să-i spună. Prădătorul suplu observat de Chewbacca târându-se pe ramurile copacului se opri și se încorda către grupul care discuta.

– Atenție! răcni el, ridicând blasterul.

Chewbacca fu mai rapid. Cu răgetul wookiee de vânătoare, trase și săgeata energetică despică animalul aproape în două. Acesta căzu de la înălțime pe frunzele moarte și rămase nemișcat.

Lângă buștean, grupul de myneyrshi mârâi la unison.

– Atenție, Chewie, avertiză Han întorcând arma spre extratereștri.

– S-ar putea să fi fost o greșeală, rosti Mara încordată. La discuțiile cu zălog de pace, nu se obișnuiește să se tragă cu arme de foc.

– Nu se obișnuiește nici ca participanții să fie lăsați pentru a fi devorați, replică Han.

Lângă myneyrshi, cei cinci psadani începuseră să tremure și Han speră că tovarășii lui Ekhrikhor acopereau zona.

– C-3PO, zi-le chestia asta!

– Sigur că da, căpitane Solo, încuviință droidul pe un ton la fel de nelineștit pe cât se simțea Han. *Mulansaar...*

Șeful myneyrshilor îl întrerupse cu un gest violent al ambelor brațe stângi.

– Tu! ciripi el într-o bazică destul de inteligibilă și îndreptă toate patru brațele spre Han. El are arc de foc?

Han se încruntă. Bineînțeles că Chewbacca avea o armă, la fel ca ei toți. Privi la wookiee... și brusc înțelese.

– Da, are, răspunse coborând blasterul. Este prietenul nostru. Noi nu avem sclavi, așa cum avea Imperiul.

C-3PO începuse să traducă, dar myneyrshul discuta deja agitat cu ceilalți din grupul său.

– Bine lucrat, șopti Mara. Nu mă gândisem la asta. Dar ai dreptate, ultimii wookiee pe care i-au văzut aici trebuie să fi fost sclavi imperiali.

– Să sperăm că va fi un atu, murmură Han.

Discuția mai continuă câteva minute, în majoritate între myneyrshi și psadani. C-3PO încercă o vreme să susțină o traducere în direct, dar aceasta degeneră rapid într-o simplă rezumare a elementelor principale. Se părea că myneyrshii începuseră să creadă că era ocazia de a scăpa de oprimare, mai întâi a Imperiului, și apoi a maestrului Jedi însuși. Psadanii nu-i agreeau pe imperiali mai mult decât myneyrshii, dar gândul de a-l înfrunta pe C'baoth îi neliniștea.

– Nu vă cerem să luptați alături de noi, le zise Luke când reuși în sfârșit să le atragă din nou atenția. Lupta este a noastră. Vă cerem doar permisiunea de a călători prin teritoriul vostru spre muntele interzis și asigurarea că nu ne veți trăda Imperiului.

C-3PO făcu cele două traduceri și Han strânse din dinți, pregătindu-se pentru altă argumentare. Nu avu însă parte de așa ceva. Șeful myneyrshilor ridică din nou brațele superioare, iar cu cele inferioare luă pasărea-gheară împăiată și i-o oferă lui Luke.

– Cred că-ți oferă libera trecere, stăpâne Luke, rosti C-3PO. Deși s-ar putea să mă înșel – dialectul lor a supraviețuit relativ intact, dar adesea gesturile și mișcărilor...

– Mulțumește-i în numele nostru, încuviință Luke primind pasărea. Spune-i că le acceptăm ospitalitatea și că nu le va părea rău că ne-au ajutat.

* * *

– Domnule general, răsună glasul milităros din intercomul navetei, ajungem pe suprafață în câteva minute.

– Mulțumesc, încuviință Covell. Închise intercomul și se răsuci spre celălalt pasager al navetei. Aproape am ajuns.

– Am auzit, zise C'baoth și amuzamentul se auzi în glasul său și în mintea lui Covell. Spune-mi, generale, ne aflăm la capătul călătoriei noastre, ori la începutul ei?

– La început, desigur. Călătoria în care ne-am îmbarcat nu are sfârșit.

– Și ce va fi pentru Marele Amiral Thrawn?

Covell simți o încruntătură încrețindu-i fruntea. Nu mai auzise întrebarea aceea până atunci, cel puțin nu formulată în felul acela. Dar chiar în vreme ce șovăia, răspunsul îi pătrunse liniștitor în gânduri. Așa cum o făceau toate răspunsurile acum.

– Este începutul sfârșitului pentru Marele Amiral Thrawn, rosti el.

C'baoth râse încetișor și amuzamentul undui plăcut prin mintea generalului. Acesta se gândi să întrebe de ce râdea, însă era mai ușor și mult mai plăcut să se lase pe spate în scaun și să se bucure de râsete. Oricum, știa cu precizie ce anume era amuzant.

– Știi, nu-i așa? încuviință C'baoth din cap. Generale, generale! Ce ironie a sortii, nu? Din capul locului – de la acea primă întâlnire în

orașul meu – Marele Amiral Thrawn avusese răspunsul la îndemână. Cu toate acestea și acum este la fel de îndepărtat de înțelegere pe cât a fost atunci.

– Este vorba despre putere, maestre C'baoth? întrebă Covell.

Subiectul era familiar și și-ar fi reamintit replicile chiar și fără să i se șoptească în minte.

– Da, generale, aprobă grav C'baoth. I-am spus din capul locului că adevărata putere nu constă în cucerirea planetelor îndepărtate. Nici în bătălii și războaie, sau în zdrobirea unor rebeliuni anonime.

Surâse și ochii lui scânteiară strălucitor în mintea lui Covell.

– Nu, generale, urmă el încetișor. Asta – *asta* – este adevărata putere. Să ții viața altuia în palma ta. Să deții puterea de a-i alege poteca, gândurile și sentimentele. Să-i conduci viața și să-i decretezi moartea.

Lent, teatral, C'baoth întinse brațul, cu palma în sus.

– Să-i controlezi sufletul.

– Ceva ce nici chiar Împăratul n-a înțeles vreodată, îi reaminti Covell.

Un alt val de plăcere se rostogoli prin mintea lui. Era atât de mulțumitor să-l vadă pe Maestru încântat de jocul său!

– Nici chiar Împăratul, încuviință C'baoth cu ochii și gândurile pornind să rățăcească. Pentru el, ca și pentru Marele Amiral, puterea însemna numai cât de departe în afara ființei sale putea ajunge. Și l-a distrus, așa cum i-aș fi putut spune c-o va face. Pentru că dacă l-ar fi controlat cu adevărat pe Vader... Clătină din cap. Din multe puncte de vedere, a fost un prost. Dar poate că acela i-a fost destinul. Poate că a fost voința Universului ca eu, și numai eu, să înțeleg. Pentru că numai eu dețin atât puterea, cât și voința de a controla această putere. Primul... dar nu și ultimul.

Covell aprobă din cap, înghițind un nod masiv. Nu era plăcut când C'baoth îl lăsa în felul acela, nici chiar pentru câteva clipe. Mai ales atunci când îl însoțea și sentimentul straniu de singurătate...

Dar, desigur, Maestrul știa asta.

– Te doare singurătatea mea, generale? întrebă el, încălzind mintea lui Covell cu alt zâmbet. Bineînțeles că da. Ai răbdare. Va veni clipa când vom fi mulți. Iar atunci nu vom mai fi niciodată singuri. Fii atent!

Percepu aura îndepărtată, așa cum le simțea acum pe toate celelalte: filtrată, focalizată și structurată prin mintea perfectă a Maestrului.

– Vezi, am avut dreptate, urmă C'baoth extinzându-se pentru a examina aura. Sunt aici. Skywalker și Jade. (Zâmbi spre Covell.) Ei vor fi primii, generale... primii dintre mulți. Pentru că ei vor veni la mine și, după ce le voi arăta adevărata putere, vor înțelege și ni se vor alătura.

Ochii i se pierdură din nou în gol; după câteva clipe, continuă gânditor:

– Cred că Jade va fi prima. Skywalker a rezistat o dată și va rezista din nou, dar cheia spre sufletul lui mă așteaptă chiar acum în muntele de dedesubt. Jade însă este cu totul altfel. Am văzut-o în meditațiile mele... am văzut-o venind la mine și îngenunchind la picioarele mele. Va fi a mea și Skywalker îi va urma. Într-un fel sau altul.

Surâse încă o dată. Covell zâmbi și el, fericit de mulțumirea Maestrului și de gândul la alții care vor fi acolo să-i încălzească mintea.

Iar apoi, fără nici un avertisment, totul se întunecă. Nu singurătate, nu așa cum simțise și în alte rânduri, ci un soi de pustietate...

Treptat, începu să simtă cum capul îi era ridicat cu brutalitate de bărbie. C'baoth era acolo, cumva, privindu-l în ochi.

– Generale! tuna glasul Maestrului.

Și tunetul acela părea de asemenea straniu. Covell îl putea auzi, fără ca, de fapt, să se găsească acolo. Nu așa ar fi trebuit să stea lucrurile.

– Mă poți auzi?

– Vă pot auzi, răspunse Covell cu un glas care i se părea, și el, ciudat.

Se uită dincolo de chipul lui C'baoth, spre configurația interesantă de linii de pe batardou. Apoi se simți scuturat.

– Uită-te la mine! îi ceru C'baoth.

Covell îl ascultă. Totul continua să fie bizar, deoarece îl putea zări pe Maestru, dar el nu se găsea de fapt acolo.

– Mai sunteți aici?

Fața maestrului se modifică. Ceva – se numea oare zâmbet? – o străbătu.

– Da, generale, sunt aici, se auzi glasul îndepărtat. Nu-ți mai ating mintea, dar continuu să fiu Maestrul și stăpânul tău. Tu vei continua să mi te supui.

Supunere. Un concept straniu, gândi Covell. Diferit de a face pur și simplu ceea ce era natural.

– Să mă supun?

– Vei face așa cum îți spun eu. Eu îți voi spune ce să vorbești și tu vei repeta fiecare cuvânt.

– Da, încuviință Covell. Dacă voi face așa, veți reveni?

– Voi reveni, promise Maestrul. În ciuda trădării Marelui Amiral Thrawn. Cu supunerea ta – făcând ceea ce-ți voi spune – vom distruge împreună trădarea lui. Și după aceea nu vom mai fi niciodată despărțiți.

– Pustiul va dispărea?

– Da. Însă numai dacă vei face așa cum îți spun.

Ceilalți veniră mai târziu. Maestrul rămase permanent alături de el și Covell spuse toate cuvintele pe care i le spunea Maestrul. Apoi oamenii pleacă și Maestrul plecă de asemenea.

Covell privi peste locul în care-l lăsaseră, privind configurațiile de linii și ascultând pustietatea din jur. În cele din urmă, adormi.

* * *

Un strigăt ciudat de pasăre se auzi în depărtare; instantaneu, tot fundalul sonor al insectelor și animalelor amuți. Se părea totuși că nu era vorba despre un pericol imediat și, după un minut, sunetele și activitățile nocturne reîncepură. Modificându-și poziția lângă tulpina copacului pe care și-l alesese, Mara își destinase mușchii amorțiți ai spatelui și-și dori ca totul să se termine o dată.

– Nu trebuie să stai trează, se auzi glasul încet al unui noghri înapoia umărului ei. Vom păzi noi.

– Mulțumesc, replică scurt Mara. Dacă vă este totuna, îmi voi face meseria mea.

Noghriul rămase tăcut o clipă.

– Tot nu ai încredere în noi, așa este?

De fapt, ea nu se gândise prea mult la acest aspect.

– Skywalker are încredere în voi, îi răspunse. Asta n-ajunge?

– Nu căutăm aprobare, zise noghriul, ci doar ocazia de a ne plăti datoria.

Femeia strânse din umeri. Protejaseră tabăra, rezolvaseră problema totdeauna dificilă a primului contact, cu myneyrshii și psadanii, iar acum reveniseră la apărarea taberei.

– Dacă este o datorie față de Noua Republică, aș zice că vă descurcați destul de bine, încuviință ea. V-ați dat seama în cele din urmă că Thrawn și Imperiul v-au manipulat?

Se auzi un clic încet dinspre dinții aciculari care se încheștaseră.

– Știuseși despre asta?

– Auzisem zvonuri, zise Mara recunoscând cât de periculos era subiectul acela, dar fără să-i pese cu adevărat. Mai degrabă, aduceau cu niște glume. N-am știut niciodată în ce măsură erau adevărate.

– Probabil în totalitate, rosti calm noghriul. Da. Înțeleg felul în care viețile și morțile noastre pot fi amuzante pentru cei care ne-au înrobii. Îi vom convinge de contrariu.

Nu era o ură care orbea, nici o dușmănie fanatică, ci doar o hotărâre simplă, glacială. Și atât de periculoasă pe cât putea să fie.

– Cum o veți face? întrebă femeia.

– Când va sosi timpul, noghrii se vor ridica împotriva celor care i-au înrobii. Unii pe planetele imperiale, alții în navele de transport. Și cinci grupuri vor sosi aici.

Mara se încruntă.

– Știați de Wayland?

– Nu până nu v-am urmărit aici. Dar acum știm. Am trimis locația celor care așteaptă pe Coruscant. De acum, ei au trimis-o altora.

– Sunteți foarte încrezători în voi, așa-i? pufni ea.

– Misiunile noastre se completează reciproc, o asigură noghriul și torsul lui grav sună parcă mai implacabil. Voi v-ați asumat misiunea distrugerii instalațiilor de clonare. Cu ajutorul fiului lui Vader, nu avem nici o îndoială că veți reuși. Noi am ales sarcina de a elimina până și ultimele urme ale Împăratului de pe Wayland.

Probabil că ultimele urme ale Împăratului de oriunde. Mara examină ideea în minte, întrebându-se de ce nu părea s-o îndurereze sau revolte. Probabil că era pur și simplu obosită.

– Mi se pare un proiect ambițios, preferă să spună. Cine este acest fiu al lui Vader la care v-așteptați să apară și să ne ajute?

Urmă o tăcere scurtă.

– Fiul lui Vader este deja cu voi, răspunse noghiul părând derutat. Îl slujești, așa cum facem și noi.

Mara îl privi prin beznă... și brusc inima păru să-i înghețe în piept.

– Te referi la... *Skywalker*?

– Nu știi?

Femeia întoarse capul într-o parte, privind către silueta adormită la doar un metru de picioarele ei și o amorteală cumplită o invadă. Pe neașteptate, în cele din urmă, după atâția ani, ultima piesă a puzzle-ului își ocupase locul. Împăratul nu voia ca ea să-l ucidă pe Skywalker pentru sine, ci era un ultim act de răzbunare împotriva tatălui său.

ÎL VEI UCIDE PE LUKE SKYWALKER.

Și, pe durata câtorva bătaii de inimă, tot ceea ce Mara crezuse despre propria ei persoană – ura, misiunea, întreaga ei viață – se transformă din certitudine în confuzie.

ÎL VEI UCIDE PE LUKE SKYWALKER. ÎL VEI UCIDE PE LUKE SKYWALKER. ÎL VEI UCIDE PE LUKE SKYWALKER. ÎL VEI UCIDE PE LUKE SKYWALKER.

– Nu, murmură ea spre vocea interioară printre dinții încleștați. Nu în felul acesta. Decizia trebuie să fie *a mea*. Motivele trebuie să fie *ale mele*.

Vocea continua însă neabătută. Poate că era alimentată acum de rezistența și de sfidarea ei, sau poate că Forța mai mare pe care Skywalker i-o dezvoltase în ultimele zile o făcuse mai receptivă.

ÎL VEI UCIDE PE LUKE SKYWALKER. ÎL VEI UCIDE PE LUKE SKYWALKER.

Tu însă ești cu totul altceva, Mara Jade.

Mara tresări și mișcarea bruscă o făcu să-și izbească ceafa de trunchiul arborelui dinapoia ei. Un alt glas, dar acesta nu mai provenea dinlăuntrul ei. Venea dinspre...

Te-am văzut-o în meditațiile mele, continuă glasul calm. Te-am văzut venind la mine și îngenunchind la picioarele mele. Vei fi a mea și Skywalker te va urma. Intr-un fel sau altul.

Femeia scutură din cap cu violență, încercând să alunge cuvintele și gândurile. Al doilea glas păru să hohotească, apoi, pe neașteptate, cuvintele și râsul dispărură înapoia unei apăsări îndepărtate, dar constante asupra minții ei. Strângând din dinți, Mara se împotrivi, împingând în sens opus. În mod vag, auzi glasul hohotind iarăși de eforturile zadarnice...

Pentru ca deodată, atât de neașteptat încât simți că i se taie răsuflarea, apăsarea să dispară.

– Ai pățit ceva? întrebă încet Skywalker.

Mara coborî ochii. Skywalker se ridicase într-un cot și întorsese chipul, neclar în beznă, către ea.

– Ai auzit și tu? îl întrebă.

– N-am auzit vreun cuvânt, dar am simțit apăsarea.

Ea ridică privirea spre coronamentul frunzelor de deasupra capetelor.

– Este C’baoth. A venit aici.

– Da, încuviință Skywalker și Mara îi simți neliniștea din glas.

Nu era de mirare – se confruntase cu maestrul Jedi, pe Jomark, și aproape că fusese învins.

– Ce facem acum? Întrebă ea și-și șterse transpirația de pe buza superioară cu o mână tremurătoare. Abandonăm misiunea?

Silueta ridică din umeri.

– Cum? Ne aflăm la numai două zile de munte. Ar dura mai mult ca să revenim la *șoim*.

– Atât doar că imperialii știu acum că suntem aici.

– Poate că da, sau poate că nu, rosti încet Skywalker. Contactul s-a întrerupt brusc și pentru tine?

Mara se încruntă și, după o clipă, înțelese.

– Crezi că au adus ysalamiri în jurul lui?

– Sau l-au fixat de un cadru cum ai avut tu pe Jomark. Indiferent în ce fel ar sta lucrurile, ar implica faptul că maestrul Jedi este prizonier.

Mara căzu pe gânduri. În cazul acela, C’baoth poate că n-ar fi fost interesat să le spună temnickerilor săi despre invadatorii care se apropiau de munte. Fulgerată de altă idee, îl privi atent pe Skywalker.

– Știai că C’baoth o să vină, nu-i așa? De aceea ai dorit să-mi exerseze vechile antrenamente Jedi!

– Nu știam că va fi aici, răspunse Skywalker, însă am știut că, în cele din urmă, va trebui să-l înfruntăm din nou. A spus-o el însuși pe Jomark.

Femeia se înfioră. *Ingenunchind la picioarele mele...*

– Nu vreau să-l înfrunt, Skywalker.

– Nici eu nu vreau, șopti el, dar cred că vom fi nevoiți.

Oftă, apoi, fără zgomot, dădu pătura într-o parte și se ridică în picioare.

– Du-te și culcă-te, îi spuse venind lângă ea. Oricum sunt treaz acum, iar tu ai receptat principala putere a atacului.

– Bine, încuviință Mara prea obosită ca să mai obiecteze. Dacă ai nevoie de ajutor, trezește-mă.

– Așa voi face.

Femeia trecu pe lângă Calrissian și wookiee, ajunse la culcușul ei și se întinse. Ultima amintire, înainte de a adormi, fu glasul din fundul minții.

ÎL VEI UCIDE PE LUKE SKYWALKER...

Raportul de la Muntele Tantiss sosi în timpul nocturn al navei și-l aștepta pe Pellaeon, când sosi dimineața pe punte. *Draklor* ajunsese la Wayland cu șase ore în urmă, mai mult sau mai puțin conform graficului, debarcase pasagerii și părăsise sistemul, îndreptându-se către Valrar, conform ordinelor. Până dimineața, conform orei locale, generalul Covell refuzase să preia comanda...

Pellaeon se încruntă. *Refuzase să preia comanda?* Nu părea deloc stilul lui Covell.

– Domnule căpitan, i se adresă ofițerul de comunicații. Receptăm o holo-transmisie de la colonelul Selid, de pe Wayland. Este marcată „foarte urgent”.

– Fă-mi legătura la holo-displayul pupa al punții, ordonă Pellaeon și se îndreptă într-acolo. Anunță-l pe Marele Amiral să... nu, revoc comanda, se întrerupse când îi văzu pe Thrawn și Rukh intrând pe punte.

Thrawn îl zări și el.

– S-a întâmplat ceva, căpitane?

– Mesaj urgent de pe Wayland, domnule amiral, arată Pellaeon spre holo-display.

Imaginarea unui ofițer imperial apăruse deja acolo, așteptând în poziție regulamentară, și, în ciuda faptului că avea numai un sfert din înălțimea reală, căpitanul îi putea vedea agitația.

– Probabil că-i vorba despre C'baoth, prezise Thrawn înnegurat.

Ajunseră în fața holo-displayului și Thrawn încuviință din cap spre imagine.

– Colonele Selid, sunt Marele Amiral Thrawn. Raportează!

– Mare Amiral, se încordă și mai mult Selid, regret să vă anunț decesul subit al generalului Covell.

Pellaeon simți că rămâne cu gura căscată.

– Cum s-a întâmplat? întrebă el.

– Încă nu știm, domnule căpitan. Se pare că a murit în timpul somnului. Medicii nu și-au încheiat investigațiile, dar până acum sugerează doar că porțiuni extinse din creierul lui Covell au încetat pur și simplu să mai funcționeze.

– Celulele cerebrale nu încetează „pur și simplu” să mai funcționeze, colonel, interveni Thrawn. Trebuie să existe un motiv.

Selid păru că tresare.

– Da, Mare Amiral. Îmi pare rău, n-am vrut să mă exprim așa.

– Știu asta, îl liniști Thrawn. Ce se întâmplă cu restul pasagerilor?

– Medicii îi investighează chiar acum și deocamdată nu s-au observat probleme. Mai precis, îi investighează pe cei care se mai află în garnizoană. Trupele generalului Covell – compania care a sosit în *Draklor* împreună cu el – fuseseră deja dispersate în exteriorul muntelui, la momentul decesului.

– Întreaga companie? se încruntă Pellaeon. De ce?

– Nu știu, domnule căpitan. Ordinele au fost date de generalul Covell după convocare, înainte de a muri.

– Poate că ar fi mai bine să auzim povestea de la început, colonel, îl întrerupse Thrawn. Relatează-mi totul.

– Da, Mare Amiral, încuviință Selid regăsindu-și stăpânirea de sine. Generalul Covell și ceilalți au asolizat cu naveta, aproximativ acum șase ore. Am încercat să-i predau comanda garnizoanei, dar a refuzat. După aceea a insistat să discute în privat cu trupele lui într-una dintre popotele ofițerilor.

– Care trupe? întrebă Thrawn. Din întreaga garnizoană?

– Nu, Mare Amiral, doar cele care îl însoțiseră din *Draklor*. A spus că avea să le dea niște ordine speciale.

Pellaeon privi spre Thrawn.

– Ar fi trebuit să aibă timp destul pentru ordine speciale la bordul navei.

– Corect, încuviință Marele Amiral.

– Poate că a fost ideea lui C'baoth, domnule căpitan, sugeră Selid. El l-a însoțit pe general din clipa în care au coborât din navetă. Murmura ceva tot timpul.

– Într-adevăr? făcu Thrawn gânditor. (Glasul îi era calm, totuși înapoia lui exista ceva care-l înfioră pe Pellaeon.) Unde este acum maestrul C'baoth?

– În vechiul apartament regal al Împăratului. Generalul Covell a insistat să fie cazat acolo.

– Acolo este în afara influenței ysalamirilor? murmură Pellaeon.

– Mă îndoiesc, clătină Thrawn din cap. Conform calculelor mele, bula lipsită de Forță ar trebui să acopere tot muntele și o parte din suprafața din jur. Ce s-a întâmplat după aceea, colonel?

– Generalul a stat de vorbă cincisprezece minute cu trupele. Când a ieșit, mi-a spus că le transmisese ordine secrete provenite direct de la dumneavoastră, Mare Amiral, și că nu trebuia să intervin.

– Apoi au părăsit muntele?

– După ce au luat explozivi și echipament de campanie din arsenal. Mai exact, au mai rămas două ore în garnizoană înainte de a pleca. Generalul a spus că s-au familiarizat cu locurile. După ce au plecat, C'baoth l-a însoțit pe general la apartamentul său, apoi doi soldați din trupele mele de șoc l-au escortat pe el însuși la apartamentul regal. Am ordonat programul nocturn standard pentru garnizoană – și asta a fost tot. Azi dimineață, ordonanța l-a găsit pe general mort.

– Așadar, C'baoth n-a fost cu Covell în momentul morții? Întrebă Thrawn.

– Nu, Mare Amiral. Pe de altă parte, medicii cred că generalul n-a mai trăit mult timp după plecarea lui.

– Iar până atunci nu-l părăsise pe general.

– Așa este, Mare Amiral.

Pellaeon trase cu ochiul spre Thrawn. Marele Amiral privea în gol, iar ochii roșu-sclipitori mijiseră la dimensiunile unor fante.

– Spune-mi, colonele, care a fost impresia ta despre generalul Covell?

– Păi... Selid șovăi. Mare Amiral, trebuie să recunosc că am fost puțin dezamăgit.

– De ce?

– Nu era așa cum mă așteptasem, răspuse Selid pe un ton vădit stingherit. (Pellaeon nu-l putea învinui: criticarea unui ofițer de grad superior în fața altuia constituia o încălcare serioasă a etichetei militare. Mai ales între arme diferite.) Părea... *distant* ar trebui să spun. A lăsat să se înțeleagă că măsurile mele de securitate sunt inadecvate și că va opera unele modificări importante, dar n-a vrut să-mi spună despre ce era vorba. De fapt, a vorbit prea puțin cu mine cât timp a fost aici. Și nu numai cu mine – a fost laconic și cu ceilalți ofițeri care au încercat să discute cu el. Desigur, era privilegiul său, și poate că era obosit. Totuși n-a părut să corespundă cu ceea ce auzisem despre reputația lui.

– În nici un caz, încuviință Thrawn. Colonele, holo-displayul din vechea sala a tronului Împăratului mai este operațional?

– Da, Mare Amiral, dar C'baoth poate să nu fie acolo.

– Va fi, replică Thrawn rece. Fă-mi legătura cu el.

– Da, Mare Amiral.

Imaginea lui Selid dispăru, substituită de simbolul pauzei de procesare.

– Credeți că C'baoth i-a făcut ceva lui Covell? Întrebă încet Pellaeon.

– Nu văd altă explicație plauzibilă. Bănuiesc că iubitul nostru maestru Jedi încerca să preia controlul minții lui Covell, poate chiar înlocuindu-i sectoare întregi cu mintea sa. Când au ajuns la bula ysalamirilor și a pierdut contactul acela direct, din Covell n-a mai rămas îndeajuns ca să-l țină mult timp în viață.

Pellaeon întoarse ochii de la Marele Amiral și se simți cuprins de o furie întunecată. Îl avertizase pe Thrawn despre ce ar fi putut face C'baoth. Îl prevenise în repetate rânduri.

– Ce intenționați să faceți acum?

Simbolul pauzei dispăru înainte ca Thrawn să poată răspunde, dar nu fu înlocuit de obișnuita siluetă la scara 1/4. În locul ei, imaginea uriașă a chipului lui C'baoth îi fulgeră cu privirea, făcându-l pe Pellaeon să tresară involuntar.

Thrawn nici măcar nu clipi.

– Bună dimineața, maestre C'baoth, vorbi el cu glas politicos. Văd că ai descoperit reglajul pentru holograma personală a Împăratului.

– Salut, Mare Amiral, răspunse C'baoth rece și arogant. În felul acesta îmi răsplătești munca pusă în slujba ambițiilor tale? Printr-un act de trădare?

– Dacă poate fi vorba de trădare, este de partea ta, maestre C'baoth. Ce i-ai făcut generalului Covell?

C'baoth ignoră întrebarea.

– Forța nu-i așa de ușor de trădat pe cât crezi, replică el. Și nu uita niciodată, Mare Amiral: Nimicirea mea va însemna nimicirea ta! Am văzut-o.

Se opri, întorcând ochi furioși de la unul la celălalt. Vreme de câteva secunde, Thrawn rămase tăcut.

– Ai terminat? Întrebă în cele din urmă.

C'baoth se încruntă și succesiunea nesiguranței și nervozității se distinse cu ușurință pe fața amplificată. În ciuda măreției impunătoare pe care o transmitea, era limpede că holograma personală a Împăratului avea și neajunsuri.

– Deocamdată, mârâi el. Ai vreo scuză jalnică pe care să mi-o oferi?

– Nu am nimic să-ți ofer, maestre C'baoth, zise Thrawn. Tu ai insistat să mergi pe Wayland. Spune-mi acum ce i-ai făcut generalului Covell.

– Mai întâi, redă-mi Forța.

– Ysalamirii vor rămâne acolo unde sunt. Spune-mi ce i-ai făcut generalului Covell.

Pentru o clipă, cei doi se înfruntară din priviri. Căutătura lui C'baoth cedă prima și, vreme de un moment, se păru că bătrânul avea să se prăbușească. Apoi însă bărbia lui zvâcni din nou și redeveni arogantul maestru Jedi.

– Generalul Covell a fost al meu și puteam face cu el orice doream. Așa cum este totul din Imperiul meu.

– Mulțumesc, zise Thrawn. Este tot ce doream să știu. Colonele Selid!

Chipul imens dispăru, înlocuit de imaginea miniaturală a lui Selid.

– Da, Mare Amiral.

– Iată instrucțiunile mele. În primul rând, maestrul C'baoth va fi din clipa aceasta pus sub stare de arest. Poate să umble liber în apartamentul regal și în sala tronului, dar nu va ieși de acolo. Bineînțeles, vor fi

deconectate toate circuitele de comandă de la nivelurile respective. În al doilea rând, vei afla unde anume, cu exactitate, au fost văzute trupele generalului Covell în interiorul muntelui, înainte de a pleca.

– Nu-i putem întreba chiar pe soldații respectivi, Mare Amiral? sugera Selid. Sunt probabil dotați cu comunicatoare.

– Nu sunt convins că ne putem încrede în răspunsurile lor. În felul acesta, ajung la al treilea ordin: Nici unul dintre soldații care au părăsit muntele în urma ordinelor primite de la generalul Covell nu va mai fi lăsat să intre în garnizoană.

Selid rămase în mod evident cu gura căscată.

– Mare Amiral?

– Ai auzit corect. Un alt transportor va sosi peste câteva zile și atunci vor fi evacuați de pe planetă. Dar în nici un caz nu li se va mai permite să intre în munte.

– Am înțeles, încuviință nesigur Selid. Dar... Mare Amiral, ce le voi spune?

– Le poți spune adevărul. Ordinele lor n-au provenit de la generalul Covell și nici de la mine, ci de la un trădător al Imperiului. Până ce Contrainformațiile pot asambla detaliile, toată compania va fi pusă sub suspiciunea de complicitate involuntară la trădare.

Cuvântul păru să atârne greu în fața lor.

– Am înțeles, vorbi Selid în cele din urmă.

– Perfect, aprobă Thrawn. Desigur, ești reinstalat în funcția de comandant al garnizoanei. Ai întrebări?

– Nu, Mare Amiral.

– Succes, colonele!

Silueta dispăru din holo-display.

– Domnule amiral, credeți că este sigur să-l lăsăm pe C'baoth acolo? întreabă Pellaeon.

– În tot Imperiul nu există un loc mai sigur. Cel puțin, deocamdată...

– Nu înțeleg.

– Utilitatea lui pentru Imperiu se apropie rapid de sfârșit, căpitane, vorbi Thrawn întorcându-se și pornind spre secțiunea principală a punții. Cu toate acestea, el mai are un ultim rol de jucat în consolidarea pe termen lung a puterii noastre.

Se opri la marginea pupa a pasarelei de comandă.

– C'baoth este nebun, căpitane – amândoi suntem de acord în această privință. Totuși nebunia i-a afectat doar mintea. Nu și trupul.

Pellaeon se holbă la el.

– Sugerați să-l *clonăm*?

– De ce nu? Desigur, nu la Muntele Tantiss, ținând seama de condițiile de acolo. De asemenea, în nici un caz cu viteza pe care o permite instalația aceea – este perfectă pentru tehnicieni și piloți TIE, dar nu pentru un proiect atât de delicat. Nu, mă gândesc să aducem o asemenea clonă la copilarie și apoi să-i îngăduim o dezvoltare normală până la maturitate,

vreme de, să zicem, zece-cincisprezece ani. Bineînțeles, în condiții corespunzătoare de educație și instruire.

Pellaeon se strădui să-și adapteze gândirea la vestea primită. Un C'baoth tânăr – sau poate zece, ori douăzeci – care să opereze prin galaxie. Era într-adevăr o idee pentru care avea nevoie de timp ca să o accepte.

– Și unde ați plasa această instalație secundară de clonare?

– Într-un loc perfect sigur, răspunse Thrawn. Poate chiar pe una dintre planetele din Regiunile Necunoscute, unde l-am slujit cândva pe Împărat. După ce-i vom zdrobi pe rebeli la Bilbringi, vei instrui Contrainformațiile să înceapă căutarea unei locații corespunzătoare.

Pellaeon simți buza zvâcnindu-i. Așa era: periculosul atac fantomatic de la Bilbringi. Concentrat asupra problemei reprezentate de C'baoth, aproape că uitase principala sarcină a zilei. Ca și rezervele sale în privința respectivă.

– Am înțeles. Domnule amiral, sunt nevoit să vă reamintesc că toate dovezile continuă să indice Tangrene ca fiind locul probabil al atacului.

– Cunosce dovezile, căpitane, încuviință Thrawn, însă ei vor fi la Bilbringi.

Privi fără grabă în jurul punții, ochii lui roșu-scânteietori nescăpând nimic. Membrii echipajului știau prea bine asta. La toate stațiile, începând de la fosele echipajului și terminând cu consolele laterale, se înregistrau zgomotele și mișcările discrete ale oamenilor conștienți de faptul că erau priviți de comandantul lor și de aceea se străduiau să dea tot ce aveau mai bun.

– Și tot acolo vom fi și noi, adăugă Marele Amiral. Căpitane, stabilește cursul spre Bilbringi. Ne vom pregăti să ne așteptăm musafirii.

* * *

Wedge termină paharul și-l puse pe lemnul pătat și scrijelit al măsuței, privind în același timp prin zgomotosul local Mumbri Storve. Locul era la fel de ticsit ca în urmă cu o oră, când venise însoțit de Janson și Hobbie, însă tipul de consumatori se modificase destul de mult. Majoritatea tinerilor plecase, atât cupluri, cât și grupuri, fiind înlocuită de indivizi mai vârstnici și evident mai sordizi. Începuseră să apară cei de la marginea societății, ceea ce însemna că era momentul să dispară și ei.

Camarazii lui din escadrila Vagabond o știau de asemenea.

– Îți dăm drumul? întrebă Hobbie, de abia reușind să se facă auzit prin vacarm.

– Da, încuviință Wedge.

Se sculă în picioare și scotoci prin portofel în căutarea unei monede care să achite ultimul rând. Portofelul său *civil* – și detesta realmente obiectele acestea stânjenitoare. În nici un caz însă n-ar fi putut să bântuie prin oraș purtând uniforma Noii Republici, completă cu emblema distinctivă a escadrilei Vagabond.

Găsi o monedă corespunzătoare și o aruncă pe centrul mesei, în timp ce prietenii lui se ridicară.

– Încotro? Întrebă Janson, rotindu-și umerii ușor pentru a-și destinde mușchii spatelui.

– Aș zice înapoi la bază, propuse Wedge.

– În regulă. Mai este puțin până dimineată.

Wedge încuviință din cap, se întoarce și porni spre ieșire. Desigur, dimineata putea să fie oricât de departe; cu mult înaintea zorilor, ei aveau să părăsească planeta către punctul de rendez-vous ce le fusese atribuit, în vecinătatea sistemului Bilbringi.

Se strecurau printre mesele aglomerate, când un bărbat înalt și slab își împinse scaunul spre înapoi aproape în genunchii lui Wedge și se ridică, clătinându-se nesigur.

– Ia vezi. ..., mormăi el și se întoarce pe jumătate, trecându-și brațul peste umerii lui Wedge și lăsându-și aproape toată greutatea pe el.

– Ușurel, amice, făcu Wedge străduindu-se să-și mențină echilibrul.

Cu coada ochiului, îl zări pe Janson trecând de cealaltă parte a bețivului și sprijinindu-l cu un braț...

– Ușurel e bine, murmură individul fără urmă de împleticeală a limbii și strânse brațul peste umerii lui Wedge. Noi toți patru – ușurel, acum, o să-l ajutăm pe bietul bețivan să iasă de-aici.

Wedge se încordă. Urmărit, atacat și prins... în mai puțin de o secundă, seara relaxantă petrecută în oraș se preschimbase într-o problemă ce putea aduce bucluc. Cu el și Janson blocați în felul acela, doar Hobbie mai putea să recurgă la armă. Iar atacatorul lor se bizaia desigur și pe ceva întăriri.

Bărbatul înalt simțise probabil încordarea lui Wedge.

– Hei... ia-o-ncet, îl admonestă în șoaptă. Nu mă mai ții minte, așa-i?

Wedge se încruntă spre chipul care practic îl atingea. Nu i se părea familiar, dar, pe de altă parte, de la distanța aceea, probabil că nu și-ar fi putut recunoaște propria mamă.

– Ar trebui? murmură el.

Celălalt se mai bălăbăni nițel.

– Mă gândisem eu, pufni cu un ton jignit. Dacă ajuți pe cineva să atace un distrugător spațial, n-ar mai trebui să te uite. Mai ales, când o faci în mijlocul neantului.

Wedge miji și mai mult ochii spre necunoscut, abia dându-și seama că porniseră către ieșire. În mijlocul neantului...?

Brusc, își reaminti. Flota *Katana* și oamenii lui Talon Karrde, apărând din senin, pentru a-i ajuta împotriva imperialilor. Iar după aceea, prezentările fugare de la bordul crucișătorului...

– Aves?

– N-a fost prea greu, nu? chicoti celălalt aprobator. Ți-am zis eu c-o să reușești, dacă-ncerci. Hai acum – încetișor, fără să atragem asupra noastră mai multă atenție decât ar fi cazul.

Se părea că altă opțiune oricum nu exista, totuși, chiar în timp ce mergea către ușă, Wedge continuă să privească peste tot, căutând ceva

care l-ar fi putut ajuta să iasă din situația aceea. Se presupunea că Talon Karrde și oamenii lui acceptaseră să furnizeze informații Noii Republici, dar asta era departe de a le conferi statutul de aliați. Iar dacă Imperiul îi amenințase... sau pur și simplu îi cumpărase...

Nu zări însă nici o ocazie de evadare, înainte să ajungă la ușă.

– Pe aici, roți Aves abandonând rolul de bețiv și grăbindu-se pe strada slab luminată și aproape pustie.

Janson aruncă o privire spre Wedge și ridică sprâncenele întrebător. Wedge strânse ușor din umeri și porni după Aves. Putea să fie o capcană, totuși în punctul acela temerile sale vagi erau înlocuite rapid de simpla curiozitate. Se întâmpla ceva și dorea să afle despre ce era vorba.

Nu trebui să aștepte prea mult. La două clădiri după Mumbri Storve, Aves coti și dispăru în nișa întunecată a unei intrări. Wedge îl urmă, așteptându-se mai degrabă să fie întâmpinat de o jumătate de duzină de blastere. Aves era însă singur.

– Care-i treaba? întrebă pilotul, după ce Janson și Hobbie i se alăturară. Aves făcu semn spre stradă.

– Fii atent, îi zise. Dacă nu greșesc... uite-l!

Wedge privi în stradă. Un aqualishean cu chip de morsă trecu repede, azvârlind o privire în direcția intrării. Pasul îi încetini, aproape insesizabil, dar apoi își continuă ritmul inițial. Depăși și firida intrării...

Se auzi o bufnitură înfundată și, brusc, aqualisheanul reveni în dreptul lor, silueta sa inertă și evident inconștientă fiind sprijinită de doi bărbați cu chipuri încruntate.

– Necazuri? se interesă Aves.

– N-ț-ț, făcu unul dintre bărbați dându-i drumul fără menajamente aqualisheanului pe sol, în partea din spate a firidei. Sunt mai degrabă afurișiți decât deștepți.

– Asta a fost destul de deștept, comentă Aves. Uită-te bine la el, Antilles. Poate că data viitoare o să recunoști un spion imperial, când o să pui laba pe el.

– Un spion imperial? repetă Wedge privind extraterestrul.

– De fapt, preciză Aves, un liber profesionist. La fel de periculos.

Wedge ridică ochii spre el, străduindu-se să mențină o expresie neutră.

– În cazul ăsta, cred c-ar trebui să-ți mulțumesc.

Bărbatul care scotocea hainele aqualisheanului pufni zgomotos.

– Așa mi se pare, încuviință Aves. Dacă n-am fi fost noi, ați fi reprezentat un subiect gras în următorul raport al Contrainformațiilor imperiale.

– Așa-i, aprobă Wedge.

Schimbă priviri scurte cu Janson și Hobbie. De fapt, chiar aceea era ideea de bază. Să-și joace rolul în a-l convinge pe Marele Amiral Thrawn că următoarea țintă a Noii Republici continua să fie Tangrene.

– Ce faceți cu el? îl întrebă pe contrabandist.

– Ne ocupăm noi. Nu te teme, prea repede n-o să mai transmită nici un raport.

Wedge dădu din cap. Munca de o seară făcută complet țândări. Pe de altă parte, se bucura să știe că oamenii lui Karrde continuau să fie de partea lor.

– Mulțumesc încă o dată, spuse cu convingere. Ți rămân dator.

Aves ridică ochii la el.

– Vrei să-ți plătești datoria chiar acum?

– În ce fel? întrebă precaut Wedge.

– Avem o trebușoară pe rol, flutură Aves brațul spre cerul înstelat. Știu că și voi aveți una. Ne-ar fi de mare folos, dacă am putea s-o sincronizăm pe a noastră cu momentul când îl țineți pe Thrawn ocupat.

– Ce vrei, se încruntă Wedge, să-ți spun când se declanșează operațiunea noastră?

– De ce nu? Ți-am spus, știm deja că sunteți în mobilizare. Repetarea victoriei lui Bel Iblis și așa mai departe...

Wedge își privi din nou piloții, întrebându-se dacă ei apreciau la fel de mult ironia situației. O seară întreagă de aluzii aruncate cu subtilitate dispăruse pe tuburile protonice, iar acum li se cerea confirmarea directă a întregii operațiuni. Echipa de răspândit zvonuri false a colonelului Derlin n-ar fi putut aranja lucrurile mai bine, nici dacă ar fi vrut.

– Îmi pare rău, răspunse fără grabă și străduindu-se să strecoare un ton de regret real în glas, dar știi bine că nu-ți pot spune asta.

– De ce nu? insistă Aves. Ți-am zis, cunoaștem deja majoritatea amănuntelor. Dacă vrei, ți-o pot dovedi.

– Nu aici, spuse repede Wedge. (țelul era de a strecura aluzii, nu să fie într-atât de evident încât să dea naștere la suspiciuni.) Te poate auzi cineva.

Janson îl atinse pe braț.

– Domnule, murmură el, ar trebui să ne-ntoarcem. Mai sunt destule de făcut înainte de plecare.

– Știu, știu, încuviință Wedge felicitându-l în gând pe Janson. Uite ce-i, Aves, îți zic ce-o să fac. Mai rămâi pe-aici o vreme?

– S-ar putea. De ce?

– O să vorbesc cu comandantul meu direct și o să văd dacă nu pot obține o dispensă specială pentru tine.

Expresia celuiilalt indica destul de clar ce credea despre ideea respectivă.

– Merită o încercare, se mulțumi el să spună cu diplomație. Cât de repede îmi poți da răspunsul?

– Nu știu. Și el este la fel de ocupat ca noi toți... O să-ncerc să dau de tine într-un fel sau altul, dar dacă nu te caut în următoarele douăzeci și opt de ore, nu sunt speranțe.

Aves păru că surâde vag, sau poate că fusese doar un joc de umbre pe chipul său.

– Bine, mormăi el, oricum e mai bine decât nimic. Poți să-mi lași mesaje la barmanul din localul Dona Laza.

– S-a făcut, aprobă Wedge. Acum trebuie să plecăm. Mulțumesc încă o dată.

Însoțit de ceilalți piloți, părăsi firida și traversă strada. Se îndepărtaseră cu două cvartale, când Hobbie rosti:

– Douăzeci și opt de ore, da? Inteligent gândit!

– Așa mi-am spus și eu, făcu Wedge cu modestie. Dacă am pleca atunci de aici, am ajunge la Tangrene în timp pentru marea bătălie.

– Să sperăm că intenționează să vândă informația asta Imperiului, murmură Janson. Ar fi păcat să fi irosit complet toată seara.

– O s-o vândă, nu-ți fie teamă, mârâi Hobbie. Doar este contrabandist. La ce altceva să-i fi trebuit?

Wedge reveni cu gândurile la bătălia pentru *Katana*. Poate că într-adevăr așa erau Karrde și oamenii lui: drojdia societății, gata oricând să se lase cumpărați de cel care oferea mai mult. Cumva însă el nu credea asta.

– O să aflăm în curând, răspunse. Acum, haideți mai repede. Așa cum zicea Janson, mai avem destule de făcut.

Ultima pagină se derulă pe display și se opri. **SFÂRȘIT SINTEZĂ CĂUTARE. URMĂTOAREA SOLICITARE?**

– Anulează, rosti Leia.

Se lăsă pe spate în scaun și privi pe fereastră. Altă fundătură. La fel precum cea dinainte și cea dinaintea aceleia. Începea să pară că bibliotecarii Documentării avuseseră dreptate: dacă în Biblioteca Vechiului Senat mai existau informații despre vechile tehnici de clonare, acestea erau îngropate atât de adânc încât nimeni n-avea să le găsească vreodată.

Percepu din partea opusă a camerei un licăr de revenire a conștiinței. Se sculă, se apropie de leagăn și-și privi copiii. Într-adevăr, Jacen se trezise, gângurea pentru sine și se străduia realmente să-și studieze degețelele. Alături, Jaina continua să doarmă, cu buzele plinuțe întredeschise într-atât cât să fluiera ușor la fiecare respirație.

– Salut, murmură Leia fiului ei, ridicându-l din leagăn. (El își abandonă pentru moment examinarea degetelor, înălță ochii și-și etală minunatul surâs știrb.) Mulțumesc foarte mult, îi zâmbi și Leia, mângâindu-i obrăjorul. Hai să vedem ce se-ntâmplă în lumea cea mare.

Îl duse la fereastră. Sub ei, Orașul Imperial se afla în plin tumult al mijlocului dimineții, cu vehicule de sol și aerospeedere zumzâind în toate direcțiile, aidoma unor insecte cuprinse de frenezie. Dincolo de oraș, spre sud, piscurile încununate de zăpezi ale Munților Manarai sclipeau orbitor în soarele matinal. Dincolo de munți, cerul era albastru profund, lipsit de nori, iar dincolo de cer...

Se înfioră fără să vrea. Dincolo de cer se afla câmpul planetar de energie. Și asteroizii invizibili și ucigași ai Imperiului.

Jacen bolborosi. Leia coborî ochii și constată că o studia cu o expresie pe care aproape că și-o putea imagina ca fiind de îngrijorare.

– Nu s-a întâmplat nimic, îl asigură apropiindu-l mai mult de ea și legănându-l ușor. Nu s-a întâmplat nimic. O să-i descoperim și-o să scăpăm de ei – nu te teme.

Ușa se deschise undeva în spate și Winter pătrunse cu o tavă flotantă plutind în fața ei.

– Înălțimea Ta, m-am gândit că poate dorești o gustare.

– Da, mulțumesc, încuviință prințesa simțind aroma de paricha cu mirodenii dinspre tavă. A fost ceva pe jos?

– Nimic interesant, răspunse Winter apropiind tava de o măsuță laterală și începând s-o descarce. De ieri dimineață, echipele de căutare n-au mai găsit nici un asteroid. Am înțeles că generalul Bel Iblis a sugerat că s-ar putea să-i fi distrus deja pe toți.

– Mă îndoiesc că amiralul Drayson crede una ca asta.

– Așa este, zise Winter. (Întinse o cană din care se înălțau aburi și o așteptă pe Leia să-l treacă pe Jacen pe un singur braț.) Nici Mon Mothma n-o crede.

Leia aprobă din cap, luând cana. Ca să fie sinceră, nici ea n-o credea. Indiferent cât de costisitoare ar fi fost producerea ecranelor de invizibilitate, nu putea să creadă că Imperiul ar fi făcut atâtea eforturi pentru a lansa mai puțin de șaptezeci de asteroizi. Și, desigur, era posibil să fie de două ori mai mulți. Într-un astfel de caz, cei douăzeci și unu pe care-i găsiseră reprezentau un procentaj neînsemnat.

– Cum merge cercetarea? se interesă Winter, umplând o cană și pentru sine.

– Prost, fu nevoită Leia să recunoască. Parcă dau numai peste probleme insolubile. Deși nu știu dacă asta ar trebui să mă surprindă. Specialiștii în documentare ai Consiliului au examinat deja înregistrările și n-au descoperit nimic.

– Dar tu ești o Jedi, îi reaminti cealaltă femeie. Ai Forța de partea ta.

– Se pare că nu destulă. Cel puțin, nu îndeajuns ca să mă îndrept spre arhiva corectă. Desigur, dacă există o arhivă corectă... Încep să nu mai fiu sigură nici în privința asta.

Vreme de câteva clipe, sorbiră în tăcere. Leia savură savoarea ușor condimentată a parichei fierbinți, extrem de conștientă de faptul că pentru multă vreme putea să fie lipsită de ea. Rădăcinile din care se fabrica băutura erau importate de pe alte planete.

– Ieri am stat de vorbă cu Mobvekhar, rosti Winter după un timp, și mi-a spus că i-ai pomenit despre nu știu ce indiciu. Ceva ce ar fi zis Mara Jade.

– Ceva zis de Mara combinat cu ceva făcut de Luke, încuviință Leia. Da, îmi amintesc, și cred că acolo există o cheie importantă, dar nu-mi pot da seama ce ar fi.

Comunicatorul de la centura ei piui.

– Știam că nu poate să dureze, suspină prințesa lăsând cana. (Mon Mothma îi promisese o dimineață complet liberă; în mod vădit,

promisiunea respectivă avea să fie încălcată.) Consiliera Organa Solo, rosti ea în comunicator.

Nu era însă Mon Mothma.

– Doamnă consilier, suntem Comunicațiile Centrale, se auzi un glas militaros. Imediat lângă linia santinelor se află cargobotul civil *Karrde Nesupusul*. Căpitanul insistă să vă vorbească personal. Doriți să stați de vorbă cu el, sau îi facem vânt din sistem?

Prin urmare, Karrde venise în cele din urmă să-și ia oamenii. Sau, poate, auzise zvonurile și hotărâse să facă el însuși unele investigații în jurul Coruscantului. Indiferent care ar fi fost motivul, se puteau ivi necazuri.

– Mai bine discut eu, încuviință.

Un clic ușor o anunță comutarea legăturii.

– Bună dimineața, Karrde, sunt Leia Organa Solo.

– Bună dimineața, doamnă consilier, răspunse glasul distant și perfect modulat al contrabandistului. Mă bucur să vorbim din nou. Bănuiesc că ai primit pachetul meu...

Leia căzu pe gânduri. Ah da – era vorba despre înregistrarea prin macro-binoclu a atacului de la Ukio.

– Da, încuviință ea, și îngăduie-mi să-mi exprim recunoștința Noii Republici.

– Recunoștința voastră a fost deja exprimată în mod amplu, comentă sec Karrde. Au existat repercursiuni datorate dispozițiilor de plată?

– Dimpotrivă, deformă nițel adevărul femeia. Vom fi încântați să plătim onorarii similare pentru mai multe informații de aceeași calitate.

– Mă bucur s-aud asta. Pentru că veni vorba, vă interesează ceva de pe piața tehnologiei?

Leia clipi repede. Nu se așteptase la o asemenea întrebare.

– Ce fel de tehnologie?

– De tip foarte rar. Transmite-mi autorizația de coborâre și discutăm.

– Mă tem că nu va fi posibil. Tot traficul neesențial a fost limitat pe Coruscant.

– Doar cel neesențial?

Prințesa făcu o grimasă. Așadar, Karrde *auzise* zvonurile.

– Ce ai auzit?

– Fel de fel de chestii, dintre care însă numai una mă privește cu adevărat. Spune-mi ce-i cu Mara.

– Ce anume?

– Este arestată?

Leia privi spre Winter.

– Karrde, ăsta nu-i un subiect pe care ar trebui să-l discutăm...

– Lasă-mă cu textele, o întrerupse Karrde cu glas devenit pe neașteptate aspru. Ai o datorie față de mine. Mai exact, față de ea.

– Știu asta, replică Leia adoptând același ton tăios. Dacă mă lași să termin – ăsta nu-i un subiect pe care ar trebui să-l discutăm pe un canal deschis.

– Am înțeles. (Dacă bărbatul se simțea jenat de greșeală, asta nu se simți în vocea lui.) Să încercăm altceva. Ghent este disponibil?

– E pe-aici, pe undeva.

– Găsește-l și adu-l la un terminal cu acces la sistemul de comunicații. Spune-i să programeze unul dintre codurile mele de criptare personale – nu contează care anume. În felul acesta, ar trebui să beneficiem de suficientă confidențialitate.

Leia reflectă rapid. Un asemenea cod ar fi trebuit să elimine cel puțin ocazionalii ascultători din telelalte nave civile aflate în sistem. Dacă putea păcăli și un droid imperial care se ascundea printre ele era deja altă întrebare.

– Poate fi un început, încuviință ea. Mă duc să-l caut.

– Aștept.

Transmisiunea se întrerupse.

– Necazuri? întrebă Winter.

– Probabil.

Printesa privi spre Jacen și simți o furnicătură stranie în fundul minții. Apăruse din nou – sentimentul bizar că un fragment esențial de informație se afla în beznă, foarte aproape de ea. Hotărâse deja că-i implica pe Luke și Mara. Să fi fost implicat și Karrde?

– A venit pentru Mara... și nu cred c-o să fie încântat, când va auzi că a plecat. Ai, te rog, grijă de gemeni – trebuie să-l caut pe Ghent și să mergem la centrul de comandă.

* * *

Verificările se derulă pe display și ajunseră la capăt.

– Mi se pare în regulă, spuse Ghent privind ecranul și făcând o ultimă ajustare a schemei de criptare. Oricum, nu vei pierde mai mult de-o silabă. Dă-i drumul!

– Fii atentă la ce spui, o avertiză Bel Iblis. S-ar putea să existe droizi de spionaj care trag cu urechea și nu există nici o garanție că imperialii n-au spart codurile de criptare ale lui Karrde. Nu spune nimic din ceea ce ei nu știu deja.

– Am înțeles, încuviință femeia. Se așeză și atinse tasta indicată de ofițerul de comunicații. Noi suntem gata, Karrde, anunță ea.

– Și eu, veni imediat răspunsul. (Poate că vocea contrabandistului se auzea ceva mai gros, dar altfel transmisiunea se derula perfect.) De ce este Mara arestată?

– Acum câteva săptămâni, începu Leia alegându-și vorbele cu grijă, un grup de comando imperial a pătruns în Palat. Șeful grupului a indicat-o pe Mara drept complice.

– Este absurd, pufni Karrde.

– Sunt de aceeași părere, dar o astfel de acuzație trebuie investigată.

– Și ce au descoperit anchetatorii voștri?

– Ceea ce unii dintre noi știam deja. Că Mara a făcut parte, cândva, din entourage-ul personal al Împăratului.

– De asta continuați s-o țineți arestată? Pentru lucruri pe care s-ar fi putut sau nu să le fi făcut cu ani în urmă?

– Nu ne îngrijorează trecutul ei, răspunse Leia.

Simțea că o treceau toate transpirațiile. Detesta să-l înșele pe Karrde în felul acela, mai ales după ajutorul pe care li-l oferise. Pe de altă parte, dacă discuția lor era interceptată de droizi spioni, trebuia să procedeze astfel încât Mara să pară în continuare supusă bănuielilor.

– Unii membri ai Consiliului și ai conducerii supreme sunt îngrijorați în legătură cu loialitățile ei actuale.

– Atunci sunt niște idioți, se răsti Karrde. Vreau să vorbesc cu ea.

– Mă tem că nu se poate. Nu i se îngăduie accesul la comunicații cu exteriorul.

Din difuzor se auzi un murmur slab; Leia nu-și putu da seama dacă era un oftat sau o eroare de decodificare.

– Spune-mi de ce nu pot asoliza, urmă Karrde. Am auzit zvonurile... acum vreau să știu adevărul.

Leia privi spre Bel Iblis. Pe fața generalului apăruse o expresie nemulțumită, totuși încuviință din cap fără chef.

– Adevărul este că suntem asediați, rosti femeia. Marele Amiral a plasat pe orbita Coruscantului mai mulți asteroizi dotați cu ecrane de invizibilitate. Nu știm care le sunt orbitele și nici măcar câți sunt. Până nu-i vom găsi și distruge pe toți, câmpul planetar trebuie să rămână activat.

– Aha, murmură Karrde. Interesant... Auzisem despre raidul Imperiului, dar nici o vorbă despre asteroizi. Majoritatea zvonurilor sugerau doar că ați suferit pierderi majore și că încercați să mușamalizați totul.

– Pare exact genul de zvon care ar fi fost lansat de Thrawn, mormăi Bel Iblis. O mică subminare a moralului nostru, pentru a se distra între două atacuri.

– Este expert în toate aspectele războiului, aprobă Karrde pe un ton care lui Leia îi sună ciudat. Câți asteroizi ați găsit până acum? Presupun că ați început să-i căutați...

– Am găsit și distrus douăzeci și unu. Asta înseamnă douăzeci și doi de asteroizi, punându-l la socoteală și pe cel pe care imperialii l-au distrus ca să nu cadă în mâinile noastre. Totuși datele tactice arată că ar fi putut lansa 287.

Karrde rămase tăcut o vreme.

– N-ar însemna totuși foarte mult pentru volumul de spațiu implicat. Eu sunt dispus să-mi asum riscul.

– Nu ne făceam griji în legătură cu tine, interveni Bel Iblis, ci despre ceea ce s-ar putea întâmpla cu Coruscantul dacă un asteroid cu raza de patruzeci de metri ar trece dincolo de câmp și ar lovi suprafața planetei.

– N-am nevoie decât de o anulare de cinci secunde a câmpului.

– Nu-l întrerupem nici măcar pentru o secundă, răspunse Leia cu fermitate. Îmi pare rău.

Dinspre difuzor se auzi alt sunet neclar.

– În cazul ăsta, bănuiesc că n-am de ales decât să fac un târg. Ai zis mai devreme că sunteți gata să plătiți pentru informații. Perfect! Am ceva de care voi aveți nevoie, iar pentru informația respectivă vă cer câteva minute cu Mara.

Leia se încruntă spre Bel Iblis, care o privi la fel de nedumerit. Nici el nu știa ce intenționa Karrde. *Evident* era doar faptul că nu-i puteau permite să stea de vorbă cu Mara.

– Nu-ți pot promite nimic, zise femeia. Spune-mi informația și voi căuta să fiu cât mai corectă.

Se lăsă tăcere; contrabandistul părea să fi căzut pe gânduri.

– Bănuiesc că va fi oricum cea mai bună ofertă pe care o s-o capăt, murmură el în cele din urmă. Fie! Puteți să întrerupeți câmpul de energie oricând doriți. Nu mai există nici un asteroid.

Leia se holbă spre difuzor.

– Poftim?!

– M-ai auzit. Nu mai sunt asteroizi. Thrawn v-a lăsat douăzeci și doi, iar voi ați distrus douăzeci și doi. Asediul s-a încheiat.

– De unde știi? făcu Bel Iblis.

– Am fost la Bilbringi la scurt timp înaintea atacului Imperiului, răspunse Karrde, și am observat un grup de douăzeci și doi de asteroizi la care se lucra. Desigur, în momentul respectiv habar n-aveam ce intenționa Imperiul cu ei.

– Ai făcut vreo înregistrare a lor?

– Am datele senzorilor din *Karrde Nesupusul*. Dacă sunteți pregătiți, vi le transfer.

– Dă-i drumul.

Ledul alimentării cu date se aprinse și Leia ridică ochii spre displayul vizual principal. Într-adevăr era interiorul șantierului spațial Bilbringi – îl recunoscuse din survolările de recunoaștere ale Noii Republici. Iar în centru, înconjurați de vehicule de susținere și lucrători în costume de întreținere...

– Are dreptate, murmură Bel Iblis. Sunt douăzeci și doi.

– Asta nu înseamnă că nu pot să fie mai mulți, domnule general, atrase atenția ofițerul de la consola de comunicații. Poate că au mai încărcat un grup de la Ord Trasi sau de la Yaga Minor.

– Nu, clătină din cap Bel Iblis. În afară de problemele logistice implicate, nu mi-l pot imagina pe Thrawn extinzându-și tehnologia de invizibilitate mai mult decât ar fi necesar. Ultimul lucru pe care și-l poate permite este ca noi să punem mâna pe un model funcțional.

– Sau chiar pe o citire de sistem, încuviință Karrde. Dacă descoperiți o slăbiciune, unul dintre principalele lui avantaje asupra voastră va dispărea. Perfect, eu m-am ținut de cuvânt și v-am furnizat informația. E rândul vostru.

Leia privi neajutorată la Bel Iblis.

– Ce dorești să vorbești cu Mara? întrebă generalul.

– Unul dintre aspectele cel mai neplăcute atunci când ești închis este sentimentul de abandonare, replică sec Karrde. Bănuiesc că Mara îl simte – eu unul știu că l-am simțit atunci când am fost musafir fără să vreau la bordul *Himerei*. Vreau s-o anunț – în persoană – că n-am uitat-o.

– Leia, murmură Bel Iblis, ce facem?

Ea se uită spre general, auzind cuvintele, dar fără să le înregistreze realmente. Asta era, chiar în fața ochilor – cheia pe care o căutase. Întemnițarea lui Karrde la bordul *Himerei*...

– Leia? repetă Bel Iblis, încruntându-se.

– Te-am auzit, îi răspunse cu un glas ce i se păru îndepărtat și mecanic. Lasă-l să asolizeze.

Generalul privi la ofițerul de cart.

– Poate c-ar trebui...

– Am zis să-l lași să asolizeze, se răsti Leia mai energic decât intenționase. (Brusc, piesele puzzle-ului își ocupaseră pozițiile... iar imaginea alcătuită era una de potențial dezastru.) Îmi asum responsabilitatea.

Bel Iblis o privi câteva clipe, apoi vorbi încet:

– Karrde, sunt Bel Iblis. Ți vom oferi o fereastră de cinci secunde. Așteaptă instrucțiunile pentru asolizare.

– Mulțumesc, zise contrabandistul.

Generalul făcu semn ofițerului de cart, care încuviință și se apucă de treabă.

– În regulă, reveni Bel Iblis la prințesă. Ce se-ntâmplă?

Ea inspiră adânc.

– Este vorba despre clone. Știu cum le crește Thrawn atât de repede.

În centrul de comandă se lăsă o liniște absolută.

– Spune-mi.

– În procesul clonării este implicată Forța, începu Leia. (Era evident, chiar bător la ochi, totuși ea trecuse complet cu vederea.) Nu înțelegi? Atunci când faci duplicatul exact al unei ființe raționale, între duplicat și original se stabilește un soi de rezonanță naturală prin intermediul Forței. Iar *asta* deformează mintea unei clone care a fost crescută prea rapid – mintea nu are timp suficient pentru a se adapta presiunii la care este supusă. Nu se poate adapta, așa încât cedează.

– Bun, încuviință Bel Iblis neconvins pe deplin, și cum rezolvă Thrawn problema?

– Foarte simplu, răspunse Leia și un fior îi străbătu tot corpul. Folosește ysalamiri ca să blocheze Forța, îndepărtând-o de cuvele pentru clonare.

Chipul generalului deveni rigid. În cealaltă parte a centrului de comandă, cineva înjură încetișor.

– Cheia a fost salvarea lui Karrde din *Himera*, urmă Leia. Mara mi-a spus că Imperiul a luat cinci-șase mii de ysalamiri din pădurile de pe Myrkr. Cu toate acestea, ysalamirii n-au fost îmbarcați în navele de

luptă, deoarece, atunci când ea și Luke s-au dus după Karrde, Luke n-a avut probleme în folosirea Forței.

– Fiindcă ysalamirii erau pe Wayland, aprobă Bel Iblis. Se uită brusc spre Leia și aura sa se modifică. Prin urmare, atunci când echipa ajunge la munte...

– Luke va fi neajutorat, șopti femeia. Și nici măcar n-o va suspecta, decât prea târziu.

Se cutremură din nou, reamintindu-și visul din noaptea atacului imperial. Luke și Mara confrunțați de un Jedi dement și de o altă amenințare necunoscută. La momentul acela, se liniștise știind că Luke îi va putea percepe prezența lui C'baoth pe Wayland și astfel îl va evita. Dar dacă ysalamirii erau acolo, fratele ei putea cădea drept în mâinile maestrului Jedi.

Ba nu. Va cădea *cu siguranță* în mâinile lui. Cumva, în clipa aceea, o știi cu certitudine. În noaptea aceea nu fusese un vis, ci o viziune Jedi.

– O să vorbesc cu Mon Mothma, spuse Bel Iblis mohorât. În ciuda asaltului asupra lui Bilbringi, poate că va putea detașa câteva nave în ajutorul lor.

Se întoarse și porni grăbit spre ieșire și turbo-lifturi. Leia îl privi o clipă, ascultând cum centrul de comandă ieșea din transa autoimpusă și revenea încet la viață. Știa că generalul avea să încerce, dar mai știa și că n-avea să reușească. Mon Mothma, comandorul Sesfan și Bel Iblis însuși o declaraseră deja – pur și simplu, nu existau suficiente resurse disponibile ca să atace simultan Bilbringi și Wayland. Mai știa de asemenea că, din păcate, nu toți membrii Consiliului aveau să creadă că amenințarea asteroizilor invizibili dispăruse. Cel puțin, nu destul de mulți ca să voteze anularea atacului de la Bilbringi.

Ceea ce însemna că mai rămăsese o singură persoană care putea pleca în ajutorul soțului și fratelui ei.

Inspirând adânc, Leia se grăbi după Bel Iblis. Avea multe de făcut înainte de sosirea lui Karrde.

* * *

Când Karrde ieși din navă, trei persoane îl așteptau sub copertina de deasupra tunelului de acces în doc. Karrde le zări din capătul rampei de coborâre și, în ciuda umbrelor, identifică două dintre ele înainte de a ajunge pe sol: Leia Organa Solo și Ghent. A treia persoană, aflată în spatele lor, era scundă și purta mantia grosolană și cafenie a unui jawa. Contrabandistul nu putea ghici ce căuta acolo un gunoier de deșert... dar când grupul porni spre el și putu zări mai bine chipul femeii, deveni clar că avea să afle foarte repede.

– Bună dimineața, doamnă consilier, o salută el înclinând ușor din cap. Mă bucur să te văd, Ghent! Sper că te-ai făcut util pe-aici.

– Așa cred, răspunse tânărul foindu-se nervos de pe un picior pe celălalt. (Mult prea nervos, chiar pentru el.) Cel puțin, așa mi-au zis.

– Bravo, încuviință Karrde întorcându-se spre al treilea membru al grupului. Iar prietenul vostru este...?

– Mobvekhar, clan Hakh'khar, toarse un glas grav.

Karrde reuși să se abțină să nu facă un pas îndărăt. Indiferent ce s-ar fi ascuns sub mantia aceea, în nici un caz nu era un jawa.

– Bodyguardul meu, explică Organa Solo.

– Aha, aprobă Karrde străduindu-se să-și ia ochii de la ceea ce era ascuns sub gluga întunecată. Ei bine – indică din mână spre coridorul de acces – nu mergem?

Organa Solo clătină din cap.

– Mara nu-i aici.

Karrde privi la Ghent, care părea chiar și mai stânjenit.

– Mi-ai spus că este.

– Am recunoscut doar că a fost arestată, urmă Organa Solo. În clipa aceea, nu puteam spune mai multe – era posibil să fim ascultați de droizi spioni ai Imperiului.

Contrabandistul încercă să-și stăpânească iritarea; la urma urmelor, erau toți de aceeași parte a baricadei.

– Unde este Mara?

– Pe o planetă numită Wayland. Împreună cu Luke, Han și alții.

Wayland? Karrde nu-și amintea nici măcar să fi auzit de planeta respectivă.

– Și ce există pe Wayland care i-a interesat așa de mult?

– Instalația de clonare a Marelui Amiral Thrawn.

– Ați găsit-o? se holbă Karrde la femeie.

– Nu noi, ci Mara.

Karrde încuviință mecanic din cap. Prin urmare, găsiseră, singuri, locul unde erau create clonele. Tot efortul pe care-l depusese în organizarea celorlalte grupuri de contrabandiști dispăruse ca niște mirodenii Kessel confiscate. Munca... riscul... ca să nu mai amintească de banii cu care plănuise să fie plătiți.

– Sunteți siguri că instalația este acolo?

– Vom afla destul de repede, răspunse Organa Solo indicând spre nava dinapoia lui. Vreau să plecăm acolo. Imediat.

– De ce?

– Fiindcă expediția se află în pericol, fără ca ei s-o știe deocamdată. Iar dacă se încadrează în graficul pe care ni l-au trimis, avem șansa de a ajunge la ei înainte să fie prea târziu.

– Mi-a povestit totul pe drum, adăugă șovăitor Ghent. Cred c-ar trebui să...

Amuți, când Karrde îl fulgeră din ochi.

– Doamnă consilier, replică el, îmi sunt simpatici oamenii voștri, dar am și alte probleme de rezolvat.

– În cazul acesta o abandonezi pe Mara, îi reaminti Organa Solo.

– Nu am niște sentimente speciale pentru ea – este unul dintre nenumărații membri ai organizației mele.

– Și nu-i suficient?

Pentru o clipă, Karrde tăcu și o privi pe prințesă. Aceasta îi susținu căutătura, silindu-l să admită că încerca o cacealma... și în ochii ei, Karrde văzu că știa perfect că era într-adevăr o cacealma. Nu putea pur și simplu s-o abandoneze pe Mara, tot așa cum nu i-ar fi putut abandona pe Aves, Dankin sau Chin. În nici un caz, atâta vreme cât putea să întreprindă ceva.

– Nu-i chiar așa simplu, murmură el. Am responsabilități și față de restul oamenilor mei. În clipa de față, se pregătesc să lanseze un raid în speranța de a obține un cristal captator de câmp gravitațional, pe care să vi-l vindem.

Un licăr de surprindere trecu peste fața lui Organa Solo.

– Un cristal captator de câmp gravitațional...?

– Nu cel pentru care pregătiți voi atacul, o liniști Karrde. L-am programat însă în același moment, sperând că asaltul vostru îi va ține ocupați pe imperiali. Trebuie neapărat să fiu acolo.

– Înțeleg, zise Organa Solo decidând aparent să nu întrebe de unde aflase Karrde despre raidul Tangrene. *Karrde Nesupusul* va fi o piesă absolut indispensabilă în raidul acela?

Contrabandistul se uită la Ghent. Desigur, nava nu era deloc indispensabilă, ținând seama de oamenii aduși de Mazzic, Ellor și ceilalți în completarea grupului masiv adunat deja de Aves. Problema era că dacă plecau acum – și, după felul în care vorbea Organa Solo, intenționa să pornească imediat – nu mai putea să-l trimită pe Ghent să spargă sistemul de calculatoare al Noii Republici și să deturneze fondurile de care avea nevoie pentru a-i plăti pe ceilalți.

Doar dacă obținea banii de altundeva...

– Nu se poate, rosti cu fermitate. Nu-mi pot abandona oamenii, pur și simplu. Cel puțin, nu fără...

Brusc, extraterestrul înveșmântat în mantie jawa pocni din degete. Karrde se opri în mijlocul frazei, privind fascinat cum creatura pătrunse fără un sunet în coridorul de legătură, cu un cuțit îngust apărut ca prin farmec în mână sa. Dispăru și, pentru o clipă, nu se auzi nimic. Bărbatul ridică din sprâncene spre Organa Solo și primi drept răspuns o strângere din umeri.

Din coridor răsună pe neașteptate un chițăit, urmat de zgomote de luptă nevăzută. Karrde scoase blasterul și se pregăti să tragă orbește, când zgomotele încetară la fel de subit. După o clipă, extraterestrul apărură, împingând o siluetă îndoită de mijloc.

Un personaj extrem de cunoscut.

– Ia te uită, exclamă Karrde coborând blasterul, dar fără să-l introducă în toc. Consilierul Fey'lya, dacă nu mă-nșel. Ai ajuns să tragi cu urechea pe la uși?

– Nu este înarmat, rosti cu voce gravă extraterestrul.

– Atunci dă-i drumul, zise Organa Solo.

Bodyguardul se conformă și Fey'lya se îndreptă, blana unduindu-i violent pe cap și trunchi, în vreme ce se străduia să-și regăsească, măcar parțial, demnitatea.

– Protestez împotriva acestui tratament necuviincios, vorbe el pe un ton mai puțin melodios decât obișnuiau bothanii. Și nu trăgeam cu urechea! Generalul Bel Iblis m-a informat despre revelația consilierii Organa Solo referitor la instalația de clonare de pe Wayland. Am venit aici, căpitane Karrde, ca să insist s-o ajuți pe consiliera Organa Solo în tentativa de a ajunge pe Wayland.

– Eliminând-o în mod foarte convenabil? surâse strâmb Karrde. Nu știu de ce, dar am impresia c-am mai parcurs traseul acesta împreună.

Bothanul își îndreptă și mai mult ținuta.

– Acum nu mai este vorba despre politică. Fără avertismentul ei, este posibil ca echipa de pe Wayland să nu supraviețuiască. Și fără supraviețuirea ei, tezaurul Împăratului nu va fi distrus, iar Marele Amiral îl poate muta într-un loc mai sigur.

Ochii săi violeti îi fixară pe ai lui Karrde.

– Iar asta ar fi un dezastru. Atât pentru bothani, cât și pentru întreaga galaxie.

Pentru o clipă, Karrde îl studie, întrebându-se asupra motivului care-l neliniștea pe Fey'lya. Să fi fost vorba despre o armă sau o tehnologie pe care Thrawn nu le descoperise deocamdată? Sau despre ceva mult mai personal? Poate niște informații neplăcute sau stânjenitoare, fie despre Fey'lya, fie despre rasa bothană în general?

Nu știa și bănuia că Fey'lya nu-i va spune.

– Potențialele dezastre la adresa bothanilor nu mă îngrijorează, îi replică. Cât de mult te îngrijorează pe tine?

Blana de pe umerii lui Fey'lya undui nesigur.

– Ar fi un dezastru și pentru galaxie, repetă el.

– Asta susții tu, sublinie Karrde. Repet: Cât de mult te îngrijorează pe tine?

De data aceasta, Fey'lya pricepu mesajul. Ochii i se mijiră și blana undui cu dispreț evident.

– Cât de mult ar trebui să mă îngrijoreze?

– Nu te gândești la ceva nerezonabil, îl liniști contrabandistul. Aveam în vedere șaptezeci de mii.

– Șaptezeci de mii? repetă Fey'lya șocat. Dar ce crezi...

– Asta-i prețul meu, consiliere, i-o rețeză brusc Karrde. Da sau nu. Iar dacă doamna consilier Organa Solo nu se-nșală, nu avem timp de negocieri.

Fey'lya sâsâi ca un animal de pradă încolțit și furios.

– Nu ești altceva decât un nemernic de mercenar, mârâi el pe un ton de o răutate pe care Karrde n-o mai auzise din partea unui bothan. Sugi ultimele picături de sânge ale poporului...

– Scutește-mă, consiliere! Da sau nu?

Fey'lya șuieră din nou.

– Da.

– Perfect, încuviință bărbatul și se uită la Organa Solo. Contul pe care mi l-a deschis fratele tău mai există?

– Da. Generalul Bel Iblis știe cum să-l acceseze.

– Poți depune cei șaptezeci de mii acolo, îi spuse Karrde lui Fey'lya. Și nu uita că, înainte de a ajunge pe Wayland, o să mă opresc să verific. Asta în cazul în care te gândești să bați în retragere.

– Eu sunt o persoană onorabilă, contrabandistule, mârâi Fey'lya. Spre deosebire de alți dintre cei de față.

– Mă bucur s-aud, chicoti Karrde. În ziua de azi, greu mai găsești o persoană onorabilă. Doamnă consilier?

Ea inspiră adânc.

– Sunt gata.

* * *

Părăsiră Coruscantul și se pregăteau pentru saltul în hiperspațiu, înainte ca Leia să pună, în sfârșit, întrebarea care o frământase de când suise la bord.

– Ne vom opri într-adevăr să verifici dacă Fey'lya ți-a transferat banii?

– Când suntem în criză de timp, așa cum zici? Nici vorbă! Dar Fey'lya nu trebuie să știe asta.

Femeia îl privi, așezat la consola de navigație a lui *Karrde Nesupusul*.

– De fapt, banii nu sunt chiar atât de importanți pentru tine, așa-i?

– Să nu fii convinsă nici de lucrul ăsta, o sfătui el. Am anumite obligații de achitat. Dacă Fey'lya n-ar fi fost de acord să coopereze, atunci ar fi trebuit s-o facă Noua Republică.

– Înțeleg, murmură Leia.

Karrde simți probabil ceva în glasul ei.

– Vorbesc cât se poate de serios, insistă strâmbându-se în mod neconvingător. Mă aflu aici pentru că se potrivește cu interesele mele. În nici un caz de dragul războiului vostru.

– Am zis că am înțeles, repetă ea zâmbind ușor.

Cuvintele erau altele, dar expresia de pe chipul contrabandistului fusese aproape identică. *Nu mă aflu aici de dragul revoluției voastre, și n-o fac nici pentru tine, prințeso. Sper că voi fi bine plătit. Pe mine mă interesează capitolul financiar.* Așa sunaseră cuvintele lui Han după evadarea teribilă din prima *Stea a Morții*. Atunci îl crezuse.

Zâmbetul i se destrămă. Atunci, fusese salvată de el și Luke. Se întreabă dacă avea să ajungă la timp pentru ca, acum, să-i salveze ea.

Intrarea în Muntele Tantiss era o sclipire metalică, cuibărită sub o proeminență stâncoasă acoperită de vegetație. Până acolo, de abia vizibilă din vârful dealului pe care se aflau ei, se găsea o poiană în care exista o așezare micuță.

– Ce crezi? întrebă Luke.

– Că trebuie să găsim altă cale de acces, răspunse Han aranjându-și mai bine coatele în covorul de frunze moarte și străduindu-se să nu clintească macro-binoclul. (Avusese dreptate – chiar în fața ușilor de metal exista un post de gardă cu trupe de șoc.) Oricum, niciodată nu-i bine să intri pe ușa din față.

Luke îl atinse de două ori pe umăr – semnalul că percepea apropierea cuiva – și Han încremeni, ascultând. Într-adevăr, prin tufișuri se auzea un zgomot slab de bocanci. Peste un minut, patru soldați imperiali în echipament complet de campanie ieșiră dintre copaci, la câțiva metri mai departe pe deal. Trecură pe lângă Luke și Han, fără măcar să ridice ochii și dispărură din vedere după alți câțiva pași.

– Începe să fie tot mai aglomerat, murmură Han.

– Cred că motivul îl constituie apropierea muntelui, zise Luke. Nu percep nici o indicație că ar ști despre prezența noastră.

Han mormăi și-și mută atenția asupra așezării din poiana de sub ei. Cele mai multe case erau scunde și cu aspect extraterestru; singura care avea dimensiuni mai mari era dispusă într-un spațiu central deschis, similar unei piețe. Unghiul de vedere nu era cel mai bun, dar în fața ei părea să se afle un grup de psadani. Să fi fost vorba despre o întrunire locală?

– Nu văd nici urmă de garnizoană, constată el baleind lent satul cu macro-binoclul. S-ar putea să fie chiar în munte.

– În cazul ăsta, ar fi mai ușor s-o ocolim.

– Mda, încuviință Han cu o încruntătură și reveni cu atenția spre piața așezării.

Psadani din piață se dispuseseră acum în semicerc, orientându-se către alți doi bolovani umblători care stăteau cu spatele la clădirea mare. Și, în mod limpede, numărul lor sporise.

– Necazuri? șopti Luke.

– Nu știu, rosti Han încet, apropiind coatele și sporind amplificarea cu un grad. Acolo jos e o întrunire mare. Doi psadani... dar nu par să vorbească. Țin doar ceva în mâini.

– Lasă-mă pe mine să-ncerc, se offeri Luke. Există tehnici Jedi de amplificare a vederii. Poate că funcționează și la o imagine prin macro-binoclu.

– Dă-i drumul, îi întinse Han dispozitivul.

Miji apoi ochii și examinează cerul. Se zăreau câteva fuioare de nori, totuși nimic care să prevestească o înrăutățire a vremii. Până la apus mai rămăseseră probabil două ore, după care lumina avea să mai dăinuie încă vreo jumătate de oră...

– Hm, murmură Luke.

– Ce este?

– Nu sunt tocmai sigur, coborî tânărul macro-binoclul, dar mi se pare că au un datapad.

– Nu știusem că folosesc datapaduri..., se uită Han spre așezare.

– Nici eu, încuviință Luke pe un ton straniu.

Han se încruntă. Luke privea muntele cu o expresie bizară pe chip.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Muntele, răspunse tânărul scrutând atent masivul din față. Este întunecat. Complet.

Întunecat? Han privi cu mai multă atenție. I se părea un munte perfect obișnuit.

– Despre ce vorbești?

– Este întunecat, repetă Luke, la fel ca Myrkr.

Han se uită de la munte la Luke.

– Vrei să zici că niște ysalamiri anulează Forța?

– Așa-l simt, încuviință Luke. N-o să știu sigur, decât după ce ne vom apropia mai mult.

Privind din nou spre munte, Han simți un nod în stomac.

– Grozav, mârâi el. Absolut grozav. Ce facem acum?

– Mergem mai departe, ridică din umeri celălalt. Ce altceva putem face?

– Să ne-ntoarcem la șoim și s-o ștergem. Sau ții cu tot dinadinsul să intri într-o capcană imperială?

– Nu cred că-i o capcană, clătină din cap gânditor tânărul. Sau, cel puțin, nu-i o capcană pentru noi. Ți amintești că ți-am zis despre contactul cu C'baoth, că a fost întrerupt în mod brusc?

Han își frecă obrazul. Înțelegea perfect ce voia să spună Luke – ysalamirii se aflau acolo pentru C'baoth, nu pentru el.

– Tot nu sunt sigur dacă să fiu de acord, zise în cele din urmă. Crezusem că Thrawn și C'baoth sunt aliați. Așa afirma Mara.

– Poate că s-au certat, sugeră Luke, sau poate că Thrawn l-a folosit inițial și acum nu mai are nevoie de el. Dacă imperialii nu știu că noi suntem aici, ysalamirii trebuie să fi fost pregătiți pentru el.

– La urma urmelor, nu contează prea mult pentru cine au fost pregătiți. Te vor bloca pe tine, la fel cum îl vor bloca pe C'baoth. Va fi din nou ca pe Myrkr.

– Mara și cu mine ne-am descurcat bine acolo, îi reaminti tânărul. Ne putem descurca și aici. Oricum, am ajuns deja prea departe.

Han se strâmbă, dar Luke avea dreptate. O dată ce Imperiul renunța la camuflarea pe o planetă pustie, șansele erau ca următoarea echipă a Noii Republici să nu reușească nici măcar să intre în atmosferă.

– O să-i spui lui Mara înainte să ajungem acolo?

– Bineînțeles, dar o s-o fac pe drum. Zic că ar fi bine să-i dăm drumul cât mai este lumină.

– Așa-i, aprobă Han privind pentru ultima dată prin macro-binoclu înainte de a se scula în picioare. (Cu Forță sau fără, totul cădea pe umerii lor.) Haidem!

Ceilalți îi așteptau la baza dealului.

– Care-i treaba? întrebă Lando când ajunseră lângă ei.

– Nu știu că suntem aici, răspunse Han și se uită după Mara.

Femeia stătea pe sol, lângă C-3PO și R2-D2, concentrându-se asupra a cinci pietre care pluteau în aer în fața ei. Luke o învăța de câteva zile genul acesta de exerciții și Han renunțase în cele din urmă să-l convingă să n-o mai facă. Oricum, în clipa aceasta se părea că lecțiile fuseseră o pierdere de timp.

– Ești gata să ne duci la intrarea secretă pe care o știi?

– Sunt gata să încep s-o caut, răspunse ea menținând pietrele în aer. V-am spus deja, am văzut instalația de ventilație numai din interiorul muntelui. N-am văzut prizele de aer în sine.

– O să le găsim, o asigură Luke trecând de Han și apropiindu-se de droizi. Cum merge, C-3PO?

– Destul de bine, mulțumesc, stăpâne Luke, răspunse afectat droidul. Drumul acesta este mai bun decât multe dintre cele dinainte. (Alături, R2-D2 ciripi ceva.) La fel crede și R2-D2.

– Nu vă îndrăgostiți prea mult de el, îi avertiză Mara ridicându-se în picioare și lăsând finalmente pietrele să cadă pe sol. Probabil că în susul muntelui nu vor exista poteci myneyrshi pe care să le urmăim. Imperiul a descurajat orice activitate a băștinașilor în preajma tezaurului.

– Nu vă temeți, îi liniști Luke pe droizi. Noghrii ne vor ajuta să găsim o cărare.

* * *

– Cargobot *Aurul lui Garret*, ești autorizat pentru apropierea finală, răsună glasul energetic al dispecerului Bilbringi din difuzorul punții *Căii Eterului*. Platforma de andocare 25. Vector rectiliniu, indicat de baliză. Îți transmit cursul spre platformă.

– Confirmat, rosti Aves introducând cursul care apăruse pe displayul de navigație. Ce-i cu câmpurile de securitate?

– Rămâi pe curs și nu vei avea necazuri, răspunse dispecerul. Abate-te mai mult de cincisprezece metri în orice direcție și vei căpăta un șoc zdravăn. După cum arăți, nu cred că nava mai poate suporta multe șocuri.

Aves se strâmbă la difuzor. Într-o bună zi, avea să se sature realmente de sarcasmele imperiale.

– Mulțumesc, spuse și întrerupse comunicația.

– Este plăcut să lucrezi cu imperialii, nu? chicoti Gillespee de la consola copilotului.

– Îmi place să-mi imaginez ce expresie va avea, când o s-o ștergem de aici cu CCG-urile lor.

– Să sperăm că nu vom fi îndeajuns de aproape ca s-o vedem realmente. Au un sistem de ghidare destul de complicat...

– Nu era așa înainte de raidul lui Mazzic, răspunse Aves.

Privi prin videcranul frontal. În lungul vectorului său de apropiere, șase generatoare de câmp pluteau liber, definind culoarul aerian indicat de baliză.

– Probabil, continuă, că în felul ăsta opresc navele să se plimbe prin șantier după cum le taie capul.

– Mda. Sper doar că au eliminat toate erorile din sistemul de ghidare.

– Mie-mi spui? Nu vreau să-și dea seama câte șocuri poate suporta de fapt nava.

Aves își examina consola, confirmând vectorul, apoi verifică ora. Flota Noii Republici urma să atace Tangrene peste trei ore. Timp suficient pentru *Calea Eterului* să andocheze, să descarce condensatorii de siguranță pentru unde de tractare, special adaptați, pe care-i donau cu amabilitate Imperiului, și să ocupe poziția de susținere a tentativei lui Mazzic de a sustrage rețeaua CCG aflată în centrul principal de comandă, cu opt platforme de andocare mai departe.

– Uite-l și pe Ellor, comentă Gillespee, arătând la tribord.

Aves se uită într-acolo – era într-adevăr *Kai Mir*, cu *Klivering* asigurându-i flancul. Îndărățul lor, putea distinge *Gheața Înstelată* plutind spre o platformă de andocare din apropierea perimetrului. Aparent, totul mergea ca pe roate.

Deși cu cineva ca Thrawn, aparențele nu însemnau mare lucru. Era perfect posibil ca Marele Amiral să fi știut deja despre raidul acesta și să-i aștepte pur și simplu pe toți să intre în plasă, înainte ca s-o strângă în jurul lor.

– Ai mai auzit ceva de la Karrde? întrebă Gillespee pe un ton nițel cam nepăsător.

– Nu ne-a abandonat, mârâi Aves. Dacă a zis că are ceva mai important de făcut, atunci are ceva mai important de făcut. Punct!

– Știu, răspunse inexpressiv celălalt. Mă gândeam însă că unii vor întreba.

Aves nu-și ascunse un rictus. Iar o luau de la capăt. Crezuse că demascarea trădării lui Ferrier pe Hijarna lămurise lucrurile o dată pentru totdeauna. Trebuia să-și fi dat seama că nu putea să fie așa simplu.

– Eu sunt aici, îi reaminti lui Gillespee. La fel și *Gheața Înstelată*, *Ritmul Zorilor*, *Ortul lui Lastri*, *Amanda Roșcata*, ...

– Gata, gata, am înțeles, îl opri Gillespee. Nu te enerva pe mine – și navele mele sunt aici.

– Scuză-mă. Atât doar că m-am plictisit pur și simplu ca toți să ne privim mereu cu suspiciune.

– Suntem contrabandiști, ridică din umeri Gillespee, și am avut destule experiențe în privința asta. Personal, mă surprinde că s-a rezistat așa mult. Tu ce crezi că face?

– Cine, Karrde? Aves clătină din cap. Habar n-am. Dar va fi ceva important.

– Sigur că da. Aia-i baliza de marcaj?

– Așa se pare. Pregătește-te pentru datele cursului. Gata sau nu, îi dăm drumul!

* * *

Ordinele apărură pe ecranul de comunicații al lui Wedge, care le verifică rapid și deschise frecvența privată a escadrilei.

– Escadrila Vagabond, sunt *Lider Vagabond*. Iată ordinele: intrăm cu primul val, flancând crucișătorul de comandă al amiralului Ackbar. Menținem poziția, până la următoarele ordine. Doresc confirmări individuale.

Confirmările sosiră, scurte și rapide, iar Wedge zâmbi încântat. Știa că printre membrii statului-major al lui Ackbar existaseră unele neliniști legate de faptul că zborul lung până la punctul de rendez-vous putea să obosească unitățile care, anterior, avuseseră misiuni de simulare în preajma presupusului punct de salt spre Tangrene. Nu știa nimic despre alți piloți, dar în mod clar escadrila Vagabond era pregătită de luptă.

– Crezi că Thrawn a primit mesajul nostru, *Lider Vagabond*? se auzi glasul lui Janson.

Mesajul lor...? Ah, da – conversația purtată lângă Mumbri Storve, cu Aves, amicul lui Talon Karrde. Cel despre care Hobbie fusese ferm convins că avea să se ducă drept la Contrainformațiile imperiale.

– Nu știu, Vagabond 5. Să fiu sincer, sper că n-a făcut-o.

– Atunci ar însemna că ne-am pierdut timpul degeaba.

– Nu neapărat, îi atrase atenția Wedge. Nu uita – ne-a spus că aveau o „trebușoară” pe care doreau s-o coordoneze cu asaltul nostru. Oricine atacă sau distrage Imperiul ne dă o mână de ajutor.

– Probabil că au planificat vreo livrare de marfă, pufni Vagabond 6. Speră s-o ruleze în timp ce imperialii privesc în altă parte.

Wedge nu răspunse. Luke Skywalker considera că Talon Karrde era în mod discret de partea Noii Republici și asta era suficient pentru el. Nu avea însă nici o modalitate prin care să-i convingă și pe ceilalți în această privință. Într-o bună zi, poate, Karrde avea să dorească să acționeze în mod mai deschis împotriva Imperiului. Până atunci, cel puțin în opinia lui Wedge, toți cei care nu erau de partea Marelui Amiral ajutau Noua Republică, indiferent dacă o recunoșteau sau nu.

Uneori, chiar, indiferent dacă o știau sau nu.

Displayul său de comunicații se modifică: conul de avangardă al crucișătoarelor ocupase formația de lansare. Era momentul ca și navele de escortă să le urmeze.

– Atențiune, escadrila Vagabond, anunță el, am primit lumina verde! Ne ocupăm locurile.

Mări energia din propulsia X-interceptorului și se îndreptă către luminile din față. Încă două ore și jumătate, dacă restul flotei menține graficul, și aveau să iasă din hiperspațiu în imediata apropiere a șantierelor spațiale Bilbringi.

Păcat, își spuse, că nu vor putea vedea expresiile de pe chipurile imperialilor.

* * *

Ultimele rapoarte din regiunea Tangrene se derulară pe display. Pellaeon le parcurse rapid, mohorându-se tot mai mult. Nu era nici o greșeală – rebelii se aflau tot acolo. Continuau să mobilizeze forțe în zonă, fiind atenți să nu atragă atenția asupra lor. Iar peste două ore, dacă extrapolările Contrainformațiilor erau măcar pe jumătate corecte, aveau să lanseze un atac asupra unui sistem practic neapărat.

– Lucrează frumușel, nu-i așa, căpitane? comentă Thrawn de alături. Una peste alta, spectacolul este foarte convingător.

– Domnule amiral, rosti Pellaeon străduindu-se să păstreze tonul politic, sugerez cu tot respectul că activitatea rebelilor nu este un spectacol. Acumularea dovezilor indică Tangrene ca fiind ținta lor probabilă. Câteva unități cheie de vânători spațiali și nave de luptă s-au asamblat în mod clar în puncte probabile de salt în hiperspațiu...

– Greșit, căpitane, îl întrerupse sec Thrawn. Asta vor ei să credem, dar nu-i decât o iluzie construită cu grijă. Navele la care te referi au părăsit Sectoarele respective cu patruzeci până la șaptezeci de ore în urmă, lăsând un personal minim cu însemnele și uniforme de rigoare pentru a ne deruta spionii. Chiar în clipa de față, grosul forței se îndreaptă spre Bilbringi.

– Da, domnule amiral, suspină înfrânt Pellaeon.

Prin urmare, asta era situația. Thrawn optase din nou să-i ignore argumentele – și dovezile – în favoarea unor intuiții și impresii nebuloase.

Iar dacă greșea, nu avea să fie pierdută doar baza Ubictoratului de pe Tangrene. O eroare de magnitudine aceea avea să zguduie încrederea și elanul întregii mașini de război imperiale.

– Riscăm destinul întregului război, căpitane, rosti încet Thrawn, totuși riscul nu este atât de mare pe cât se pare că estimezi. Dacă greșesc, vom pierde o bază Ubictorat – desigur, importantă, dar în nici un caz critică. Dar dacă am dreptate – ridică o sprânceană negru-albăstruie – avem șansa reală de a distruge două flote de Sector ale rebelilor. Gândește-te ce impact va avea asta asupra actualei balanțe de puteri.

– Da, domnule amiral, încuviință disciplinat Pellaeon.

Putea să simtă privirea lui Thrawn asupra sa.

– Nu trebuie să crezi, zise Marele Amiral, dar pregătește-te să vezi că ai greșit.

– O sper din toată inima, domnule amiral.

– Bine. Nava amiral este gata?

Pellaeon simți cum spinarea i se îndreaptă în vechiul reflex al disciplinei militare.

– *Himera* vă așteaptă comanda, domnule amiral.

– Atunci, pregătește flota pentru saltul în hiperspațiu. Ochii strălucitori sclipiră. Și pentru bătălie!

* * *

Pe Muntele Tantiss nu existau poteci, dar, așa cum prevăzuse Luke, noghrii dețineau o abilitate înnăscută în orientarea pe teren. Avansară remarcabil de rapid, în ciuda droizilor care-i încetineau, și, înainte ca soarele să coboare înapoia copacilor, ajunseseră la prizele de aer.

Acestea nu erau însă exact așa cum își închipuise Luke.

– Pare mai degrabă o turelă turbo-laser retractabilă decât un sistem de ventilație, comentă el spre Han pe măsură ce înaintau precaut printre copaci către plasa groasă din metal și structura metalică masivă în care era încastrată.

– Îmi amintește de buncărul în care a trebuit să intrăm pe Endor, șopti bărbatul. Atât doar că-i acoperită de o plasă. Încetișor – este posibil să aibă detectori anti-intruziune.

În oricare alt loc, Luke ar fi examinat tunelul prin intermediul Forței. Aici, înconjurat de efectul ysalamirilor, se simțea orb.

Parcă revenise pe Myrkr.

Se uită la Mara, întrebându-se dacă și ea avea gânduri și amintiri similare. Poate că da. În ciuda luminii tot mai slabe, distingea tensiunea de pe fața ei, neliniștea și teama care nu existaseră acolo înainte de a pătrunde în bula ysalamirilor.

– Ce facem acum? mârâi ea, azvârlindu-i o privire scurtă și mânioasă, și apoi ferindu-și ochii. Stăm și așteptăm să se facă dimineață?

Han îndreptase macro-binoclul spre priza de aer.

– Sub consolă, pare să fie un racord de calculator, rosti el. Stați pe loc – îl duc pe R2-D2 acolo și încerc să-l conectez.

Chewbacca mormăi un avertisment de alături.

– Unde? murmură bărbatul scoțând blasterul.

Wookieeul ridică un braț, indicând, iar cu celălalt își scoase proiectorul de săgeți.

Întregul grup încremeni cu armele pregătite... și atunci Luke auzi pentru prima dată sunetele îndepărtate de blaster. Aprecie că se aflau la câțiva kilometri, probabil undeva mai jos pe munte. Lipsit însă de tehnicile de amplificare Jedi, nu putea fi sigur.

Mult mai aproape răsună un ciripit ca de pasăre.

– Se apropie un grup de myneyrshi, rosti Ekhrikhor ascultând cu atenție semnalul. Noghrii i-au oprit. Doresc să vină și să discute.

– Spune-le să rămână pe loc, zise Han ezitând o clipă înainte de a strecura blasterul în toc. Scoase pasărea-gheară *satna-chakka* dintr-un buzunar al jachetei și făcu semn spre C-3PO: Haide, Auriule, să vedem ce doresc.

Ekhrikhor murmură un ordin și un noghri apăru silențios lângă Han. Chewbacca i se alătură în cealaltă parte și, urmați de C-3PO care protesta neajutorat, dispăruă printre copaci.

R2-D2 bolborosi neliniștit, iar capul său în formă de cupolă se roti între Luke și C-3PO, care se îndepărta.

– N-o să pățească nimic, îl asigură Luke. Han nu va îngădui așa ceva.

Micuțul droid piui jalnic, exprimându-și probabil opinia despre profunzimea sentimentelor lui Han față de C-3PO.

– Peste vreun minut, s-ar putea să avem mai multe griji decât sănătatea lui C-3PO, mormăi posac Lando. Mi s-a părut că aud salve de blaster pe munte.

– Și mie, încuviință Mara. Părea că vin dinspre intrarea tezaurului.

Lando privi peste umăr, către impresionanta priză de aer.

– Să vedem dacă putem deschide admisia asta. Cel puțin, vom beneficia de altă direcție în care să fugim.

Luke se uită la Mara, dar femeia îi evita din nou ochii.

– Bine, aprobă el. Eu o iau înainte și tu adu-l pe R2-D2.

Se strecură prudent printre copaci, spre priza de aer. Dacă existau dispozitive anti-intruziune, acestea păreau să nu mai funcționeze. Ajunse fără probleme sub consola metalică și, cu părul răvășit de curentul de aer, examinează plasa. Din apropiere, putu să vadă că era mai degrabă un grătar masiv, ale cărei bare erau plăci ce se extindeau câțiva centimetri în tunel. O barieră cu adevărat formidabilă, dar nu și pentru o sabie de lumină.

Auzi pași și, întorcându-se, îi zări pe Lando și R2-D2.

– Racordul este aici, îi arată droidului mufa din perete. Cuplează-te și vezi ce poți afla.

R2-D2 fluieră în semn de încuviințare și, ajutat de Lando, traversă terenul accidentat.

– N-o s-o poți deschide, comentă Mara dinapoia lui.

– R2-D2 o s-o verifice, răspunse Luke privind-o atent. Nu te simți bine?

Se așteptase la un comentariu sarcastic, sau cel puțin la o privire încruntată și de aceea fu complet luat prin surprindere, când femeia întinse brațul și-l strânse de mână.

– Vreau să-mi promiți ceva, rosti Mara cu glas scăzut. Indiferent ce ar însemna, nu mă lăsa pe mâna lui C'baoth. Ai înțeles? Nu mă lăsa să mă alătur lui. Chiar dacă ar fi nevoie să mă uci.

Luke se holbă spre ea și un fior de gheață îi străbătu tot trupul.

– C'baoth nu te poate sili să i te alături. N-o poate face, dacă nu cooperezi.

– Ești sigur de asta? *Realmente* sigur?

Tânărul făcu o grimasă. Existau multe lucruri pe care încă nu le știa despre Forță.

– Nu.

– Nici eu, încuviință Mara. Asta mă neliniștește. Pe Jomark, C'baoth mi-a spus că mă voi alătura lui. A spus-o din nou, aici, în noaptea când a sosit.

– Poate să fi greșit, sugeră Luke șovăielnic. Sau poate că a mințit.

– Nu vreau să risc, zise ea și-l strânse și mai puternic de mână. Nu-l voi sluji, Skywalker. Vreau să-mi promiți c-o să mă omori, dacă va fi pe punctul s-o facă.

Luke înghiți un nod uriaș. Chiar și în absența Forței, putea simți seriozitatea din glasul femeii. Totuși ca un Jedi să promită să ucidă pe cineva cu sânge rece...

– Uite ce-ți promit, rosti el. Indiferent ce se va întâmpla acolo, nu va trebui să-l înfrunți singură. Voi fi alături de tine, ca să te ajut.

Ea întoarse capul.

– Și dacă ești deja mort?

Revenea așadar la același subiect – aceeași bătălie pe care o ducea în sufletul ei din ziua în care se întâlniseră.

– Nu ești silită s-o faci, spuse Luke cu glas încet. Împăratul a murit. Glasul pe care-l auzi nu-i decât o amintire pe care ți-a implantat-o în minte.

– Știi asta, se răsti Mara și o scânteie de foc pâlpâi prin teama rece ca moartea. Crezi că-n felul ăsta îmi vine mai ușor s-o ignor?

– Nu, recunosc el, dar nu poți nici să te folosești de glasul acela ca de o scuză. Destinul îți stă în mâinile tale. Nu în ale lui C'baoth și nici în ale Împăratului. În cele din urmă, tu ești cea care hotărăște. Ai acest drept... și această răspundere.

Din pădure răsună zgomot de pași.

– Grozav, mârâi femeia dând drumul mâinii lui Luke și retrăgându-se un pas. Fă filozofie dacă vrei, dar nu uita ce ți-am spus. Se răsuci spre grupul care se apropia: Ce se-ntâmplă, Solo?

– Am căpătat niște aliați, anunță bărbatul privind aparent încruntat în direcția lui Luke. Oricum, un fel de aliați...

– C-3PO, strigă Lando droidului. Vino aici și spune-mi de ce-i R2-D2 atât de agitat.

– Imediat, domnule, încuviință C-3PO pornind către mufa de calculator. Luke reveni cu atenția la Han.

– Cum adică „un fel de aliați”?

– Este destul de confuz, recunosc Han, cel puțin în felul în care a tradus C-3PO. Ei nu vor să ne ajute, ci doar să intre și să se lupte cu imperialii. Ne-au urmat, fiindcă s-au gândit că vom găsi o intrare secretă.

Luke privi grupul de extraterestri tăcuți, cu patru brațe, care se ridicau mult deasupra noghriilor ce-i păzeau. Toți purtau patru sau mai multe cuțite și arbaletе – nu cele mai grozave arme împotriva unor soldați imperiali în armuri blindate.

• – Nu știu. Tu ce crezi?

– Han, îl strigă Lando încetișor înainte ca acesta să fi putut răspunde, vino-ncoace. Cred c-o să te intereseze.

– Ce este? se apropie Han.

– Zi-le, C-3PO, îl îndemnă Lando.

– Se pare că intrarea principală în munte este atacată, rosti C-3PO pe tonul său permanent surprins. R2-D2 a interceptat câteva rapoarte, detaliind mișcările trupelor de pe perimetrul defensiv...

– Cine atacă? întrebă Han.

– Psadani din așezare, răspuns droidul. Conform rapoartelor de la poartă, înainte de a fi atacat au cerut eliberarea Lordului lor, C'baoth.

Han se întoarse spre Luke:

– Datapadul.

– Pare logic, încuviință tânărul. Un mesaj de la C'baoth incitându-i să atace. Mă întreb cum a reușit să le trimită datapadul.

– Oricum, interveni Mara, se confirmă că maestrul Jedi este închis. Sper că are niște paznici buni.

– Iartă-mă, stăpâne Luke, rosti C-3PO plecându-și capul pe un umăr, dar în privința datapadului menționat de căpitanul Solo, cred că a sosit în același fel ca și armele. Conform rapoartelor...

– Ce fel de arme? făcu Han.

– Ajungeam imediat la subiectul acesta, rosti C-3PO cu un glas ușor exasperat. Conform rapoartelor de la poartă, atacatorii sunt înarmați cu blastere, lansatoare portabile de rachete și detonatori termici. Dacă dăm crezare rapoartelor, toate sunt modele destul de noi.

– Nu contează de unde le-au obținut, zise Lando. Principalul este că beneficiem de o diversiune neașteptată. Să ne folosim de ea, cât mai durează.

Chewbacca mârâi suspicios.

– Ai dreptate, încuviință Han uitându-se prin grătarul prizei de aer. Este o coincidență incredibil de convenabilă. Totuși Lando are dreptate, am putea profita de ea.

– Gata, R2-D2, ordonă Lando. Închide-l!

Droidul ciripi în semn de încuviințare și brațul i se roți în mufa pentru calculator. Curentul de aer ce lovea chipul lui Luke începu să se diminueze, iar peste un minut se opri complet.

R2-D2 fluieră din nou.

– Toate sistemele de operare pentru această priză au fost decuplate, traduse C-3PO, dar după încheierea ciclului de lucru, barierele anti-praf și câmpurile propulsoare pot fi reactivate dintr-o locație centrală.

– Atunci ar fi bine să nu mai pierdem timpul, rosti Luke și activă sabia.

Se apropie de grătar și, din patru tăieturi precise, decupă o ușă.

– Pare pustiu, anunță Han trecând cu grijă prin grătar și apropiindu-se de protecția limitată a peretelui lateral. Ceva mai încolo văd niște lumini de întreținere. R2-D2, ai obținut vreo hartă a nivelului?

Droidul bolborosi repede, intrând la rândul său în tunelul de ventilație.

– Îmi pare foarte rău, domnule, spuse C-3PO. Are planurile integrale ale sistemului de ventilație, dar alte informații despre facilitățile interioare nu erau disponibile la terminalul acela.

– O să găsim și alte terminale, comentă Lando. Lăsăm pe cineva aici?

– Va rămâne un noghri, toarse Ekhrikhor de lângă cotul lui Han. El va păzi ieșirea.

– Bine, aprobă Han. Să-i dăm drumul.

Parcurseseră cincizeci de metri prin tunel și se apropiau de prima lumină de întreținere, înainte ca Luke să observe pe neașteptate că tăcuții myneyrshi îi urmaseră.

– Han? murmură el, arătându-i.

– Mda, știu. Ce vrei să fac, să le spun să plece acasă?

Luke privi din nou peste umăr. Desigur, avea dreptate. Totuși cuțite și arbaletе împotriva blasterelor...

– Ekhrikhor?

– Ce poruncești, fiu al lui Vader?

– Doi dintre oamenii voștri să meargă cu myneyrshii. Să-i călăuzească și să-i ajute.

– Noi trebuie să te protejăm pe tine, fiu al lui Vader, obiectă Ekhrikhor.

– În felul acesta, o veți face. Fiecare imperial pe care myneyrshii îl pot anihila va reprezenta unul mai puțin pentru noi. Ei nu vor putea însă scoate pe nimeni din luptă, dacă vor fi uciși la prima confruntare.

Noghriul scoase un sunet nefericit din adâncul gâtului.

– Ascult și mă supun, rosti el fără chef.

Făcu un gest spre doi noghri și, privindu-i cum rămân în urmă în tunel, Luke trase cu ochiul la fața lui Mara în clipa când femeia trecu pe lângă lampa murală. Teama continua să i se citească pe trăsături, dar acum o dubla o hotărâre fermă. Indiferent ce i-ar fi așteptat, era gata pentru înfruntare.

Tânărul putea doar să spere că și el era pregătit.

* * *

– Asta-i, anunță Karrde și arată în față, spre muntele ce se înălța din pădure și din umbrele îndesite ale amurgului.

– Ești sigur? întrebă Leia.

Extinse Forța cât putu de tare și de mult. Pe Bepin, în decursul evadării nebunești din Orașul Norilor al lui Lando, reușise să detecteze chemarea lui Luke de la o depărtare la fel de mare. Aici, acum, nu percepea absolut nimic.

– Aici ne conduc indicațiile navei lor, încuviință Karrde. Cu condiția să nu fi sesizat disimularea lui Ghent și să ne fi trimis la o destinație falsă pre-programată. Întoarce capul și o privi peste umăr: Se vede ceva?

– Nu. Leia privi muntele și simți un ghem în stomac; după atâtea eforturi și speranțe, ajunseseră prea târziu. Probabil că sunt deja în interior.

– Atunci o să dea de necazuri, vorbi Ghent de la consola de comunicații unde continua să regleze fin falsul său cod de identificare imperial. Dispeceratul zborurilor ne anunță că la intrare sunt probleme cu băștinașii și ne deviază spre o zonă secundară de întreținere, la zece kilometri nord.

Leia clătină din cap.

– Va trebui să riscăm să-i contactăm.

– E prea periculos, interveni Dankin de la consola copilotului. Dacă ne prind folosind un canal de comunicații non-imperial, vor trage în noi mai mult ca sigur.

– Poate că există și altă cale, se apropie Mobvekhar de Leia. Ekhrikhor, clan Bakh'tor, trebuie să fi lăsat o santinelă în punctul prin care au pătruns în munte. Există un semnal noghri de recunoaștere, care poate fi transmis cu luminile de asolizare.

– Dă-i drumul, încuviință Karrde. Dacă garnizoana observă ceva, putem da vina pe defectarea echipamentelor. Chin, Corvis – atenție la displayuri.

Apropiindu-se de consola lui Dankin, noghriul tastă luminile de asolizare, aprinzându-le și stingându-le de o duzină de ori. Leia privi cu atenție videcranul, străduindu-se să vadă tot muntele simultan. Dacă Han și ceilalți intraseră în zona de deasupra liniei amurgului...

– Am reperat-o, se auzi glasul lui Corvis dinspre turela turbo-laser. Curs 0-0-3 cu 17.

Leia se uită peste umărul lui Karrde, când coordonatele apărură pe displayul de navigație. O luminiță pâlpâia într-adevăr, slab, dar distinct.

– Sunt acolo, confirmă Mobvekhar.

– Perfect, zise Karrde. Ghent, anunță dispeceratul că ne îndreptăm spre zona secundară de întreținere, așa cum ni s-a ordonat. Doamnă consilier, ar fi bine să iei loc și să-ți pui centurile de siguranță – vom suferi o neașteptată defectare a elevatorilor repulsor.

Lui Leia i se părea imposibil ca o navă de dimensiunea lui *Karrde Nesupusul* să poată asoliza între copaci și steiurile erodate de piatră. Era însă clar că echipajul mai executase asemenea manevre dificile și, cu o

salvă de turbo-laser trasă cu precizie în ultima secundă, își creară loc suficient pentru coborâre.

– Și acum? întrebă Dankin după ce Karrde declanșă ciclul de încărcare a elevatoarelor repulsor.

Șeful său privi spre prințesă și ridică întrebător o sprânceană.

– Eu intru, îl anunță Leia în mintea căreia continua să se deruleze scena în care Luke și Mara erau în pericol. Nu trebuie să mă urmați.

– Doamna consilier și cu mine vom merge să-i căutăm prietenii, îi răspunse Karrde lui Dankin desfăcându-și centurile și sculându-se de la consolă. Ghent, străduiește-te să convingi garnizoana că nu avem nevoie de asistență.

– Eu ce fac? întrebă Dankin.

– Stai pregătit, pentru cazul în care Ghent nu va fi crezut. Haide, doamnă consilier.

Coborâra de pe rampa lui *Karrde Nesupusul*, dar noghriul care le răspunsese la semnal nu se zărea nicăieri.

– Unde-i? se încruntă Karrde, privind în jur.

– Așteaptă, răspunse Mobvekhar.

Duse palma la gură și emise o fluierătură complicată. Aproape imediat se auzi alt fluierat, care se transformă într-un tril.

– Identitatea ne-a fost confirmată, anunță Mobvekhar. Ne spune să ne grăbim. Ceilalți se află la un sfert de oră în față.

Un sfert de oră... Leia privi bezna muntelui, luminată doar de stelele îndepărtate. Era prea târziu pentru a-i avertiza, dar poate nu prea târziu ca să-i ajute.

– Haideți, zise ea, pierdem timpul.

– O clipă, o opri Karrde privind peste umărul ei. Va trebui să așteptăm pentru... aha!

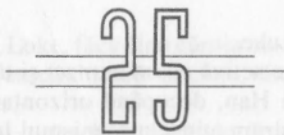
Femeia se întoarse. De la pupa navei, pe coridor venea spre ei un bărbat de vârstă mijlocie, trăgând două patrupede cu picioare lungi.

– Uite-i, căpitane, rosti el întinzând lesa.

– Mulțumesc, Chin, încuviință Karrde și se aplecă pentru a scărpinga animalele înapoia urechilor. Doamnă consilier, nu cred că ai făcut cunoștință cu vornskrii mei domesticiți. Acesta este Drang, iar cel rezervat este Sturm. Pe Myrkr, ei se folosesc de Forță pentru a-și vâna prada. Aici o vor folosi pentru a o găsi pe Mara. Așa-i?

Vornskrii scoaseră un sunet ciudat, ca o combinație între un cotcodăcit și un tors de felină.

– Perfect, urmă Karrde îndreptându-și spinarea. Acum suntem gata. Putem merge!

Alarmele continuau să urle în depărtare, când Han privi precaut după colț. Conform planurilor nivelului pe care le obținuse R2-D2, acesta era principalul post exterior de monitorizare a defensivei din sectorul respectiv al garnizoanei. În mod firesc, trebuiau să existe gărzii și, desigur, gărzile cu pricina trebuia să fie în alertă de luptă.

Avea dreptate în ambele privințe. La cinci metri mai departe, pe coridorul de intrare, doi soldați din trupele de șoc păzeau o ușă blindată masivă. Erau de asemenea suficient de alerți pentru a observa străinul care-i privea și pentru a-și ridica armele în poziție de tragere.

Mișcarea cea mai inteligentă – pe care ar fi făcut-o orice persoană rezonabilă lipsită de intenții sinucigașe – ar fi fost să se retragă îndărătul colțului, înainte să înceapă focul. În loc de așa ceva, Han se prinse zdravăn de perete cu mâna liberă și se trase înainte, propulsându-se complet de cealaltă parte a coridorului de intrare. Ajunse acolo cu câțiva milimetri înaintea fulgerelor blaster, lipindu-se de zid în vreme ce salvele rapide smulgeau în urma lui bucăți din metalul care placa pereții.

Soldații continuau să tragă, când Chewbacca se aplecă după colțul tocmai părăsit de Han și puse capăt discuției cu două săgeți energetice lansate din proiectorul său.

– Bravo, Chewie, mârâi Han, azvârlind o privire scurtă în urmă și ieșind pe coridor.

Soldații fuseseră într-adevăr scoși din luptă, lăsând în calea lor numai ușa masivă de metal. Nici aceasta n-ar fi trebuit să le pună probleme deosebite.

– Gata? întrebă bărbatul, ghemuindu-se de o parte a ușii și ridicând blasterul.

Dincolo de ușă se găsea probabil altă pereche de soldați.

– Da, încuviință Luke.

Sabia de lumină se activează cu un zumzet și tăișul verzui strălucitor trece peste capul lui Han, decupând orizontal metalul gros al ușii blindate. Undeva pe drum atinse mecanismul intern de deschidere și, când Luke sfârși tăietura, partea superioară a ușii tăiate glisă în sus, dispărând în plafon.

Din felul în care trupele de șoc erau întoarse spre ușă, era clar că auziseră lupta scurtă de afară. Era de asemenea clar că nu se așteptaseră la o apariție atât de rapidă a atacatorilor. Han împușcă un soldat pe când de abia își înălța carabina blaster; Luke fandă cu sabia peste jumătatea inferioară a ușii și-l termină pe celălalt.

Grupul de imperiali de la consolele senzorilor fu de asemenea luat prin surprindere. Tehnicienii bâjbâiau după arme și căutau să se adăpostească, în vreme ce Han și Chewbacca acționau calm și precis. După o duzină de focuri, încăperea fusese redusă la un morman fumegând de resturi și sfărâmaturi.

– Ajunge, decise Han. S-o ștergem înainte să vină întăririle.

Oricum, divizate între atacul băștinașilor de la intrarea principală și banda de myneyrshi care acționa prin garnizoană, forțele imperialilor răspundeau mai puțin prompt. Cei trei intruși se întoarseră pe coridor, la scara de evacuare și coborâră trei nivele, în sala pompelor, unde-i lăsaseră pe ceilalți.

Doi noghri păzeau tăcuți ușa pe dinăuntru, când Han o deschise.

– Ați avut probleme? întrebă Lando de undeva din hățișul de conducte ce părea să ocupe două treimi din sală.

– Nu prea mari, răspuse Han, iar Chewbacca închise și încuie ușa în urma lor. Totuși n-aș dori să încerc încă o dată.

– Nu cred că va fi nevoie. Ar trebui să fie destul de convinși că se pregătește un atac aerian masiv.

– Să sperăm, mormăi Han și se apropie de locul în care prietenul său opera la o consolă de comenzi cu aspect antic.

R2-D2 era cuplat la un capăt al consolei, iar C-3PO se agita nervos în jurul lor ca o doică.

– Echipamente nou-nouțe, nu?

– Ți-ai dat seama imediat, chicoti Lando. Cred că Împăratul a îmbarcat pur și simplu întregul complex de clonare și l-a descărcat aici fără să-și mai bată capul cu el.

R2-D2 fluieră indignat.

– Exact, inclusiv programele, adăugă Lando. Mă pricep nițel la chestiile de-aici, totuși nu suficient ca să le scot definitiv din funcțiune. Cred că va fi nevoie să folosim explozivi.

– N-am nimic împotrivă. Oricum aș fi detestat să mă fi cocoșat degeaba cu ei până aici. Unde-i Mara?

– Pe-acolo, indică Lando spre altă ușă pe jumătate ascunsă de conducte. În sala principală.

– Haide s-o căutăm, Luke, făcu Han căruia nu-i surâdea ideea de a o lăsa pe femeie să hoinărească singură. Chewie, rămâi cu Lando. Vezi ce merită să aruncăm în aer.

Se apropie de ușă și o deschise. Dincolo de ea se găsea o galerie circulară, lată, urmând perimetrul unei uriașe peșteri naturale. Drept înainte, conturată pe fundalul unei instalații cilindrice care aducea cu o coloană imensă, coborând din plafon prin centrul sălii, Mara stătea rezemată de balustrada galeriei.

– Aici este? o întrebă Han, privind în jur.

Aproximativ douăzeci de uși se deschideau pe galerie, la intervale mai mult sau mai puțin regulate, iar patru punți retractabile se întindeau spre o platformă de lucru ce încercuia coloana centrală. Cu excepția a doi noghri care stăteau de pază, nu se zărea nici tipenie de om.

Locul nu era însă defel tăcut. Un murmur îndepărtat de mașinării și glasuri se auzea de undeva, punctat de clicuri slabe de relee și de o pulsație ritmică stranie, aidoma unui şuierat. Ca și cum întreaga peșteră ar fi respirat...

– Aici, confirmă Mara cu glas stins. Veniți să vedeți.

Han aruncă o privire către Luke; laolaltă se apropie de femeie și privi dincolo de balustradă.

Peștera era imensă, coborând cel puțin zece nivele sub galeria pe care stăteau. Fusese amenajată ca un amfiteatru, nivelele fiind balcoane circulare dispuse pe perimetru. Fiecare balcon era ceva mai lat decât cel de deasupra, extinzându-se spre centrul peșterii și lăsând doar un orificiu în jurul coloanei instalației centrale. Peste tot se zăreau conducte: unele uriașe, ieșind din coloana centrală, altele mai mici, urmând forma balcoanelor, iar altele mici de tot, desprinzându-se din ele și alimentând cerceulețele metalice dispuse ordonat pe toată suprafața balcoanelor și a podelei.

Mii de cerceulețe. Fiecare dintre ele era capacul unui cilindru Spaarti de clonare.

De lângă Han, Luke emise un sunet răgușit.

– Îmi vine greu să cred, șopti el părând pe jumătate impresionat și pe jumătate uluit.

– Crede-o, îl sfătui posomorât celălalt.

Scoase macro-binoclul și-l focaliză asupra podelei principale. Conductele și țevile blocau mare parte din vedere, totuși putea să zărească oameni în uniforme de tehnicieni medicali și gărzi. Aceștia existau și pe unele dintre balcoane.

– E o viermuială ca într-un furnicar, comentă el. Trupe de șoc pe podeaua principală... și numai.

Privi cu coada ochiului la Mara. Chipul femeii era încordat, uitându-se la cuvele de clonare, cu expresia preocupată a cuiva care își privește trecutul.

– Îți deșteaptă amintiri? o întrebă.

– Da, răspuse ea. Mai zăbovi în postura aceea o clipă, apoi se îndreptă, adăugând: Cu toate astea, nu-i putem îngădui să mai existe.

– Mă bucur că ești de acord, făcu Han.

O studiu din nou, pe furiș. Acum arăta și vorbea perfect normal, totuși sub fațada aceea existau multe necunoscute. *Mai rezistă puțin, puștoaico*, i se adresă în gând. *Numai puțin, da?*

– Coloana centrală pare ținta cea mai bună, comentă el. Știi ceva despre ea?

– Nu tocmai, zise Mara apoi ezită. S-ar putea însă să existe altă cale. Împăratului nu-i plăcea să lase în urmă lucruri care să fie folosite de alții. Desigur, dacă putea să aranjeze ceva în privința respectivă.

Han se încrunță și se uită la Luke.

– Te referi la un mecanism de autodistrugere?

– Da, încuviință Mara și privirea preocupată îi reveni în ochi. Dacă ar exista, comanda lui ar fi sus, în sala tronului. M-aș putea duce, să văd.

– Nu știu ce să zic, se strâmbă Han.

Examină din nou peștera de clonare. Era cu adevărat un loc uriaș pentru a-l putea distruge doar cu o raniță de explozivi, iar un comutator de auto-detonare ar fi simplificat considerabil lucrurile. Totuși ideea de a o lăsa singură pe Mara și amintirile ei în sala tronului Împăratului nu-i surâdea deloc.

– Mulțumesc pentru intenție, dar nu cred c-ar trebui să umblăm singuri pe-aici.

– O însoțesc eu, se offeri Luke. Are dreptate, merită verificat.

– Nu vor fi probleme, completă Mara. Ceva mai încolo în galerie există un turbo-lift pentru droizii de întreținere, care ne poate transporta pe majoritatea drumului. Oricum, atenția imperialilor ar trebui să fie concentrată asupra incidentelor de la intrare.

Han făcu o grimasă.

– Bine, dați-i drumul, mormăi el. Nu uitați să ne anunțați înainte să acționați comanda, da?

– N-o să uităm, îl asigură Luke zâmbind. Haide, Mara!

– Unde se duc? întrebă Lando dinapoia lui Han.

– În sala tronului. Ea crede că acolo ar putea să existe un comutator general de autodistrugere. Voi ați găsit ceva?

– R2-D2 a reușit să se conecteze la calculatorul principal și acum caută scheme ale chestiei ăleia.

Arată spre coloana centrală.

– Nu putem aștepta, decise Han și se întoarse cu spatele la balustradă în clipa în care Chewbacca își făcu apariția din sala pompelor purtând pe umăr ranița cu explozivi. Chewie, tu și Lando treceți pe o punte și dați-i bătaie.

– Am înțeles, încuviință Lando privind precaut peste balustradă. Tu ce vrei să faci?

– Să închid accesul aici, îi arată Han ușile ce se deschideau pe galerie. Noghrilor, veniți aici!

Cei doi noghri care stătuseră de pază se apropiară silențios, în vreme ce Lando și Chewbacca porniră către puntea cea mai apropiată.

– Ordonă, Han, clan Solo, rosti unul dintre ei.

– Tu rămâi aici, se adresează celui mai apropiat, și fii cu ochii-n patru, iar tu vino să mă ajuți să blocăm ușile alea. Un foc de blaster în fiecare casetă de comandă ar trebui să rezolve treaba. Eu pornesc în direcția asta – tu în cea opusă.

Parcursese cam două treimi din jumătatea sa de cerc, când, acoperind sunetele stranii de respirație mecanică din peștera de jos, auzi altceva. Privind în urmă, îl văzu pe C-3PO care-l striga și-i făcea semne din ușa sălii pompelor.

– Grozav, mârâi el. Lasă-l singur și, mai devreme sau mai târziu, face o boacăna.

Termină ușa de care se apucase, se răsuci și porni grăbit spre C-3PO.

– Căpitane Solo! exclamă droidul ușurat, când Han ajunsese lângă el. Slavă Creatorului! R2-D2 zice că...

– Ce vrei să faci? se răsti Han. Să ne aduci toată garnizoana pe cap?

– Nici vorbă, căpitane. Dar R2-D2 zice...

– Dacă vrei să-mi spui ceva, vii și mă cauți. Ai înțeles?

– Da, căpitane. Dar R2-D2 zice...

– Dacă nu știi unde mă aflu, îți folosești comunicatorul, împunse Han cu degetul în cilindrul micuț pe care-l strângea droidul în mână. De asta îl ai. Nu țipi în gura mare. Ai înțeles?

– Da, căpitane, încuviință C-3PO și răbdarea sa mecanică păru întinsă la maximum. Pot să continuu?

Han suspină. Cam acela fusese tot efectul observațiilor sale; la fel de bine s-ar fi putut adresa unei banthe.

– Zi despre ce-i vorba.

– Despre stăpânul Luke. Am auzit unul dintre noghri spunând că el și Mara Jade au pornit spre sala tronului.

– Așa-i. Și?

– Căpitane, în cursul investigațiilor sale, R2-D2 tocmai a aflat că acolo este întemnițat maestrul Jedi Joruu C'baoth.

Han se holbă la el.

– Cum să fie acolo?! Nu-i în centrul de detenție?

– Nu, căpitane. După cum am spus...

– De ce n-ai zis-o din capul locului? mormăi Han și activă comunicatorul. Pentru ca să-l închidă aproape instantaneu.

– Comunicatoarele par să nu poată funcționa, anunță C-3PO mulțumit. Am descoperit asta, când am încercat să te contactez.

– Bravo, mârâi Han cu urechile încă țiuind de pârâituri.

Privi disperat în jur. Luke și Mara aveau să cadă direct în mâinile lui C'baoth și nu exista nici o modalitate prin care să-i poată avertiza. Putea totuși face ceva.

– R2-D2 să caute în continuare schemele alea, i se adresează lui C-3PO punându-și comunicatorul inutil la centură, și în același timp, încercând să vadă dacă nu poate depista sursa bruiajului. Dacă reușește, trimite doi noghri să-i pună capăt. După aceea, du-te la platforma de lucru și anunță-i pe Chewie și Lando unde am plecat.

– Da, căpitane, încuviință droidul părând nițel surprins de avalanșa de ordine și de autoritatea cu care fusese investit. Iartă-mă, căpitane, dar unde pleci?

– Tu unde crezi? pufni bărbatul peste umăr.

Porni iute prin galerie, gândindu-se acru că întotdeauna se întâmpla așa. Indiferent unde ar fi fost sau ce ar fi făcut, sfârșea de fiecare dată alergând după Luke.

Și se părea tot mai mult că fusese o decizie inspirată să vină și el pe Wayland.

* * *

– Bocaporturile sunt etanșate, *Aurul lui Garret*, anunță glasul disperului. Rămâi în stand-by, pentru a primi datele cursului spre exterior.

– Se confirmă, rosti Aves.

Retrase *Calea Eterului* de la brațul de andocare și porni să rotească lent nava. Aici încheiaseră și se părea că și ceilalți terminaseră descărcarea.

– Uite, murmură Gillespee arătând pe videcran. Exact la timp.

– Ești sigur că-i Mazzic? miji ochii Aves.

– Aproape sigur. Vrei să-ncerc să-l apelez?

Aves strânse din umeri, privind prin șantierul spațial. Prevăzuseră un cod de criptare bun pentru restul grupului, totuși n-ar fi fost o idee inteligentă să riște folosirea lui înainte de a fi fost absolut necesar.

– Mai stai nițel. Așteaptă până când avem despre ce discuta.

Abia terminase de vorbit și se dezlănțui iadul.

– Distrugătoare spațiale! lătră Faughn de la consola de comunicații. Se materializează din hiperspațiu.

– Vectorii? întrebă imediat Gillespee.

– Nu te mai obosi, spuse Aves și simți un cuțit rece răsucindu-se prin măruntaie.

Vedea perfect distrugătoarele ce apăreau din hiperspațiu la periferia șantierului. Urmate de cuirasate, fregatele Lancer, crucișătoarele de atac și escadrilele TIE. Mai mult de o flotă de asalt completă.

Și practic toate navele de luptă ale confederației contrabandiștilor se găseau aici. Exact în mijloc.

– Așadar era o capcană, rosti Gillespee cu un calm glacial.

– Așa cred, încuviință Aves privind flota care se dispunea în formație.

O formație ce părea însă cumva nelalocul ei.

– Aves, Gillespee, sunt Mazzic, se auzi din difuzor glasul contrabandistului. Se pare totuși c-am fost vânduți. Eu nu intenționez să mă predau. Voi ce aveți de gând?

– Cred că imperialii merită să piardă cel puțin două distrugătoare pentru chestia asta, încuviință Gillespee.

– Așa m-am gândit și eu. Păcat că nu-i și Karrde aici să ne vadă dispărând în glorie.

Mazzic tăcu și Aves se simți privit de Gillespee și Faughn. Știa că vor merge la moarte, crezând că fuseseră trădați de Karrde. Absolut toți erau convinși de asta.

– Sunt alături de voi, rosti el încet. Mazzic, dacă dorești, poți prelua comanda.

– Mulțumesc – intenționez oricum s-o preiau. Grupați-vă, ar fi mai bine să atacăm împreună.

Aves mai privi o dată spre flota imperială... și brusc pricepu.

– Stați așa! strigă. Mazzic... toți... nu acționați! Forța de asalt nu-i pentru noi.

– Ce vrei să spui? întrebă Gillespee.

– Uitați-vă la crucișătoarele interdictive de acolo. Dincolo de grupul de distrugătoare, le vedeți? Uitați-vă cum sunt poziționate!

Se lăsă tăcerea, apoi Mazzic înțelese primul.

– Nu-i o configurație de încercuire.

– Exact, încuviință Gillespee. Uite, al doilea grup este poziționat și mai în spate.

– E o configurație de prindere în capcană, urmă Mazzic pe un ton stupefiat. Se pregătesc să înhațe pe cineva din hiperspațiu și după aceea să-l țină pe loc, pentru a-l distruge.

Aves se uită la Gillespee, care-i întoarse căutătura.

– Nu se poate, murmură Gillespee. Doar nu bănuiești că... Crezusem că trebuia să atace la Tangrene.

– Așa crezusem și eu, aprobă mohorât Aves și cuțitul i se răsuci din nou în măruntaie. Se pare că ne-am înșelat.

– Sau poate s-a înșelat Thrawn, făcu Gillespee. Privi flota imperială și apoi clătină din cap. Nu, probabil că nu.

– Bun, interveni Mazzic, să nu intrăm în panică. Dacă apar navele Noii Republici, atenția imperialilor va fi suficient de distrasă. Eu propun să ne păstrăm planul și să vedem ce se întâmplă.

– Bine, oftă Aves.

Se găseau în mijlocul unei baze imperiale, în toiul unui atac al Noii Republici. Grozav!

– Îți spun ceva, Aves, comentă Gillespee. Dacă scăpăm de-aici cu fața curată, o să am o discuție cu șeful tău.

– Fără comentarii, încuviință Aves privind armada imperială. De fapt, cred că s-ar putea să fiu alături de tine.

* * *

Prudent, Mara scoase capul de pe scara de serviciu și privi pe coridor. Precauția era inutilă – nivelul acesta era la fel de pustiu precum fuseseră și cele trei de sub el.

– În ordine, murmură ea pășind afară.

– Nici aici nu sunt gărzi? se miră Skywalker, alăturându-i-se.

– Ar fi inutile. Exceptând sala tronului și apartamentele regale, în nivelele de sus nu se găsea nimic important.

– Probabil că situația a rămas la fel. Unde este turbo-liftul privat?

– La dreapta și după colț, indică femeia.

Mai mult din obișnuință decât dintr-o necesitate reală, Mara încercă să meargă cât mai silențios pe coridor. Ajunse la coridorul transversal și coti pe el.

La zece metri drept în față, doi soldați din trupele de șoc păzeau ușa turbo-liftului, cu carabinele blaster deja ridicându-se spre ea.

Ieșită pe jumătate în coridor și cu momentul de inerție pornit în direcția nepotrivită, Mara nu mai putea decât să se arunce pe jos. Plonjă și în aceeași clipă deschise focul. Unul dintre soldați fu răsturnat pe spate, cu o flacără erupând din pieptul armurii. A doua carabină țintea de acum chipul femeii...

Dar tresări instinctiv, când sabia lui Skywalker apărură rotindu-se pe coridor.

Desigur, sabia nu avu un efect distrugător – de la distanța respectivă și lipsit de Forță, Skywalker nu țintise prea grozav. Reușise însă să-l distragă pe soldat și Mara nu avea nevoie de mai mult. În clipa când imperialul se aplecă, ferindu-se de lama rotitoare, femeia îl lovi în plin cu două focuri. Se prăbuși pe podea și rămase nemișcat.

– Se pare că nu vor să lase pe nimeni să intre acolo, comentă Skywalker apropiindu-se.

– Așa-i, încuviință Mara ignorând mâna pe care i-o întinsese tânărul și ridicându-se singură. Haide!

Cabina turbo-liftului fusese blocată la nivelul respectiv, dar Mara avu nevoie de numai un minut ca s-o deblocheze. Panoul de comandă afișa doar patru destinații: nivelul la care se aflau ei, hangarul navetelor de salvare, apartamentul regal și sala tronului. Mara tastă ultima opțiune și ușa glisă înapoia lor. Călătoria ascendentă fu scurtă – după câteva secunde, ușa din partea opusă a cabinei se deschise. Încordându-se, Mara păși afară.

În sala tronului Împăratului... și într-un potop de amintiri.

Totul era așa cum își reamintea. Luminile laterale discrete și penumbra morbidă pe care Împăratul o considera atât de stimulatoare pentru meditație și gândire... Porțiunea mai ridicată din capătul îndepărtat al sălii, îngăduindu-i să-i privească de sus pe oaspeții care suiau pe scară... Videcranele murale din ambele părți ale tronului, întunecate acum, cei permiteau să urmărească toate mișcările din Imperiul său...

Iar pentru o imagine de ansamblu a Imperiului...

Mara se întoarse spre stânga, privind peste balustradă în uriașul spațiu deschis din fața tronului. Acolo, în beznă, plutea un disc de lumină cu diametrul de douăzeci de metri – reprezentarea galaxiei.

Nu o hologramă standard a galaxiei pe care o putea deține orice școală sau companie comercială. Nici chiar versiunea mult mai precisă care putea fi găsită doar în statele-majore de Sectoare. Holograma aceasta fusese realizată în detalii precise și absolut unice, cu câte un singur punct luminos exact poziționat pentru fiecare dintre cele o sută de miliarde de stele din galaxie. Regiunile politice erau delimitate prin tonalități subtile de culoare: sistemele din Nucleu, Teritoriile Inelului Exterior, Spațiul Pustiu, Regiunile Necunoscute. De pe tronul său, Împăratul putea manipula imaginea, evidențiind un Sector specific, localizând un singur sistem, sau urmărind o campanie militară.

Era în aceeași măsură o operă de artă și un instrument de lucru. Marele Amiral Thrawn ar fi fost încântat de ea.

Iar cu gândul acela, amintirile trecutului se estompară, cu regret parcă, transformându-se în realitățile prezentului. Acum la comandă se găsea Thrawn, un individ care dorea să recreeze Imperiul după imaginea sa. Care o dorea îndeajuns de mult pentru ca să dezlănțuie un nou Război al Clonelor, dacă în felul acela îl putea dobândi.

Mara inspiră profund.

– Asta-i, rosti ea și cuvintele răsunară prin sală, alungând și mai departe amintirile. Dacă-i aici, trebuie să fie încorporat în tron.

Cu un efort vădit, Skywalker își desprinsese ochii de la holograma galaxiei.

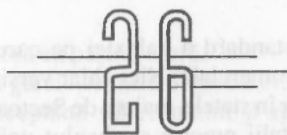
– Să cercetăm.

Porniră pe galeria de zece metri care ducea de la turbo-lift la secțiunea principală a sălii tronului, mergând pe sub pasarela care traversa peste partea frontală a fosei hologramei și printre platformele pentru gărzi ce flancau scara. Suind spre nivelul cel mai de sus, Mara trase cu ochiul către platforme, amintindu-și gărzile imperiale în uniforme roșii, care stătuseră cândva acolo, păzind tăcute. Sub podeaua nivelului superior, vizibilă printre trepte pe măsură ce urcau, zona de monitorizare și comandă a Împăratului era cufundată în beznă și tăcere. Exceptând holograma galaxiei, se părea că toate sistemele de aici fuseseră dezactivate.

Ajunseră în vârful scării și porniră spre tronul care era întors cu spătarul la ei, orientat spre peretele de piatră lustruită. Mara îl privi, întrebându-se de ce Împăratul îl lăsase cu spatele la galaxia sa, când tronul începu să se rotească.

Femeia îl prinse pe Skywalker de braț și ridică blasterul către tron. Jilțul masiv își încheie rotirea...

– Așadar, ați venit în cele din urmă la mine, vorbe grav Joruu C'baath privindu-i dintre brațele tronului. Știam că o veți face. Laolaltă vom învăța galaxia ce înseamnă să-i slujească pe Jedi.

– **S**tiam că veți veni la mine în noaptea asta, urmă C'baoth ridicându-se fără grabă de pe tron. Am știut că veți veni, din clipa în care ați părăsit Coruscantul. De aceea, mi-am trimis în seara asta supușii ca să-mi atace opresorii.

– Nu era nevoie, răspunse Luke.

Involuntar, făcuse un pas în urmă, când amintirile acelor zile aproape dezastruoase de pe Jomark îi năvăliră iarăși în minte. C'baoth încercase atunci să-l atragă în mod subtil de partea întunecată a Forței... iar când dăduse greș, încercase să-l ucidă atât pe el, cât și pe Mara.

N-avea însă să mai încerce asta din nou. Nu aici. Nu lipsit de Forță.

– Ba era nevoie, îl contrazise C'baoth. Aveați nevoie de o distragere, pentru a intra în temnița mea. Iar ei, ca toate ființele inferioare, aveau nevoie de un țel. Ce țel mai bun decât onoarea de a muri în slujba cavalerilor Jedi?

Mara bolborosi ceva nedeslușit.

– Cred c-ai înțeles greșit, replică Luke. Cavalerii Jedi au fost păzitorii păcii. Ei au slujit Vechea Republică, nu pe conducătorii acesteia.

– De aceea, ei și Vechea Republică au eșuat, Jedi Skywalker, întinse C'baoth un deget spre el. De aceea au eșuat și de aceea au murit.

– Vechea Republică a durat o mie de generații, interveni Mara. Nu mi se pare un eșec.

– Poate că nu, încuviință C'baoth cu un dispreț evident. Sunteți tineri și încă nu vedeți cu limpezime.

– În vreme ce tu vezi, nu-i așa?

C'baoth îi zâmbi.

– Oh, da, tânăra mea ucenică. Eu văd într-adevăr. Așa cum veți vedea și voi.

– Nu te bizui pe asta, mârâi femeia. N-am venit ca să te eliberăm pe tine.

– Nici Forța și nici adevărații ei maestri nu se bizuie pe ceea ce crezi că sunt țelurile tale, zise bătrânul. Indiferent dacă o știați sau nu, ați venit aici la chemarea mea.

– Treaba ta ce crezi, spuse Mara făcându-i semn cu blasterul. Treci acolo!

– Desigur, tânăra mea ucenică, aprobă C'baoth și făcu trei pași în direcția indicată. Are o voință foarte puternică, Jedi Skywalker, adăugă spre Luke în vreme ce Mara se apropie precaut de tron și se aplecă pentru a-i examina tastaturile de pe brațe. Va fi o mare putere în galaxia pe care o vom construi.

– Nu, clătină Luke din cap. (Era, poate, ultima lui ocazie de a-l convinge pe maestrul Jedi nebun, așa cum îl convinsese pe Darth Vader în a doua *Stea a Morții*.) Nu ai posibilitatea de a construi nimic, maestre C'baoth. Nu ești pe deplin sănătos. Dar te pot ajuta, dacă mă vei lăsa.

Chipul lui C'baoth se întuneacă.

– Cum îndrăznești să spui așa ceva? Cum îndrăznești măcar să gândești asemenea blasfemii despre marele maestru Jedi C'baoth?

– Chiar asta-i problema, vorbi Luke cu blândețe. Tu nu ești maestrul Jedi C'baoth, nu cel original. Dovada se găsește în înregistrările din *Katana*. Jorus C'baoth a murit cu mulți ani în urmă, în timpul proiectului *Extinderea*.

– Totuși mă aflu aici.

– Da, încuviință bătrânul. *Tu* te aflu aici, dar nu Jorus C'baoth. Nu ești decât clona lui.

Întregul corp al lui C'baoth deveni rigid.

– Nu, rosti el. Nu. Nu se poate.

– Este singura explicație. Cu siguranță, te-ai gândit și tu la ea.

Bătrânul inspiră prelung, cutremurându-se... apoi, pe neașteptate, dădu capul pe spate și izbucni în râs.

– Fii cu ochii pe el, se răsti Mara privind suspicios peste brațul tronului. A făcut aceeași șmecherie și pe Jomark, ai uitat?

– Fii liniștită, spuse Luke, nu ne poate face nici un rău.

– Skywalker, Skywalker, clătină C'baoth din cap, și tu? Marele Amiral Thrawn... Noua Republică... și acum tu? Ce este cu această bruscă fascinație față de clone și clonare?

Emise alt hohot de râs, apoi, brusc, deveni grav.

– Marele Amiral Thrawn nu înțelege, Jedi Skywalker,... de fapt, nici unul dintre ei nu înțelege. Adevărata putere a unui Jedi nu stă în aceste trucuri simple de manipulare a materiei și energiei. Adevărata lui putere stă în faptul că noi singuri dintre toate ființele galaxiei dispunem de capacitatea de a ne dezvolta mai presus de noi înșine. De a ne extinde în toate colțurile Universului.

Luke se uită spre Mara și primi o ridicare din umeri și o încruntătură nedumerită.

– Nici noi nu înțelegem, spuse el. Despre ce-i vorba?

C'baoth avansă un pas către el.

– Eu am reușit, Jedi Skywalker, îi șopti cu ochii scânteind în lumina slabă. Cu generalul Covell. Ceva ce nici Împăratul n-a făcut vreodată. I-am luat mintea în mâinile mele și am modelat-o. Am refăcut-o și am reconstruit-o în propria mea imagine.

Luke se simți străbătut de un fior de gheață.

– Cum adică ai „reconstruit-o”?

Bătrânul încuviință din cap și pe buze îi flutură un surâs confidențial.

– Da, am reconstruit-o. Iar acela a fost doar începutul. Dedesubtul nostru, în adâncurile muntelui, viitoarea armată de Jedi stă chiar acum pregătită să ne slujească. Ceea ce am făcut cu generalul Covell voi face din nou, și din nou, și din nou! Fiindcă Marele Amiral Thrawn nu și-a dat seama niciodată că armata aceea pe care crede că o creează pentru el îmi este destinată de fapt mie.

Brusc, Luke fu fulgerat de înțelegere. Clonele care se dezvoltau în peștera de jos nu erau identice doar din punct de vedere fizic cu șablonul lor original. Mințile le erau de asemenea identice, sau îndeajuns de apropiate pentru a reprezenta doar variații minore ale aceleiași configurații. Dacă C'baoth putea învăța cum să modeleze mintea uneia dintre ele, putea face același lucru tuturor clonelor din grupul respectiv.

Privi din nou la Mara și văzu că și ea înțelesese.

– Mai crezi că poate fi salvat? se încruntă femeia.

– Nu am nevoie de nimeni care să mă salveze, Mara Jade, i se adresă C'baoth. Spune-mi, crezi realmente că voi sta cu brațele încrucișate, îngăduindu-i Marelui Amiral Thrawn să mă întemnițeze în felul ăsta?

– N-aș zice că ți-a cerut permisiunea, replică Mara îndepărtându-se de tron. Aici nu-i ceea ce căutam, Skywalker. Să plecăm.

– Nu v-am îngăduit să plecați, vorbi C'baoth cu glas pe neașteptate răsunător și maiestuos. (Ridică mâna și Luke văzu că ținea un cilindru micuț.) și n-o veți face.

Mara își arată ostentativ blasterul.

– Nu ne poți opri cu *așa ceva*, zise cu dispreț prea puțin disimulat. O telecomandă are nevoie un dispozitiv pe care să-l activeze.

– Asta și face, zâmbi subțire bătrânul. Soldații mei au pregătit totul. Înainte de a-i trimite în afara muntelui cu armele și ordinele pentru supușii mei.

– Cum să nu, pufni Mara și se apropie un pas de trepte. Examină atentă plafonul, iar mâna ei stângă prinse balustrada ce separa secțiunea ridicată a sălii de nivelul inferior. Vrei să te credem pe cuvânt?

– Nu-i nevoie, clătină din cap C'baoth și apăsă comutatorul.

În fundul minții lui Luke, ceva îndepărtat și foarte neuman păru să răcnească în agonie...

Și pe neașteptate, în mod imposibil, simți un val de conștiință și putere care-l umplea. Ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn adânc, sau de parcă ar fi ieșit la lumină dintr-o odaie întunecoasă.

Forța era din nou cu el.

– Mara! strigă el.

Era însă prea târziu. Blasterul femeii îi fusese deja smuls din mână și azvârlit de cealaltă parte a sălii; și chiar în clipa în care Luke sări spre Mara, brațul întins al lui C'baoth erupse într-o strălucire orbitoare de fulgere alb-albastre.

Rafala o izbi pe Mara drept în piept, propulsând-o înapoi și lovind-o de balustradă.

– Oprește! răcni Luke, trecând în fața ei și activându-și sabia.

C'baoth îl ignoră și lansă a doua salvă. Luke devie cea mai mare parte cu lama sabiei, schimonosindu-și chipul într-un rictus, când restul îi zgudui mușchii. C'baoth lansă încă o rafală, încă una, și încă una...

Pentru ca apoi, pe neașteptate, să coboare brațele.

– În nici un caz să nu-mi poruncești tu mie, Jedi Skywalker, spuse el pe un ton neașteptat de plângăreț. Eu sunt stăpânul. Tu ești slujitorul.

– Nu sunt slujitorul tău, replică Luke retrăgându-se un pas și azvârlind o privire spre Mara.

Era încă în picioare, dar se agățase de balustradă. Avea ochii deschiși, însă nu pe deplin conștienți, iar respirația i se auzea sub forma unor gemete înăbușite printre dinții încleștați. Luke își puse mâna liberă pe umărul ei și, strâmbând din nas, din cauza izului puternic de ozon, îi cercetă rapid rănilor.

– Ba ești slujitorul meu, rosti C'baoth cu un glas care afișa acum grandoare și superioritate. La fel ca ea. Las-o, Jedi Skywalker. A avut nevoie de o lecție, pe care acum a primit-o.

Luke nu-i răspunse. Nici una dintre arsurile femeii nu părea gravă, totuși mușchii continuau să-i zvâcnească incontrollabil. Extinzându-și Forța, încercă să-i atenueze o parte din dureri.

– Ți-am zis s-o lași, repetă C'baoth și vocea lui răsună straniu în sala tronului. Viața ei nu se găsește în pericol. Mai bine, cruță-ți puterile pentru încercarea ce te așteaptă pe tine.

Cu un gest dramatic, ridică un braț și indică.

Luke se întoarse și zări, conturată pe holograma pâlpâitoare a galaxiei, o siluetă înveșmântată în același tip de mantie cafenie pe care o purta C'baoth. O siluetă cumva familiară.

– Nu există alternativă, tânărul meu Jedi, vorbi C'baoth aproape cu blândețe. Nu înțelegi? Trebuie să mă slujești, altfel nu vom putea salva galaxia de sine însăși. De aceea, trebuie să înfrunți moartea și să ieși de partea mea... ori să mori, pentru ca altul să-ți poată lua locul.

Ridică ochii spre silueta întunecată și-i făcu semn să se apropie.

– Vino, îi spuse, și înfruntă-ți destinul.

Silueta avansă către scară și în același timp trase de la centură o sabie Jedi. În lumina hologramei din spatele ei, chipul îi era imposibil de distins.

Luke se îndepărtă un pas de Mara și simți o presiune stranie și neplăcută care începuse să-i apese, zumzând, mintea. Confruntarea deținea ceva tulburător de familiar. Ca și cum ar fi fost pe punctul de a se duela cu cineva sau ceva cu care se mai luptase odată...

Brusc, amintirea respectivă îi apărură în minte. Dagobah... instruirea sa de cavaler Jedi... grota părții întunecate în care-l trimisese Yoda. Scurta lui bătălie, ca prin vis, cu viziunea lui Darth Vader...

Simți cum i se oprește respirația și o bănuială teribilă îi cuprinde inima. Nu, silueta care se apropia nu era îndeajuns de înaltă pentru a fi Vader. Atunci cine...?

Silueta ieși în lumină... și, prea târziu, Luke își aminti cum se sfârșise visul duelului din grota părții întunecate. Maska-vizor a lui Vader fusese sfărâmată și dinapoia ei apăruse propriul său chip.

Același chip care acum îl privea golit de emoții.

Luke simți cum se retrage din fața scării, cu mintea încremenită de șoc și asaltată de presiunea zumzătoare.

– Da, Jedi Skywalker, rosti încetisor C'baoth dinapoia lui. El ești tu. Luke Skywalker, creat din mâna pe care ai lăsat-o în Orașul Norilor de pe Bespin. Cu sabia Jedi pe care ai pierdut-o acolo.

Luke privi arma din mâna clonei. Într-adevăr, era a lui. Sabia despre care Obi-Wan îi spusese că i-o lăsase tatăl său.

– De ce? reuși el să articuleze.

– Ca să te aduc la adevărata înțelegere, vorbi grav C'baoth. Și pentru că destinul tău trebuie împlinit. Într-un fel sau altul, trebuie să mă slujești.

Luke îl privi scurt. C'baoth îl urmărea, cu ochii scânteind de speranță. Și de nebunie.

Iar în momentul acela, clona Luuke atacă.

Țâșni în vârful scării, activându-și sabia și repezind cu sălbăticie lama alb-albăstruie spre pieptul lui Luke. Tânărul sări într-o parte, blocând asaltul cu propria sa armă. Lamele se izbiră cu o putere ce-l dezechilibra și aproape îi smulse sabia din mână. Clona îl urmări, cu sabia deja ridicându-se în alt atac; extinzând Forța, Luke se propulsă înapoi, făcând o tumbă peste cap, trecu peste balustradă și ateriză pe una dintre platformele pentru gârzi ce se ridicau de pe nivelul inferior al sălii. Avea nevoie de timp să se gândească, să plănuiască și să găsească o cale de a depăși distragerea zumzetului din minte.

Clona nu intenționa însă să-i ofere acel timp. Apropiindu-se de balustradă, azvârli sabia spre baza platformei pe care stătea Luke. Lovitura nu fu perfectă – probabil că tăișul retezase doar jumătate din bază – dar îndeajuns pentru a înclina brusc platforma. Extinzând Forța, Luke făcu altă tumbă pe spate, încercând să ajungă la pasarela care trecea peste sala tronului la cinci metri înapoi sa.

Distanța era însă prea mare, sau mintea lui prea distrasă de zumzet ca să se bizuie corect pe Forță. Partea din spate a genunchiului său lovi

marginea pasarelei și, în loc să aterizeze în picioare, Luke se răsturnă și căzu pe ea pe spate.

– Nu am dorit să-ți fac asta, Jedi Skywalker, se auzi glasul lui C'baoth. Nu o doresc nici acum. Alătură-te mie, lasă-mă să te învăț. Împreună putem salva galaxia de ființele inferioare care o vor distruge.

– Nu, răspunse răgușit tânărul, prinzându-se de o traversă de susținere și ridicându-se în capul oaselor.

Se strădui să-și regăsească suflul. Clona Luuke își recuperase sabia și pornise spre el.

Clona... Clona *lui*... Oare ea cauza presiunea stranie asupra minții sale? Prezența apropiată a unui duplicat exact, care apela el însuși la Forță?

Nu știa răspunsul, tot așa cum nu știa motivul pentru care C'baoth îi pusese pe ei doi față în față. Obi-Wan și maestrul Yoda îl avertizaseră amândoi că uciderea sub imperiul furiei sau mâniei duce către partea întunecată a Forței. Oare și uciderea clonei sale urma să aibă același efect?

Sau C'baoth se gândise la ceva cu totul diferit? Să se fi gândit că, dacă și-ar fi ucis propria clonă, Luke ar fi înnebunit?

Indiferent de răspuns, tânărul nu voia să-l afle pe pielea sa. Și în clipa aceea își dădu seama că nici nu era nevoit s-o facă. Putea să coboare prin celălalt capăt al pasarelei, să ajungă la turbo-liftul cu care suiseră în sala tronului și să evadeze.

Lăsând-o pe Mara aici, singură cu C'baoth.

Ridică ochii. Femeia continua să se sprijine de balustradă. Probabil că încă nu-și recăpătase pe deplin cunoștința. În tot cazul, nu era capabilă de o asemenea cursă.

Strângând din dinți, Luke se sculă în picioare. Mara îi ceruse – îl implorase – mai bine s-o ucidă decât s-o abandoneze în mâinile lui C'baoth. Lucrul cel mai mărunț pe care ar fi putut să-l facă ar fi fost să rămână cu ea până la sfârșit.

Sfârșitul ei... sau al lui...

* * *

Explozia răsună din caverna de dedesubt ca un tunet îndepărtat și în același timp straniu atenuat.

– Ai auzit, Chewie? întrebă Lando, privind precaut peste marginea platformei de lucru. Crezi c-a explodat ceva de pe-acolo?

Cu mâinile pline de cabluri și fire pe care le strecura prin păienjenișul grinzilor cu zăbrele ale coloanei centrale, Chewbacca mârâi o corecție: nu fusese o singură explozie de dimensiuni mari, ci mai multe explozii mici, simultane. Discuri explozive, sau ceva cu putere la fel de redusă.

– Ești sigur? mormăi Lando neliniștit, examinând cuvele de clonare de pe nivelul imediat inferior lor.

Lui nu i se păruse vreo defecțiune inerentă unei instalații. Brusc, se încordă. Fiuoare subțiri de fum puteau fi zărite acum, înălțându-se leneș

deasupra țevilor nutritive ce pătrundeau prin partea superioară a cuvelor. *Multe* fuioare de fum, care păreau că se ridică într-un model regulat. De parcă ar fi explodat ceva în toți cilindrii Spaarti...

Înapoia lui se auzi un zăngănit metalic. Lando se răsuci și-l zări pe C-3PO pășind grijuliu de pe punte pe platforma de lucru, cu capul înclinat astfel încât să privească în adâncul cavernei.

– Acela este fum? Întrebă droidul, pe un ton care sugera că, de fapt, nu voia să afle răspunsul.

– Mie așa mi se pare, încuviință Lando. Ce cauți aici?

– Ah... Fără șovăială, droidul își desprinsese ochii de la spectacolul de dedesubt. R2-D2 a găsit schema pentru coloană, îi întinse un datacard. Sugerează că ar merita investigat cuplorul de flux negativ de pe alimentarea energetică principală.

– O să ținem seama de asta.

Lando introduse datacardul în datapadul său și-l dădu lui Chewbacca, privind scurt peste balustrada platformei. El și Chewbacca nu erau vizibili pe fundalul culorilor întunecate ale coloanei și al plafonului stâncos al peșterii, aflat la numai doi metri deasupra lor, însă C-3PO sărea în ochi ca o pepită de aur pe un șes de noroi.

– Acum șterge-o de-acolo, șuieră el, până nu te vede cineva.

– Ah, exclamă C-3PO, de asemenea, R2-D2 a localizat sursa bruierii comunicatoarelor din vecinătate. Căpitanul Solo a cerut ca, dacă aflăm asta...

– Bine, îl întrerupse Lando. (Zărise oare o mișcare îndărătul cilindrilor Spaarti de la nivelul imediat inferior?) Îmi amintesc. Tu și cu R2-D2, dați-i drumul. Luați și noghriul cu voi.

Droidul păru surprins.

– R2-D2 și cu mine? Dar...

Cu sunetul unui tauntaun scuipător, o undă circulară, orbitor de albastră, se dilată, ridicându-se de pe balconul de dedesubt.

– Salvă paralizatoare! răcni Lando, trântindu-se pe platformă și simțind bubuitul surd al lui Chewbacca, care ateriză lângă el.

A doua salvă paralizantă se dilată, ricoșând din coloană deasupra capului său, chiar în clipa când își scoase blasterul.

– C-3PO, șterge-o de-acolo!

Droidul nu mai avea nevoie de îndemnuri.

– Da, domnule, strigă peste umăr dispărând deja peste punte.

Chewbacca mârâi o întrebare.

– De-acolo de undeva, gesticulă Lando cu blasterul. Fii atent, probabil c-o să mai vină și alții.

A treia salvă paralizantă lovi inutil intradosul platformei de lucru și, de data aceasta, Lando zări soldatul care se ascundea înapoia unui cilindru de clonare. Trase de două ori, doborând imperialul și distrugând cilindrul. Un alt cerc albastru sfârâi, urmat după o fracțiune de secundă de lătratul sec al proiecteurului lui Chewbacca.

Lando rânji în barbă. Aveau necazuri, totuși nu atât de mari pe cât s-ar fi putut. Atâta timp cât se mențineau lângă coloana de echipament vital, imperialii nu cutezau să folosească împotriva lor ceva mai distrugător decât paralizantele. În același timp, atacatorii înșiși nu aveau nici un fel de acoperire pe balcoane, cu excepția cuvelor de clonare. Ceea ce însemna că, practic, nu puteau face nimic – era preferabil să nu-și deranjeze ținutele și să riște ca ei, sau echipamentele valoroase, să fie făcuți bucăți.

Altă soluție ar fi fost să suie un nivel și să tragă asupra lor dintr-un unghi din care nu interferau zăbrelele metalice ale platformei de lucru.

Din partea opusă a coloanei, Chewbacca mârâi scurt: imperialii se retrăgeau.

– Probabil că vor sui, încuviință Lando și privi în jurul nivelului lor, spre ușile aliniate pe galerie.

Păreau destul de rezistente, poate chiar similare cu ușile blindate de pe navele de război. Dacă Han și noghriul le blocaseră bine, ar fi trebuit să reziste o vreme chiar și asaltului unui grup decis de trupe de șoc.

Cu excepția ușii dinspre sala pompelor în care lucrase R2-D2. Han o lăsase probabil deschisă, tocmai pentru ca ei să poată ieși.

Lando se strâmbă, dar nu avea alternativă. Propti brațul de partea inferioară a balustradei, ținti atent caseta de comandă a ușii și trase. Panoul casetei străluci, apoi se boți și, pentru două secunde, bărbatul putu să vadă câteva scânteii prin fum.

Asta fusese totul. Imperialii nu mai puteau intra. Iar el și Chewbacca nu mai puteau ieși...

Rămânând cât mai aplecat, se deplasă în partea opusă a coloanei. Chewbacca revenise deja la treabă, strecurându-și printre cabluri și țevi mâinile acoperite de unsoare; așezase datapadul pe podea, între picioare.

– Ai făcut vreun progres? se interesă Lando.

Wookieeul mormăi și atinse datapadul cu vârful unui picior, iar Lando privi locul indicat. Era diagrama unei secțiuni a alimentării energetice, arătând un cuplor din care se desprindeau opt ramificații.

Deasupra cuplorului era marcat clar un regulator de flux pozitiv.

– Ah-ha, făcu Lando cuprins de o senzație nu pe de-a întregul plăcută. Te gândești cumva să-l conectezi la cuplorul de flux negativ menționat de C-3PO?

Drept răspuns, Chewbacca scoase mâna din jungla de cabluri, trăgând cuplorul de flux negativ parțial deconectat.

– Stai așa, făcu Lando privindu-l îngrijorat. (Auzise destule istorii despre ce se întâmpla atunci când conectai un cuplor de flux negativ la un detonator de flux pozitiv, iar utilizarea unui regulator de flux pozitiv în locul detonatorului nu părea cu nimic mai puțin periculoasă.) Care-i rolul lui exact?

Wookieeul îi explică. Avusese dreptate – regulatorul nu era mai sigur, ci chiar mult mai periculos.

– Eu zic să nu exagerăm, Chewie... Am venit aici să distrugem cilindrii de clonare, nu să dărâmăm totul peste noi.

Chewbacca mormăi insistent.

– Bine, bine, suspină Lando, îl ținem ca plan de rezervă.

Wookieeul încuviință și reveni la treabă. Cu un rictus, Lando lăsă blasterul din mână și scoase două încărcături din ranița cu explozivi. Putea și el să lucreze, în timp ce se gândea cum vor ieși prin ușile blindate blocate și prin coridorul plin de trupe de șoc.

Iar dacă aveau să fie nevoiți să recurgă la „planul de rezervă” al lui Chewbacca... în cazul acela, ieșirea ar fi devenit oricum o simplă ipoteză teoretică.

Trase cu o mână de mănunchiurile de cabluri, făcându-și loc, și se apucă de muncă.

* * *

Cronometrul sincron bâzâi, anunțând că mai avea cinci secunde, și Wedge inspiră adânc. Asta era! Întinse mâna spre manetele hiperspațiale...

Și brusc cerul pestriț al hiperspațiului se estompă în linii stelare și apoi în stele. În jurul său, se materializă restul escadrei Vagabond, menținând formația; în față se puteau distinge configurațiile distinctive ale luminilor unui șantier spațial.

Ajunseseră la Bilbringi. Atât doar că ieșiseră din hiperspațiu prea departe. Ceea ce nu putea să însemne decât...

– Alertă de luptă! anunță Vagabond 2. Se apropie interceptori TIE – curs 2-9-3 cu 20.

– Toate navele – stare de luptă de urgență, se auzi brusc vocea gravă a amiralului Ackbar. Configurație defensivă: Comanda Vânătorilor – poziții de ecranare. Se pare că este o cursă.

– Este în mod sigur, mormăi Wedge în barbă virând strâns la babord și riscând o privire scurtă spre displayuri.

Bineînțeles, zărea crucișătoarele interdictive care-i smulseseră din hiperspațiu, la distanță considerabilă de flotele masive ce începeau să-și ocupe poziții de luptă. Și judecând după felul în care fuseseră amplasate, flota Noii Republici n-avea să dispară prea repede în hiperspațiu.

Apoi vânătorii TIE ajunseră lângă ei și nu mai avu timp să se întrebe de ce atacul lor surpriză, plănuiră cu atâta grijă, dăduse greș încă înainte de a fi început. Pentru moment, singura întrebare era legată de supraviețuire – câte o navă și câte un duel, pe rând.

* * *

Pașii înăbușiți dădură colțul aflat la zece metri și continuă spre el, iar Han, lipit cât putea de mult în nișa prea puțin adâncă a ușii care constituia unica acoperire pe distanța respectivă, abandonă speranța vagă că nu va fi zărit și se pregăti pentru inevitabilul schimb de focuri.

Nu ar fi trebuit să dea colțul. Ba nici n-ar fi trebuit să fie deloc aici. Din frânturile de rapoarte de situație pe care reușise să le afle, trecând pe lângă punctele de control părăsite, se părea că toți cei capabili să țină un blaster se aflau cu douăzeci de nivele mai jos, luptându-se cu băștinașii care invadaseră garnizoana. Nivelele superioare nu păreau să fie nici măcar ocupate și, în mod sigur, aici sus nu exista nimic demn de fi protejat, poate cu excepția lui C'baoth.

Pașii se apropiiau. „Norocul meu”, gândi Han iritat, „să dau peste doi dezertori care-și caută o ascunzătoare.”

Apoi, la cinci metri depărtare, pașii se opriră brusc... și în tăcerea care urmă, bărbatul auzi un icnet pe jumătate înăbușit.

Fusese zărit.

Nu mai șovăi. Împingându-se cu putere în ușa dinapoia sa, sări peste coridor, încercând să repete trucul de la corpul de gardă, în măsura în care o putea face fără susținerea lui Chewbacca. Aici erau mai puțini decât se așteptase și mai în lateral decât crezuse, și pierdu o jumătate de secundă vitală pentru a îndrepta blasterul spre ei...

– Han! strigă Leia. Nu trage!

Surpriza fu atât de mare, încât Han își pierdu concentrarea asupra saltului și se izbi penibil de peretele opus al coridorului. Într-adevăr, era Leia. Mai surprinzător, o însoțea Talon Karrde, care-și ținea de lesă cei doi vornskri domesticiți.

– Ce naiba cauți aici? se răsti Han.

– Luke are necazuri, gâfâi Leia repezindu-se la el și îmbrățișându-l încordată. Este undeva în față...

– Ce surpriză iubit, făcu bărbatul reținând-o de braț când încercă să se îndepărteze. Liniștește-te, știam de ysalamiri, de când am intrat.

– Asta-i, clătină ea din cap, ysalamirii nu mai acționează. Forța a revenit. Chiar în clipa dinainte de a sări tu de acolo.

– C'baoth, șopti Han și trase o înjurătură. El trebuie s-o fi făcut.

– Da, se înfioră Leia.

Han privi spre Karrde.

– Am fost angajat să distrug tezaurul Împăratului, anunță sec contrabandistul. I-am adus pe Sturm și Drang pentru a ne ajuta s-o găsim pe Mara.

– Mai e cineva cu voi? o întrebă Han pe Leia.

Femeia clătină din cap.

– Cu trei nivele mai jos, ne-am întâlnit cu o grupă de soldați care venea în direcția asta. Cei doi noghri ai noștri au rămas să-i oprească.

– Oamenii tăi unde sunt? se întoarse Han la Karrde.

– Au rămas în navă. Ne păzesc ieșirea, în cazul în care vom avea șansa s-o mai folosim.

– Așadar, suntem doar noi, mârâi Han. Fără să dea drumul brațului lui Leia, porni pe coridor. Haideți! Ei sunt sus, în sala tronului – cunosc drumul.

Pe când alergau, încercă să nu se gândească la ultima confruntare pe care o avusese cu un Jedi al Întinericului. În Orașul Norilor al lui Lando de pe Bespin, când Vader îl torturase și apoi îl congelase în carbonit.

Cumva, din cele ce-i spusese Luke, nu se aștepta din partea lui C'baoth să fie măcar atât de civilizat.

Săbiile de lumină sclipiră, alb-albastru lovindu-se de alb-verzui, sfârâind în momentele când se atingeau, retezând metal și cabluri, atunci când își ratau ținta. Strângând balustrada cu putere și luptându-se împotriva clocotului ce-i fierbea prin minte, Mara privi cu o fascinație neajutorată duelul din sala tronului. Era aidoma unei inversiuni deformate a ultimei viziuni oribile pe care i-o transmisese Împăratul în clipa morții, cu aproape șase ani în urmă.

Atât doar că de data aceasta, nu Împăratul era cel aflat în fața morții, ci Skywalker.

Și nu era o viziune, ci chiar realitatea.

– Privește-i cu atenție, Mara Jade, rosti cu glas aspru, totuși ciudat de trist C'baoth din capul scărilor. Dacă nu te vei supune de bunăvoie autorității mele, într-o bună zi te va aștepta aceeași luptă.

Mara îl privi pieziș. C'baoth urmărea duelul pe care-l orchestrase cu o fascinație la limita macabruului. Era adevărat, ea îl înfruntase, atunci când îl întâlnise prima dată, pe Jomark. Serviciile pe care i le adusese lui Thrawn îi oferiseră gustul puterii și, precum Împăratul înaintea sa, nu fusese suficient doar să guste.

Dar spre deosebire de Împărat, C'baoth n-avea să se mulțumească doar cu stăpânirea lumilor și armatelor. Imperiul lui urma să aibă o formă mult mai personală – minți re-formate și reconstruite potrivit concepției sale despre cum trebuia să fie mintea.

Ceea ce însemna că Mara avusese dreptate și în cealaltă privință. C'baoth era nebun de legat.

– Nu este o nebunie să ofer și altora bogăția gloriei mele, murmură bătrânul, ci un dar pentru care mulți ar fi gata să-și dea viața.

– Oricum, îi oferi lui Skywalker o șansă mare în privința asta, replică Mara scuturând din cap pentru a-și limpezi mintea.

Prinsă între propriile ei amintiri, ecoul zumzetului straniu și apăsător pe care-l recepta dinspre mintea lui Skywalker și prezența coplesitoare a lui C'baoth, aflat la numai doi metri, tentativa de a urma până la capăt un gând semăna cu încercarea de a pilota un aerospeeder în toiul unui viscol.

Exista însă un șablon mental pe care-l învățase de la Împărat cu mult timp în urmă, un șablon pentru momentele când dorea ca instrucțiunile lui să rămână ascunse chiar și de Vader. Dacă și-ar fi putut limpezi mintea într-atât încât să poată apela la el...

Prin clocotul mental, fulgeră un șoc dureros.

– Nu-ncerca să-ți ascunzi gândurile de mine, Mara Jade, o admonestă C'baoth tăios. Acum ești a mea și ucenicul nu trebuie să-și tănuiască gândurile de maestru.

– Deci îți sunt deja ucenică? mârâi Mara, încleștând dinții în fața durerii. Se strădui din nou să aplice șablonul și acum reuși. Crezusem că mai întâi va trebui să îngenunchez la picioarele tale.

– Îți bați joc de viziunea mea, vorbi C'baoth pe un ton sumbru și iritat. Dar vei îngenunchea *într-adevăr*.

– Ca și Skywalker, nu? Presupunând că va reuși să supraviețuiască...

– Va fi al meu, încuviință încrezător C'baoth. La fel ca sora lui și copiii ei.

– Iar apoi împreună veți vindeca galaxia, urmă femeia privindu-i chipul și ascultând clocotul din mintea ei.

Da, se părea că bariera îl oprea pe bătrân. Dacă acum ar fi reușit să mențină încă puțin intimitatea aceea...

– Mă dezamăgești, Mara Jade, clătină C'baoth din cap. Chiar crezi că trebuie să-ți aud gândurile pentru a-ți citi inima? Aidoma ființelor inferioare din galaxie, cauți distrugerea mea. O noțiune prostească! Împăratul nu te-a învățat nimic despre destinul nostru?

– Știu doar că nu l-a citit prea bine nici pe-al lui, replică Mara ascultându-și bubuiturile inimii și uitându-se la maestrul Jedi.

Dacă mintea aceea imprevizibilă decidea că femeia reprezenta un pericol real și lansa alt atac cu fulgere...

C'baoth surâse și-și depărtă brațele de trup.

– Simți nevoia de a-ți măsura puterile cu mine, Mara Jade? Apropie-te atunci și fa-o.

Vreme de două clipe, îl privi aproape ispitită să încerce. Părea bătrân și neajutorat, iar ea dispunea de bariera mentală și de cea mai bună instruire în lupta corp la corp fără arme pe care o putuse oferi Imperiul la apogeul său. Ar fi durat numai câteva secunde...

Inspiră profund și coborî ochii. Nu, nu acum. Nu așa. Nu cu presiunile și distragerile rotindu-se prin mintea ei. N-avea să reușească niciodată.

– Dacă mă ucizi acum, nu voi putea să mai îngenunchez în fața ta, murmură lăsând umerii să i se gârbovească într-o atitudine de înfrângere.

– Foarte bine, toarse C'baoth. La urma urmelor, ai ceva înțelepciune. Privește atunci, și învață.

Mara reveni spre balustradă, dar nu pentru a privi duelul de jos. Undeva pe podeaua aceea se găsea blasterul pe care C'baoth i-l smulsese din mână, imediat după ce scăpase de ysalamirii din munte și recăpătase Forța. Dacă-l putea găsi înainte ca bătrânul să-și dea seama că ea nu cedase de fapt...

De pe pardoseală, Skywalker sări din nou în direcția pasarelei. Clona anticipase mișcarea și aruncă sabia în sus, înaintea lui. Lama alb-albastră îl rată cu puțin pe Skywalker, retezând însă aproape complet podeaua pasarelei și una dintre contrafișele ce o susțineau de plafon. Cu un scrâșnet teribil, metalul tensionat se răsuci sub greutatea lui Skywalker și cedă.

Tânărul ateriză ghemuit pe un genunchi. Brațul i se întinse și sabia care cădea spre clonă își modifică brusc direcția, îndreptându-se către mâna sa...

Apoi se opri în aer. Skywalker se încordă, mușchii brațului tensionându-se vizibil în vreme ce extinse mintea.

– Nu în felul acesta, Jedi Skywalker, spuse C'baoth reprobator.

Mara întoarse capul la el și văzu că întinsese de asemenea brațul spre sabia de lumină. Pe de altă parte clona rămase nemișcată, parcă știind că bătrânul avea să-i țină partea în duel.

Poate că așa și era. Poate că în corpul clonei nu mai rămăsese nimic, decât extensia minții lui C'baoth.

– Duelul acesta, continuă C'baoth, trebuie să fie pe viață și pe moarte. Armă contra armă, minte contra minte, suflet contra suflet. Altceva nu-ți va aduce cunoașterea pe care trebuie s-o ai pentru ca să mă slujești cum se cuvine.

Skywalker era într-adevăr foarte bun. Cu strania presiune zumzăitoare în minte, trebuie să fi știut că nu putea face față puterii lui C'baoth. Mara îi percepu modificarea subtilă a concentrării și, pe neașteptate, duse brațul înapoia umărului, lama alb-verzuie ațintindu-se către un punct de pe mânerul celeilalte.

Dar dacă maestrul Jedi nu voia să-l lase pe Skywalker să-și dezarmeze oponentul, nu dorea nici să-l lase să distrugă arma. Chiar în vreme ce lama cobora șuierând, un obiect micuț țâșni din umbre, izbindu-l în umăr și abătându-i brațul suficient pentru ca tăișul să lovească în gol. Peste o clipă, C'baoth smulsese sabia clonei din strânsoarea mentală a lui Skywalker și o trimise spre oponentul său. Clona o ridică în gardă; parcă obosit, Skywalker se îndreptă și se pregăti să continue lupta.

Pentru moment însă Mara nu era interesată de săbiile laser. Pe pardoseala sălii, la doi metri de picioarele lui Skywalker se afla obiectul pe care C'baoth îl propulsase spre el.

Blasterul ei.

Femeia trase cu coada ochiului la C'baoth, întrebându-se dacă o privea. Nu o privea. De fapt, nu se uita la nimic. Ochii lui își pierduseră

focalizarea, ațintiți peste sala tronului, cu un surâs copilăros întipărit pe față.

– Ea a sosit, zise aproape inaudibil prin vacarmul săbiilor de pe podea. Așa cum știam c-o să facă.

Brusc, se întoarse către Mara:

– Ea a sosit, Mara Jade, arătă bătrânul cu un gest teatral spre turbo-liftul cu care veniseră ei.

Încruntându-se, nesigură dacă să-și ia ochii de la el, Mara se întoarse. Ușa turbo-liftului se deschise și Solo ieși dinăuntru, cu blasterul pregătit. Iar imediat înapoia lui...

Mara simți că i se oprește răsuflarea, iar trupul i se încordă. Leia Organa Solo, cu un blaster într-o mână și o sabie Jedi în cealaltă. Iar îndărătul ei, ținând lesele cu vornskrii domesticiți...

Karrde.

Organa Solo? și *Karrde*?

– Leia... Han.. plecați, le strigă Skywalker peste zgomotele săbiilor când nou-veniții trecură pe galerie, dincolo de holograma galaxiei, în zona principală a sălii. Este prea pericu...

– Bun venit, noua mea ucenică! strigă C'baoth încântat, acoperindu-i glasul. Vino la mine, Leia Organa Solo. Te voi învăța adevăratele căi ale Forței.

Solo intenționa să ofere cu totul altă lecție. Ajuns la capătul galeriei, ochi cu blasterul și trase.

Deși distras de propriile sale autoamăgiri, un Jedi cu puterile lui C'baoth nu putea fi surprins cu atâta ușurință. Cu o iuțeală fulgerătoare, blasterul lui Mara se înălță de pe pardoseală în calea salvei și patul i se dezintegrează într-o cascadă de scântei. A doua salvă fu blocată similar, iar a treia nimeri acumulatorul blasterului, transformând arma într-un glob de foc impresionant. Solo fu dezarmat înainte să mai poată trage încă o dată.

Iar C'baoth înnebuni.

Răcni un urlet oribil de ură și trădare ce păru că va incendia aerul sălii. Mara tresări, când sunetul sfredelitor îi asaltă timpanele...

Și peste o clipă fu cât pe ce să cadă peste balustradă, când o izbi echivalentul de Forță al urletului.

Nu mai cunoscuse niciodată așa ceva, nici din partea lui Vader, și nici chiar din partea Împăratului. Asaltul ferocității totale, animalice – o pierdere completă a oricărei urme de stăpânire de sine – semăna cu un uragan izbucnit din senin. Talaz după talaz de furie se revărsară peste ea, sfărtecând bariera mentală pe care o crease și lovindu-i mintea cu un amestec paralizant de ură și suferință. Ca prin ceață, Mara îi văzu pe Skywalker și Organa Solo clătinându-se sub asalt și auzi vornskrii lui Karrde urlând de durere.

Iar din brațele întinse ale lui C'baoth erupse un șuvoi de fulgere.

Chipul lui Mara se contorsionă într-un rictus, văzându-l pe Solo proiectat înapoi în balustrada din fața fosei hologramei. Prin pârliturile

fulgerelor, o auzi pe Organa Solo strigând numele soțului ei și sărind alături de acesta, azvârlind blasterul și activându-și sabia la timp pentru a devia cu lama alb-verzuie a treia rafală de fulgere. Brusc, C'baoth își mută obiectivul asupra pasarelei deja stricate ce atârna deasupra capetelor lor. Fulgerul tășni iarăși...

Și cu un trosnet metalic, centrul pasarelei se despică. Pivotând pe ultima contrafișă de sprijin rămasă, se prăbuși greoi spre Organa Solo.

Ea o zări, sau poate că antrenamentele făcute cu Skywalker o învățaseră cum să se folosească de Forță pentru a anticipa primejdiile. Când bucata uriașă de metal oscilă către ea, lovi în sus cu sabia de lumină, retezând pasarela suficient de mult, pentru ca partea principală să treacă razant pe lângă ea și Solo, prăvălindu-se în fața lui Karrde și a vornskrilor. Nu mai avu însă vreme să se ferească de partea pe care o tăiasă. Aceasta o atinse în cap și umăr, smulgându-i sabia din mână și trântind-o lângă Solo.

– Leia! urlă Skywalker, privind îngrozit la sora sa.

Brusc, păru că uită de zumzetul amețitor din minte și defensiva nesigură de până atunci se transformă într-o ofensivă furioasă. Clona se retrase din fața asaltului, de abia reușind să-i pareze loviturile. Sui două trepte către C'baoth, bătând în retragere, apoi sări pe resturile platformei pentru gârzi. Pentru o clipă, Mara crezu că Skywalker avea s-o urmeze și acolo, ori să reteze baza platformei și s-o doboare.

Rămas însă la jumătatea scării, cu fața acoperită de sudoare, Skywalker privi la C'baoth cu o expresie ce trimise fiori pe spinarea lui Mara.

– Dorești să mă distrugi și pe mine, Jedi Skywalker? întrebă bătrânul cu glas veninos. Trebuie să-ți spun că asemenea gânduri sunt prostestii. Te-aș putea strivi ca pe un gândac sub călcâi.

– Poate că da, gâfâi Skywalker. Dar dac-o vei face, nu vei mai avea niciodată posibilitatea să-mi controlezi mintea.

C'baoth îl studie.

– Ce dorești?

Skywalker arătă din cap spre Solo și sora lui.

– Să-i lași să plece. Pe toți. Acum. Ochii i se întoarseră la Mara. Și pe Mara.

– Și dacă o voi face?

Un mușchi tresări pe obrazul lui Skywalker. Degetul i se mișcă și, cu un bâzâit scurt, lama sabiei dispăru.

– Lasă-i să plece, vorbi el încet, și eu voi rămâne.

* * *

De undeva din apropiere începu un bubuit surd, adăugând un ritm neregulat la râsuflările stranii ce murmurau prin caverna de clonare. O carabină blaster care izbea în metalul masiv, decise Lando, examinând rapid ușile de pe galerie. Deocamdată toate păreau solide, dar știa că nu aveau să reziste. Soldații de afară nu se antrenau și mai mult ca sigur că trimiseseră deja după încărcături de plastic exploziv.

Din cealaltă parte a coloanei, Chewbacca mormăi un avertisment.

– Eu îmi țin capul jos, îl asigură Lando privind prin interstițiul dintre două conducte groase spre labirintul de fire multicolore și țevi din interior. Unde naiba-i conexiunea aia cu pompa repulsor?

O localizase în sfârșit și introducea încărcătura, când piuitul de apel al comunicatorului se auzi pe neașteptate, urmat peste o fracțiune de secundă de al lui Chewbacca. Încruntându-se și așteptându-se pe jumătate să fie un tehnician imperial, care-i descoperise frecvența, scoase aparatul.

– Sunt Calrissian, rosti el.

– Ah... generale Calrissian, se auzi glasul precis al lui C-3PO. Văd că R2-D2 a eliminat cu succes bruiajul. Ba chiar surprinzător, ținând seama de toate problemele pe care a trebuit să le...

– Felicită-l din partea mea, îl întrerupse Lando. (Nu era în nici un caz momentul unei discuții politicoase cu droidul.) Altceva?

– Da, noghrii mi-au ordonat să vă întreb dacă nu doriți să ne întoarcem pentru a vă ajuta.

Bubuitul răsună din nou, mai tare de data aceasta.

– Aș fi vrut eu, suspină Lando, dar n-aveți cum să ajungeți la timp.

Bubuitul se auzi iarăși, iar acum văzu cum ușa din partea opusă punții se cutremură sub impact.

– Va trebui să ieșim singuri de aici.

Din cealaltă parte a platformei de lucru, Chewbacca mormăi opinia sa prea puțin entuziastă.

– Totuși dacă Chewbacca vrea să revenim...

– N-o să ajungeți la timp, repetă ferm Lando. Spune-le noghriilor că, dacă vor să fie de folos, să meargă în sala tronului, să-l ajute pe Han.

– Este prea târziu pentru asta, interveni alt glas aproape inaudibil.

Lando se încruntă spre comunicator.

– Han?

– Nu, sunt Talon Karrde. Am venit cu consiliera Organa Solo. Suntem în sala tronului...

– *Leia* este aici? Ce nai...?

– Taci și-ascultă, îl opri Karrde. Maestrul Jedi al lui Luke – Joruu C'baoth – este și el aici. I-a prins pe Solo și pe Organa Solo, iar Skywalker se luptă cu ceea ce pare a fi propria lui clonă. Deocamdată nu mă bagă în seamă... este un fel de înfruntare între ei. Dar o s-o facă, în clipa în care încerc ceva.

– Luke parcă spunea că Forța e blocată.

– A fost. Cumva, C'baoth și-a recăpătat-o. Ești jos la cuvele de clonare?

– Da, deasupra lor. De ce?

– Organa Solo a zis mai devreme că pe acolo ar trebui să existe mulți ysalamiri, zise Karrde. Dacă poți scoate câțiva de pe cadrele nutritive și să-i aduci aici, am putea avea o șansă de a-i opri.

Chewbacca mârâi a jale și Lando simți un zvâcnit în obraz. Deci așa se explicau discurile explozive.

– Este prea târziu și pentru asta, răspunse el. C’bath i-a lichidat deja pe toți.

Comunicatorul amuți.

– Înțeleg, murmură Karrde în cele din urmă. Măcar așa se explică. Ai vreo sugestie?

Lando șovăi.

– Nu tocmai. Dacă ne trece ceva prin minte, te anunțăm.

– Mulțumesc, făcu Karrde nițel cam prea sec. Aștept.

Se auzi declicul aparatului său.

– C-3PO, zise Lando, mai ești pe fir?

– Da.

– Conectează-l din nou pe R2-D2 la calculator. Să facă tot ce poate ca să îndepărteze trupele de priza de aer prin care am intrat noi. După aceea, porniți într-acolo cu noghrii.

– Plecăm, domnule? păru uluit C-3PO.

– Exact. Chewie și cu mine vom fi în urma voastră, așa că mișcați-vă repede, dacă nu vreți să fiți călcați în picioare. Ar fi bine să-i anunți și pe cei doi noghri pe care Luke i-a trimis cu grupul de myneyrshi. Ai reținut totul?

– Da, domnule. Dar ce se va întâmpla cu stăpânul Luke și cu ceilalți?

– Lasă asta în seama mea. Dă-i bătaie!

– Da, domnule, repetă C-3PO și întrerupse transmisia.

Tăcerea care urmă fu întreruptă de Chewbacca prin întrebarea firească.

– Nu cred că mai avem de ales, răspunse Lando încruntat. După cum vorbeau Luke și Mara despre el, C’bath este cel puțin la fel de periculos pe cât era Împăratul. Poate chiar mai periculos. Trebuie să încercăm să aruncăm totul în aer și să sperăm că în felul ăsta o să scăpăm de el.

Chewbacca mormăi o sugestie.

– Nu putem, clătină Lando din cap, cel puțin, nu până n-o pornim. Dacă-i avertizăm, C’bath va afla totul. Ar putea beneficia de timpul necesar ca s-o oprească.

Dinspre ușă răsună altă explozie înăbușită.

– Hai să terminăm o dată, adăugă el ridicând ultima încărcătură de explozivi.

Cu nițel noroc, ar fi putut avea timp să instaleze improvizația de rezonanță aritmică a lui Chewbacca, înainte de intrarea trupelor de șoc. Cu și mai mult noroc, puteau ieși vii din cavernă.

Iar cu tot norocul posibil, ar fi descoperit o modalitate prin care să-i avertizeze pe Han și pe ceilalți, înainte ca tot tezaurul să fie aruncat în aer.

* * *

Pentru un moment prelung, sala tronului rămase cufundată în tăcere. Mara se uită la Skywalker, întrebându-se dacă el înțelesese ce zicea. Să se ofere voluntar să stea acolo cu C’bath...

Privirea lui lunecă din nou pentru o clipă în lateral, pentru a o întâlni pe a lui Mara și, în pofida zumzetului din mintea sa, ea îi percepu teama. Era pe deplin conștient de ceea ce zisese. Și, într-adevăr, vorbise serios. Dacă C'baoth i-ar fi acceptat oferta, s-ar fi dus la dementul maestru Jedi. S-ar fi sacrificat pentru a-și salva prietenii.

Inclusiv pe femeia care, odată, promisese că-l va ucide.

Se întoarse cu spatele, nemaiputând să-l privească și-l zări atunci pe Karrde, pe jumătate ascuns înapoia pasarelei distruse, îngenuncheat între vornskri. Mângâindu-i, vorbindu-le în șoaptă – probabil calmându-i după criza de isterie amplificată de Forța a lui C'baoth. Privi atentă animalele, dar acestea nu păreau să fi fost rănite.

Probabil că mișcarea capului ei îi atrăsese atenția lui Karrde. Ridică ochii la ea, cu chip inexpressiv. Continuând să-i mângâie pe vornskri, înclină din cap imperceptibil spre Solo și Organa Solo. Mara se încruntă și-i urmări privirea...

Și încremeni. Lângă secțiunea de pasarelă ce-i acoperea pe jumătate soția, Solo se mișcă. Lent, centimetru cu centimetru, avansa peste podea.

Către blasterul scăpat de Organa Solo.

– Ceri prea mult, Skywalker, îl avertiză C'baoth cu blândețe. Mara Jade va fi a mea. Trebuie să fie a mea. Este destinul pe care i-l cere Forța. Nici chiar tu nu te poți împotrivi.

– Așa-i, rosti Mara. (Se uită la C'baoth și puse în glas tot sarcasmul pe care reușea să-l adune. Indiferent de riscuri, trebuia să atragă atenția asupra ei, împiedicându-l pe bătrân să privească în capătul opus al sălii.) Ai uitat că trebuie să îngenunchez la picioarele lui?

– Mă insultă, Mara Jade, rânji cu răutate C'baoth. Chiar crezi că pot fi păcălit atât de ușor?

Fără să-și ia ochii de la ea, îndoi un deget...

Iar când mâna lui Solo se întinse spre blaster, acesta lunecă, îndepărtându-se cu o jumătate de metru.

De pe platforma gărzilor se auzi o modificare subtilă a bâzâitului.

– Skywalker – atenție! strigă Mara.

Skywalker se răsuci, cu sabia activată, și adoptă postura defensivă. Clona, care-și regăsisese suflul sau curajul, era deja în plin salt, cu sabia lovind în jos. Cele două lame se ciocniră cu un zgomot și o putere care-l împinse pe Skywalker îndărăt spre marginea scării. Făcu un pas, se strădui să-și recâștige echilibrul, apoi își dădu drumul să cadă la nivelul inferior.

Mara privi iute la Solo, când clona sări peste margine, în urmărire. Dacă într-adevăr clona era o extensie a minții lui C'baoth...

Zadarnic. În clipa când Solo încercă să apuce iarăși arma, aceasta lunecă încă o dată, îndepărtându-se. Indiferent de efortul pe care C'baoth l-ar fi depus pentru duel, în mod limpede îi mai rămăsese destulă concentrare ca să se joace cu prizonierii săi.

– Vezi, Mara Jade? întrebă încetișor bătrânul. (Mânia îi trecuse, licărul efemer de amuzament cauzat de jocul cu prizonierii trecuse, și

acum venise momentul să se întoarcă la problema importantă a construirii Imperiului său.) Este inevitabil. Eu voi conduce... și împreună cu Skywalker și cu sora lui, tu mă vei sluji. Iar laolaltă, vom fi măreți.

Pe neașteptate, făcu un pas mare de lângă balustradă spre cealaltă parte a scării. La timp – peste o clipă, Skywalker reapăruse acolo, sărind de pe nivelul inferior al sălii tronului. Ateriză cu spatele la Mara, împleticindu-se o clipă, în vreme ce se lupta să-și recâștige echilibrul. Urmă altă licărire de lumină, alb-albăstruie de astă dată, a clonei care sări de asemenea peste balustradă, în urmărire, mișcând sabia în arcuri de cerc orizontale și ucigașe, pentru a se păzi de atacuri. Skywalker se retrase din calea ei; privind dincolo de el, Mara putu să-l vadă pe C'baoth făcând la rândul său un pas iute înapoi. Clona ateriză și-l asaltă pe Skywalker, prin aceleași mișcări orizontale largi. Skywalker continuă să se retragă, aparent nedându-și seama că se apropia cu spatele de zidul solid de stâncă.

Un loc în care avea să fie încolțit.

Trecură pe lângă ea și Mara văzu că, din nou, C'baoth o privea.

– Ți-am spus deja, Mara Jade, este inevitabil. Iar cu tine și cu Skywalker alături de mine, ființele inferioare din galaxie ne vor înconjura ca frunzele uscate prinse într-un vârtej. Inimile și sufletele lor vor fi ale noastre.

Se uită de cealaltă parte a sălii și făcu un gest. Ghemuit înapoia pasarelei distruse, Karrde tresări surprins când blasterul i se ridică din toc și țâșni spre C'baoth. La jumătatea drumului, i se alăturară sabia scăpată de Organa Solo și blasterul pe care Solo se încăpățâna să-l ajungă.

– La fel ca armele lor insignifiante, adăugă bătrânul.

Întinzând neglijent mâna ca să le primească, reveni cu ochii la duelul care părea că se apropie de final.

Era șansa pe care o așteptase Mara. Probabil ultima șansă de care urma să beneficieze. Străpungând haosul care-i învăluia mintea, se extinse prin Forță, focalizându-și ochii și mintea spre armele ce zburau către brațul lui C'baoth. Simți cum controlul lui neglijent cedează...

Și sabia de lumină a lui Organa Solo se desprinsese de lângă blastere, poposind în mâna ei.

C'baoth se răsuci spre ea, iar blasterele căzură, zăngănind pe treptele scării.

– Nu! răcni el, cu chipul contorsionat oribil de teamă, derută și groază.

Mara îl percepu bâjbâind cu disperare după sabie și încercând să i-o smulgă, dar confuz și înfricoșat; de data aceasta, surpriza nu-i mai era aliată. Dacă-i lăsa timp, avea să-și revină din șoc, însă femeia nu intenționa să-i ofere timpul respectiv. Activă sabia și atacă.

Desigur, probabil că clona o auzise; sunetul distinctiv al sabiei Jedi fusese inevitabil. Dar cu Skywalker lipit cu spatele de perete, tentația de a scăpa mai întâi de unul dintre oponenti era prea mare. Lovi pentru ultima dată, iar sabia lovi zidul, când Skywalker fandă, strecurându-se sub lamă...

Cu o sclipire orbitoare de elemente electronice spulberate, peretele explodă spre exterior, peste capul lui Skywalker și direct în fața clonei.

Skywalker nu se retrăsese oricum spre perete, ci se apropiase de unul dintre videocranele sălii tronului.

Clona răcni – primul sunet pe care Mara și-l putu reaminti din partea ei – și se împletici înapoi. Se răsuci către sunetul sabiei femeii, cu chipul contorsionat de furie și frică, cu ochii încă amețiți. Ridică sabia să atace...

ÎL VEI UCIDE PE LUKE SKYWALKER.

Ea se strecură pe sub tăișul ucigaș, privindu-l în față, Fața lui Skywalker. Fața care-i bătuse coșmarele vreme de aproape șase ani. Fața pe care Împăratul îi poruncise s-o distrugă.

ÎL VEI UCIDE PE LUKE SKYWALKER.

Și pentru prima dată de când îl găsisse pe Skywalker în X-interceptorul avariat, plutind în derivă în adâncul spațiului, se lăsă să cedeze înaintea glasului care i se învoldura prin minte. Cu toată puterea, abătu sabia asupra lui și-l sfârtecă.

Clona se prăbuși, iar sabia de lumină zăngăni pe podea, alături.

Mara îl privi... și, când gâfâi, trăgându-și respirația, glasul din fundul minții ei amuți.

Se terminase. Ea executase ultimul ordin al Împăratului.

Și era, în sfârșit, liberă.

– **A**stea par a fi toate, căpitane, zise Thrawn privind pe videcranul punții spre navele rebele împrăștiate în lungul conurilor gravitaționale ale crucișătoarelor interdictive. Ordonă *Constrângătorului* și *Santinelei* să părăsească misiunile de capturare și să revină la pozițiile din linia de demarcare. Către toate navele – pregătiți-vă pentru angajarea în luptă!

– Da, domnule amiral, rosti Pellaeon și clătină uluit din cap, pe când tasta ordinele.

Încă o dată, în ciuda copleșitoarelor dovezi contrare, Marele Amiral avusese dreptate. Flota de asalt a rebelilor se afla aici.

Și probabil că se întrebau, chiar în momentul acesta, ce anume funcționase greșit în schema lor inteligentă.

– Domnule amiral, mă gândesc că ar fi preferabil să nu le distrugem pe toate, sugera el. Ar trebui să permitem uneia să revină la Coruscant pentru a-i anunța în ce măsură au fost depășiți la capitolul inteligență.

– De acord, căpitane, deși mă îndoiesc că aceasta le-ar fi interpretarea. Mai degrabă, vor conchide că au fost trădați.

– Probabil, încuviință Pellaeon privind iute în jurul punții.

I se păruse că auzise un sunet slab, precum cel al unui lagăr supratensionat, sau poate al cuiva care-și dregea glasul. Ascultă atent, însă sunetul nu se repetă.

– Deși asta ar fi de asemenea în avantajul nostru.

– Adevărat, aprobă Thrawn. Să desemnăm ca mesager crucișătorul amiralului Ackbar?

Pellaeon surâse. Ackbar... Cel care de abia supraviețuise acuzațiilor anterioare aduse de consilierul Fey'lya pentru incompetență și trădare asociate operațiunii de la șantierul spațial Sluis Van. De data aceasta, nu avea să mai fie la fel de norocos.

– O mișcare elegantă, domnule amiral.

– Mulțumesc, căpitane.

Pellaeon privi spre Rukh, care veghea tăcut înapoia scaunului lui Thrawn și se întrebă dacă noghriul aprecia ironia subtilă a acțiunii. Probabil că nu, ținând seama de lipsa de rafinament a rasei sale.

În față, spațiul se umplea de fulgerele salvelor laser, pe măsură ce escadrilele de vânătoare începeau să se angajeze în luptă. Instalându-se mai confortabil în scaun, Pellaeon își examinează displayurile și se pregăti pentru bătălie. Pentru bătălie și pentru victorie.

* * *

– Atenție, Lider Vagabond, ai două cozi, se auzi vocea lui Vagabond 2. Vagabond 6?

– Sunt aici, Vagabond 2, confirmă celălalt pilot. La trei, acțiune simultană. Unu, doi...

Încordându-se, Wedge execută o foarfecă laterală cu X-interceptorul. Încercând să-i reproducă manevra și în același timp să nu rateze ținta, cei doi TIE probabil că nici măcar nu văzură X-interceptorii care apărură înapoia lor. După două explozii ce umplură spațiul de sfărâmături, Wedge era scăpat de urmăritori.

– Mulțumesc, făcu el.

– Pentru puțin. Ce facem în continuare?

– Nu știu, recunosc Wedge și cercetă rapid câmpul de bătălie.

Deocamdată amiralul Ackbar își păstra crucișătoarele în formațiune de luptă, dar ținând seama de felul în care navele periferice de susținere erau asaltate de imperiali, dintr-o clipă în alta formația se putea destrăma în confuzia generală a unei încăierări dezordonate. Caz în care escadrilele de vânători ar fi rămas practic pe cont propriu, lovind oriunde și orice puteau.

Așa cum, de fapt, procedau chiar acum. Esențial ar fi fost să distrugă ceva realmente important...

Vagabond 2 urmărise probabil același fir logic.

– Lider Vagabond, mă gândesc că imperialii n-ar fi avut așa multe nave cu care să ne atace, dacă în același timp și-ar fi protejat și șantierul spațial.

Wedge miji ochii spre configurația de lumini nu foarte îndepărtată. Conturate pe fundalul ei putea distinge contururile întunecate și amenințătoare a cel puțin patru stații de luptă Golan II.

– De acord, zise el, totuși cred că un singur atac, chiar și al legendarei escadrile Vagabond, nu i-ar speria prea tare...

– Comandante Antilles, aici Comunicațiile Centrale ale Flotei, interveni un glas alert. Avem pentru tine un semnal etichetat „urgent”, cu criptare diplomatică a Noii Republici. Te deranjezi cu el?

Criptare diplomatică? se încruntă Wedge. Tocmai aici?

– Cred că da. Da, transmite-l.

– Am înțeles, domnule.

Urmă un clic...

– Salut, Antilles, rosti sec un glas vag familiar. Mă bucur să ne reîntâlnim.

– Sunt sigur că sentimentul este reciproc, replică nesigur Wedge. Cu cine vorbesc?

– Haide, haide, chicoti celălalt. Ai și uitat clipele acelea minunate pe care le-am petrecut împreună lângă Mumbri Storve?

Mumbri Storve...?

– Aves?

– Bravo, făcu Aves. Memoria ți se îmbunătățește considerabil.

– Voi sunteți destul de greu de uitat. Unde ești?

– Drept în mijlocul luminilor impresionante din flancul tău, răspunse contrabandistul ironic. Aș vrea să-mi spui de ce ați atacat aici, și nu la Tangrene, așa cum crezusem.

– Iar eu aș vrea să-mi spui care era trebușoara aceea a voastră, replică Wedge. Ne-am păcălit binișor unul pe celălalt, așa-i?

– Cum să nu! I-am păcălit pe toți, mai puțin pe Marele Amiral.

– Mie-mi spui? Așadar asta ce-i? Un apel de complezență?

– Poate da, sau poate nu. Peste vreun minut și jumătate, unii dintre noi vor șterpeli rețeaua CCG pentru care am venit aici. După aceea, adio și ne croim drum spre ieșire.

O declarase cu nonșalanță, ca și cum ieșirea dintr-un șantier imperial ar fi fost floare la ureche.

– Mult noroc!

– Mulțumesc. Motivul pentru care îți spun toate astea este că pentru noi nu prea contează în ce direcție alegem să plecăm. Pe de altă parte, asta ar putea să fie foarte important pentru voi.

Wedge simți un surâs ușor înflorindu-i în colțul gurii.

– Așa este, încuviință el. Poate că n-ar fi rău dacă ați ieși în apropierea stațiilor Golan de-acolo. V-ar fi greu să le și bombardați din trecere?

– Mi se pare un traseu valabil, acceptă Aves. Desigur, situația se va înrăutăți dincolo de perimetru – sunt o grămadă de nave care trag aiurea și ne-ar putea avaria. Crezi că ar fi posibil să ne oferim de acolo o escortă prietenoasă?

Wedge examinează luminile și căzu pe gânduri. Într-adevăr, s-ar fi putut să reușească. Dacă oamenii lui Aves puteau scoate din luptă măcar una dintre stațiile Golan, șantierul spațial ar fi fost deschis unei incursiuni a Noii Republici. Dacă imperialii nu doreau să-l sacrifice, ar fi trebuit să-și deplaseze o parte a forțelor pentru a închide breșa și pentru a scoate navele care se infiltraseră înăuntru.

Iar din punctul de vedere al contrabandiștilor, un influx de nave de război ale Noii Republici, printre care s-ar fi furișat spre exterior, le-ar fi oferit o acoperire mai bună decât în orice alt punct de pe perimetru. Una peste alta, târgul ar fi fost echitabil.

– Batem palma, îl anunță pe Aves. Lasă-mă două minute, ca să aranjez cu escorta.

– O escortă *prietenoasă*, nu uita, îi atrase atenția Aves. Sper că înțelege ce vreau să spun.

– Înțeleg perfect.

Tradiționala ură a mon calamarienilor față de contrabandiști și contrabandă intrase deja în legenda centrelor de comandă și Wedge nu intenționa să fie subiect de istorie, tot așa cum n-o dorea nici Aves. Probabil de aceea contrabandistul i se adresase lui și nu-și oferise ajutorul direct lui Ackbar și comandanților flotei.

– Nu-ți face griji, îl asigură.

– E-n regulă. Hopa – a-nceput dansul pe aici. Mai vorbim!

Difuzorul amuți.

– Ce se-ntâmplă? întrebă Vagabond 11.

– Intrăm, confirmă Wedge virând strâns la tribord. Vagabond 2, fă un raport concis Comenzii și cere susținere. Nu pomeni numele lui Aves – spune doar că ne coordonăm cu un grup de rezistență independent din interiorul șantierului.

– Și dacă Ackbar nu vrea să riște? întrebă Vagabond 7.

Wedge privi luminile șantierului spațial. Și de data aceasta, ca de atâtea ori în trecut, totul se rezuma la o chestiune de încredere. Încrederea într-un puști fermier, venit de pe o planetă-deșert de la marginea galaxiei, care să-l conducă în atacul asupra primei *Stele a Morții*. Încrederea într-un fost cartofor profesionist, care putea sau nu să aibă experiență reală de luptă, care să-l conducă în atacul asupra celei de-a doua *Stele a Morții*. Și acum, încrederea într-un contrabandist care putea la fel de bine să-l trădeze pentru un preț convenabil.

– Nu contează, răspunse el. Cu sau fără sprijin, noi intrăm.

* * *

Sabia lui Mara scânteie, sfârtecând sălbatic clona Luuke. Clona se prăbuși, sabia ei zăngăni pe pardoseală, și rămase nemișcată.

Și, brusc, presiunea zumzăitoare din mintea lui Luke dispăru.

Se ridică în picioare în fața videcranului ce continua să scuipe scânteii, respirând parcă pentru prima dată aer curat după ore bune. Teribila experiență se sfârșise în cele din urmă.

– Mulțumesc, îi șopti lui Mara.

Ea se retrase un pas de lângă clona moartă.

– Pentru puțin. Ți s-a limpezit mintea acum?

Prin urmare fusese capabilă să-i perceapă zumzetul din minte. Chiar fusese curios în privința aceea...

– Da, încuviință și inspiră din nou, adânc, aerul minunat de proaspăt. Dar ție?

Femeia îi aruncă o privire pe jumătate amuzată, pe jumătate ironică. Pentru prima dată de când se întâlniseră, putea să vadă că durerea și dușmănia îi dispăruseră din ochi.

– Am făcut ceea ce el dorea să fac, îi răspunse. S-a terminat.

Luke privi prin sala tronului. Karrde legase lesele vornskrilor de pasarela prăbușită și se strecura atent printre sfărâmături. Han se sculase și o ajuta pe Leia, care continua să fie amețită, să iasă de sub bucata prăbușită peste ea.

– Leia, strigă tânărul, cum te simți?

– N-am pățit nimic grav, doar câteva vânătăi. Haideți să plecăm de-aici, da?

Luke se întoarse la C'baoth. Bătrânul Jedi privea clona moartă, cu pumnii încheștându-se și descleștându-se pe lângă corp, cu ochi furioși, pierduți și demenți.

– Da, încuviință tânărul. Haide, Mara.

– Dă-i drumul. Vin și eu imediat.

– Ce ai de gând?

– Tu ce crezi? Vreau să termin treaba. Așa cum ar fi trebuit să fac pe Jomark.

Încetișor, C'baoth ridică ochii spre ea.

– Vei muri pentru asta, Mara Jade, șopti el și șoapta aceea sună mai teribil decât orice izbucnire de mânie. Încet și în chinuri.

Inspirând adânc, încheștă mâinile în pumni în fața pieptului și închise ochii.

– O să vedem asta, replică Mara.

Ridică sabia și porni către el.

Începu ca un uruit îndepărtat, mai degrabă simțit tactil decât auzit realmente. Luke privi în jurul sălii, cu toate simțurile furnicând de premoniția pericolului. Nu putea să vadă însă nimic anormal. Uruitul spori în intensitate, în tonalitate...

Și cu o explozie asurzitoare, plafonul de deasupra lui și a lui Mara colapsă brusc într-o avalanșă de pietre.

– Atenție! strigă Luke, ridicând brațele pentru a-și proteja capul și încercând să sară în lateral.

Cascada de bolovăniș se deplasa însă o dată cu el. Încercă din nou și de data aceasta fu gata să-și piardă echilibrul, când piciorul i se agăță în mormanul de pietre ce se înălța deja până la gleznă. Erau prea multe și prea mici ca să le poată prinde cu Forța și se revărsau întruna, lovindu-l și învinețindu-l. Prin praful care se învolbura în jurul lui, o văzu pe Mara pășind sub alt potop, căutând să-și protejeze capul cu un braț și lovind zadarnic cu sabia în pietre. Din capătul celălalt al sălii, Luke îl auzi pe Han răcnind ceva și bănuî că și cei de acolo erau supuși aceluiași atac.

Stând în picioare neatins de furtunile distrugătoare de piatră pe care le eliberase, C'baoth ridică brațele deasupra capului.

– Eu sunt maestrul Jedi C'baoth! urlă, cu glasul răsunând prin sală și peste uruitul cascadelor de bolovani. Imperiul... Universul... este al meu!

Luke readuse sabia în postura defensivă, cu simțurile furnicând din nou a pericol. Din nou însă știința respectivă nu-l ajută prea mult. Rafala de fulgere a lui C'baoth sclipi, izbindu-se de sabia de lumină, și șocul îl

dezechilibra pe tânăr și-l trânti dureros în genunchi pe bucățile de stâncă din jur. Chiar pe când se străduia să se ridice, un bolovan venit de sus îl izbi cu putere în tâmplă. Se împletici și căzu în lateral, pe o mână. Fulgerele scânteiară din nou, trimițând foc corona prin mormanele de pietre și străbătându-i corpul cu valuri succesive de agonie. Sabia îi fu smulsă din mână; vag, o zări zburând peste balustradă spre capătul îndepărtat al sălii tronului.

– Oprește! Țipă Mara. (Prin pâcla durerii, Luke văzu că era îngropată până la genunchi în pietre, lovind zadarnic cu sabia, ca și cum ar fi încercat să le măture.) Dacă vrei să ne ucizi, fă-o o dată!

– Răbdare, viitoarea mea ucenică, zise C'baoth și mijind ochii prin pulberea de piatră, Luke îi zări surâsul visător. Încă nu puteți să muriți. Mai întâi să vă duc în sala de clonare a Marelui Amiral.

Sub cascada de rocă, Mara tresări, cu percepția fulgerată de oroare.

– Cum?

– Am avut viziunea lui Mara Jade îngenuchind în fața mea, îi reaminti C'baoth. O Mara Jade... sau alta.

* * *

– Gata, anunță Lando atingând comutatorul de activare a ultimei încărcături. Bagă viteză și s-o ștergem de-aici.

Dinapoia coloanei, Chewbacca mormăi aprobator. Luându-și blasterul, Lando se ridică și privi rapid ușile de pe galerie. Deocamdată, era bine. Dacă puteau opri pentru încă două minute trupele de șoc afară, Chewbacca și el ar fi reușit să coboare de pe platforma de lucru și de acolo să iasă pe galeria circulară...

Chewbacca mârâi un avertisment. Ascultând cu atenție, Lando putu să audă zumzetul slab, tot mai ascuțit, al unuia din cupluri de flux negativ foarte nemulțumit.

– Grozav, încuviință el. Haide!

Păși pe capătul punții...

Și drept în fața lui, ușa de pe galerie explodă.

– Atenție! lătră bărbatul aruncându-se pe burtă pe punte și revărsând foc de blaster în norul de praf și sfărâməturi care se extinseseră dinspre locul în care fusese ușa.

Deja, undele albastre sfârâitoare de arme paralizante începuseră să erupă în direcția lor generală. Dinapoia sa, replică vuietul proiecteurului lui Chewbacca. Se spulberase speranța celor două minute.

Apăsându-și fața cu disperare de podeaua din zăbrele metalice, Lando se trezi privind puntea. Puntea și balustradele ei subțiri, dar robuste, de pe ambele părți...

Era o nebunie. Dar asta nu-nsemna că n-avea să aibă succes.

– Chewie, vino-ncoace, strigă el.

Se rostogoli pe jumătate și aruncă o privire rapidă către comenzile punții încastrate în partea superioară a balustradei platformei de lucru.

Comanda de extensie... acolo! Comanda de retracție... comanda de oprire de urgență...

Puntea se zgudui, când Chewbacca ateriză cu un bubuit lângă el.

– Acoperă-mă!

Apreciind distanța, se ridică brusc, izbind succesiv comanda de retracție și comanda de oprire de urgență. Puntea se desprinsese de platforma de lucru, apoi se opri, suficient de departe pentru ca mecanismul de blocare să se desprindă.

Chewbacca mârâi o întrebare, când puntea se legănă ușor sub greutatea lor.

– O să vezi, răspunse Lando.

Din ambele părți se zăriră explozii luminoase, când alte două uși se dezintegrază.

– Ține-te bine de stâlpii balustradei și continuă să tragi. Îi dăm drumul. Prinzându-se el însuși zdravăn, ochi atent și deschise focul.

Dar nu asupra soldaților care se revărsau acum pe galerie, ci către capătul opus al punții, ridicând nori de scântei și vaporizând secțiuni întregi din podeaua de zăbrele metalice și din barele de susținere structurale de sub aceasta. Puntea vibră, legănându-se și mai tare, pe măsură ce Lando continuă să-i asalteze integritatea structurală. De alături, Chewbacca mârâi o expresie wookiee brutală, pe care Lando nu-l mai auzise s-o folosească vreodată...

Cu un scrâșnet oribil de metal tensionat, puntea cedă brusc. Conectată de galerie doar prin balustradele încă intacte, pivotă lent în jos. Lando strânse cu putere balustradele ce-și modificară rapid poziția din orizontală în verticală...

Cu un impact care aproape că-i desprinsese mâinile încleștate, puntea se izbi de balustrada balconului de clonare situat cu trei niveluri mai jos.

– Aici e debarcarea, șuieră Lando. Haide!

Vârând grăbit blasterul în toc, se roti după balustrada punții care se oprise aproape paralel cu peretele și sări pe podeaua balconului de clonare. Cu talentele sale arboricole înnăscute, Chewbacca ajunsese acolo cu trei secunde înaintea lui.

Parcurseseră jumătate din distanța până la ușa de ieșire de pe balcon, strecurându-se printre șirurile de cilindri Spaarti, când coloana centrală explodă.

Încercăturile detonară primele, aruncând în aer bucăți de cabluri și de conducte într-o serie de fulgere globulare orbitoare de jur împrejurul coloanei. Un nor malign de fum, praf și lichide nutritive vaporizate de explozie se învolbură prin aer, ocultând vederea; din toate părțile porniră să țâșnească fluide multicolore. Platforma de lucru pe care o părăsiseră cu un minut în urmă se rupse din suporti și porni să lunece în josul coloanei, distrugând alte echipamente în cale. În interiorul norului se zări o jerbă de scântei dinspre cablurile scurtcircuitate, urmată de explozii secundare, fiecare sporind ploaia de sfărâmături.

Cu scârțâituri teribile din partea contrafișelor supratensionate și slăbite, straturile externe ale coloanei începură să se desprindă și să cadă aproape fără grabă spre exterior.

Peste vacarm, Chewbacca răzni un avertisment.

– Nici eu, strigă Lando. Haide să ieșim de-aici!

Peste zece secunde, năpustindu-se pe lângă singurul paznic care fusese lăsat lângă ușa de ieșire pe coridor, părăsiseră locul. Trecuseră deja de două coridoare transversale, când simțiră vibrația îndepărtată a coloanei care se prăbușise pe podeaua peșterii de clonare.

– E-n regulă, gâfâi Lando, oprindu-se și privind în ambele direcții ale următorului coridor transversal. (R2-D2 făcuse o treabă excelentă cu redistribuirea trupelor; toată zona părea pustie.) Ieșirea este pe acolo, îi zise lui Chewbacca scoțându-și comunicatorul. Îi chemăm pe ceilalți și-o ștergem.

Îl apelă pe Han...

Și tresări, când din comunicator erupse un pâraie asurzitor.

– Han?

– Lando? de abia se auzi glasul prietenului său prin vacarm.

– Eu sunt. Ce se-ntâmplă acolo?

– Nebunul de Jedi dărmă tavanul peste noi! Leia și cu mine am găsit o mică acoperire, dar pe Luke și Mara i-a prins în loc deschis. Voi unde sunteți?

– Pe lângă caverna de clonare, scrâșni Lando. (Dacă rezonanța aritmică a lui Chewbacca funcționa, unul dintre reactoarele din munte ar fi trebuit deja să pâlpâie din cauza instabilităților. Iar dacă nu ieșeau înainte de explozie....) Venim să vă ajutăm?

– Nu vă deranjați, interveni macabru glasul lui Karrde. În fața turbo-liftului este deja un maldăr de bolovani. Se pare că vom rămâne mult timp aici.

Chewbacca urlă plin de frustrare.

– Las-o baltă, Chewie, oricum nu poți face nimic, zise Han. Suntem totuși cu Luke și Mara – poate că ei îl pot opri.

– Și dacă nu pot? întrebă Lando, simțind cum i se strâng măruntaiele ca într-o gheară. Uite care-i treaba, nu aveți prea mult timp la dispoziție – credem c-am declanșat o rezonanță aritmică în miezul activ.

– Grozav, comentă Han. Asta-nseamnă că nici C'baoth nu va ieși de aici.

– Han...

– Nu mai stați, ieșiți, îl întrerupse Han. Chewie, a fost grozav, dar dacă nu reușim să ieșim, cineva trebuie s-o ajute pe Winter să aibă grijă de Jacen și Jaina. Ai auzit?

– Karrde Nesupusul se află în locul pe unde ați intrat, adăugă Karrde. Vă așteaptă.

– Bine, strânse Lando din dinți. Baftă!

Închise și strecură comunicatorul înapoi la centură. Han avea dreptate – de aici, de jos, nu puteau face nimic împotriva lui C'baoth. Dar cu

turbo-laserele lui *Karrde Nesupusul* și cu planurile nivelelor obținute de R2-D2...

– Haide, Chewie, rosti el întorcându-se spre ieșire și luând-o la fugă. Încă nu s-a terminat.

* * *

– Poate că-i mai bine, murmură C'baoth privind trist la Luke și apropiindu-se de el.

Clipind des pentru a-și îndepărta praful din ochi, tânărul se uită la bătrânul Jedi, silindu-se să alunge durerile ce continuau să-i pulseze prin corp.

Durerile... și sentimentul teribil al înfrângerii. Îngenuncheat pe podea, îngropat până la brâu în pietrele ce continuau să cadă peste el, se confrunta cu un maestru Jedi dement, care voia să-l ucidă.

Nu! *Un Jedi trebuie să acționeze atunci când este calm. În armonie cu Forța.*

– Maestre C'baoth, ascultă-mă, rosti el. Nu ești perfect sănătos. Eu știu asta. Dar te pot ajuta.

O duzină de expresii se derulă pe fața lui C'baoth, de parcă ar fi probat diferite emoții.

– Crezi că mai poți? Întrebă amuzat. Și de ce ai face asta pentru mine?

– Pentru că ai nevoie de așa ceva. Și pentru că noi avem nevoie de tine. Deții multă putere și experiență, pe care le-ai putea folosi pentru binele Noii Republici.

C'baoth pufni.

– Maestrul Jedi Joruu C'baoth nu slujește ființele inferioare, Jedi Skywalker.

– De ce nu? Toți marii maeștri Jedi ai Vechii Republici au făcut-o.

– Iar asta a însemnat prăbușirea lor, ridică bătrânul un deget către el. De aceea, ființele inferioare s-au ridicat și i-au ucis.

– Dar ei n-au...

– Destul! tună C'baoth. Nu contează ce crezi tu că au nevoie ființele inferioare de la mine. *Eu* voi decide asta. Ele vor accepta conducerea mea, sau vor muri. Tu ai avut de ales, Jedi Skywalker – fulgerară ochii lui. Mai mult încă, ai fi putut stăpâni alături de mine. În loc de asta, ai ales moartea.

O picătură de transpirație amestecată cu sânge se prelinse pe latura chipului tânărului.

– Dar Mara?

– Mara Jade nu mai este grija ta, clătină din cap C'baoth. Mă voi ocupa de ea mai târziu.

– Ba nu, se răsti Mara. Te vei ocupa de mine *acum*.

Luke o privi. Pietrele continuau să se reverse peste femeie, dar, spre surprinderea lui, mormanul de bolovani ce o imobilizase până la genunchi dispăruse. Abia acum văzu și motivul; loviturile ei de sabie

nu fuseseră mișcări inutile de măturare, așa cum crezuse. Mara despicase adânc podeaua sălii, astfel ca pietrele să se reverse în zona de monitorizare de la nivelul inferior.

Ridicând sabia, ea se năpusti la atac.

C'baoth se răsuca s-o înfrunte, cu chipul schimonosit de furie.

– Nu! urlă el și, din nou, fulgerele alb-albastre îi pârairă din vârfurile degetelor.

Mara opri rafala cu sabia de lumină, năvala ei nebunească șovăind în fața focului corona care ardea de jur împrejur. C'baoth lansă alte două rafale, retrăgându-se spre tron și peretele solid dinapoia acestuia. Încăpățânată, Mara continua să-l urmeze.

Brusc, cascada de roci de deasupra capului ei încetă. De la marginea mormanului ce-l îngropa pe jumătate pe Luke, pietricele începură să zboare spre C'baoth. Ocolindu-l, se îndreptară direct către chipul femeii. Ea se împletici îndărăt, închizând ochii în fața grindinei și ridică umărul drept, încercând s-o devieze.

Strângând din dinți, Luke căută să ridice bolovanii ce-l apăsau. N-o putea lăsa pe Mara să lupte singură. Zadarnic însă – mușchii îi erau prea slăbiți după ultimul atac al lui C'baoth. Încercă din nou, oricum, ignorând durerea reînviată în urma efortului. Privi la Mara...

Și văzu că expresia de pe fața ei se modifică pe neașteptate. Se încruntă... apoi auzi și el. Glasul lui Leia, vorbindu-i în minte...

Ține ochii închiși, Mara, și ascultă-mi glasul. Eu pot vedea și te voi călăuzi.

– Nu! zbieră din nou C'baoth. Nu! Ea este a mea!

Luke privi către celălalt capăt al sălii tronului, întrebându-se în ce fel o să atace C'baoth pentru a o pedepsi pe Leia. Nu se întâmplă însă nimic. Până și pietrele încetaseră să mai cadă asupra secțiunii de pasarelă sub care se ghemuiseră ceilalți. Poate că înfruntarea prelungă începuse finalmente să epuizeze puterea bătrânului și acesta nu mai putea risca să-și dividă atenția. Dincolo de pasarelă, pe jumătate îngropată în rocile care blocau acum accesul la ușa turbo-liftului, Luke zări scânteierea metalică a sabiei sale. Dacă ar fi putut s-o cheme la el și să recâștige suficientă putere pentru a se alătura luptei duse de Mara...

Apoi îi atrase atenția altă mișcare. Legați de o latură a pasarelei, neatinși de avalanșa care le atacase stăpânul, vornskrii lui Karrde trăgeau cu disperare de lese.

Dorind să se repeadă spre Mara. Și spre C'baoth.

Un vornskr sălbatic fusese cât pe-aici s-o ucidă pe Mara în decursul călătoriei lor prin pădurea de pe Myrkr. Părea atunci aproape firesc ca aceștia doi să ajute la salvarea femeii. Sabia se clinti sub chemarea lui Luke, activându-se în clipa în care mintea sa găsi butonul de comandă. Se smulse dintre bolovani, iar lama verde strălucitor ridică scânteii pe măsură ce-i atinse. Luke se încordă și arma se înălță în aer și zbură către el.

Iar când ajunse în dreptul pasarelei distruse, coborî în treacăt, tăind lesele vornskrilor.

Desigur, C'baoth îi zări venind. Ajuns acum aproape cu spatele la peretele sălii, își schimbă ținuta, expediind o rafală de fulgere spre animalele ce se năpustiseră în susul scării. Unul dintre ele urlă și căzu pe pardoseală, derapând peste pietrele risipite; celălalt se clătină, dar continuă.

Distragerea fu suficientă pentru Mara. Sări peste pietrele ce continuau să-i bombardeze fața, parcurgând distanța rămasă până la C'baoth; când maestrul Jedi reveni, disperat cu brațele întinse spre ea, femeia se lăsă în genunchi și împunse sălbatic în sus cu sabia. Cu un ultim și jalnic strigăt, C'baoth se năruî...

Și așa cum se întâmplase cu Împăratul în *Steaua Morții*, energia părții întunecate a Forței din el erupse la exterior într-o explozie violentă de foc albastru.

Luke era pregătit. Concentrându-și ultimele crâmpie de putere în direcția efortului respectiv, o prinse pe Mara într-o strânsoare fermă de Forță, trăgând-o cât putu de repede din fața izbucnirii de energie. Simți frontul undei izbindu-l și percepu ușoara relaxare a tensiunii, atunci când puterea lui Leia se adăugă efortului său.

Apoi, pe neașteptate, totul se termină.

Vreme de aproape un minut, rămase nemișcat, gâfâind, luptându-se cu pierderea cunoștinței ce amenința să se rostogolească peste el. Ca prin ceață, simți cum pietrele erau îndepărtate din jurul său.

– Ai pățit ceva? întrebă Leia.

Tânărul se sili să deschidă ochii. Acoperită de praf și vântăi, sora lui nu arăta mai bine decât se simțea el.

– N-am nimic, îi spuse împingând ultimii bolovani și mișcându-și picioarele. Ce-i cu ceilalți?

– Nu foarte rău, îl prinse ea de braț pentru a-l ajuta să-și mențină echilibrul. Totuși Han are nevoie de tratament medical – a suferit niște arsuri urâte.

– Ca și Mara, adăugă Karrde încruntat. Apăru pe trepte, ținând-o în brațe pe Mara, lipsită de cunoștință. Trebuie s-o aducem cât mai repede la bordul lui *Karrde Nesupusul*.

– Atunci apelează-i pe cei de-acolo, făcu Han care îngenunchease lângă clona Luuke și o privea. Spune-le să vină și să ne ia.

– De unde să ne ia? se încruntă Karrde.

Han indică locul unde murise C'baoth.

– Chiar de-aici.

Luke se răsuci și privi. Puternica detonare a energiei părții întunecate distrusese capătul acela al sălii tronului. Pereții și tavanul erau înnegrite și acoperite de găuri; metalul podelei unde stătuse C'baoth era deformat și pe jumătate topit; tronul însuși fusese smuls de la locul său și zăcea fumegând la un metru de bază.

Dincolo de el, printr-o fisură a peretelui, putu zări licărul strălucitor al unei steluțe.

- Așa-i, încuviință el inspirând adânc. Leia?
- Am văzut, spuse prințesa întinzându-i sabia de lumină și activând-o pe a ei. Să trecem la treabă.

* * *

Cele două fregate de asalt ale rebelilor apărură de o parte și cealaltă a stației Golan II, trăgând cu tot armamentul din flanc, înainte de a vira. O secțiune a stației de luptă fulgeră orbitor, apoi toate luminile de acolo se stinseră; pe fundalul ei întunecat se putea zări alt val de vânători stelari rebeli care se strecura în șantierul spațial.

Iar lui Pellaeon îi pierise zâmbetul.

– Nu intra în panică, căpitane, rosti Thrawn; totuși și glasul său era mohorât. Deocamdată nu suntem învinși. Nici vorbă de așa ceva.

Consola lui Pellaeon piui și căpitanul o privi...

– Domnule amiral, mesaj prioritar de pe Wayland, anunță el și măruntaiele i se chirciră de o premoniție bruscă și oribilă.

Wayland... instalația de clonare...

– Citește-l, căpitane, spuse Thrawn cu o voce periculos de calmă.

– Urmează imediat decriptarea, zise Pellaeon răpăind nerăbdător degetele pe consolă. (Lent, mesajul începu să se deruleze pe ecran. Era exact așa cum se temuse.) Muntele este atacat, domnule amiral. Două grupuri diferite de băștinași, plus sabotori rebeli... Se întrerupse, încruntându-se neîncrezător. Și un grup de noghri...

Nu mai apucă să citească restul raportului. Pe neașteptate, un braț cu piele cenușie țâșni ca din senin, prinzându-i beregata.

Icni și căzu inert în scaun, cu întregul corp paralizat instantaneu.

– Pentru trădarea poporului noghri de către Imperiu, șopti de lângă el vocea lui Rukh în vreme ce Pellaeon se străduia să-și recâștige răsuflarea. Am fost trădați. Acum ne-am răzbunat.

Se mai auzi doar un foșnet de mișcare și noghriul dispăru. Continuând să icnească, luptându-se cu inerția mușchilor amorțiți, Pellaeon încercă să ridice un braț spre consola de comandă. Reuși s-o facă printr-un ultim efort, lovind alarma generală din a treia încercare.

Când țipătul alarmei răzbătu prin vacarmul dintr-un distrugător spațial aflat în toiul luptei, reuși, în cele din urmă, să-și întoarcă privirea.

Thrawn stătea drept în scaunul său, cu o expresie de calm straniu. În mijlocul pieptului, o pată roșu-întunecat se lățea pe albul imaculat al uniformei de Mare Amiral. Sclipind în centrul petei era cuțitul de asasin al lui Rukh.

Thrawn mișcă ochii și, spre uluirea lui Pellaeon, Marele Amiral surâse.

– Totuși, șopti el aproape inaudibil, a fost o realizare artistică de excepție.

Zâmbetul îngheță. La fel și lumina din ochii săi... și Thrawn, ultimul Mare Amiral, muri.

– Domnule căpitan, anunță ofițerul de comunicații când echipa medicală sosi – prea târziu – la fotoliul Marelui Amiral, *Nemesis* și *șoimul Furtunii* solicită ordine. Ce le transmit?

Pellaeon ridică ochii spre videcrane. Spre haosul care irupsesse înapoia defensivelor șantierului spațial care ar fi trebuit să fie perfect apărat... spre necesitatea nebănuită de a-și divide forțele pentru a-l proteja... spre flota rebelă, care profita din plin de diversiune. Într-o clipită, Universul se întorsese împotriva lor.

Thrawn ar fi putut totuși obține o victorie imperială din situația aceasta. Dar el, Pellaeon, nu era Thrawn.

– Mesaj către toate navele, rosti răgușit și simți cum cuvintele îi răneau gâtul într-un fel care nu avea nici o legătură cu durerea pulsatoare a atacului trădător al lui Rukh. Pregătiți-vă de retragere.

Soarele apusese înapoia unui strat subțire de nori, iar culorile cerului serii începuseră să se estompeze în întunericul atotcuprinzător al nopții Coruscantului. Rezemată de balustrada de piatră sculptată a terasei din vârful Palatului, ascultând briza nopții șoptindu-i în urechi, Mara privea luminile și vehiculele Orașului Imperial de dedesubt. Fremătau de activitate, totuși în același timp transmiteau un sentiment general de pace.

Sau poate că pacea exista în sufletul ei. Indiferent care ar fi fost explicația, schimbarea era binevenită.

La douăzeci de metri înapoia ei, ușa de acces pe terasă se deschise. Mara extinse Forța, dar știa cine trebuia să fie. Și avea dreptate.

– Mara? rosti Luke.

– Aici sunt, răspunse ea făcând o grimasă spre orașul de dedesubt.

Din aura lui, știa că venise să-i afle răspunsul. Se terminase și cu pacea sufletească.

– Spectaculos, nu-i așa? comentă Luke apropiindu-se și uitându-se peste oraș. Probabil că-ți trezește amintiri...

Ea îl privi răbdător.

– În traducere: Cum te simți de data asta la întoarcerea acasă? știi ceva, Skywalker – dar rămâne numai între noi doi – ești aproape patetic când încerci să fii subtil. În locul tău, aș renunța la asta și m-aș limita la onestitatea de băiat sincer de la țară.

– Îmi pare rău, murmură el. Probabil că am stat prea mult în preajma lui Han.

– Și a lui Karrde și a mea?

– Vrei un răspuns onest de băiat sincer de la țară?

Mara îi aruncă un surâs pieziș.

– Regret că am pomenit subiectul.

Luke îi răspuse la zâmbet, apoi redeveni serios.

– Așadar, *cum* te simți?

– Straniu. Este ca și cum aș fi revenit acasă... dar nu-i chiar așa. Eu n-am stat niciodată aici, ca să privesc *pur și simplu* orașul. De câte ori am fost pe terasă, așteptam sosirea unui aerospeeder, sau examinam o clădire, sau ceva de felul ăsta. Misiuni pentru Împărat. Nu cred că el a văzut vreodată Orașul Imperial ca fiind alcătuit din oameni și lumini – pentru el, însemna numai putere și oportunități.

– Probabil că așa vedea totul, încuviință Luke. Apropo de oportunități...

Mara se strâmbă. Avusese dreptate – venise aici ca să-i afle răspunsul.

– E ridicol, îi spuse. O știi și tu, o știi și eu.

– Karrde nu consideră la fel.

– Karrde este un idealist și mai îngrozitor decât ai fost tu vreodată! În primul rând, nu va izbuti niciodată să mențină laolaltă coaliția contrabandiștilor pe care a inițiat-o.

– Poate că nu, totuși gândește-te ce posibilități ar exista, dacă va putea. În păturile interlope există o mulțime de persoane de contact și surse de informații la care Noua Republică nu are nici un fel de acces.

– Pentru ce-ți mai trebuie surse de informații? replică Mara. Thrawn este mort, centrul lui de clonare a fost transformat în ruine și Imperiul se retrage din nou. Ați câștigat.

– Câștigasem și la Endor, îi reaminti Luke, totuși au urmat ani buni de așa-zise acțiuni de curățire. Mai sunt încă multe de făcut.

– Orice ai spune, mi se pare lipsit de sens să mă pui pe mine în centrul operațiunii. Dacă dorești o persoană de legătură între tine și contrabandiști, de ce nu apelezi la Karrde?

– Fiindcă el este un contrabandist. Tu erai numai aghiotantul lui.

– Mare diferență, pufni Mara.

– Pentru unii, contează. Întregul proces de negociere se bazează și pe aparențe și imagine, nu numai pe realitate. Oricum, Karrde mi-a spus deja că n-o s-o facă. Acum, după ce vornskrii i s-au vindecat, vrea să se întoarcă la oamenii lui.

– Nu sunt politician, clătină femeia din cap, și nici diplomată.

– Însă ești o persoană în care ambele părți sunt gata să se încreadă. Asta-i cel mai important.

– Tu nu-i cunoști pe tipii ăștia, Skywalker, se strâmbă ea. Crede-mă, Chewbacca și cei pe care-i trimiți să-i mute pe noghri pe noua lor planetă se vor distra mult mai tare.

El îi atinse mâna.

– O poți face, Mara. Știi asta.

Mara oftă.

– Trebuie să mă gândesc.

– Perfect. Când ai un răspuns, coboară.

– Bine, spuse ea, apoi îl privi cu coada ochiului. Mai era ceva?

– Devii tot mai bună la cheștiile astea, surâse Luke.
– Vina este a ta, că m-ai învățat prea bine. Haide, ce-i?
– Doar asta, scoase el o sabie de lumină din tunică.
– Ce este? se încruntă Mara.
– Vechea mea sabie. Cea pe care am pierdut-o în Orașul Norilor și care era cât pe-aici să mă ucidă pe Wayland. Aș dori s-o iei tu.

– Eu? De ce?

– Din mai multe motive, strânse Luke din umeri fără să vrea. Pentru că o meriți... Pentru că ești pe cale să devii Jedi și vei avea nevoie de ea... Dar în primul rând, pentru că vreau să ți-o dăruiesc.

Încet, aproape împotriva dorinței sale, Mara luă arma.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere. O atinse din nou pe mână. Voi fi în sala de întruniri, cu ceilalți. Coboară, după ce iei o hotărâre.

Se întoarse și porni spre ușa terasei. Mara privi din nou luminile orașului și simți în palmă metalul rece al sabiei. Sabia de lumină a lui Luke. Probabil una dintre ultimele lui legături cu trecutul... și i-o dăruise ei.

Să fi fost un mesaj? Probabil. Așa cum o spusese de altfel, subtilitatea nu era unul dintre punctele tari ale lui Luke. Dar dacă era un mesaj, își irosea timpul degeaba. Ultima ei legătură cu trecutul fusese retezată în sala tronului din Muntele Tantiss.

Trecutul ei se încheiase. Era momentul să-și vadă de viitor. Iar viitorul acela însemna Noua Republică. Indiferent dacă-i plăcea sau nu.

Înapoia ei, îl auzi pe Luke deschizând ușa terasei.

– Stai așa, îl strigă. Vin și eu.

seria STAR WARS

ULTIMA PORUNCĂ

Finalul aventurii epice începute în best-sellerul *Moștenitorul Imperiului* și continuate în *Asaltul Forței Întunecate*; acest ultim volum panoramează o galaxie în flăcări, în vreme ce Imperiul amenință să înghită Noua Republică și pe curajoșii ei apărători.

ULTIMA PORUNCĂ

Asediată, Republica se clatină sub atacurile Marelui Amiral Thrawn, care a mobilizat rămășițele forțelor imperiale și i-a respins pe rebeli, folosind o tehnologie abominabilă recuperată din fortăreața secretă a Împăratului: soldații clone. În timp ce Thrawn declanșează asediul final, Han și Chewbacca se străduie să formeze o coaliție a contrabandiștilor pentru un ultim atac disperat împotriva Imperiului, iar Leia menține Alianța unită și se pregătește pentru nașterea gemenilor ei Jedi. Copleșită de navele și clonele comandate de Thrawn, Republica mai are o singură speranță: să trimită un grup mic, condus de Luke Skywalker, chiar în fortăreața care adăpostește teribilele instalații de clonare ale lui Thrawn.

Acolo însă așteaptă un ultim pericol, deoarece maestrul Jedi al Întunericii, C'baoth, conduce bătălia împotriva rebelilor și acumulează puteri pentru a termina ceea ce începuse deja: distrugerea lui Luke Skywalker.

STAR WARS™

TRILOGIA
ULTIMUL LORD AL ÎNTUNERICULUI:

VOLUMUL I
MOȘTENITORUL IMPERIULUI

VOLUMUL II
ASALTUL FORȚEI ÎNTUNECAȚE

VOLUMUL III
ULTIMA PORUNCĂ

ISBN 978-9397-42-5

9 789739 397421